

„Uzbuđenje koje  
pomera granice.“

*Daily Telegraph*



# NEMA UDOVICA

Sidni Šeldon

& Tili Bagšo

bestseler *Njujork tajmsa*



# NEMA UDOVICA

Sidni Šeldon

& Tili Bagšo

Prevela Branislava Maoduš

**VULKAN**  
IZDAVAŠTVO  
Beograd, 2018.

Naziv originala:

Tilly Bagshawe

SIDNEY SHELDON'S THE SILENT WIDOW

*Za Alis, s ljubavlju*

## PROLOG

„Ne! Molim vas! Ne mogu...“

Starac je od užasa raširio oči zureći u bušilicu i boreći se da se oslobodi užadi kojom je bio vezan. Zamišljao je kako će mu se spirale metala zariti u meso i kao šrapnel mu pokidati kosti dok ga budu prikucavali za drvenu gredu.

Dok ga budu razapinjali.

Jesu li zaista znali da ima novca? Daće im ono što žele - sve što žele! Nije im bio od koristi mrtav.

Koliko je već u ovom skladištu? Nekoliko dana? Ili možda svega nekoliko sati? Tonući u tamu nesvestice i budeći se iz nje između batinanja, sasvim je izgubio pojam o vremenu. Bio je svestan samo bola: užarenih opekotina na koži, istanjenoj i izboranoj starošću kao krep-papir. Napuklih rebara i otečenih očiju i usana. Sićušnih posekotina žiletom po genitalijama. Mučili su ga i ponizili na sve moguće sadističke načine, a jedna mlađa žena ravnodušno je stajala u uglu i sve snimala mobilnim telefonom. *Pakosna kučka*. Nju je prezirao najviše, čak više i od svojih mučitelja.

Činilo se da su bušilicom stigli do vrhunca, neke vrste velike završnice. Ili se barem činilo da vrhunac dostiže *on*. Njihov šef. Vođa ovog cirkusa užasa.

Muškarac sa smeđim očima.

Oličjenje đavola.

„Molim vas!“

Starčevi jecaji su se pretvorili u krike kad su njegovi mučitelji uključili bušilicu i počeli smejući se da je dodaju jedan drugom pritiskajući dugme kojim su sve snažnije i brže okretali burgiju.

„Učiniću sve! O bože, ne!“ Topla reka tečnog izmeta izletela mu je iz creva i počela da klizi niz drhtave noge.

Muškarac sa smeđim očima se nasmešio.

„Šta si to rekao?“, zadirkirao ga je prinevši negovanu ruku uvu. „Žao mi je, prijatelju, ne čujem te od bušilice.“

Nastavio je da gleda dok su njegovi ljudi obavljali ono što je od njih

tražio, uzbuđen, kao i uvek, preklinjanjem, kricima, krvlju i, naposljetku, tišinom, nakon što se predstava završila. Uzbuđivala ga je i mlada žena koja je poslušno snimala sve ovo zarad njegovog zadovoljstva, kao što joj je i naložio. Više je voleo da ubija žene. Ali oduzimanje života, bilo čijeg života, za njega je predstavljalo vrhunac kome nije bilo ravnog. Konačni izraz moći.

Nekada je slomljeni starac koji je beživotno visio sa grede ispred njega bio bogat i moćan. Moćniji od njega. Ili je barem tako mislio.

A pogledajte ga sada. Poput leša u klanici.

„Da ga skinemo, šefe?“, pitao je jedan od siledžija svog gospodara.

„Ne.“ Muškarac sa smeđim očima je prišao. „Ostavite ga tu.“ Izvadio je svežanj novčanica od sto dolara iz unutrašnjeg džepa jakne i ugurao ih lešu u usta.

Glupi starac nije shvatio.

Nikada se ovde nije radilo o novcu...

**PRVI DEO**

## PRVO POGLAVLJE

DR NIKI ROBERTS  
Brentvud, Los Angeles  
12. maj, 23 časa

U Los Angelesu nikada ne pada kiša u maju, pa je lagana izmaglica koja mi pada na gole ruke pravo iznenađenje. Poslednje što ću doživeti na ovom svetu. Ali u redu je. Počela sam da mrzim iznenađenja.

Naše dvorište izgleda prelepo, bujno i zeleno. Stojim ispod drveta magnolije koje je Dag posadio onog proleća, svega mesec dana pre saobraćajne nezgode. *Nezgode*. Moram prestati da koristim tu reč. Sada znam da smrt mog supruga nije izazvao proizvoljni udar sudbine. Ona noć kada se Dag prevrnuo na Međudržavnom auto-putu 405 i živ izgoreo u svom omiljenom tesla automobilu - to je bio početak.

Ali ja to tada nisam znala. Ništa ja tad nisam znala.

Pištolj u mojoj ruci, devetomilimetarski luger, čini mi se mali i bezopasan, poput igračke. Muškarac koji mi ga je prodao rekao je da je to „lep pištolj za ženu“, kao da sam kupovala minđuše ili svilenu maramu. Već sam pokušala sebi da oduzmem život, odmah nakon Dagove... nakon što je on umro. Uzela sam pilule, više nego dovoljno, ali nisam imala sreće. Moja domaćica Rita pronašla me je i pozvala hitnu pomoć. Ali to se neće desiti ovog puta. Ovog puta će ovaj moj mali pištolj-igračka obaviti posao do kraja.

Ne plašim se smrti. Nikada je se nisam plašila, premda sam, kao psiholog, radila sa brojnim ljudima koji su je se plašili. Naposletku je to pitanje kontrole. Strah od nepoznatog. Ali, sa moje tačke gledišta, ovo je konačni čin kontrole. Luksuz je napustiti svet pod sopstvenim uslovima.

Ne pruži se ta prilika svima.

Previše je ljudi umrlo zbog mene. Noćas je još jedan dobar, čestit čovek izgubio život. Čovek kog sam volela. Koji je voleo mene.

Ne može se dalje ovako. Moram ovo da okončam.

Kiša pada sve jače. Brišem ruku o farmerke da mi pištolj ne klizi u ruci. Ovog puta neće biti grešaka. Prinosim pištolj slepoočnici i okrećem se, gledam u kuću koju smo Dag i ja zajedno sagradili. Vila u stilu Istočne obale



sa belom drvenom fasadnom oblogom, prelepo osvetljena, sa romantičnim balkonom na koji se izlazi iz spavaće sobe i sa kog puca pogled sve do okeana. Naša kuća iz snova. Iz vremena kada smo još imali snove. Pre nego što su se pretvorili u košmare.

Sklapam oči i vidim njihova lica, jedno po jedno, kao šare kaleidoskopa.

Vidim one koje sam volela: Daga. En.

One što sam mogla da volim: Lu. *Nikada nećemo znati šta je moglo biti.*

One koje sam izneverila: Lisu. Treja, Dereka. *Neizmerno mi je žao.*

Poslednju misao upućujem onima koje sam mrzela.

*Znam ko ste. Trunite u paklu.*

Počinjem da plačem. Znam da je ovo pogrešno. Volela bih da postoji drugi način.

Ali želje ništa ne rešavaju.

## DRUGO POGLAVLJE

ŠARLOT  
DESET GODINA RANIJE...

Šarlot Klensi osećala je kako joj topao letnji povetarac miluje kožu, pri čemu su je prožimali i trnci uzbuđenja. Bilo je to donekle seksualno uzbuđenje, delimično sreća, a delom njoj strano ushićenje zbog toga što radi nešto nezakonito. Nešto nedozvoljeno. Čak opasno.

Šarlot nije bila od onih devojaka koje rade ono što je nedozvoljeno. Za ovih svojih osamnaest godina mogla se pohvaliti da je oduvek bila odličan učenik u srednjoj školi u San Dijegu i da je u najveću nevolju upala kad je dozvolila drugarici da prepíše njen rad iz sociologije na temu rane meksičke civilizacije. Šarlot je obožavala Meksiko - istoriju, jezik, hranu. Doslovno je morala da preklinje roditelje da joj dozvole da preko leta radi kao dadilja u Meksiko Sitiju.

„Ne znam, Čarli“, kazao je njen tata skeptično. Taker Klensi bio je vatrogasac i đakon lokalne episkopalne crkve, i bio je častan i konzervativan porodični čovek kakav se samo može zamisliti. „Čovek čuje svakakve priče. Ljude tamo otimaju. A i narko-bande... čitam o obezglavljanjima i sam bog zna kakvim drugim užasima.“

„To je istina, tata“, rekla je Šarlot, „ali to se dešava samo u određenim delovima Meksika. Ne tamo gde ja želim da idem. U Salvadoru i Kolumbiji moraš dobro da se paziš. A i ova agencija, Američke dadilje i međunarodna saradnja - ima neverovatan ugled kada je reč o bezbednosti. Ono, nemaju nijedan incident za dvanaest godina, koliko šalju devojke tamo.“

Taker Klensi ponosno je slušao pregovaračke veštine svoje jedinice. Jedno je bilo sigurno: Čarli ništa nije radila polovično. Kao i obično, imala je sve činjenice u malom prstu. I bila je veoma razborita devojka.

Naposletku je u Šarlotinu korist prevagnulo mišljenje njene majke Meri. „Ni meni nije svejedno, dušo“, rekla je Meri Takeru za vreme večere u restoranu Stejk end šejk jednog petka uveče. „Ali mislim da ne bismo smeli da dozvolimo da naši strahovi sputavaju Šarlot. Na jesen kreće na koledž, živeće sama, sama će morati da donosi mnoge odluke. Potrebno joj je malo

nezavisnosti.“

„Koledž je u Ohaju“, usprotivio se Šarlotin otac. „U Ohaju ljudima ne odsecaju glavu.“

Meri se namrštila. „Pa, ako ćemo verovati Čarli, ne odsecaju ih ni u Meksiko Sitiju. A i gospođa u agenciji me je sasvim umirila. Porodica koju su njoj namenili zvuči predivno. Roditelji su advokati, žive u prelepoj vili... Ma hajde, Takere. Dozvoli devojci da malo oseti život.“

Taj razgovor vodili su pre tri meseca. Šarlot je bila u Meksiku evo već dva meseca i, čoveče, *mного* je osetila život. Popušila je prvi džoint, prvi put se napila, prvi put prevarila momka, Toda, i (ni sama nije mogla da poveruje) zaljubila se u oženjenog čoveka.

Nije to bio otac porodice Enserito, porodice za koju je radila. To bi bilo jeftino i neprikladno, a i Šarlot se zaista dopadala gospođa Enserito, poslodavka, i nikada joj to ne bi uradila. Premda ono što je radila nije bilo u redu. Znala je da je pogrešno upustiti se u ljubavnu aferu. Zapravo, bilo je to još i gore. Bio je to greh, smrtni greh. Šarlot je poticala iz stabilne porodice vernika i nije bilo nikakvih nejasnoća u pogledu morala, naročito u seksualnom pogledu. Ali ipak je marila. Marila je mnogo, i osećala je krivicu i sve što uz nju ide. Međutim, ništa od toga nije joj bilo važno. Ne kada je *on* bio tu. Kada bi ušao u prostoriju, kad bi pogledao Šarlot, kada bi izgovorio njeno ime, čak i kad bi mu čula glas preko telefona, sve drugo bi izletelo kroz prozor. Njen oprez, njene vrednosti, njen strah, njeno kajanje. *Puf! Nestali.* A kada bi je odveo u postelju i vodio ljubav s njom? Blagi bože. Nije bilo reči kojima bi opisala to blaženstvo, tu potpunu ekstazu. Šarlot je sa Todom spavala mnogo puta, ali nikada ovako. Nikada ona, ni u najluđim snovima, nije ni slutila da bi seks mogao biti ovako dobar. U redu, neće u raj? Možeš misliti. Zakikotala se. Ne sme da izgovori njegovo ime naglas. Nikada. Nikome.

„Ovo između nas je tajna, *cara*“, govorio joj je svaki put kada su vodili ljubav. „Niko ne sme da zna. Razumeš?“

Šarlot je razumela. Bio je oženjen i mnogo, mnogo stariji od nje. I bio je veoma važan čovek. Njihova afera morala je biti diskretna. Ono što nije razumela bile su sve one njegove druge tajne. Misteriozni „sastanci“ na koje je odlazio usred noći. Aktovke pune američkih dolara koje je viđala da predaje lokalnom policijskom nadzorniku u jednom od otmenih gradskih hotela.

„Možeš da mi kažeš, znaš“, šaputala bi mu koketno na uvo u postelji. „Umem da čuvam tajnu. Samo... Želim da znam sve o tebi. Želim da budem deo tvog života što je više moguće. Mnogo te volim!“

A on bi se na to uvek nasmešio, poljubio je i rekao joj da i on nju voli i da su mu njeni mali ispadi „predivni - kao ti“. Ali nikad joj ništa nije ispričao. „Za tvoje dobro“, govorio je, ubacujući uzbudljivi element opasnosti u već dovoljno uzbudljivu situaciju.

Ukratko, Šarlot Klensi provodila se kao nikad u životu.

A noćas će biti još bolje, najbolje do sada.

Prateći mapu koju joj je dao - kako je to samo romantično! - izašla je iz automobila i peške krenula da se probija kroz lavirint polja spuštajući se do reke.

Pre nekoliko noći mnogo je rizikovala odlučivši da ga prati, u malom nisanu koji su joj Enseritovi dali na korišćenje, sa isključenim farovima i sa izvesne udaljenosti da je ne bi primetio. Teško je bilo videti nešto na neravnim putevima koji nisu bili ništa više od staza, na koje je skrenuo čim su izašli iz grada. Počela je da paniči pitajući se hoće li ikada uspeti da se vrati ako joj on umakne, ali ju je u tom trenutku staza dovela do skrivene čistine među drvećem, i on je stao. Videla je redove polukružnih hangara nalik na džinovske cevi presečene napola; unutra su muškarci radili na stolovima osvetljenim starinskim uljanim lampama, zbog kojih su sijali mekom svetlošću na mesečini. Šarlot je posmatrala kako njen ljubavnik izlazi iz automobila, obilazi hangare i nadzire radnike. Bilo je to potpuno fascinantno, ali Šarlot, sa mesta na kom je bila parkirana, nije videla šta muškarci zapravo rade. Sa odvažnošću koju do tog trenutka nije ni znala da poseduje, izašla je iz automobila i krenula prema hangaru u kom je *on* bio. Bila je na nekih desetak metara ispred vrata, kad su pred nju iskočila dvojica naoružana automatskim puškama.

Šarlot je vrisnula toliko glasno da su verovatno u gradu mogli da je čuju. „Ne pucajte! Molim vas!“

Njen ljubavnik se okrenuo, na licu mu je bio izraz zaprepašćenja i gneva. Ali je brzo smekšao u osmeh, a zatim prešao u glasan smeh.

„*Cara!*“, zakikotao se popustljivo. „*Pratila si me?*“

„Ja sam... želela da znam“, zamucala je Šarlot, kojoj su duge noge još

nevoljno drhtale od pogleda na puške. „Nisi ništa hteo da mi kažeš.“

Pokazao je muškarcima da je puste da prođe, raširio ruke i snažno je zagrlio. „Nikada ne bih ni pomislio da imaš to u sebi“, nasmešio se mrseći joj kosu kao da je neposlušno kućence. „Hrabra si ti, zar ne, hm? Vidim da sam te potcenio.“

Šarlot su se grudi raširile od ponosa i olakšanja. Nije bio ljut. Bio je zadovoljan! Postupila je ispravno što je rizikovala, što mu je pokazala da nije samo budalasta devojka, tamo neka dadilja sa kojom se upustio u prolaznu aferu.

„Dodi!“ Uzeo ju je za ruku. „Kad si već ovde, dozvoli da ti pokažem sve.“

Tada je sve videla, sve operacije njegovog carstva.

*Kokain.*

I sama ova reč Šarlot je zvučala opasno, kao nešto iz neke epizode serije *Poroci Majamija*. Nikad joj u životu nisu ponudili kokain, nikada ga čak nije ni videla. A sad evo je ovde, u samom srcu oluje, gleda kako se on proizvodi. Bilo je to fascinantno, a on joj je sve ponosno pokazao, kao da je ovo obična fabrika ili poslovno carstvo koje je izgradio. Ipak, bilo je to i izuzetno složeno.

U jednom od hangara su se listići suvog lišća koke fino mleli i posipali limetom pre nego što bi otišli pod mašinu za vlaženje, nalik na veoma slabu prskalicu. Odatle je smesa odlazila u drugi hangar, gde su je stavljali u ogromne bačve nalik na mešalice za cement, u koje se dodavao kerozin. Treći hangar je bio „ekstrakciono postrojenje“, gde se kokain najpre izdvajao iz lišća, a zatim podvrgavao složenom procesu zagrevanja, filtriranja, gnječenja, isisavanja i mešanja sa sumpornom kiselinom pre nego što bi ga prebacili u sledeći hangar, u kom se naposletku izdvajala žuta, lepljiva, čvrsta smesa koju je on nazvao „kokainska pasta“. Pastu su zatim odneli u hangar za prečišćavanje, gde su je pomešali sa razblaženim amonijakom i profiltrirali da bi se dobio kokain hidrohlorid.

Šarlot je sve vreme slušala i klimala glavom, držala ga za ruku i ponašala se kao da je ovo iskustvo savršeno normalno, kao da je to nešto što je u San Dijegu radila sve vreme.

„Jesi li zaprepašćena?“, upitao ju je nakon obilaska. „Želiš li me i dalje, sad kada znaš da sam *kriminalac*?“ Drsko se nasmešio izgovarajući ovu reč. Ali bila je to istina, pomislila je Šarlot. Bio je kriminalac.

„Uvek ću te želeti“, rekla mu je, sa obožavanjem gledajući u njegove opčinjavajuće oči, da bi je on potom odveo u svoj automobil i vodio ljubav s njom strastvenije nego ikada pre. Zatim se polako vratio u grad, a Šarlot ga je sledila.

Nakon ovog susreta nije joj se javljao gotovo čitave nedelje. Već je bila počela da paniči da se nešto desilo, da je odlučio da raskine s njom, kad je konačno tog jutra dobila poruku: *Nedostajala si mi, cara. Naći ćemo se ovde u 19 časova*, napisao je i poslao joj link za mapu i pisana uputstva. *Imam iznenađenje za tebe!*

Šarlotino srce je dobilo krila. Nikada joj nije napisao ništa slično ovome. *Nedostajala si mi*. To uopšte nije bio njegov stil. Niti su to bile mape i romantična iznenađenja.

Nešto se promenilo među njima nakon što je otkrila istinu. *Sada me vidi kao sebi ravnu. Kao partnera*.

Obuzelo ju je osećanje duboke sreće. Ovo je, znači, bila ljubav.

Gotovo je došla do mesta sastanka, toliko udaljenog i izolovanog da tamo ničega nije moglo biti. *Možda je organizovao piknik*, pomislila je Šarlot zamišljajući meko ćebe sa srebrninom i kristalom, i kofe pune leda sa šampanjcem. Mogla je da ga zamisli kako ovo radi. Bilo je to nešto privatno, ali raskošno. Drugačije, posebno, kao i on. Sada je bila uverena da je ovaj čovek njena budućnost, uprkos njegovoj ženi i razlici u godinama, i opasnom poslu kojim se bavio. Još nije mogla jasno videti kako će se ta budućnost ostvariti. Kako će pomiriti svoje roditelje sa ovim novim životom koji je pronašla. Ali verovala je, nekako. Ona je Šarlot Klensi, odvažna Šarlot. On ju je potcenio, ali samo zato što je ona potcenila sebe.

*Mogu da budem šta god poželim.*

Frederik nije razumela. „Ne idi, Šarlot. Ili barem nemoj ići sama“, preklinjala ju je prijateljica kad joj je Šarlot pokazala „tajnu“ mapu. Frederik Zidan takođe je bila dadilja, i Šarlotina najbliža prijateljica u Meksiko Sitiju. Znala je da Šarlot ima starijeg, oženjenog momka, ali nije znala dovoljno da sklopi sliku o tome ko je i čime se bavi. „Ta mesta nisu bezbedna ni danju, a kamoli noću. Svi koji ovde žive to znaju. Mora da i *on* to zna.“

„Nemoj da si takva plašljivica“, zakikotala se Šarlot. „Biću dobro.“

Ali Frederik se nije smejala. „Tamo ima bandita. Ozbiljna sam. Ljude pljačkaju, otimaju, ubijaju. Ljudi nestaju.“

„Pa, ja neću nestati“, odgovorila je Šarlot odlučno.

„A to znaš zato što...“

„Neću biti sama“, rekla je Šarlot. „On će biti tamo, zar ne? On će me štiti.“

Bio je to poslednji razgovor između Frederik Zidan i Šarlot Klensi.

## TREĆE POGLAVLJE

LISA

„Dakle, Liso. Kako je protekla vaša nedelja?“

Doktorka Niki Roberts naslonila se na naslon izbledele crne kožne fotelje i toplo se nasmešila pacijentkinji.

*Lisa Flanagan. Dvadeset osam godina. Bivši model i dugogodišnja ljubavnica Vilija Bejdna, sedamdesetogodišnjeg milijardera, vlasnika fudbalskog tima Los Angeles Rams. Oporavlja se od zavisnosti od vikodina. Narcis.*

„Zapravo, prilično dobro.“ Lisa joj je uzvratila osmeh, sklopila dlanove i nagnula se unapred blago se naklonivši u znak zahvalnosti. „*Namaste*. Zaista sam u miru sa samom sobom u vezi sa odlaskom od Vilija. Kao da sam izašla na svetlost, znate.“

„To je odlično“, Niki je ohrabrujuće klimnula glavom. Kišne kapi su dobovale o prozor. Bila joj je ovo poslednja terapija za taj dan, hvala bogu. Samo je želela da ode kući. Da se isključi. Da pusti da je kiša uspava.

„Znam, zar ne?“, Lisa se ozarila. „Vaš savet na poslednjoj terapiji mnoooogo mi je pomogao.“

Lisa je često ovako govorila: kliširano i naglašeno, kao tinejdžerka koja je progutala svoju prvu knjigu za samopomoć i koja je sebe sada smatrala „produhovljenom osobom“. Kao psiholog, pritom izuzetno uspešan, Niki je nije osuđivala. Samo ju je proučavala i nudila tehnike koje mogu da joj pomognu da modifikuje štetno ponašanje i prekine destruktivne cikluse.

Ali kao obična osoba? E, to je bila sasvim druga priča.

Kao osoba, mnogo ju je osuđivala.

Lisa Flanagan bila je narkomanka. Rasturačica porodice. Ubica bebe. Drolja.

\* \* \*

Tonući u meke, debele jastuke kauča doktorke Roberts, Lisa je iznela sve što



joj je bilo na srcu.

„Iselila sam se iz stana“, izgovorila je ponosno. „Zaista sam to uradila.“

Bože, kako je to bio dobar osećaj! *Kakvo* je to olakšanje doći ovde gde je zaista vide i razumeju, i pustiti da sve izađe iz nje.

„Vili je bio, ono, u šoku. Bio je neverovatno ljut, mislila sam da će me udariti. Vikao je, to jest urlao i razbijao stvari.“

„Jeli vam pretio?“, upitala je Niki.

„O, jeste, naravno. 'Ne možeš ovo da mi uradiš! Moja si. Unišću te. Bez mene si niko i ništa!' I slično. Ali ja sam bila izuzetno smirena. Bila sam u fazonu: 'Ne, dušo. Ti moraš da razumeš. Ovo je nešto što moram da uradim za sebe. Ono, imam dvadeset osam godina, znaš! Nisam dete.'“

Lisa se večernjim terapijama sredom u raskošnoj ordinaciji doktorke Roberts u naselju Senčeri Siti radovala onako kako se nekada radovala vikodinu, ili seksu sa nekim od Vilijevih krupnih crnih igrača Nacionalne fudbalske lige u stanu na Beverli Hilsu koji joj je kupio pre dve godine. Tada nije uviđala u kolikoj meri je Vili želeo da je kontroliše. Kao da je želeo da je kupi ili nešto slično. Doktorka Roberts sasvim joj je otvorila oči u tom pogledu.

Takođe je pomogla Lisi da shvati kolika je njena unutrašnja snaga. Ono, velika je stvar bila što se skinula sa tableta. Jeste Vili platio Lisin račun u Rehabilitacionom centru Promises, ali *Lisa* je odlučila da ode na rehabilitaciju, *Lisa* je promenila svoj život.

*Ja sam dobra osoba.*

*Ostavila sam drogu, mogu da ostavim i Vilija Bejdenu.*

Stan će, razume se, zadržati. Zapravo će ga prodati i zadržati novac. Isto će uraditi i sa Kartijeovom ogrlicom od safira i dijamanta koju joj je Vili kupio za dvadeset peti rođendan. Novi počeci bili su nešto divno, ali Lisa Flanagan nije nameravala da ostane siromašna nakon osmogodišnje veze sa milijarderom. To bi bilo glupo. I nije baš da je Viliju potreban taj novac. A i postupila je odgovorno i abortirala njegovu bebu, nije odlučila da rodi i do kraja života zahteva da joj plaća alimentaciju, kao što bi većina devojaka uradila. Lisa je mislila da nema razloga, nakon što Vili preboli prvobitni udarac u ego, da se ona i njen oženjeni ljubavnik ne razidu kao prijatelji.

Dok je pričala pijuckajući vodu sa krastavcem, Lisa Flanagan povremeno

je krišom gledala u ženu koja je sedela preko puta nje, njenu terapeutkinju na koju je počela mnogo da se oslanja i koju je smatrala gotovo prijateljicom.

*Doktorica Niki Roberts.*

Kakav je njen život bio izvan ordinacije?

Zahvaljujući Guglu, Lisa je već znala osnovne činjenice: *doktorica Nikola Roberts, rođena Hamond, trideset osam godina. Diplomirala na Univerzitetu Kolumbija, a zatim otišla na postdiplomske studije psihologije na Univerzitetu Kalifornije i stažirala u Medicinskom centru Ronald Regan.*

Lisa se pitala da li je tu upoznala supruga, doktora Dagleasa Roberta, neurohirurga i specijalistu za moždane poremećaje proistekle iz zavisnosti. Nažalost, nije mogla da je pita. Postavljanje ličnih pitanja terapeutkinji bilo je protivno pravilima.

Lisa je znala da je muž doktorke Roberts poginuo u tragičnoj saobraćajnoj nezgodi prošle godine, negde otprilike u vreme kada je ona počela da dolazi na terapiju. *Los Anđeles tajms* izvestio je o njegovoj smrti jer je, prema svemu sudeći, Dag Roberts bio izvanredan tip koji je uživao veliki ugled u dobrotvornom svetu Los Anđelesa i neumorno se trudio da pomogne gradskim zavisnicima gde god bi ih pronašao, od oblasti Skid Rou u centru Los Anđelesa do vila Bel Era.

Bizarno je bilo pomisliti kako je smirena, privlačna, profesionalna žena koja sedi preko puta Lise, sa sjajnom smeđom bob frizuricom poput Lisine, vitkim telom i inteligentnim zelenim očima, zapravo ožalošćena udovica čija je duša, verovatno, bila sasvim uzburkana.

*Sirota doktorica Roberts, pomislila je Lisa. Nadam se da ima s kim da razgovara. Zaslužuje da bude srećna.*

„Plašim se da nam je vreme isteklo, Liso.“

Doktorčin meki, prijatni glas trgao je Lisu iz sanjarenja. Pogledala je na sat na zidu.

„O bože, u pravu ste. Vreme ovde prolazi toliko brzo da je to ludo. Mislite li i vi tako, doktorice Roberts?“

Niki se diplomatski nasmešila. „Ponekad.“

Lisa Flanagan ustala je da pođe.

„Zar nemate kaput?“, upitala je Niki. „Napolju lije kao iz kabla.“

„Stvarno?“ Lisa nije primetila dobovanje po prozorima.

Nosila je sićušnu mini-suknju od teksasa koja jedva da joj je dodirivala gornji deo butina i majicu na bretele na kojoj je pisalo LJUBAV JE SVE ŠTO TI JE POTREBNO, toliko sićušnom da bi sa mukom na primeren način pokrila i grudi deteta, da se ne spominje Lisino bujno poprsje.

„Bićete mokri do gole kože“, rekla je Niki. Ustala je i uzela svoj kišni mantil sa vešalice na vratima. „Izvolite, uzmite moj.“

Lisa je oklevala. „Zar vama neće biti potreban?“

Niki je odmahнула glavom. „Parkirala sam kola u garaži. Mogu da se spustim liftom do automobila. Možete da mi ga vratite kada dođete sledeći put.“

„Pa, ako ste sigurni...“ Lisa je uzela mantil široko se smešeći. „To je tako lepo od vas, doktoro Roberts. Zaista.“

Stegla joj je ruku. Upravo su ovakvi postupci, taj dodatni trud, izdvajali doktoru Roberts od drugih terapeuta. Nije ovo radila zbog novca. Njoj je bilo stalo do njenih pacijenata. *Stalo joj je do mene.*

U uličici iza zgrade Senčeri plaza medikal bilo je hladno, vlažno i mračno. Noge su ga bolele od dugog čučanja. Koža ga je pekla, a peklo ga je i grlo. Svaki put kada bi udahnuo, imao je utisak da ispira grlo žiletima, a svaka kap kiše bila je poput kiseline, sićušni, plameni bodež koji mu zaseca iskidane nerve. Kada se sve završi, nabaviće ono što mu je potrebno. Bol, nezamislivi bol smeniće izvanredna ekstaza. Neće dugo trajati, ali to nije bilo važno. Ništa nije dugo trajalo.

Ulice Senčeri Sitija bile su pune automobila, ali su klizavi trotoari bili prazni. U Los Anđelesu niko nije išao peške, naročito ne po kiši.

Ali ona jeste. Obično.

Ponekad.

Hoće li noćas izaći?

*Izađi, izađi, ma gde da se kriješ!*

I pojavila se. Iznenada. Suviše. Nije bio spreman.

Srce je počelo snažno da mu udara.

Vezala je pojas mantila i sagnula glavu da se zaštiti od kiše. Nije imala

kišobran. Hodala je brzo, prelazila je početak uličice.

„Upomoć!“, pokušao je da vikne, ali mu je glas bio jako promukao. Hoće li ga čuti? Mora da ga čuje! „Pomozite mi!“

Lisa Flanagan se okrenula. Videla je priliku, muškarca ili možda dečaka - bio je tako sitan - naslonjenu pored kanti za smeće.

„Molim vas!“, iznova je povikao. „Pozovite 911. Uboli su me nožem.“

„O, bože!“ Lisa je izvadila telefon i krenula prema njemu ukucavajući broj. „Šta se desilo? Jeste li dobro?“

Presamitio se stežući rukama stomak. Mora da je tu rana. Čučnula je pored njega. Nosio je potpuno mokar duks sa kapuljačom koji mu je skrivao lice i kosu.

„Služba hitne pomoći, kakva vam je pomoć potrebna?!“

„Policija“, rekla je Lisa u telefon. „I kola hitne pomoći.“ Lako je dotakla mlitavu glavu dečaka. „Ne paniči. Pomoć stiže. Gde si povređen?“

Podigao je pogled i nasmešio se. Lisa je osetila kako joj se kiselina podiže u grlu. Lice ispod kapuljače nije bilo ljudsko. Bilo je to lice čudovišta, zeleno i trulo, komadi mesa bukvalno su spadali sa kostiju i visili kao sa trulog voća. Otvorila je usta da vrisne, ali nikakav zvuk nije izašao iz njenog grla. „Gospođo, možete li da mi kažete gde se nalazite?“

Prepoznao je užas u njenim očima dok je čučala nad njim otvorenih usta. I dalje se smešeci, zario je oštricu duboko u njen stomak i okrenuo je. O, tada je zavrištala! Glasno, prodorno i užasnuto. Izvukao je nož i opet ga zario, toliko snažno da je njegova pesnica prodrila duboko u nju za oštricom, u neko toplo i vlažno i primamljivo mesto.

„Gospođo, čujete li me? Gospođo? Šta se dešava? Možete li da mi kažete gde ste?“

Doktorka Niki Roberts naslonila se na meku kožu sedišta svog mercedesa X-klase i čekala da se vrata garaže otvore.

Ako to saobraćaj dozvoli, biće kod kuće u Brentvudu za dvadeset minuta. Pred njom se pružalo još jedno dugo, prazno veče, ali ona će ga popuniti ispraznim televizijskim sadržajem, bocom Njutonovog nefiltriranog merloa, tabletom za spavanje i snom, i ono će proći. Sve će proći.

Niki je osećala krivicu. Samo je polovično pratila večerašnju terapiju sa Lisom. Možda čak ni toliko. To nije bilo pošteno, dopadao joj se pacijent ili ne. Vrata garaže su se otvorila, mučno polako.

Niki je prišla bliže vratima, bliže uličici.

*Vrata. Vrata garaže!*

Lisa je čula struganje mehaničkih zupčanika i poznato brujanje motora u blizini. Krv joj je lila iz stomaka i grudi. Nije curila, već lila, kao mleko iz ćupa. Nije mogla da se pomeri. Nije mogla da ustane ni da trči. Mogla je samo da vrišti, i vrištala je, iznova i iznova, svaki put kada bi joj čudovište zarilo nož u ruke, dojke i butine. Nije više čak ni pokušavao da je ubije. Barem ne brzo. Poigravao se sa njom kao mačka s mišem, uživao je u agoniji koju je izazivao, u kidanju njenog savršenog tela, komadić po komadić.

Zvuk motora postao je glasniji. Nada se podigla u Lisinom srcu.

*Neko dolazi. Možda je to doktorka Roberts? Molim te, bože, neka me vidi!* Udahnula je i zavrištala. Bio je to verovatno najglasniji vrisak koji je iko ikad ispustio u životu. Čula je krv kako joj se penuša u grlu i osetila kako joj se oči kolače kao da će iskočiti iz očnih duplji. Farovi su prešli preko nje i čudovišta, osvetlili ih kao pozorišni reflektor.

Ubadanje je stalo.

Stao je i motor.

Lisa je zajecala od olakšanja. *Videla me je!* Čula je kako je nož čudovišta zazvečao na asfaltu. Osećala je kako joj puls usporava i sačekala da njen napadač pobegne, ili da se vrata automobila otvore.

Prolazile su sekunde. *Dve. Pet. Deset...*

Ništa se nije dešavalo.

*Čekaj... šta se dešava?*

Motor se opet pokrenuo.

*Ne!*

Farovi su osvetlili uličicu.

*NE! Molim te! Ovde sam! MOLIM TE!*

Nikin srebrni mercedes prošao je pored njih uličicom, a zatim polako izašao na ulicu.

Trule krastave ruke obmotale su se oko Lisinog vrata otpozadi. Pred očima joj je zablistala sjajna oštrica klizava od njene krvi.

„Gde smo ono stali?“

Poslednje što je Lisa Flanagan čula bio je smeh čudovišta.

## ČETVRTO POGLAVLJE

Karter Berkli III pogledao je skupi manikir na svojim noktima i odupro se potrebi da počne da ih grize. Šta, kog đavola, radi ovde? Trebalo bi da razgovara sa policijom, a ne sa prokletom psihoterapeutkinjom.

A zatim je podsetio sebe da mu policija neće pomoći. Policija mu nije verovala. Niko mu nije verovao.

Karter je pomislio na dvojicu naoružanih telohranitelja koji su ga čekali u predvorju zgrade i pokušao da se oseti bolje. Nije upalilo. Zatim je probao da zamisli svoju psihoterapeutkinju nagu. To je upalilo, barem malo. Doktorka Niki Roberts bila je duboko senzualna žena. Karter je zamišljao pripijenu sivu suknju grubo nagužvanu oko njenih kukova i smernu belu raskopčanu bluzu. Zamišljao je...

„Kartere? Jeste li ovde?“

Njen glas naterao ga je da se trgne, pa da porumeni, a zatim i da se namršti. Kao veoma uspešan investicioni bankar, naočit, obrazovan i bogat, Karter je navikao da ljudi skaču na svaku njegovu zapovest i žure da zadovolje svaku njegovu želju. Naročito žene. Nije mu se dopadalo što ga je prozvala kao nevaljalog školarca.

„Ponovo mi recite šta mislite da ste prošle noći videli“, rekla je doktorka Roberts.

„Ja 'ne mislim' da sam nešto video“, brecnuo se Karter. „Znam šta sam video, razumete? Nisam lud.“ Srdito je prošao rukom kroz gustu plavu kosu.

„Nisam ni želela da kažem da jeste“, glas joj je bio smiren. „Ali čak i duševno zdravi ljudi mogu ponekad da se prevare, zar ne? Znam da se to meni često dešava.“

„Da, pa, meni se ne dešava“, zarežao je Karter.

*Hriste.* Svima će im biti žao kad bude mrtav. Kada ga kopilad konačno uhvati i zadavi ga električnim kablom i prebije ga nasmrt u nekoj proklesoj tavnici. Svi će oni poželeti tada da su ga slušali: policija, doktorka Roberts, svi oni.

Niki se nagnula ozbiljno napred dok je njen pacijent nepovezano pričao razrađujući istu teoriju zavere koju joj je servirao otkako je prvi put došao kod nje pre više od godinu dana. Karter Berkli verovao je da ga progone neimenovane ubice. Nikada nije ponudio nikakve razloge za ovo i nije imao nikakvih dokaza osim složenih uobrazilja njegovog genijalnog ali izmučenog uma. A ipak, ma koliko mu Niki logičnih rešenja ponudila, Karterovi paranoični strahovi bili su uporni. Zapravo su postajali sve gori. Prošle nedelje svečano je obavestio Niki da Trej Rejmond, mio mladić koji je vodio njenu ordinaciju i radio na recepciji zgrade, „špijunira za Meksikance“.

„Ne možete mu verovati. Šta zapravo znate o Treju, doktorke Roberts?“

„Šta vi znate o njemu, Kartere?“ upitala ga je Niki.

„Dovoljno. Znam dovoljno“, zagonetno je izgovorio Karter. Ipak nije ponudio nikakve dokaze kojima bi potkrepio svoju tvrdnju.

*Ne pomažem mu, pomislila je Niki tužno. Možda mu čak i pogoršavam stanje. Zašto sam uopšte ovde?*

Znala je, duboko u duši, odgovor na ovo. Bila je ovde - na poslu, u svojoj ordinaciji, i primala je pacijente - jer nije imala gde drugde da bude. Nije imala kuda da ode osim kući, sama, bez Daga i bez odgovora. Pomisao na to bila je sasvim nepodnošljiva.

*Nepodnošljiva...*

Ova reč vratila je Niki u prošlost.

Bilo je to pre svega godinu dana, ali njoj se činilo da je prošao čitav vek.

Dag joj se smešio sa druge strane stola u Luidijevom restoranu gutajući špagete sa dagnjama kao da nije jeo nedeljama, i pričajući hiljadu na sat, onako kako je uvek pričao kad su bili zajedno.

„'Nepodnošljivo je.' Šta ljudi uopšte misle kada to kažu?“, pitao je Dag Niki. „Moji pacijenti stalno mi to govore: 'Nepodnošljivo je, doktore. Ne mogu da podnesem.' Kao da imaju alternativu.“

Niki i Dag bili su u braku sedam godina, a zajedno su bili gotovo trostruko duže. Ali ushićenje koje su osećali kad su zajedno, dok su razgovarali i delili ideje, osećanja i iskustva, nikada nije izbledelo. Nijedan sastanak sa Dagom za vreme ručka nije bio dosadan.

„Pretpostavljam da govore metaforički“, primetila je Niki poigravajući se salatama sa morskim račićima. Hrana kod Luidija bila je ukusna, ali su čak i



salate bile kalorične. Dag možda i nije bio sposoban da se ugoji, ali, otkako je napunila trideset osam godina, Niki je otkrila da mora sve više paziti na liniju. Nema ničeg goreg od pomisli da ste možda konačno trudni, samo da biste shvatili da je zaobljen stomak zapravo ružno salo.

„Hoće da kažu kako ne žele to da podnose. Boli ih. Nemoj zaboraviti da mi ovde pričamo o očajnim zavisnicima.“

„U pravu si.“ Dag je klimnuo glavom i pojeo poslednje zalogaje špageta pre nego što je pružio ruku prema korpici sa hlebom. „Pretpostavljam da sam ponekad frustriran jer je, naposljetku, sve zaista crno ili belo. Želiš li da se oporaviš ili ne želiš? Želiš li da umreš ili ne želiš? To je to. To je izbor.“

Neznancu bi možda Dag Roberts mogao zvučati kao da ne saoseća sa pacijentima narkomanima, ali je Niki znala da nije tako. Dojurio je da se nađe s njom na ručku sa najnovije metadonske klinike koju je otvorio u naselju Venis sa dobrim prijateljem s fakulteta, Hadonom Defoom. Pomaganje najokorelijim, najbesspomoćnijim zavisnicima Los Anđelesa postalo je strast Daga Roberta, njegovo životno delo.

„Kako bilo, dosta o meni.“ Pogledao je Niki s ljubavlju. „Kako je tvoje prepodne prošlo, mila? Jesi li uradila još jedan test?“

„Nisam još.“ Niki je stidljivo spustila pogled na delimično pojedenu hranu. „Možda večeras.“

„Zašto ne sada?“, pitao je Dag.

„Zato. Ukoliko bude negativan, i ako se budem osećala usrano, neću moći da se koncentrišem na rad sa pacijentima posle podne“, pojasnila je Niki.

Dag joj je stegao ruku. „Mogao bi biti pozitivan, mila. Nema razloga da ne bude.“

„Aha“, Niki se usiljeno nasmešila. „Nema razloga.“

*Osim što je poslednjih šest puta kad smo pokušali bio negativan. A moje jajne ćelije su sa svakim mesecom sve starije i istrošenije. I čini se da je neki okrutni bog, neka maliciozna sila nad kojom nemamo kontrolu, odlučio da nikada nećemo postati roditelji.*

Ona i Dag su, naposljetku, imali sve ostalo. Prelep brak pun ljubavi. Bogatstvo. Ugled. Značajne karijere koje su ih ispunjavale. Odlične prijatelje, divnu porodicu. U kom su paralelnom univerzumu zaslužili decu, i sve ovo?

„Volim te, Nik“, izgovorio je Dag tiho.

„Volim i ja tebe.“

„Doći će i to. Još imamo vremena. Toliko vremena.“

*Tako je, pomislila je Niki. Još imamo vremena.*

„Doktoro Roberts?“ Karter Berkli zvučao je iznervirano. „Jeste li me uopšte slušali?“

„Naravno“, Niki je savesno ponovila ono što je njen klijent upravo ispričao. Odavno je savladala veštinu „površnog slušanja“, korišćenja mozga za obavljanje više funkcija, u ovom slučaju da upamti Karterove reči dok se aktivno bavi nečim sasvim drugačijim. Taj trik pokazao joj je Dag.

Zašto se činilo da se sve vraća na Daga?

„A sada, pošto vreme samo što nam nije isteklo, predlažem da završimo vežbom svesnosti“, rekla je Niki Karteru, vešto preuzimajući kontrolu nad tretmanom. „Ako biste bili ljubazni da spustite oba stopala na pod...“

Nakon što je Karter Berkli otišao, Niki je izašla u predvorje.

Trej Rejmond, njen lični asistent, glavni administrativni radnik i uopšte desna ruka, ažurirao je kartone pacijenata. Premda nije više bilo mnogo kartona da se ažurira. Od Dagove smrti pacijenti su kao muve napuštali Niki. Možda su mislili da je njena žalost zarazna. Ili da će zbog gubitka biti manje usredsređena na njih, da će biti manje efikasna psihoterapeutkinja. Možda su bili u pravu u tom pogledu. Ma šta bio razlog, Niki je sada imala svega četiri redovna pacijenta, od gotovo dvadeset pre godinu dana.

Neizbežno je bilo da su njena poslednja četiri pacijenta bila najočajnija - bili su to ljudi koji prosto nisu mogli da odustanu.

Karter Berkli, paranoični bankar koji je dolazio jednom nedeljno.

Lisa Flanagan, nasamarena ljubavnica koja je obično dolazila dva puta sedmično.

En Bejtman, nesigurna violinistkinja koja je bila Nikin najčešći posetilac i dolazila je na terapiju gotovo svakodnevno. Sa terapeutske tačke gledišta, ovo je bilo previše, ali, kao i većini ljudi, Niki je bilo teško da odbije mladu i prelepu En. Niki je zapravo brinula zbog toga koliko je često mislila na En i koliko joj je ova postajala važna.

I, naposletku, bila je tu i Lana Grej, glumica koja je redovno propuštala da na vreme plati Nikine račune, ili ih nije plaćala uopšte. Sirota, izgubljena Lana. Nekada televizijska zvezda srednjeg ranga, sada je bila kao isprana i na

granici bankrota.

„Lana ti nije klijent“, govorio je Trej Niki. „Klijenti plaćaju. Sa njom radiš na dobrotvornoj bazi. Ona je tvoj izgubljeni slučaj.“

„O, zaista. Moj izgubljeni slučaj.“ Niki bi se nasmešila. „A šta si onda ti, pitam se?“

„Ja?“, Trej bi se nasmešio. „O, ja sam svetac zaštitnik izgubljenih slučajeva. Ali ne možeš mene da se otarasiš, doco. Ja se uvek vraćam, kao zla para.“

Niki bi na to odgovorila da ne želi da ga se oslobodi. Da ne zna kako bi se snašla bez njega. I to je i bila istina, ali ne zato što joj je bio potreban administrativni radnik. Istina je bila da je Trej bio poslednja veza sa njenim mužem. Dag je pomogao Treju, pronašao ga na ulici i preokrenuo mu život. Učinio je isto za nebrojene druge ljude tokom godina. Ali Trej je iz nekog razloga bio drugačiji. Dag ga je voleo kao sina.

*Sina kog nikada nisam mogla da mu podarim...*

Trej je sada pogledao Niki iskosa dok je završavao papirologiju. „Ideš li kući, doco?“

„Htela sam.“ Niki je oklevala, tražila je razloge da ostane. „Jesam li ti potrebna?“

„Ne.“ Mladić se široko nasmešio, snažni beli zubi ozarili su mu lice boje ebanovine. „Sve ću ja završiti.“

„Jesi li siguran?“

„Sasvim“, rekao je Trej. „Pozvaću te ako nešto iskrсне.“

Napolju, na ulici, Niki je zaškiljala. Sunce je bilo zaslepljujuće, divlje je pržilo sa vedrog, plavog kalifornijskog neba nakon jučerašnje neočekivane kiše.

Niki je nekada volela kišu, ali ju je sada mrzela. Podsećala ju je na Daga, i bol, očajanje i gnev - bože, gnev! - koje nikada nije mogla da spere. Zamišljala je točkove njegovog tesla automobila kako klize preko auto-puta. Zamišljala njegovu paniku dok je jurio u susret saobraćaju. Zamišljala je kako stopalom mahnito pritiska beskorisnu papučicu kočnice. Je li vrištao? *Nadam se da je vrištao.*

Sve do tog dana su, koliko je Niki znala, ona i Dag bili srećni u braku. Blaženo srećni.

Očigledno je bilo da se varala. Tog dana se sve razotkrilo. Sve iluzije su nestale i pred njom je ostala sirova, ogoljena istina. Ružna istina.

Dag je sada bio mrtav, ona sama, a njen život je postao beskrajni košmar pitanja koja su ostala bez odgovora i večitih razmišljanja o „onome šta bi bilo da je sve bilo drugačije“. Pre nezgode Niki nikada ne bi mogla poverovati da je moguće nekoga toliko voleti, da je moguće toliko patiti za nekim, i toliko ga mrzeti - sve u isti mah. Ali sada se gušila u sva tri ova osećanja, i borila se da jednostavno preživi dan.

Pronašla je utehu u radu, do izvesne mere. Mada se ponekad, kao i Dag sa svojim zavisnicima, Niki osećala toliko frustrirano zbog pacijenata da je želela da ih zgrabi za šiju i protrese kao terijer pacova.

*Prevaziđi to, zaboga.*

**PRESTANI DA CMIZDRIŠ!**

Nikada pre nije bila takva. Netolerantna. Nadmena. Sklona da sudi.

Žalost ju je izmenila.

Lisa Flanagan bila je konkretan problem. Niki se ona nije dopadala. Nije odobravalala njen život i njene izbore. Dobro je bilo što je Lisa, za razliku od Kartera Berklija, iskreno želela da se promeni. Premda je, opet za razliku od Kartera, bila toliko glupa, toliko suštinski intelektualno nenadarena da je naterati je da uvidi makar i najjednostavniju uzročno-posledičnu vezu između njenog ponašanja, misli i osećanja bilo kao učiti močvarnog pacova računске operacije. Da li je zbog frustracije Niki sinoć zapala u depresiju nakon terapije sa Lisom? Ili je postojao neki drugi razlog? Možda je to bila zavist. Zavidljivost zbog Lisinih pozitivnih očekivanja. Njene sreće, njene nade u budućnost. Nada je bila nešto čega Niki Roberts nije više imala ni u jednoj oblasti života. Zatim je otišla kući, sama popila čitavu bocu vina (ovih dana to se ponavljalo svako veče) i srušila se na krevet, suviše iscedena čak i da bi plakala. Na sopstveno zaprepašćenje, spavala je duboko i dobro, nije se budila gotovo do devet sati jutros, osećajući mučninu, ali odmornija nego što je bila u poslednjih nekoliko meseci.

San je učinio čudo za njeno raspoloženje, nosio ju je kroz jutro na malom talasu euforije, sve do zamorne terapije sa Karterom Berklijem. Ona joj je iznova probudila potištenost. Ali, pošto se završila, potrudila se da povрати

malopredašnje dobro raspoloženje.

Stigla je kući, skinula cipele i uključila vesti pre nego što je otrčala na sprat da se presvuče. Ma koliko patetično to bilo, Niki je otkrila da se pored zvuka televizora ili radija oseća manje usamljeno, naročito uveče. U spavaćoj sobi svukla je odeću profesionalnog psihologa - suknju, hulahopke, svileni sako - i obukla šorts i patike. Večeras će, odlučila je, trčati na plaži. Nije to radila čitavu večnost, još od Dagove nezgode. U to vreme, u drugom životu, trčanje pored okeana činilo ju je srećnom. Slobodnom. Blagoslovenom. Nije očekivala ta osećanja danas. Očekivati to bilo bi previše. Ali svakako je bolje izaći i pokrenuti se nego vući se po kući. Naposljetku, ako je praznoglava Lisa Flanagan mogla da napravi pomak u svom zaštićenom, egocentričnom životu, onda je to mogla i ona.

Glas televizijskog spikera mumlao je u pozadini kad se vratila u prizemlje. Odsutno ga je slušala.

„Danas po podne pronađeno je telo mlade žene delimično skriveno u žbunju blizu Međudržavnog auto-puta 10“, govorio je. „Početni izveštaji govore da je žrtva, belkinja u kasnim dvadesetim godinama, izbodena više puta, možda čak i mučena.“

Je li to bila samo njena mašta, ili se činilo da se spiker zadržava na užasnim pojedinostima?

„Prema navodima policije, povrede na žrtvinom licu toliko su strašne da još nije zvanično identifikovana.“

Niki se trgla i uzela bocu sa vodom iz frižidera. *Hriste. U svetu baš ima bolesnika.*

„A sada prelazimo na sportske vesti i na veliku prepreku sa kojom su se suočili Los Anđeles Ramsi...“

Niki se isključila. Otvorila je vrata i istrčala u još svetlo veče.

Gotovo je bila stigla do Sanset bulevara, kad joj je zazvonio telefon. Stala je i javila se dahćući.

„Halo?“

Bio je to Trej. Plakao je, jecajući toliko silovito da je bilo teško razaznati reči. Niki se prebacila na režim rada lekara.

„Pokušaj da dišeš, dušo. Polako.“

Dva dugačka, hrapava udaha zadrhtala su na liniji.

„Dobro“, rekla je Niki. „Sad možeš da mi kažeš šta se desilo?“

„Lisa!“, izgovorio je žurno. „Lisa Flanagan.“

Trej je oduvek bio slab na Lisu. Niki je to videla. Videla je kako je gledao u nju kad je išla hodnikom do toaleta i kako joj se stidljivo smešio svaki put kad bi prišla njegovom stolu da plati terapiju.

„Šta je sa Lisom?“, upitala je Niki toplo. „Ma šta da je u pitanju, sigurna sam da ne može biti toliko loše, Treju.“

„Mrtva je!“, jecao je Trej.

Niki je u ušima začula tihu zvonjavu. Posmatrala je saobraćaj kako teče pored nje kao u snu.

„Kako to misliš?“

„Mislim: mrtva je. Ubijena!“ Trej je počeo nekontrolisano da plače. „Čuo sam na vestima.“

Niki su kolena klecnula. Videla je Lisu juče, živu i zdravu, punu planova za budućnost. Ovo ne može biti istina. „Jesi li siguran?“

„Siguran sam. Pobogu, doco, jezivo je. Neki bolesnik ju je isekao na komade! I bacio je pored auto-puta.“

Niki je glasno udahnula. Izveštaj koji je čula pre nego što je izašla iz kuće! O mladoj ženi bačenoj pored Međudržavnog auto-puta 10. To je bila Lisa?

„Doktoro Roberts? Doktoro Roberts, jesi li još tu?“

Trejev glas cvileći je dopirao iz zvučnika, ali mu Niki nije odgovarala. Krivica je počela da mili po njoj poput pauka. Dok je ona zavidela Lisi na nadi i mladosti, dok joj je sudila, Lisa je... O, *bože*.

Trudila se da ne misli o tome, ali nije mogla da potisne užasavajuće slike koje su počele da joj se množe u glavi.

„Razgovaraćemo sutra, Treju“, izgovorila je promuklo i prekinula vezu. Novi košmar je počeo.

## PETO POGLAVLJE

„Tražimo doktorku Roberts. Doktorku Nikolu Roberts. Pitanje je jednostavno, sinko. Je li ovde, ili nije?“

Dvojica policajaca preteći su stajala ispred stola Treja Rejmonda. Barem se Treju činilo da stoje preteći. A opet - bili su policajci, a Trej je bio crn i nekada je dilovao metamfetamin u Vestmontu, „Aleji smrti“ Južnog Los Anđelesa, tako da njih trojica nikada neće biti prijatelji.

„Trenutno ima pacijenta.“

Jedan od policajaca, niži, deblji, stariji, sa krupnim, vlažnim, bledim usnama nalik na larve, gledao je Treja sa čistim prezirom.

„Unutra?“, upitao je pokazujući glavom ka vratima Nikine kancelarije.

Nije nosio uniformu i nije pokazao Treju značku. Nijedan je nije pokazao, kad smo već kod toga. Ali govorio je sa prirodnim, nadmenim autoritetom policajca. Treju nije palo na pamet da dovodi u pitanje njegove reči.

„Da, unutra“, potvrdio je Trej. „Ali, kao što sam rekao, doktorka Roberts je sa pacijentom. Ne smete je prekidati za vreme tretmana.“

„Nije valjda?“ Debeli policajac ratoborno se nasmešio i krenuo prema vratima.

„Nemoj, Mik.“ Njegov viši, mlađi i privlačniji partner zaustavio ga je spustivši mu ruku na rame. „Možemo da sačekamo.“

„Da čekamo?“ Detektiv sa usnama nalik na larve izgledao je razjareno, ali ga je njegov partner ignorisao, nasmešio se Treju i seo na italijanski kožni kauč u čekaonici. Uzevši primerak novina *Sajkolodži tudej*, neobavezno je upitao: „Pedeset minuta, zar ne? Jedan tretman kod psihoterapeuta traje pedeset minuta? Sećam se iz vremena kada me je supruga napustila.“

„Koja?“, zarežao je čovek sa usnama nalik na larve, očigledno ne preterano srećan što ga je kolega zauzdao pred Trejom.

„Sve“, nasmejao se njegov partner. „Svaki put sam bio u haosu.“

Čovek sa usnama nalik na larve nije mu uzvratio osmeh, ali je seo spustivši pozamašnu pozadinu na fotelju u kojoj je nastavio ratoborno da peni od besa. Trej je imao prilike da sretne mnoštvo policajaca Policijske uprave

Los Angelesa nalik njemu: ubeđenih rasista, seronja što su podržavali pokret *Policijski životi su važni*, koji su najpre pucali, a kasnije razmišljali. Ili nisu. Ovaj tip je mogao da istetovira i svastiku na čelo, toliko su očigledne bile njegove predrasude. Trej nije mogao da zna da li je policajčev partner bio jednako truo u duši, ali je onda bolje to skrivao i bio je obrazovaniji. Možda je mislio da će izvući više iz doktorke Roberts ako bude ljubazan prema njenom osoblju?

Trej Rejmond verovao je kako je naučio mnogo radeći u ordinaciji psihologa.

„Koliko još?“, upitao je čovek sa usnama nalik na larve zureći u sat na zidu kao da je on kriv za njegovo nestrpljenje.

„Tretman se završava za petnaest minuta“, odgovorio je Trej. Pretpostavio je da je policija došla da razgovara o Lisi, zbog čega se osećao samo još gore. Osećao je mučninu na pomisao da će ovi moroni poput lešinara kopati po Lisinom privatnom životu.

Trej je često viđao smrt dok je odrastao. Viđao je i mnogo ubistava, ali to je bilo drugačije. Bile su to pucnjave i nasilje između bandi i predstavljali su prostu životnu činjenicu u svetu u kom je Trej odrastao. Tužno, naravno. Ali ne i stravično.

Ne ovako. Lisa nije bila deo tog sveta. Bila je bela, bogata i prelepa, bila je deo belog, bogatog, prelepog sveta gde se ovakva sranja nisu dešavala. I doktorka Roberts poticala je iz tog sveta. Trej nije, ali ga je u njega pozvao suprug doktorke Roberts, Dag, pre nego što je poginuo. I nije ga samo pozvao. Dočekao ga je sa dobrodošlicom, kao sina.

Ova pandurska kopilad nije imala šta ovde da traži, nije imala prava da svoj mračni svet unosi u ovaj svetli.

„Mogu li da vam ponudim neko osveženje?“, ponudio je Trej policajca.

„Ne, hvala.“

„Meni može kola“, odgovorio je debeli i ne podigavši pogled sa telefona. Neizgovoreno „momak“ ostalo je da visi u vazduhu.

Trej je stegnuo pesnice ispod stola. Želeo je da odbije, da mu kaže da žali, ali da im je ponestalo kole. Ali kontrolu je preuzeo duboko ukorenjeni instinkt za preživljavanje. *Ne kači se sa pandurima. Barem im se ne unosi u lice.*



En Bejtman je, u Nikinoj ordinaciji, ponovo prekrstila vitke noge ispod dugačke lanene suknje. Svi njeni pokreti bili su graciozni, promišljeni i spokojni.

*Kao balerina*, pomislila je Niki sa divljenjem. Niki je prošle noći opet sanjala En. Nisu ti snovi bili otvoreno erotični, ali bilo je u njima neke opsesije, nekog voajerizma. *Možda se vrhunske violinistkinje i ne razlikuju mnogo od balerina*, pomislila je Niki. Ma koji razlog tome bio, činilo se da En pleše kroz život prateći ritam neke svoje unutrašnje muzike, neke svoje rapsodije.

„Bila je tvoj pacijent, zar ne? Kao i ja?“, upitala je En.

„Znaš da ne mogu to ti kaŕem“, odvratila je Niki nežno.

Kao i svi ostali, i En je na televiziji videla jezive izveštaje o ubistvu Lise Flanagan. Potresli su je i razumljivo je bilo što je ŕelela da razgovara o tome.

„Ne moraš da mi kaŕeš“, rekla je tiho, spustivši pogled na krilo. „Znam. Stotinu puta sam se mimoišla s njom u hodniku. Sirota ŕena.“

„Da“, kazala je Niki. I sama se osećala loše. Lisa je bila tako puna nade na poslednjoj terapiji, tako usredsređena na budućnost. Na budućnost koja, ispostavilo se, nije postojala.

Sada je bilo prekasno da pomogne Lisi Flanagan. Ali još je mogla da pomogne En Bejtman. Prelepoj, zanosnoj En. Zapravo, En je bila pacijentkinja za koju je Niki osećala da joj pomaŕe, kontinuirano. En, pravo čudo od deteta na izuzetno traŕenom mestu u Losanđeleskoj filharmoniji, već sa dvadeset šest godina bila je izvanredno uspešna. Premda je u neku ruku bila detinjasta, proŕivela je mnogo više od prosečne devojke njenih godina. Kao tinejdŕerka je putovala i nastupala širom sveta, a naposljetku se udala za izvanredno bogatog, harizmatičnog i mnogo starijeg muškarca.

Bila je privlačna devojka, na onaj naćin na koji su privlačne sićušne, krhke ŕene nalik na lutke. U svakodnevnoj komunikaciji stidljiva i krotka, sa violinom u rukama pretvarala se u mahnitu strastvenu ŕenu, sasvim izgublenu u svom talentu. Mnoge je muškarce općinila koŕom nalik na alabaster i krupnim očima boje čokolade, kao i strastvenim sviranjem violine. Ali njen suprug ŕeleo ju je sa opsesivnom poŕudom. Nakon što su se venćali, odveo ju je na svoj ogromni posed kao princezu iz bajke, obasipao je poklonima i odećom, paŕnjom i oboŕavanjem, i retko ju je ispuštao iz vida.

En je bila potrebna neizmerna hrabrost da ga napusti i vrati se u rodni Los

Andeles. Nije da ga nije volela. Ali udala se vrlo mlada i promenila se, a i muzika ju je zvala da se vrati, i njen zov je svakog dana bio sve uporniji. Raspad braka naterao je En da krene na terapiju, i ona i Niki veoma brzo zasnovale su čvrstu vezu. U poslednja tri meseca En je počela u velikoj meri da se oslanja na Nikinu podršku i savete u gotovo svim životnim aspektima.

„Ne smeš se plašiti“, rekla joj je Niki sada. „Ono što se desilo Lisi bilo je strašno, ali to nema nikakve veze sa tobom. Nemoj da te to vodi u internalizaciju. Činjenica da si je videla u ovoj ordinaciji nema nikakav značaj. To vas dve ni na koji način ne povezuje.“

„Ne“, En se stidljivo nasmešila. „U pravu si. Ponašam se budalasto.“

„Nisi budalasta“, rekla je Niki. „Smrt je traumatičan događaj. Naročito nasilna smrt. Ti još obrađuješ svoju traumu, En. Nemoj preuzimati tuđu, samo to želim da ti kažem.“

Vreme je isteklo. Niki je nevoljno otvorila vrata prema hodniku da isprati En. Većina pacijenata rukovala se sa Niki na kraju tretmana, ali En ju je uvek grlila, snažno kao dete kad se pozdravlja sa majkom na školskoj kapiji. Bio je to zapravo suviše intiman gest. Nije priličio odnosu pacijenta i terapeuta, ali Niki nije imala srca da to prekine. Istina je bila da joj je godilo što je En počela da se oslanja na nju. Godilo joj je sve u vezi sa En Bejtman.

Ali Niki se ovog puta ukočila čim ju je En zagrlila.

Dva nepoznata muškaraca napeto su je posmatrala iz čekaonice.

Žurno se izvukavši iz Eninog naručja, Niki je ispratila pacijentkinju, a zatim se okrenula onoj dvojici.

„Mogu li da vam pomognem?“, upitala je kratko.

Jedan od muškaraca, mlađi, ustao je i učtivo joj pružio ruku.

„Detektiv Lu Gudman, Policijska uprava Los Angelesa. Ovo je moj partner, detektiv Mik Džonson.“

Niki se rukovala sa Gudmanom. „Pretpostavljam da ste ovde zbog Lise? To što se desilo je jezivo.“ Pružila je ruku i njegovom partneru, ali se niski, zdepasti čovek ljutito trgao i povukao.

„Ne ovde“, brečno se nepristojno pogledavši iskosa i sa nepoverenjem Treja. „U vašoj kancelariji.“

Niki se nakostrešila. *Koji je njegov problem?* Imala je neodređen osećaj da ga je negde već videla, ali nije mogla da se seti gde. „U redu“, rekla je žustro

i povelu obojicu u prostoriju za konsultacije i ponudila im da sednu, pre nego što je zatvorila vrata za njima.

Trej je u čekaonici sačekao da čuje kako njih troje razgovaraju, pre nego što je podigao slušalicu.

„Dvojica pandura su ovde!“, prošaputao je u mikrofon. Bio je na ivici suza. „Šta da radim? Plašim se, čoveče.“

Glas sa druge strane počeo je da govori.

Trej je slušao i klimao glavom, pokušavajući da se smiri.

*Ne znaju.*

*Niko ne zna. Ostani miran.*

Detektiv Mik Džonson gledao je doktorku Niki Roberts i slušao kako odgovara na pitanja njegovog partnera.

Kada je Niki poslednji put videla Lisu Flanagan?

*Onog dana kada je umrla.*

Je li Lisa tog dana, ili na nekoj ranijoj terapiji, spominjala bilo kakve pretnje i da li se plašila za svoju bezbednost?

*Nije.*

Je li Niki znala nekoga ko bi imao razlog da povredi Lisu?

*Nije.*

Gudman je sva pitanja postavljao učtivo, i prihvatao je Nikine jednosložne odgovore bez potpitanja ili komentara, i zapisivao ih u notes kao školarac koji hvata beleške na času.

Džonson ga je posmatrao sa nemim neodobravanjem. Nije verovao Niki i nije mu se dopadala. Arogantna kučka čak ga se nije ni sećala! Ali on se sećao nje. Doveka će je se sećati. Dok ju je posmatrao, pribranu i opreznju, kako sklanja sjajnu, tamnu kosu iz očiju dok razgovara sa Gudmanom, osećao je kako mu gnev pali grudi poput kiseline.

„Doktorko Roberts, moguće je da ste vi poslednja osoba, osim ubice, koja je videla gospođicu Flanagan živu“, govorio je Gudman. Naginjao se napred u fotelji i gledao Niki netremice - bilo je očigledno da je opčinjen njome. „Od

ključnog je značaja da razumemo što je moguće više o tome šta se tačno desilo i u ovoj ordinaciji i nakon što je otišla odavde.“

„Svesna sam toga, detektive“, rekla je Niki. „Nisam sigurna šta mogu još da dodam, to je sve. Terapija je protekla u pozitivnoj atmosferi, kao što sam vam i ispričala. Lisa je delovala srećno. Uspela je da ostavi momka...“

„Momka? Mislite sponzora“, ubacio se Džonson. „Vilija Bejdena?“

Bile su ovo prve reči koje je ovaj srditi čovečuljak izgovorio otkako je seo. Nije bilo moguće prečuti lascivnu notu u njegovom glasu. Očigledno ga je pomisao da lepa mlada devojka kao što je Lisa nudi telo prljavom matorcu kao što je Bejden uzbuđivala, ili ga je, u najmanju ruku, zabavljala.

„Da“, rekla je Niki ravnim glasom.

„Ali, da budemo jasni, nije imala 'momka'. Spavala je sa bogatim starcem, tuđim mužem, zbog njegovog novca“, navaljivao je Džonson, zbog čega ga je Gudman pogledao prezrivo, a Niki užasnuto. „U suštini, ona je bila elitna kurva. Nije li tako?“

„Ne znam zašto je bila s njim. Nije moje da sudim o svojim klijentima, detektive“, odgovorila je Niki, ledeno potiskujući gađenje prema neskrivenom šovinizmu ovog čoveka. „Samo znam da mi je te večeri na terapiji kazala da namerava da napusti Vilija i da je preduzela neke korake s tim u vezi, i činilo se da se dobro oseća zbog toga. Rekla bih da je odavde otišla srećna i puna nade.“

„Je li nameravala da se sastane sa nekim nakon što je otišla odavde? Možda sa nekim prijateljem? Je li neko došao po nju?“, upitao je Gudman prostrelivši pogledom Džonsona dok je iznova preuzimao kontrolu nad razgovorom.

„Ne“, odvratila je Niki. „Otišla je sama. Obično je dolazila automobilom na terapiju, ali u sredu nije došla automobilom.“

Policajci su razmenili poglede.

„Znate li zašto?“

Niki je odmahнула glavom. „Ne znam. Izvinite. Setila sam se toga jer je padala kiša, a ona mi je rekla da ide pešice, pa sam joj pozajmila kišni mantil.“ Zaboravivši na ljutnju na trenutak, detektiv Džonson je zainteresovano ispravio leđa. „Nosila je mantil kad je otišla?“

„Jeste“, odgovorila je Niki.

„Možete li da ga opišete, doktoro Roberts? Što je preciznije moguće.“ Niki ga je opisala. Bio je to savršeno običan kišni mantil, ali se činilo da su obojica opčinjeni njime.

„Hvala, doktoro Roberts“, rekao je Gudman smešeci se toplo. „To je bila veoma korisna informacija.“ Niki je primetila da je njegov način komunikacije veoma upečatljiv. Bila je to neka vrsta laskave mikrousredsređenosti zbog koje ste se osećali kao jedina osoba u prostoriji. Nije to bio otvoreni flert, ali nije bilo ni daleko od toga.

Njegov partner, za razliku od Gudmana, nije imao ni trunke šarma, ispalio je još nekoliko pitanja i nije joj uputio nijednu reč zahvalnosti pre nego što su otišli. Ali, čak je i on, Džonson, delovao življe nakon što je spomenut kišni mantil. *Može li on zaista biti toliko značajan?*

Kada su otišli, Trej je pokucao Niki na vrata.

„Žao mi je, doco. Nisam znao šta da radim“, rekao uznemireno. „Znao sam da ne želiš da ti prekinu tretman, ali mislim da se starijem panduru nije dopalo što sam ih naterao da čekaju.“

Niki je utešno spustila ruku na njegovo rame. „U redu je, Treju. Dobro si postupio. Kako se *ti* osećaš? Znam da ti je Lisa bila draga.“

„Dobro sam, pretpostavljam“, promrmljao je postideno. „Mislim, tužan sam. Zaprepašćen.“

„I ja sam“, kazala je Niki.

„Bila je tako lepa.“

„Jeste. Bila je.“

„U ovakvim trenucima poželim da je doktor Daglas ovde“, izlanuo je Trej. „Znaš?“

Na Nikinom licu se pojavio bolan izraz. Trej je oborio glavu.

„Izvini, doco. Nije trebalo to da kažem. Ne tebi.“

„Naravno da možeš to da kažeš, Treju“, odvratila je Niki ljubazno. „Nedostaje ti. I meni nedostaje. Ne želim da misliš kako je zabranjeno spominjati Dagovo ime. Njemu bi to bilo mrsko.“

Kasnije, nakon što je Trej otišao, Niki je dugo sedela u ordinaciji sama i razmišljala.

Razmišljala je o Dagu, i onome šta bi on na sve ovo rekao.

Razmišljala je o Lisi, o njenoj užasnoj smrti.

Razmišljala je o gnevnom detektivu, Džonsonu: *Bila je kurva, spavala je sa tuđim mužem.*

Niki je razumela gnev. Od Dagove smrti on je bio njen stalni pratilac. Zavukla je ruku u džep i izvadila posetnicu koju joj je drugi detektiv dao. Lu Gudman.

Lu.

Koliko će dugo proći, zapitala se, pre nego što joj se on ponovo javi?

## ŠESTO POGLAVLJE

Patolog Dženi Fojl iznova je plastičnim čaršavom prekrila leš Lise Flanagan i pažnju posvetila dvojici detektiva. U ranim pedesetim godinama, sa kratkom, prosedom neurednom bob frizuricom, zdepaste građe i nenašminkana, Dženi nije bila lepotica. Ali je bila pametna, imala je naglašenu intuiciju, oštar smisao za humor i bila je zadivljujuće dobra u svom poslu.

„Znači, kažeš da ju je ubila samo jedna od ovih ubodnih rana?“, upitao je Mik Džonson.

„Ona u srce. Da“, potvrdila je Dženi. „Druge su sve površne. Smišljene da je povrede, da je zaboje, ali ne i da je ubiju.“

Lu Gudman je podigao negovanu obrvu. „Svih osamdeset osam?“

Dženi je uzdahnula. „Plašim se da je tako.“

Većina ljudi više je volela Lua od njegovog partnera, verovatno zato što je Lu bio naočit i šarmantan i zato što je, za razliku od Mika Džonsona, retko kada izgledao kao da bi vas najradije tresnuo pesnicom posred lica. Ali to nije bio slučaj sa Dženi Fojl. Šarm detektiva Gudmana na nju nije delovao. Kako je i sama bila Irkinja iz Njujorka, Dženi je oduvek bila slaba na detektiva Džonsona. Istina, nije imao šarma i nije bio lep kao slika. Ali Dženi su se dopadale fleke na košuljama krupnog detektiva, njegov osorni smisao za humor i njegova nemilosrdna neposrednost. U gradu koji je više voleo stil od suštine, i na odeljenju na kom je politička korektnost načisto podivljala, oduvek je smatrala Mika daškom svežeg vazduha.

„Znači, mučena je?“, upitao ju je Mik. „To je ono što mi zapravo govoriš?“

„Upravo to ti govorim“, rekla je Dženi. „Mučena je. Onesposobljena je verovatno strahom u jednakoj meri koliko i fizičkim povredama. A zatim je odneti na drugo mesto. I u nekom trenutku kasnije ubijena. Pa je preneti do mesta gde je bačena.“

Sve troje su na trenutak zastali da pogledaju plastikom prekriven obris koji je nekada bio Lisa Flanagan. Prelepa mlada devojka pred kojom je bio život pretvorena u unakaženi leš.

Gudman je prvi prekinuo tišinu. „I sigurna si u vreme?“

„Jesam.“

„Zašto?“

„Jer brzina zaceljivanja jasno pokazuje da je fatalna rana nastala nekoliko sati nakon prvih povreda. I zato što količina krvi na mestu na kom je pronađena, premda pozamašna, nije u skladu sa činjenicom da je žrtva na tom mestu ubodena nožem u srce“, odgovorila je Dženi trezveno.

„Nije bilo seksualnog zlostavljanja?“

Dženi je odmahнула glavom. „Nije.“

„I nije se borila?“, upitao je Džonson tiho.

„Pa“, Dženi je skinula rukavice od lasteksa i dozvolila sebi da se blago nasmeši. „U početku sam mislila da se uopšte nije borila. Bila je užasnuta, kao što sam rekla. Ali sam na kraju pregleda pronašla sićušan - i pri tom mislim *sićušan* - uzorak tkiva ispod jednog njenog nokta.“

Džonson je nabrao obrve. „Zašto tako sićušan?“, upitao je. „Ako ga je ogrebala, ako se borila da preživi, zar ne bi bilo više?“

„Tako je“, nasmešila se šire. „Zbog čega mislim da su joj nokti odsečeni i da su joj prsti oprani. Nakon što je umrla.“

„Hriste!“ Gudman se trgao.

„Ali nešto mu je promaklo?“, upitao je Džonson vedro. „Na našu sreću.“

„Nadam se će tako biti“, kazala je Dženi. „Kao što sam rekla, uzorak je sićušan. I bio je veoma... čudan.“

Detektivi su čekali da im ovo pojasni.

„Ćelije nisu nalik ničemu što sam do sada imala prilike da vidim. Kao da su sa trulog mesa.“

Gudman je podigao obrve. „Trulog?“

„Da, trulog.“ Dženi je nelagodno pročistila grlo. „Nečega... nekoga... mrtvog.“ Detektiv Džonson je skupio oči. „Misliš da je ovu žensku ubio mrtvac?“

„Ne“, odgovorila je Dženi bezizražajno. „To ne bi bilo moguće.“

„Šta onda hoćeš da kažeš?“, upitao je Gudman.

„Prosto da su ćelije neobične. I da ne mogu da garantujem hoće li kvalitet i kvantitet onoga što sam pronašla ispod njenog nokta biti dovoljni da nam



omogućće da uporedimo DNK sa osumnjičenim.“

„Možda je naš ubica zombi“, Mik Džonson je razigrano gurnuo laktom patologa u rebra. „Živi mrtvaci među nama!“

Dženi se nasmejala. „Rekla bih da si ti živi dokaz za to, Miki. Obavestiću te kada budem znala više, ali to je sve što je ona zasad mogla da nam da, momci. Pazite na sebe.“

Stojeći ispred laboratorije patologa u Bojl Hajtsu, dvojica detektiva su u tišini varila čudne nalaze koje im je Fojlova saopštila. Džonsonov komentar o zombijima očigledno je bio šala. Ali kako je tkivo leša dospelo pod nokte Lise Flanagan?

Shvativši da neko mora da kaže nešto, Gudman je pokušao da se usredsredi na činjenice.

„Znači, tražimo tri mesta zločina“, primetio je. „Mesto na kom je mučena. Mesto gde je ubijena. I mesto na koje je bačena.“

„Aha“, klimnuo je Džonson. „Tri mesta zločina.“

„Pretpostavljam da ćemo se usredsrediti na prvo.“

„Pretpostavljam“, složio se Džonson.

Mnogo toga ga je nerviralo kod njegovog doteranog, mladog, ambicioznog partnera. Ali Mik Džonson morao je priznati da mu je um uvek organizovan, čak i u najluđim okolnostima.

Ponovo su se našli u kolima i spremali su se da krenu, kada je Dženi Fojl izjurila iz zgrade prema njima mašući rukama kao ludak.

Džonson je spustio staklo. „Jesi li nešto zaboravila? Šta još imaš za nas, Dženi? Vampirske otiske zuba na njenom vratu?“, dobacio je.

„Ha-ha!“ Dahćući od napora, Fojlova je gurnula list papira Džonsonu u ruke. „Čini se da ti se posrećilo, Mik. Stigao je rezultat DNK analize. Ispostavilo se da tvoj zombi ima ime.“

## SEDMO POGLAVLJE

Lu Gudman sam se odvezao u naselje Pasifik palisejds. Džonson i on davno su se dogovorili da se u slučajevima ubistva podele i pobede. Gudman je uvek izlazio na kraj sa bogatim, obrazovanim ljudima iz viših društvenih klasa, a Džonson se zbližavao sa „velikim neopranima“, kako je Lu samo delimično u šali nazivao svedoke iz radničke klase. Sistem nije funkcionisao savršeno. Džonson je bio odličan sa belcima niskih primanja, i u toku radnog veka u policiji je izgradio sasvim solidne odnose sa ljudima iz nekih grubljih latino-američkih zajednica. Ali bio je losanđeleski policajac stare garde kad su bila u pitanju crnačka naselja. Nije ih voleo, a ni oni njega.

To je bio problem.

Ali ne danas.

Danas je u posetu išao u čisto belačku zajednicu naselja Pasifik palisejds. Široke ulice i vile vredne više miliona dolara bile su teritorija Lua Gudmana. On je ovde bio u svom elementu.

„Skrenite desno na Kapri drajv“, naložila je Gugl mapa. Gudman je poslušao, prolazeći pored toliko luksuzne kuće da je čoveku bilo teško da poveruje svojim očima. „Zemljišni posed“ je bila reč koju su prodavci nekretnina u Los Anđelesu suviše često koristili, ali sa ovim kućama nije bilo šale: bile su to palate sa deset, petnaest, dvadeset spavaćih soba, sa prostranim prilazima i idilično dekorisanim parkovima. Služavke u uniformama, a sve do jedne su bile Latinoamerikanke, izlazile su i ulazile na bočne kapije, neke su šetale pse, druge iznosile smeće ili usmeravale dobavljače. Gudman je video kako u jednu kuću dostavljaju buket cveća veliki kao on, a u drugu je stigao čitav kombi balona napunjenih helijumom na kojima su bile ispisane reči: „Rajan ima devet godina!“

*Srećni Rajan.* Gudman se setio svog devetog rođendana i odlaska na klizalište u Vajt Plejns sa drugom Markom. Kako je to divan dan bio. Jedan od poslednjih potpuno srećnih dana njegovog detinjstva pre nego što je njegov otac bankrotirao, a porodica Gudman potonula u siromaštvo, i pre nego što su, ubrzo zatim, usledili beda i gubitak. Luov otac je do njegovog desetog rođendana već bio mrtav. Ali on nije više o tome razmišljao. Naučio je sebe da pamti samo dobra vremena, srećna vremena. I veoma mlad je

naučio da se novcem možda ne može kupiti sreća, ali nedostatak novca uvek donosi patnju. Luov otac jedva da je razumeo šta znači pravo bogatstvo. Greg Gudman osećao se bogatim kada je imao svoju firmu i kuću sa garažom i velikim dvorištem. Gubitak tog skromnog uspeha ga je uništio.

Njegov sin je bio drugačiji. Lu Gudman je veoma dobro znao šta je pravo bogatstvo, i znao je šta su sve užasno muškarci spremni da učine da bi ga stekli i zadržali.

„Vaše odredište je pred vama“, obavestio ga je Gugl vedro. „Stigli ste na odredište!“

*Neko je sigurno stigao*, pomislio je Gudman zureći u ogromnu klasičnu grčku vilu na broju 19772 Kapri drajva, odnosno kuću Grolševih.

Preleteo je pogledom preko informacija o ovoj porodici u kolima, za vreme dugačke vožnje od Bojl Hajtsa: Nejtan Grolš stekao je bogatstvo u upravljanju otpadom još osamdesetih godina. Ostavio je prvu ženu i dve ćerke i ponovo se oženio u pedesetim godinama jedva punoletnom misicom po imenu Franses Denton. Nejtan i Franses imali su jedno dete, sina Brendona. Prema ovom dokumentu, klinac je pre tri dana napunio devetnaest godina, upravo onog dana kad je ubijena Lisa Flanagan.

Ako je verovati rezultatima DNK analize Dženi Fojl, Brendon Grolš je rođendan proveo kasapeći Lisu Flanagan, a zatim je njeno telo bacio pored auto-puta kao da je vreća smeća. Ili to, ili je neko uspeo da komadiće Brendonovog tkiva ugura Lisi ispod noktiju, što je bio malo verovatan scenario, ma sa koje strane ga Gudman osmotrio.

Gudman je pritisnuo dugme na ogromnoj kapiji na ulazu na posed. Dva kamena lava nemo su ga gledala sa mermernih stubova sa leve i desne strane.

„Da?“, preko interfona je zapucketao ženski glas.

„Dobar dan.“ Gudman je pročistio grlo. „Ja sam detektiv Luis Gudman iz Policijske uprave Los Anđelesa. Došao sam zbog Brendona Grolša.“

„Samo trenutak.“ Žena je govorila sa meksičkim naglaskom. *Verovatno domaćica*. Gudman je čuo šum i pucketanje, a zatim dugačku tišinu. Spremao se da iznova pozvoni, kad je kapija iznenada oživela i otvorila se, pa otkrila kuću i vrtove u svom njihovom sjaju.

Prošavši prilazom od plavog kamena peščara, pored raskošne mermerne fontane, Gudman se popeo širokim stepeništem do ulaznih vrata. Sa obe

strane ulaza stajala su maslinova stabla u saksijama, a starinska bronzana lampa sijala je na tavanici trema. Kuća je više ličila na otmeni hotel nego na privatnu rezidenciju, možda na mali Ric Karlton, ili For sizons.

„Uđite, molim vas.“

Kućepaziteljka, zaista Meksikanka, povela ga je kroz svetlošću okupano predsoblje u mali salon. Gudman je posmatrao okruženje. Nameštaj je bio naglašeno ženstven - beli kaučevi, bledoružičaste draperije, jastučići sa cvetnim dezenom i krem prekrivači od kašmira sa resama. Velika vaza puna svežih božura krasila je inače prazan stočić za kafu, i u prostoriji je gorela sveća koja je mirisala na nešto teško i slatko. Možda smokve?

„Gospođa Grolš uskoro će vam se pridružiti. Želite li čaj?“

„Ne, *gracias*.“ Gudman se nasmešio. Spremao se da uhapsi sina ove porodice zbog sumnje da je počinio ubistvo. Nije mu se činilo ispravnim da pije čaj s njima dok to čini. „Je li Brendon kod kuće?“

Kućepaziteljka je nervozno spustila pogled: „Gospođa Grolš će doći“, promrmljala je i izašla iz sobe pre nego što je Gudman stigao bilo šta drugo da je pita. Nekoliko minuta kasnije, vrata su se ponovo otvorila.

„Detektive? Izvinite što ste čekali. Ja sam Fren Grolš.“

Žena pred njim uopšte nije bila onakva kakvu je zamišljao. Punačka i u lošoj kondiciji sa natečenim licem i naduvenim očima karakterističnim za zavisnike od tableta protiv bolova, Franses Grolš nije bila ni nalik nekadašnjoj lepotici sa fotografija koje mu je Gugl ponudio. Ovog poslepodneva nosila je uflekanu ružičastu džusi kutur trenerku koja joj je visila na stražnjici, a proređenu masnu kosu vezala je jeftinom gumicom. Da je Gudman morao da je opiše jednom rečju, upotrebio bi reč poražena - *Ja sam Freeeen* - kao da je napor izgovaranja narednog slova bio nešto što nije mogla da podnese.

„Došli ste zbog Breeeendona?“ Sručila se na jedan od kaučeva.

„Tako je. Je li vaš sin kod kuće, gospođo Grolš?“, upitao je Gudman.

„Niiiiije.“ Franses Grolš je sklopila oči ne nudeći nikakve dalje informacije. *Ovoj ženi je potrebna pomoć*, pomislio je Gudman.

„Znate li kada će se vratiti?“

Oči je otvorila, ali nije odgovorila.

„Gospođo?“

Gudman se osetio veoma nelagodno kada je Franses Grolš otvorila usta i ispustila dugačak tih krik, jeziv životinjski jauk bola što nije prestajao i koji je postajao sve glasniji i glasniji. Gudman je čuo treskanje vratima u hodniku i približavanje teških koraka. Nekoliko sekundi kasnije vrata su se otvorila i u prostoriju je uleteo visok stariji muškarac u tamnom odelu.

„Koji ti je đavo, Freni? Umukni! Zvučiš kao prokleta sirena za uzbunu. Pokušavam da radim.“ A zatim se starac okrenuo prema Gudmanu i odsečno upitao: „Zašto plače? I ko ste, dođavola, vi?“

Gudman mu je pokazao značku. Starac ju je ravnodušno pogledao. „Ubistva?“, namrštio se. „Ko je umro? Freni, rekao sam da UMUKNEŠ!“, zaurlao je na suprugu, koja je cvileći izjurila iz prostorije.

„Nejtan Grolš, pretpostavljam?“, odgovorio mu je Gudman trudeći se svim silama da preuzme kontrolu nad situacijom. Nije to bilo lako pored ovakvog jednog žestokog grubijana.

„Naravno da sam ja Nejtan Grolš“, promumlao je starac. „Pitanje je, ko ste, dođavola, vi?“

Gudman je opet podigao značku.

„Pa? Zašto ste ovde?“, upitao je Grolš, na koga ovo nije ostavilo ni najmanji utisak. „Imam mnogo obaveza, znate.“

„Moram da razgovaram sa vašim sinom, Brendonom.“

Grolš je zakolutao očima. „Je li zato zavijala?“ Pokazao je glavom prema vratima kroz koja je njegova supruga pobjegla. „Pitali ste je za Brendona?“

„Gospodine Grolšu, znate li gde je vaš sin?“, upitao je Gudman oštro. Počinjao je da ga iritira starčev stav. „Jedna mlada žena brutalno je ubijena i mi moramo da eliminišemo vašeg sina iz istrage.“

„Pa, to ne bi trebalo da vam bude naročito teško“, rekao je Brendonov otac grubo. „Brendon je mrtav.“

Gudman ga je pogledao u neverici. „Izvinite?“

Nije postojao nikakav pisani trag o njegovoj smrti, nije čak postojala ni prijava nestale osobe.

„Predozirao se“, izvestio ga je trezveno. „Njegova majka dobila je pismo pre nekih osam meseci od 'prijatelja' koji ga je video kako umire. Pravi prijatelj, šta kažete? Fren još odbija to da prihvati. Misli da će se Brendon pojaviti na vratima jednog dana kao zabludeli sin.“ Prezrivo je frknuo.

„Pre osam meseci dobili ste vest da je vaš sin umro od prekomerne doze narkotika, ali niste pomislili da o tome nekoga obavestite?“, upitao je Gudman u neverici.

„Šta tu ima da se obaveštava?“, slegao je ramenima Nejtan Grolš. „Nije bilo tela, nije bilo dokaza. Gledajte, moj sin je bio narkoman, razumete? Beskorisna, lažljiva gnjida i ništarija koja je odbacila život zbog droge. To je početak i kraj priče. Brendon je za mene bio mrtav mnogo pre nego što je to pismo stiglo.“ *O-ho, pomislio je Gudman. Kakva ljudska veličina. Pored takvog oca, nije ni čudo što je klinac skrenuo na stranputicu.*

„Ima li gospođa Grolš još to pismo?“

„Ne. Spalio sam ga.“ Starčeve blede vodnjikave oči svetlucale su prkosom. „Ona nametljiva kučka, Valentina Bejden, nije trebalo ni da ga pokaže Fren. Morala je znati da će je to poremetiti. Bolje je za sve rešiti ga se. Zatvoriti to tužno poglavlje.“

Gudman je grozničavo razmišljao. „Valentina Bejden? Mislite na suprugu Vilija Bejdenu?“

„Baš na nju“, promumlao je Grolš. „Ona upravlja nekakvom dobrotvornom organizacijom koja traži nestalu decu. Pretpostavljam da je Fren u jednom trenutku došla na ideju da je Brendon nestao i da se Valentina tada umešala. U svakom slučaju, ona joj je donela pismo. Tako da slobodno možete da eliminišete Brendona iz vaše istrage.“

„Plašim se da to nije tako lako, gospodine Grolšu“, rekao je Gudman, zadovoljan što je uspeo da isprovocira izraz naglašene razdraženosti na starčevom licu. „Imamo DNK dokaz koji povezuje Brendona sa žrtvom ubistva. A kao što kažete, vi nemate dokaze sinovljeve smrti. Nema tela. A pošto ste spalili pismo, nemate nikakvih čvrstih dokaza za svoju tvrdnju. Nijednog dokaza osim vaše reči.“

Gudmanov ton jasno je govorio koliko veruje u reč Nejtana Grolša.

„Kako se mrtva devojkica zove?“, duboko je uzdahnuo Nejtan Grolš.

„Lisa Flanagan.“

„Nikada nisam čuo za nju“, slegnuo je ramenima Grolš.

„Bila je ljubavnica Vilija Bejdenu“, odgovorio mu je Gudman. „Između ostalog. Što je svet mali, zar ne?“

Izraz iznenađenja na trenutak je preleteo preko lica Nejtana Grolša, ali se

on brzo pribrao. „I nije tako mali. Koliko čujem, Bejden je spavao sa polovinom lepih devojaka u Los Angelesu. Verovatno zato njegova supruga mora da zaokupi misli dobrotvornim radom. Vidite, žao mi je, detektive, ali zaista ne mogu da vam pomognem. Moj sin je mrtav, želeli vi u to da poverujete ili ne.“

„Čak i u tom slučaju moram znati kad ste ga poslednji put videli“, bio je uporan Gudman. „Ko su mu bili prijatelji. Dileri. Gde je provodio vreme.“

„Ne znam ništa od toga“, brecnuo se Nejtan Grolš. „Verujem da se njegova majka seća nekih bitangi sa kojima se vucarao“, rekao je nevoljno. „Možete nju da pitate, premda, kao što vidite, detektive, Franses nije baš u najboljoj formi u ovo doba dana. A sad, ako biste me izvinili, moram da se presvučem. Moj trener reketbola samo što nije stigao.“

Nakon ovih reči Nejtan Grolš je napustio prostoriju i ne pruživši detektivu ruku.

Gudman je mudro sačekao nekoliko trenutaka da se pribere, pre nego što je izašao u hodnik i obratio se domaćici.

„Odvedite me u Brendonovu sobu.“

Video je njenu paniku, video kako pogledom šara po predvorju u potrazi za gospodinom Grolšem, plašeći se da posluša detektiva bez poslodavčevog odobrenja. Gudman joj je pokazao značku i ponovio nalog, ovog puta joj jasno stavivši do znanja da to nije molba. Nevoljno ga je otpratila na sprat i pokazala mu vrata sobe, a zatim se udaljila što je žurnije mogla.

Soba u koju je Gudman ušao bila je prostrana dečačka spavaća soba dekorisana vedrim bojama. Osetio je žalac istinske tuge. Bilo je ovde toliko topline, toliko nevinosti i nade, tragova srećnog deteta kakvo Brendon Grolš mora da je nekada bio, pre nego što mu je droga ukrala budućnost. Stolica je bila u obliku lopte za fudbal. Na zidovima su bili poster lamborginija. Pehari osvojeni na takmičenjima u plivanju i karateu, uglavljeni između knjiga o junacima Nacionalne fudbalske lige i istraživanju svemira. Džinovski jastuk u obliku slova B stajao je naslonjen na krevet iz salona nameštaja Poteri barn.

*Kad li je pošlo naopako?*

Zvuk koji je čuo iza leđa naterao ga je da se okrene. Na pragu je zabrinuto stajala Brendonova majka očiju još natečenih od suza.

„Je li Brendon imao kompjuter? Telefon?“ upitao je Gudman.

Klimnula je potvrdno. „I jedno i drugo. Nekada. Ali ih je prodao, davno pre nego što je otišao. Znete kako je to kada deca imaju probleme.“

Gudman je klimnuo. Znao je kako je to.

Franses Grolš praznim pogledom osvrtala se po sinovljevoj sobi.

„Možda je nabavio drugi telefon... Pretpostavljam da mora da jeste.“

„Gospođo Grolš, vaš suprug veruje da je Brendon mrtav. Rekao je da ste dobili pismo...“

„Ne znamo!“, bila je uporna Franses uvrćući prstima u krilu kao neko ko pokušava da iscedi poslednje kapi iz krpe za sudove. „Pismo nije bilo potpisano, niti bilo šta slično. Možda je to bila greška.“

„Ali *postojalo* je?“

Očajno je klimnula glavom.

„I predala vam ga je gospođa Bejden?“

Ponovo je klimnula. A zatim je, mnogo lucidnije nego pre, izgovorila: „Mogao bi biti mrtav, detektive. Znam to. Nisam glupa. Zvao me je dva, tri, četiri puta nedeljno, ma u kakvom stanju da je bio. A zatim su prošlog leta pozivi prestali, tek tako.“ Oči su joj se napunile suzama. „Ali ja ne mogu da se odrekнем nade dok ne budem bez ikakve sumnje znala da je mrtav, dok se stoprocentno u to ne uverim. Razumete li me, zar ne?“

„Razumem“, uverio ju je Gudman. „Zato je važno da saznamo šta mu se desilo, gospođo Grolš. Moramo da to otkrijemo zbog naše istrage. A morate i vi da se uverite, u jednu ili drugu činjenicu. Zar ne?“

Živo je klimnula u znak slaganja.

„Postoji li još neka odrasla osoba kojoj je mogao da se obrati nakon što je otišao od kuće? Nakon što je prestao da vam se javlja. Možda neki profesor? Školski psiholog? Možda čak i lekar?“

Franses Grolš je teško uzdahnula. „Brendon nije voleo profesore. Imao je mnogo psihologa, ali ne znam da li bi se obratio nekom od njih.“

Iznenada se Gudmanu javila jedna misao.

„Je li ikada išao kod psihologa po imenu Nikola Roberts?“

Franses je nabrala čelo i na trenutak se zamislila. Zatim je, sklopivši oči kao da je to za nju preveliki napor, odmahnula glavom. „Ne. Mislim da nije. Ne sećam se tog imena.“ Pogledala je Gudmana i iznenada ga upitala: „A šta



vi zapravo istražujete? Je li Brendon u nevolji, detektive?“

Gudman je gledao ovu slomljenu, usamljenu ženu, koja se, pored muža grubijana, drhtavo vukla po ovom raskošnom zatvoru. *Mislim da je Brendon već dugo, dugo u nevolji*, pomislio je.

„Ne znamo još ništa pouzdano, gospođo“, rekao je naglas, pa izvadio posetnicu i spustio joj je u vlažni dlan. „Ali, ako se nečega setite - bilo čega što mislite da bi moglo da nam pomogne - molim vas da me pozovete.“

„Mmm-hmm“, izustila je Franses Grolš omamljeno.

Gudman je krenuo prema svom automobilu. Bila je ovo veoma prosvetljujuća poseta. Očigledno je bilo da će Džonson i on morati da porazgovaraju sa gospođom i gospodinom Bejdenom, i što pre, to bolje. Ali, dok se udaljavao, najviše ga je mučila toksična atmosfera u kući Grolševih od koje ga je podilazila jeza.

Siroti Brendon.

U takvim porodicama nastajala su čudovišta.

Nikakav novac nije mogao da nadomesti tako sumoran život sasvim lišen ljubavi.

Dok je prolazio pored susedne kuće ispred koje su se nalazili rođendanski baloni, uhvatio je sebe kako se moli nemo za devetogodišnjeg Rajana.

*Srećno, družo. Mislim da će ti biti potrebno.*

## OSMO POGLAVLJE

„Trejvone? Treju!“

Glas Marše Rejmond odjekivao je hodnikom klimave prizemne kuće na Aveniji Denker. Marša se u ovu kuću uselila pre dve godine sa sinom Trejom i majkom Koretom, nakon što je kuća u kojoj su živeli izgorela. Huverovci, članovi jedne od najgorih bandi u Vestmontu, jedne noći bacili su Molotovljev koktel kroz prozor sobe Marše Rejmond. Bez ikakvog razloga. Nije bilo svađe ni zle krvi. Prosto se desilo.

Bio je to loš period u svakom pogledu, u vreme kad je Trejvon još uzimao drogu i dilovao je da bi mogao nastaviti da je koristi. Mnogo toga dobrog otad se desilo. Preselili su se u ovu kuću. Trej se skinuo sa droge. Pronašao posao. Rejmondovi su na tome imali da zahvale doktoru Daglasu, *laka mu crna zemlja*, i njegovoj prelepoj supruzi Niki. Ponekad su, razmišljala je Marša, putevi gospodnji zaista bili čudni.

„TREJU!“, viknula je sada trudeći se da nadglasa sinovljevu glasnu muziku. „Imaš posetioca! Izlazi.“

Hadon Defo stajao je u hodniku i smešio se posmatrajući kako Trejeva impresivna majka uleće u sinovljevu sobu i izvlači sina iz nje. Koliko je samo daleko Trej dogurao otkako ga je Hadon upoznao na klinici za rehabilitaciju. Sa Dagom. I ne samo Trej. Čitava porodica. U to vreme dečak je bio očajni unezvereni zavisnik, sama kost i koža, tela prekrivenog ranama. Imao je napade i sve što ide uz zavisnost. Niko nije bolje znao od Hadona koliko često su pokušaji intervencija bili bezuspešni, naročito u slučaju dece iz pakla kakav je bio Vestmont, dece koja su bila duboko u kandžama droge, kao što je to bio Trejvon Rejmond. Ali s vremena na vreme kockice su umele da se savršeno slože. Ovo je bio jedan od tih retkih slučajeva.

„Hej, čoveče!“ Hadon je bacio petaka Treju dok je ovoga mama izvodila u hodnik gurajući ga ispred sebe. „Kako si?“

„Dobro, čoveče“, rekao je Trej ponosno. „Dobro sam. Nisam te očekivao.“

„Bio sam u kraju.“

Hadon je namignuo i obojica su se nasmejala. Vestmont nije bio kraj u kom bi Hadon Defo mogao da se zatekne „u prolazu“. Hadon i Trej možda su

imali istu boju kože, ali poticali su iz različitih svetova. Hadon je odrastao u Brentvudu, bio je sin lekara i profesora istorije sa Univerziteta Kalifornije u Los Angelesu. Crni klinici na Roberts-Defo klinici u Venisu zvali su ga Obama, aludirajući na njegovo obrazovanje, privilegovan život i beličke navike, uključujući i strast prema baroknoj klasičnoj muzici i opsesiju nemim filmovima iz dvadesetih godina XX veka. Nije bilo toga što Hadon Defo ne bi mogao da vam kaže o Čarliju Čaplinu, ali nije znao nijedan Tupakov stih. Trej je, sa druge strane, bio proizvod tinejdžerske veze između svoje neukrotive majke, Marše Rejmond, i ništarije i kavgadžije Bilija Džejmsa, koji je nestao iz njihovog života davno i za koga je Trej pretpostavljao da je ili u zatvoru ili mrtav.

„Ozbiljno, doktore Defo, sve je u redu?“ Trej je upitao Hadona dok ga je vodio hodnikom do male dnevne sobe: „Zašto si došao?“

Hadon je spustio ruku na mladićevo rame. „Sve je u redu, Treju. Želeo sam da te obiđem, to je sve. Znam da bi Dag želeo da te obilazim.“

Trej je zahvalno klimnuo. Dag Roberts bio je nešto najbliže ocu u njegovom životu. Neizmerno mu je nedostajao. Hadon Defo bio je doktorov najbolji prijatelj, zbog čega je u Trejevim očima bio počasni član porodice.

„Kako je na poslu? Kako je Niki?“, upitao je Hadon.

„Misliš posle ubistva?“

Hadon ga je belo pogledao. „Kakvog ubistva?“

„Ozbiljno?“ Trej se namrštio. „Nisi čuo? Nemoj mi reći da ne gledaš vesti, čoveče?“ Trej mu je ispričao šta se desilo Lisi Flanagan i da su detektivi losanđeleske policije bili juče u ordinaciji.

„Lisa je bila pacijentkinja doktorke Roberts.“

„Nije valjda devojka koju su pronašli pored auto-puta? Ljubavnica Vilija Bejdena?“, upitao je Hadon zapanjeno.

„Bila je mnogo više od toga“, rekao je Trej defanzivno. „Lisa je bila prelepa, zaista jeste. Panduri misle da je doktorka Roberts bila poslednja koja ju je videla živu. Osim ubice, naravno.“

„Naravno.“ Činilo se da se Hadon izgubio u mislima. „Kakvi su?“, upitao je.

„Ko?“

„Detektivi koji su bili u Nikinoj ordinaciji.“

„O“, rekao je Trej. „Znaš. Panduri. Jedan je delovao u redu, rekao bih. Ali je njegov partner bio nizak, debeo, Irac. Baš zao. I rasista. Videlo mu se u očima.“

I dalje zamišljen, Hadon Defo je klimnuo.

„Kako je Niko to podnela? Je li bila bliska sa devojkom?“

Trej je slegnuo ramenima. „Ne znam. Ne naročito, rekao bih. Doktorka Roberts izgleda mi sasvim u redu. Mislim, tužna je. Svi su tužni. Ovo je baš šok.“

„Kladim se“, odvratio je Hadon.

Ćaskali su još nekoliko minuta pre nego što je Hadon otišao odbijajući sve Maršine pokušaje da ga ubedi da ostane na večeri. „Imamo i više nego dovoljno“, uveravala ga je. „Hajte, doktore Defo. Kuda morate da idete?“

„Moram da se vratim u kancelariju, plašim se.“ Hadon se nasmešio žalosno. „Ne znate koliko papirologije moram noćas da završim.“

To je bila laž. A laž je bila i tvrdnja Marše Rejmond da može da nahrani još jedna usta. I pored Trejeve plate, porodica je jedva uspevala da preživi, i Hadon je to znao.

„To je dobar čovek“, rekla je Trejeva baka Koreta, dogegavši se iz dvorišta taman na vreme da vidi Defoa kako odlazi u otmenom električnom automobilu. „Ne znaš koliko si srećan, Trejvone.“

„Znam, bako.“ Trej je poljubio staricu u pročelavo teme. „Veruj mi. Znam.“

Lepo je bilo od Hadona što je svratio da ga poseti. Pažljivo.

Ali u isti mah jedan mali deo Treja osećao je sumnju. Zašto je baš ovo veče odabrao da dođe sve do Vestmonta? Dag Roberts mrtav je godinu dana, a on nikada pre nije „svratio“. I čemu sva ona pitanja o Niki i policiji? Je li mu zaista pukom slučajnošću doktor Defo došao u posetu tako brzo nakon iznenadne smrti Lise Flanagan? I zar zaista nije znao ništa o Lisinom ubistvu?

Trej je nasuo sebi veliki tanjir krilaca iz Restorana Polo loko pokušavajući da potisne ove iracionalne strahove. *Paranoičan sam. Šta bi Hadon Defo mogao znati?* Nekoliko minuta kasnije zazujao mu je telefon. Pročitao je poruku i ukrutio se.

„Šta je bilo, mili?“, upitala je Marša Rejmond. Nakon godina Trejeve

zavisnosti, naučila je da prati sinovljeve reakcije kao soko.

„Ništa.“ Nasmesio se.

„Jesi li siguran?“

Klimnuo je potvrdno i odložio telefon. „Samo posao. Nešto sam zaboravio da uradim.“

Nakon večere je oprao sudove i izneo smeće. Važno je bilo da se pridržava uobičajene rutine, da ne izgleda kao da nekuda žuri. Znao je da će njegova mama brinuti ako joj se nešto učini neobično. Tek kada je kuhinja bila čista, uzeo je jaknu što je opuštenije mogao.

„Izlazim“, rekao je Marši.

Instinktivno je zaškiljila. „Kuda?“ Trej nije ovu reč izgovorio više od dve godine, ali je njena prva reakcija na nju bila strah. Verovatno će tako uvek biti.

„Idem da se prošetam, mama.“ Poljubio ju je u obraz.

„Da se prošetáš? Po našem lepom kraju?“, podigla je obrvu.

Trej se zasmesio. „Moram da kupim cigarete. Danas je bio lud dan, znaš? Neću dugo.“

„Dobro, dušo.“ Marša je primorala sebe da se opusti. Ipak je on bio odrastao muškarac. Nije mogla da prati svaki njegov pokret. „Čuvaj se.“

„Hoću, mama.“

Hladni večernji povetarac na koži nije umirio Treja Rejmonda dok je išao Avenijom Denker. Bio je napet kao zategnuta struna gitare spremna da pukne svakog časa.

Sačekao je da skrene za ugao, da ne mogu da ga vide iz kuće, a zatim je izvadio telefon i iznova pročitao poruku:

*Za jedan sat budi na uglu ulica Vermont i 135.*

Samo je to pisalo. Ali je time sve rečeno. Trej je znao ko je poslao poruku i šta je ona značila. Želeo je da zaplače, ali suze nisu dolazile. Bilo je prekasno za to.

Video je ugao, bio je udaljen manje od pedeset metara. Osim dve urađene kurve koje su sedele naslonjene uza zid prodavnice, bio je sasvim pust.

Telefon mu je ponovo zazujao. MMS. Ovog puta slika.

Trej ju je otvorio i osetio kako mu se žuč podiže u grlu. Bio je to torzo žene, ono što je od njega ostalo, prekriven ranama od noža. Gole grudi groteskno su joj bile isečene, poput pileta spremnog za nadev.

*Lisa? Ili neko drugi, neko nov? Nova žrtva?*

Ispod slike stajale su dve reči: „Požuri.“

Potrčao je. Stigao je do mesta sastanka zadihano, ali tamo nije bilo nikoga. Nije bilo automobila, nije bilo ljudi, ničega. Samo su one dve kurve sedele na ivičnjaku. Čučnuvši pored devojaka, Trej je prodrmusao rame jedne.

„Je li neko bio ovde? Jesi li videla nekoga da ovde čeka malopre?“

Devojka ga je pogledala bledo, zenice su joj se širile poput bleska umiruće zvezde. Trej je pokušao da razgovara sa njenom drugaricom, koja je bila u delimično komatoznom stanju. „Molim te!“ Čuo je očajanje u svom glasu i ono ga je uplašilo. „Tražim nekoga. Zaista je važno.“

Druga devojka iznenada je ustala kao robot kome su upravo zamenili baterije. „Čini se da si ih pronašao, šećeru!“, nasmešila se. „Iza tebe!“

Trej se okrenuo taman na vreme da čuje pucketanje tehzera i da oseti vatru u grudima. Bol je bio nepodnošljiv. Pao je na leđa i udario glavom o beton. Tada se sve zacrnelo.

## DEVETO POGLAVLJE

„Dva para.“

Lu Gudman spustio je desetke i osmice na plastični sto. Mik Džonson, njegov partner, bio je navučen na poker udvoje. Gudman je naučio igru u pokušaju da se zbliži sa starijim muškarcem. Nije upalilo, do sada, ali Gudman je nastavio da se trudi.

„Kenta.“ Džonson se samozadovoljno nasmešio spuštajući karte od šestice do desetke. „Pretpostavljam da to znači da ti častiš doručak.“

*A tebe će, prijatelju, da počasti srčani udar*, pomislio je Gudman dok je gledao partnera kako počinje da napada drugu veliku hrpu Denijevih palačinki koje su bile natopljene sirupom i šlagom.

Dvojica detektiva pobešla su zajedno iz stanice da uporede napredak, ili nedostatak napretka, u slučaju ubistva Lise Flanagan. Bivši ljubavnik Flanaganove, milijarder, vlasnik fudbalskog tima Rams, Vili Bejden, još se nije vratio sa odmora u Kabo San Lukasu. Sasvim zgodno, on je bio u Meksiku u noći kad je Lisa ubijena, na odmoru sa svojom odanom, napaćenom suprugom Valentinom, i par je bez sumnje nameravao da ostane tamo dok mediji ne prestanu na sugestivan način da pišu o njegovoj i Lisinoj vezi. Gudman je ispričao Džonsonu za vezu između Valentine Bejden i majke Brendona Grolša, Franses. Ali usputan poziv kancelariji Valentinine dobrotvorne organizacije nije otkrio ništa korisno, što detektivima nije ostavilo mnogo opcija osim da čekaju povratak Bejdenovih.

Džonson u međuvremenu nije uspeo da otkrije ništa o porodici mrtve devojke (nije imala braće i sestara, roditelji su joj umrli i imala je samo tetku u Rinu, koja Lisu nije videla od devojčine šeste godine). Gudman nije uspeo da utvrdi je li Brendon Grolš živ ili mrtav, a da se i ne spominje da nije saznao kako je njegova DNK dospela pod Lisin nokat. Kao i njegovi roditelji, niko se od Brendonovih starih prijatelja ni devojaka već osam meseci nije čuo s njim, a Gudmanovi pozivi različitim rehabilitacionim centrima i svratištima gde je Brendon ranije boravio nisu dali nikakve rezultate. Premda mu je bilo mučno da se složi sa Nejtanom Grolšem u vezi sa bilo čim, zaista mu se sve verovatnijim činilo da je Brendon stvarno mrtav. Nažalost „verovatno“ nije bilo dovoljno dobro.

Jedini drugi trag koji su uspjeli da pronađu pokazao se kao pravo razočaranje. Veliko uzbuđenje vladalo je kada je jedan tehničar uspeo da pronađe delove Lisine odeće pored dela auto-puta blizu mesta na kom je bačeno Lisino telo. Ali laboratorijski nalazi bili su nepotpuni; neuobičajeno obilna kiša koja je pala u vreme Lisine smrti sprala je sve korisne tragove DNK. Što je značilo da su im ostale samo zbunjujuće ćelije pronađene ispod žrtvinog nokta. Do sada nije bilo ni traga od nestalog kišnog mantila doktorke Roberts, što je rekla da je dala Lisi onog dana kada je ova umrla, i nije bilo ni traga od oružja kojim je ubistvo počinjeno.

Sve u svemu, nije to bio slavan početak.

„Ne verujem onom ženskom psihologu“, primetio je Džonson kao i svaki put kada su razgovaralo o slučaju, gurajući karte u stranu i trpajući viljuškom palačinke u usta. „Mislim da bi trebalo ponovo da razgovaramo s njom.“

Gudman se namrštio. Džonsonova sve veća opsesija i netrpeljivost prema Niki Roberts, žrtvinoj prelepoj psihoterapeutkinji, bila je gotovo obeshrabrujuća koliko i nedostatak dokaza.

„Šta ćemo je pitati?“, upitao je iznervirano.

„Možemo da tražimo njene beleške“, promrmljao je Džonson stavljajući još šlaga na palačinke. „Sa terapije. Sa žrtvom.“

„Ne možemo bez naloga“, rekao je Gudman. „Zbog poverljivosti odnosa između lekara i pacijenta.“

Džonson je prezrivo frknuo. „Ona nije lekar! Ona je prokleti šarlatan. Ona se razume u medicinu koliko i čitačice tarota sa plaže u Venisu.“

„To nije istina, Mik“, odgovorio je Gudman. „Ne razumem zašto je toliko mrziš.“

„Naravno da ne razumeš“, progundao je debeli muškarac.

„Šta bi to trebalo da znači?“, upitao je Gudman.

„Privlačna je“, odgovorio je Džonson jednostavno. „Ti voliš privlačne žene.“

„A ti ih ne voliš?“

Gudman je gurnuo u stranu hladnu kafu. Pomislio je kako je sve u Denijevom kafeu odvratno. Nije mogao da razume zašto toliko njegovih kolega voli ovo mesto. „Kako bilo“, nastavio je, „nije važno da li je privlačna ili ne. Radi se o tome da ona sa ovim nema nikakve veze. Ona nam



nepotrebno odvlači pažnju, nevažna je. Moramo da se usredsredimo na Bejdenove i moramo da pronađemo Brendona Grolša.“

Džonson je neodređeno zastenjao. Zvonjava njegovog telefona prekinula je mrzovoljnu tišinu. „Da?“

Gudman ga je posmatrao kako polako spušta viljušku i prestaje da jede. Slušao je napeto ono što su mu govorili. Nakon, činilo se, čitave večnosti, naglo je rekao: „U redu. Stižemo“, i prekinuo je vezu.

„Šta to bi?“ , upitao je Gudman.

„Sećaš li se Trejvona Rejmonda?“ , pitao je Džonson odmičući stolicu. „Onog drskog crnog klinca iz ordinacije doktorke Roberts?“

„Recepcionera? Naravno“, rekao je Gudman. „Šta s njim?“

Neko ga je pronašao bačenog na udaljenosti manjoj od osamsto metara od mesta na kom je ubica ostavio Lisu Flanagan. Nagog. Višestruke rane od noža, uključujući i ranu u srce.

„Sranje!“ Gudman je polako izdahnuo. „Znači da imamo serijskog ubicu.“

„Nemamo još.“ Džonson je ustao i krenuo teškim korakom prema vratima.

„Kako to misliš?“ , upitao je Gudman.

„Trejvon Rejmond i dalje je živ.“

## DESETO POGLAVLJE

U srcu Zapadnog Holivuda, Bolnica Sidars-Sinaj oduvek je bila sinonim za slavne ličnosti i glamur. Frenk Sinatra i River Feniks tu su umrli, tu su rođena deca Majkla Džeksona, a Britni Spirs primljena je na odeljenje psihijatrije nakon sloma i brijanja glave.

Sidars je, međutim, bila haotična gradska bolnica čiji je Urgentni centar imao najveći broj primljenih pacijenata u Los Anđelesu. Svakog dana obično su stanovnici Los Anđelesa kuljali kroz njegova vrata nakon saobraćajnih nezgoda ili prekomernih doza narkotika, a kola hitne pomoći istovarivala su sve vrste ljudskog bola i bede, od opekotina, preko rana od vatrenog oružja, do žrtava silovanja i nasilja u porodici. Ovde su mogli da se pronađu i neki od najboljih gradskih hirurga i specijalista. Jedan od njih, sitan Iranac nežnog glasa po imenu Robert Ramatijan, upravo je završio sa operacijom Treja Rejmonda - onoga što je ostalo od njega - kad su Gudman i Džonson stigli.

„Kada možemo da razgovaramo s njim?“, upitao je Gudman hirurga zabrinuto. „Od ključnog je značaja da čujemo šta zna.“

Doktor Ramatijan teško je uzdahnuo. Bio je iscrpljen nakon šest mučnih sati u operacionoj sali i nije bio raspoložen da trpi dvojicu nametljivih policajaca i njihove zahteve.

„Mislim da ne razumete, detektive“, izgovorio je sa strpljenjem koje nije osećao. „Gospodin Rejmond je veoma teško bolestan. Sada je pod sedativima, i zato izgleda tako smireno. Što se same operacije tiče, bila je uspešna, ali mu je leva srčana komora teško oštećena.“

Gudman ga je belo gledao.

„Uboden je u srce“, pojasnio mu je hirurg. „Učinili smo sve što smo mogli za njega, ali nipošto nisam uveren da će preživeti.“

„Što je tim veći razlog da razgovaramo s njim“, rekao je Džonson grubo. „Možete li da ga probudite?“

„Ne.“ Hirurg je sa gnušanjem pogledao znojavog policajca u košulji sa flekama od sirupa. „Ne mogu.“

„Je li rekao nešto pre nego što je otišao na operaciju?“, upitao je Gudman u nadi da će izvući iz lekara nešto korisno pre nego što ovaj zbog Džonsona

odluči da prestane da saraduje s njima. „Je li bio pri svesti kad su ga doneli? Žao mi je što vas ovako pritiskam, doktore Ramatijane. Ali mislimo da je čovek koji je povredio Trejvona Rejmonda ubio i jednu mladu ženu pre nekoliko dana. Ukoliko je Trejvon video napadača, ili ako može nečega da se seti, od ključnog je značaja da nam to prenesete.“

„Razumem vas“, kazao je hirurg. „Ali plašim se da ne znam šta se desilo pre operacije. Morate da razgovarate sa bolničarima koji su ga doneli. Daću vam njihova imena. Hej!“ Okrenuo se i prostrelio pogledom Džonsona, koji je pokušavao da otvori vrata šok-sobe. „Šta to, dođavola, mislite da radite? Ne možete ući unutra.“

„O, mislim da ćete otkriti da mogu“, odvratio je Džonson nepristojno. „Postaviću malom neka pitanja, dok je još živ, da na njih odgovori, dopadalo se to vama ili ne.“

„Rekao sam vam da je pod sedativima. Neće vas čuti.“

„Onda mu neću smetati, zar ne?“, rekao je Džonson. „Vidite, doktore, vi ste svoj posao obavili. Sada je vreme da mi obavimo naš.“

Doktor Ramatijan pogledao je Gudmana kao da želi da ga pita: *Zar ne možete ništa da učinite?*

„Žao mi je“, izgovorio je Gudman. Ali nije učinio ništa da zaustavi partnera dok je ovaj otvarao vrata i ulazio u sobu.

„I meni“, rekao je hirurg ljutito. „Zbog mladića. Ovo je nečuveno.“

Odjurio je, verovatno s namerom da pronađe pojačanje. Gudman je žurno ušao za Džonsonom u šok-sobu.

„Moraš li biti takav kreten?“, upitao je Džonsona. „Čovek nam je pomagao.“

„Nije.“ Džonson nije podizao pogled sa kreveta na kom je Trej Rejmond ležao opružen i miran dok su mu se grudi umotane u zavoje podizale i spuštale laganim, ravnomernim ritmom pomoću mašine koja je izgledala kao mešavina rekvizita iz naučnofantastičnog filma iz šezdesetih i filtera za bazen, sa dugačkom rebrastom cevi. Ruke, vrat i obrazi bili su prekriveni plitkim posekotinama baš kao i Lisini, a lice mu je bilo modro do te mere da nije bio prepoznatljiv. Nije ni čudo što je ubica mislio da je mrtav.

„Klinac umire, Lu“, kazao je Džonson. „Čak i ti to vidiš. Sad ili nikad.“

„Znam“, rekao je Gudman sumorno. „Ali...“

Prekinulo ga je glasno Džonsonovo tapšanje, pljeskao je debelim rukama nekoliko centimetara iznad Trejevog nepomičnog lica.

„Budi se!“, vikao je. „Reci nam ko ti je ovo uradio, TREJU!“

„Mik, hajde...“

„Rekao sam, BUDI SE, SERONJO!“, urlao je Džonson. „Otvoraj PROKLETE OČI!“

„Hriste.“ Zgrabivši ga za ramena, Gudman je povukao Džonsona nazad. „Prestani. Ostavi ga na miru. Šta s tobom nije u redu, dođavola?“

Džonson se okrenuo i na trenutak se činilo da će udariti partnera u lice. Ali, pre nego što je stigao da to učini, Trej je iznenada otvorio oči i ispustio uspaničen krik.

„Ne znam!“, vikao je manično trzajući rukama. „Molim vas! O, bože! NE ZNAM!“ Glavu je bacakao s jedne na drugu stranu. Ponovo je vrisnuo, a zatim se odnekud duboko iz njegovog grla začulo jezivo krkljanje. Čak je i Džonson izgledao uplašeno. Jedna mašina je zapištala, pa je u prostoriju utrčalo mnoštvo sestara i bolničara, a Trej je, bez svesti, omlitaveo na krevetu.

„Ko vas je pustio unutra?“, brecnuo se jedan od stažista na Gudmana i Džonsona. „U ovu prostoriju dozvoljen je ulazak samo medicinskom osoblju. Napolje!“

Džonson je oklevao, ali samo na trenutak. Pošao je napolje za Gudmanom.

Gudman se, na hodniku, okrenuo prema njemu. „Šta je, zaboga, bilo ono? Mogli bi da nas tuže! Šta ako porodica klinca uloži žalbu?“

Džonson se nasmejao. „Pa šta?“ Nije bilo moguće prečuti rasistički prezir u njegovim rečima. Neizgovoreni nagoveštaj da niko neće slušati ženu kao što je Marša Rejmond, siromašnu samohranu majku crnkinju iz Vestmonta. Ne prvi put, Gudman je osetio nalet iskrene netrpeljivosti prema čoveku s kojim je bio primoran da radi.

„Kuda ćeš?“, povikao je za Džonsonom, koji je očigledno krenuo prema izlazu.

„Nazad u stanicu“, odgovorio je Džonson. „Momak očigledno neće preživeti, tako da je taj voz prošao. Ipak, jedno znamo sigurno.“

„Stvarno?“

„Naravno. U pitanju je isti ubica. Pod pretpostavkom da će Trej umreti, to su dve žrtve u jednoj sedmici, obe napadnute i bačene na isti način.“

„U redu“, izgovorio je Gudman, ne znajući zašto je ova očigledna činjenica bila toliko po volji njegovom partneru.

„Reci mi“, kazao mu je Džonson naposljetku. „*Koja osoba povezuje obe žrtve?*“

Novčić je pao.

Gudmanu je bilo mučno da to prizna. Ali ovog puta Džonson je bio u pravu. Koliko su oni znali, Lisa Flanagan i Trej Rejmond imali su nešto zajedničko. Oboje su bili bliski sa doktorkom Niki Roberts.

## JEDANAESTO POGLAVLJE

Ranije tog jutra Niki Roberts se uspravila u postelji boreći se za dah. Znojem natopljena majica kratkih rukava pripijala joj se uz telo dok se tresla i drhtala kao da je upravo izvučena iz ledene vode. Na satu pored postelje stajalo je da je 4.52 ujutro. Umorno je ponovo utonula u jastuke.

Bio je to isti san koji je sanjala već mesecima, ili barem neka njegova verzija: Dag je bio u opasnosti, umirao je, i vrišteći je dozivao Niki, preklinjao je za pomoć. Ali mu ona nije pomogla i on je umro, a za sve je ona bila kriva. Ponekad se davio dok je ona stajala i posmatrala sve sa plaže, puštala ga da se udavi. Nekad je bio u automobilu koji je jurio van kontrole, a Niki je držala nekakav daljinski upravljač kojim je mogla da aktivira kočnice, ali je ga ne bi upotrebila. U noćasnoj verziji šetali su stazom na vrhu litice, obalom Big sura, i Dag je nekako izgubio oslonac i kliznuo preko ivice. Pružao je ruke prema Niki, preklinjao je da mu pruži ruku i povuče ga nazad na sigurno. Ali ovog puta, umesto da prosto odbije ili ga ignoriše, ona je odvajala njegove prste od stene za koju se držao, jedan po jedan, i gurnula ga u smrt, pa gledala kako se razbija na komade na stenama u podnožju. Ubila ga je. A najgore je bilo što je, u snu, ovaj čin u njoj izazvao osećaj ushićenja i neverovatne moći.

Nekoliko časova kasnije uznemirena Niki našla se sa prijateljicom Grečen Adler na branču na Aveniji Melrouz.

„Opet sam sanjala onaj san“, rekla je kad su sele u *Glorijus grins kafe*.

„San o Dagu?“, upitala je Grečen.

Niki je klimnula. „Samo što je ovog puta bilo gore.“

Ispričala je prijateljici poslednji košmar dok je zgodni konobar uzimao njihovu porudžbinu. Niki je, kao i obično, poručila poširana jaja, tost i trostruki espresso sa mlekom, a Grečen se odlučila za smuti od kelja i cvekle odvratnog izgleda i činiju nečega što je sadržalo proklijale semenke. Grečen je bila Nikina najstarija prijateljica - poznavale su se još od srednje škole - i bila je pravo srce, ali veći deo života kao odrasla osoba provodila je vodeći povremene bitke sa kilažom. Koliko je Niki uspevala da proceni, retko kad je bila mršavija nego obično, ali je uvek oduševljeno pričala o ovoj ili onoj

novoj dijete. U ovom trenutku bila je na sirovoj veganskoj ishrani.

„Izgledaš iscrpljeno“, rekla je Grečen Niki. „Znaš, ako imaš problema sa snom, mislim da bi trebalo da razmisliš da pređeš na vegansku ishranu, ili da ti barem poslednji obrok bude sirov. Šta si večerala sinoć?“

„Burger“, odgovorila je Niki.

„Eto ti!“ Grečen se naslonila na naslon stolice zadovoljna što je dokazala da je bila u pravu. „Crveno meso. To je nešto najgore za košmare.“

„Zaista?“

„Aha. Osim sira. O bože, nije valjda bio čizburger?“, melodramatično je pitala Grečen.

Niki se nasmejala i priznala da je, nažalost, upravo to bio slučaj, ali da ona ne smatra da je njena ishrana kriva za njene košmare.

„Pa, šta misliš da je u pitanju?“, upitala ju je Grečen.

„Ne znam“, odvratila je Niki. „Možda osećanje krivice?“

Grečen nije u ovo verovala. „To su budalaštine. Zbog čega bi ti osećala krivicu? Dag je stradao u saobraćajnoj nezgodi.“

„Znam.“

„Bila si mu divna supruga, Niki.“

„Divna, jalova supruga“, dodala je Niki žalosno.

Grečen se namrštila. „Ma hajde. To je tebi bilo važno, mnogo više nego Dagu.“

Je li to bila istina? Niki nije više mogla da se seti.

„Možda je onda gnev“, rekla je. „Možda sam još toliko prokleta ljuta na njega da moja podsvest pokušava da mi olakša pritisak time što me postavlja u situacije u kojima u mašti na sadistički način ubijam već mrtvog muža?“

„Znaš šta ja mislim?“, kazala je Grečen. „Mislim da svi vi psiholozi samo serete. To je san. Ne znači ništa. Mislim, Hriste, Nik, pod đavolskim si stresom u poslednje vreme. Nije ni čudo što ti je podsvest podivljala. Tebi je potrebno nešto da ti skrene misli.“

„Na primer?“, upitala je Niki oprezno.

„Pa“, Grečen se nagnula prema njoj zaverenički. „Pretpostavljam da si pratila sve u vezi sa onom tvojom sirotom ubijenom pacijentkinjom i Vilijem

Bejdenom?“

Grečen je gurnula ruku u torbu, koja se nalazila ispod stola, i izvadila primerak *Ju-Es viklija*. Fotografije vlasnika fudbalskog tima Rams, koje su napravili paparaci, na kojima je izgledao debeljuškasto i jako staro, stavljene su pored fotografija Lise Flanagan iz dana kad je bila model. Između njih, i tri stranice neukusne proze o Vilijevoj i Lisinoj aferi, pod naslovom *Bejdenova izdaja*, nalazilo se nekoliko fotografija Valentine Bejden, Vilijeve supruge.

Niki ih je pažljivo pogledala. Gospođa Bejden bila je privlačna žena za svoje godine, a bila je, prema njenoj proceni, u ranim šezdesetim godinama. Vitka i otmena sa prosedom plavom kosom oblikovanom u uredni paŝ. Ali je u isti mah, na slikama paparaca, izgledala iznureno i progonjeno, i koristila je sarong kao ŝtit ili se krila iza prevelikih sunčanih naočara.

Niki je srdito odmahivala glavom prelistavajući novine. „Sirota žena. Zašto je ne ostave na miru?“

Grečen je slegnula ramenima. „Nikoga ne ostavljaju na miru. Znaš to i sama. A ma ŝta Valentina Bejden bila, svakako nije sirota.“

„Znaš na ŝta mislim“, rekla je Niki.

„Znam, ali podozrevam da i tu grešiš“, odvratila je Grečen. „Ja mislim da je ona sasvim navikla na njegove afere. Mislim, nije da mu je ova ubijena devojka bila prva.“

„Kopile“, promrmljala je Niki tiho.

„Moŝda imaju 'dogovor'?“ rekla je Grečen ŝaljivo. „Valentina je moŝda kuguarka koja ima mnoŝtvo mladih ljubavnika, samo mi to ne znamo.“

„Nemoj da ublaŝavaš“, breknula se Niki. „To *muŝkarci* rade. Ovo je *njegovo* sranje, ne njeno.“

Grečen se trgla pod plamenom Nikinog uŝarenog gneva. Nijedna od njih nije lično poznavala Bejdenove. Ovo je bio samo trač, neŝto u čemu bi stara Niki uŝivala. Pre nego ŝto je Dagova smrt isterala iz nje svaku radost.

„Ponekad te ne razumem“, primetila je tiho.

„Kako to misliš?“, upitala je Niki.

„Mislila sam da ćeš biti besna ŝto su se mediji usredsredili na Vilija Bejdena umesto na ubistvo. Mislim, ova tvoja sirota pacijentkinja je mrtva. Zar ne bi o tome trebalo da se priča? Ali ti delujeŝ zabrinuto za Bejdenovu



ženu, koja nije mrtva, i koja je znala na šta pristaje!“

„Niko ne pristaje dobrovoljno na izdaju“, rekla je Niki grubo. „A i Lisa Flanagan je mrtva. Nju više niko ne može da povredi. Za razliku od Valentine Bejden.“ Besno je prstom udarala po časopisu. „Misli, *ona* je jedina nedužna strana ovde. Lisa nije bila nedužna! Veruj mi, poznavala sam je. Bila je sebična, lažov i narcis, i spavala je sa suprugom druge žene zbog novca.“

Grečen nije ništa rekla, ali ju je obuzeo osećaj snažne nelagode, što se često dešavalo u Nikinom društvu ovih dana. Od one užasne noći kada je Dag stradao u saobraćajnoj nesreći, Grečen je posmatrala Niki kako ide iz žalosti u gnev i nazad. Okolnosti Dageve smrti su je promenile. Postala je grublja. Hladnija, nemilosrdnija. Grečen se nadala da je ova promena privremena.

„Pa, ako ti je za utehu, Valentina Bejden je snažnija nego što misliš“, kazala je pokušavajući malo da razvedri atmosferu. „Pre nego što se udala za Vilija, bila je sa nekim uglednim finansijerom, koga je sasvim počistila prilikom razvoda.“

„Zaista?“ Niki se zainteresovala, činilo se da je zasad istrošila sav gnev. Ne prvi put, divila se koliko dobro Grečen poznaje tračeve iz života slavnih ličnosti. „Otkud to znaš?“

„Čitam“, rekla je Grečen. „Valentina je vodila neverovatan život. Odrasla je u Meksiko Sitiju i, kada je bila tinejdžerka, njena mlađa sestra je nestala i nikada je više nisu pronašli. Možeš li da zamisliš? Govorila je o tome za televiziju, kako porodica pretpostavlja da je njena sestra mrtva, ali da ne znaju pouzdano. I kako ne znaju da li je silovana, ili oteta, ni šta joj se zapravo desilo.“

„Kako je to strašno“, izgovorila je Niki saosećajno. „To mora da je bilo pravo mučenje.“

„Valentina nikada nije imala decu“, nastavila je Grečen, „ali je iskoristila muževljev novac da osnuje dobrotvornu organizaciju za pomoć porodicama nestale dece. Sećaš li se slučaja Klensi?“

Niki se zamislila. *Klensi*. Ime joj je bilo odnekud poznato.

„Mlada dadilja Amerikanka nestala je dok je radila u Meksiko Sitiju“, rekla je Grečen. „Bilo je to sad već pre desetak godina.“

Niki se zamislila. „Sećam se! Mislim da sam videla njenog tatu na TV-u. Da nije on bio vatrogasac ili tako nešto?“

„Tako je“, potvrdila je Grečen. „Pa, novac Valentine Bejden pomogao mu je da dospe na televiziju i privuče pažnju javnosti na potragu za njegovom ćerkom. Mislim da je Valentina osećala ličnu povezanost sa ovim slučajem zbog veze sa Meksiko Sitijem i sestrom. Ta devojka zvala se Šarlot. Šarlot Klensi.“

„Jesu li je pronašli?“

Grečen je odmahнула glavom. „Nikada. Isti slučaj kao i sa Valentininom sestrom. Beskrajna neizvesnost. Samo kažem da je supruga Vilija Bejdena preživela mnogo toga goreg od ovog. Žao mi je tvoje ubijene pacijentkinje. Tako mlada!“

„Bila je mlada“, složila se Niki smekšavši. „I, znaš, pokušavala je da popravi svoj život. Nije da mi nije strašno zbog Lise...“

„Misliš li da je Vili naručio da je sklone?“, prekinula ju je Grečen bez daha. „Znaš, naručio njeno ubistvo?“

Niki se nasmejala zatvarajući novine. „Ponovo si preterala sa *Sopranovima*, Greč. 'Naručio ubistvo?'“

„Ne šalim se!“, pobunila se Grečen. „Mislim, bogat je dovoljno, zar ne? Kladam se da poznaje ljude koji poznaju ljude.“

Niki je zatresla glavom. „Vili to nije uradio. Među njima je sve već bilo gotovo. Premda je bio ljut zato što ga je ostavila“, razmišljala je setivši se poslednjeg razgovora sa Lisom i Lisinih gotovo nemarnih primedbi o tome kako je Bejden razbio porcelan i pretio joj kad mu je rekla da je kraj.

„Vidiš?“ Grečen se zagrejala. „Imao je motiv.“

Niki je odmahнула glavom. „Mislim da to nije bio Vili Bejden. Njegov ponos bio je povređen u trenutku. Niko ne voli da bude ostavljen. Ali nisam stekla utisak da ga se Lisa plašila.“

„Možda je trebalo?“, rekla je Grečen. „Pa, ako to nije bio Vili, o kome je reč onda?“

Niki je na trenutak pogledala staru prijateljicu sa neobično zamišljenim izrazom lica. „Nemam predstavu“, kazala je naposletku. „Zašto se čini da svi misle da bi ja trebalo da znam ko je ubio Lisu Flanagan?“

Grečen je slegla ramenima. „Ti si bila njena psihoterapeutkinja.“

„Pacijenti nam ne govore sve, znaš. Uverena sam da jedan od detektiva koji rade na slučaju misli da krijem nešto od njega.“

Grečen se namrštila. „Zašto bi to mislio?“

„Ko zna?“, odvrátila je Niki zahvalivši se konobaru koji je spustio poširana jaja ispred nje. „On je veoma neobičan, pun je testosterona i gneva. Očigledno je da me mrzi. Nije to baš tako rekao, ali ne bi me iznenadilo da mene sumnjiči za ubistvo.“

„Nemoj da si budalasta!“, kazala je Grečen.

„Ali, da li je to budalasto?“, upitala je Niki odsutno. „Ja sam bila poslednja osoba koja ju je videla živu.“

„Pa, da, ali...“

„A svi mi imamo svoju tamnu stranu. Ne zaboravi da sam prethodne noći gurnula muža sa litice. I to mi se *dopalo*.“ Niki je zastala, a zatim se široko nasmešila.

Grečen je ispustila dah koji je zadržavala.

Dobro. *To je bila šala. Šali se.*

Crni humor bio je dobro poznat mehanizam za izlaženje na kraj sa žalošću. Grečen možda i nije bila terapeut, ali čak je i ona to znala. Ipak, bilo joj je zabrinjavajuće teško da čita Niki ovih dana. Šalila se ona ili ne, nešto nije bilo u redu s njom, a to nešto postajalo je sve gore, nikako nije išlo nabolje.

Ovo ubistvo je, povrh svega, očigledno doprinelo stresu pod kojim je već bila. Grečen je brinula da bi još jedan udarac mogao da natera Niki da se sasvim raspadne.

Što pre uhvate manijaka koji je to učinio, to bolje.

## DVANAESTO POGLAVLJE

Bilo je pet sati kad je Hadon Defo stigao u bolnicu. Popeo se liftom do petog sprata, prošao pored Klinike za oporavak zavisnika, gde je radio dva dana u nedelji, i požurio niz hodnik moleći se da nije stigao suviše kasno. Ali, kada su mu sestre rekle da ide u sobu za porodično savetovanje, srce mu je potonulo. To je moglo da znači samo jedno.

Uplakano lice Marše Rejmond potvrdilo je Hadonove najgore sumnje. „Umro je, gospodine Defo.“ Trejeva majka odmahivala je glavom, a donja usna joj je podrhtavala. „Pre petnaest minuta. Sedela sam s njim, držala ga za ruku, i iznenada mu je srce samo prestalo da kuca. Nije mi rekao ni reč nakon što su policajci otišli jutros. Nije trebalo da dolaze ovamo, to je doktor rekao.“ Hadon je instinktivno privukao ožalošćenu ženu u naručje i zagrlio je. Njegove misli divlje su jurile. Sve mu je ovo bilo previše. Svega sat i po je prošlo otkako ga je Marša pozvala preklinjući ga da dođe i ispričala mu konfuznu priču o tome kako je Trej kidnapovan i izboden nožem i kako je u bolnici. Odvezao se u Sidars što je brže mogao, u mislima skačući sa Treja i onoga što je moglo da mu se desi na starog prijatelja Daga Robertsa, koji je mladića voleo kao sina. Šta bi Dag mislio o svemu ovome? A sad je stigao, ali prekasno. Trej Rejmond bio je mrtav. Ali nije umro pre nego što je došla policija da ga ispita suprotno mišljenju lekara. Sve je ovo bio pravi haos.

„Bio je isečen, više od pedeset puta!“, jaukala je Marša, konačno se izvukavši iz Hadonovog zagrljaja i utonuvši u fotelju. „Uboli su ga u srce, skinuli ga i bacili ga pored puta. Mora da su mislili da je mrtav.“

*Da, pomislio je Hadon. Mora da su tako mislili.*

„Ko bi to učinio, doktore Defo? Ko bi to učinio mom detetu?“

„Ne znam, Marša“, odgovorio je Hadon tiho. „Žao mi je.“

„Ne želim žaljenje.“ Sitna žena podigla je glavu, a oči su joj sijale gnevom. „Želim da znam ZAŠTO. Želim da znam KO. Moj Trej nikad nikom nije naudio, doktore. Grešio je u prošlosti, svi to znamo. Ali sad je bio čist. Bio je dobar mladić. Imao je novi život, sve je bilo pred njim! Doktorka Roberts...“ Glas joj se slomio, i suze su ponovo pokuljale, pa nije dovišila misao.

„Je li vam policija išta rekla?“, upitao ju je Hadon nežno.

Marša je odmahнула glavom još van sebe od žalosti.

„Da li Nik - doktorica Roberts zna?“

Ponovo je odmahнула glavom. „Niko ne zna. Samo vi. Vi ste prvi. Nije se još ni ohladio, doktore!“

Na vratima se pojavila sestra za odnose sa porodicom, kad je žena opet počela da jeca, ali joj je Hadon mahnuo rukom da ode. „Ja sam porodični prijatelj, sestro. Ja ću se za ovo pobrinuti.“

„Želite li da ja razgovaram sa policijom, Marša? I da obavestim Niki šta se desilo?“

Marša Rejmond obrisala je oči maramicom i klimnula potvrdno. „Hvala“, šmrknula je. „Bila bih vam zahvalna. Moram da se vratim majci. Čeka kod kuće vesti. A onda, pretpostavljam... pripremanje...“

„Ne brinite vi za to“, rekao je Hadon glatko. „Ja ću se za sve pobrinuti. Razgovaraću sa policijom, pa ćemo dalje videti šta ćemo. Vi se sada usredsredite na Koretu. Zaista mi je neopisivo žao, Marša. Bio je poseban mladić.“

Majka Treja Rejmonda nasmešila se zahvalno kroz suze.

„Dobar ste čovek, doktore Defo. Hvala što ste došli.“

„Nema na čemu.“ Hadon ju je ponovo zagrlio. „Pozovite me ako vam nešto bude potrebno.“

Niki je čula zvono čim je izašla ispod tuša. Umotala je vlažnu kosu u peškir, napravila turban, obukla Dagov preveliki kućni ogrtač, koji je nosila u trenucima kad je želela da oseti njegovu blizinu, i sjurila se niz stepenice.

„Hadone! Kakvo prijatno iznenađenje.“

Ostala je zatečena kad je videla Dagovog starog prijatelja i bivšeg partnera. Premda su bili u kontaktu i sastajali se na kafi s vremena na vreme, Hadon Defo nije dolazio u kuću od dana Dagove sahrane. Možda je Niki umišljala, ali oduvek je osećala izvesnu napetost kod Hadona kad bi ga srela, kao da mu je neprijatno da bude u njenom društvu u Dagovom odsustvu. Danas je, međutim, po napetom izrazu njegovog lica jasno videla da je u pitanju nešto više od uobičajene nelagode.

„Zdravo, Niki.“ Pročistio je grlo. „Mogu li da uđem?“

„Naravno.“ Povala ga je u kuhinju uznemirena njegovim neobičnim zvaničnim držanjem. „Je li sve u redu, Hadone? Ne izgledaš mi dobro.“

„Plašim se da imam neke prilično jezive vesti“, izgovorio je sumorno. „Želeo sam da ti ih ja saopštim pre nego što policija kontaktira sa tobom, a podozrevam da će to uskoro uraditi. Niki, plašim se da je Trej Rejmond mrtav.“

Niki je ćutala. Pružila je ruku i naslonila se na kuhinjsko ostrvo da povрати ravnotežu, a zatim sela polako na barsku stolicu. Osetila je nesvesticu.

Ovo nije bilo moguće. Zar i Trej?

„Šta se desilo?“, upitala je naposletku hrapavim, suvim glasom.

„Pa...“ Hadon je izbegavao njen pogled, gledao je u pod, kroz prozore, ma kuda samo ne u Niki. „Ne znam sve pojedinosti. Bukvalno sam iz bolnice došao pravo ovamo. Ali plašim se da se čini da je ubijen. Izboden, više puta, a usmrtio ga je ubod u srce.“

Niki je odmahнула glavom. *Ne. Ovo mora da je neka greška.*

„Pronađen je nag pored auto-puta. Veoma blizu mesta na kom je...“

„Nemoj to reći“, presekla ga je Niki odmahujući glavom kao da želi da otera užasnu istinu. „Molim te, ne mogu. Ne može biti. Ne ponovo.“

Hadon je pošao prema njoj. Potajno ga je oduvek snažno privlačila Dagova supruga; privlačila ga je neobična mešavina snage i ranjivosti, njena ambicija u kombinaciji sa snažnom potrebom za muškom zaštitom. Prirodno, Dag je bio taj koji joj je bio potreban, ne Hadon. Dag, koji nikada nije u potpunosti shvatio kakav je dragulj dobio. Ali Dag je bio mrtav, a Hadon je bio ovde, a ovde je bila i Niki, kože još vlažne od tuširanja, tamnih očiju punih suza nalik na dva velika jezera žalosti...

Želeo je da dodirne njenu ruku, da je uteši, ali ona se povukla uz trzaj, kao da je on zvečarka.

„Šta još znaš?“, upitala je. „Reci mi sve.“

Hadon je raširio ruke. „Znaš koliko i ja. Kao što sam ti rekao, dolazim iz bolnice. Bio je živ kad su ga pronašli, i mislim da su se nadali...“

Njegov glas je utihnuo. Sirota Niki izgledala je bleđa od šoka.

„Zašto?“, upitala ga je. „Zašto bi neko povredio jednog mladića na takav

način? Ne razumem.“

„Niko od nas ne razume. Još“, rekao je Hadon. „Marša Rejmond zamolila me je da razgovaram sa policijom u njeno ime. Idem sad tamo. Nadam se da ću tada više znati. Žao mi je, Niki.“

Okrenula se prema njemu iracionalno ljuta. „Zašto je *tebi* žao?“

Ova promena bila je trenutna i potpuna. Hadon je ostao toliko zatečen da mu je bio potreban trenutak da joj odgovori. „Mislio sam... kako si već doživela svašta“, izgovorio je rumeneći. „I znam da ste ti i Dag voleli Treja kao sina. Brinem za tebe, to je sve. Mogu li da pozovem nekoga? Ne bih da te ostavljam samu.“

Niki je trepnula kao da se budi iz sna i vidi Hadona prvi put. Kada je opet progovorio, bila je smirena.

„Nema potrebe da bilo koga zoveš. Ovo je samo šok. Biću dobro. Lepo je od tebe što si došao. Zaista.“

Zagrlila ga je i ispratila ga, sabravši se i ćaskajući s njim dok ga je pratila do automobila, a zatim je ostala da stoji na prilazu i maše mu.

Kada je otišao, Niki je zatvorila vrata i naslonila se na njih teško dišući.

*Sada ih je bilo dvoje.*

Lisa Flanagan, koja joj se nikada nije dopadala.

I Trej Rejmond, koga je volela, premda samo zbog Daga.

Dva mlada života isečena na komade, brutalno posečena u naponu snage.

*Siroti Trej.*

Niki je čekala da je bol pogodi, čekala je pravu bujicu osećanja, ali umesto nje je osetila neobičnu obamrlost. Zanimljivo je bilo kako žalost ume to da uradi čoveku. Da ga isključi kao da ima prekidač.

Umorno se vratila na sprat, sama.

Uvek sama.

## TRINAESTO POGLAVLJE

Valentina Bejden uzela je gutljaj savršeno pripremljenog espresa i naslonila se zadovoljno na naslon stolice. Obožavala je Kabo San Lukas, obožavala njihovu vilu ovde i osamljeni u belo okrečeni balkon na koji se izlazilo iz glavne spavaće sobe, i vrtove i teniske terene, i čisto azurno more. Pre nego što je Vili kupio Los Anđeles Ramse, često su dolazili u Kabo. Ali otkako je postao opsednut tim prokletim fudbalskim timom, izvući ga iz Los Anđelesa bilo je kao pokušati otkinuti prilepak sa kobilice zarđalog broda.

I nisu ga samo Ramsi zadržavali kod kuće. Bila je tu i ona devojka, Lisa, budalasta smeđokosa fufa sa kojom se Vili vucarao poslednjih osam godina, i oko koje je obigravao poput izgubljenog kućenceta.

*Ali neće više, nasmešila se Valentina samozadovoljno. Devojke više nema. I nije šteta.*

Istini za volju, Vili i njegova mlada ljubavnica svakako su se bili razišli. Čak i pre smrti Lise Flanagan, Vili je počeo da joj nagoveštava da bi trebalo da provedu više vremena zajedno u Meksiku. „Trebalo bi da odemo u vilu pre nego što se masa sjuri na obalu“, rekao joj je Vili za večerom prošlog meseca kao da to nije ništa neobično. „Da provedemo nekoliko sedmica u Kabu. Možda i više, u zavisnosti od poslova.“ Izgleda da je Vili trgovao nekim posedom na poluostrvu Punta Mita i drugim u Meksiko Sitiju, Valentininom rodnom gradu. Nameravao je da tokom nedelje obavlja poslove i vikendom se vraća u Kabo.

„To bi ti se dopalo, zar ne, draga?“, rekao je supruzi umilno. „Da provedeš čitavo leto u Meksiku?“

Valentina je odgovorila da bi to baš volela. I uživala je, uprkos neprijatnim paparacima koji su je pratili u stopu poput roja muva otkako je Lisa Flanagan sasvim neprimereno dozvolila da je ubiju i otkako se pročula vest da je mrtva manekenka bila Vilijeva ljubavnica.

Valentina je pročitala pojedinosti jezive Lisine smrti i oskudne „činjenice“ koje je štampa uspela da iskopa o njenoj vezi sa Vilijem, ali Bejdenovi o tome uopšte nisu razgovarali. Odavno je prošlo vreme kada je Valentina marila za Vilijeve vanbračne aktivnosti. I zaista, ako je neka devojka bila



voljna da spava sa njim za pokoji dar u nakitu i jeftin stan sa pogrešne strane Beverli Hilsa, Valentina je smatrala da joj one time čine uslugu, i drže odvratnog matorog žapca izvan *njene* postelje i omogućavaju joj da uživa u raskošnom životu - da se ne spominje slobodi - u miru.

Ono što ju je u čitavoj ovoj epizodi mučilo bila je činjenica da su pripadnici Policijske uprave Los Anđelesa želeli da razgovaraju i sa njom, ne samo sa Vilijem, u vezi sa istragom „što je pre moguće“, i još su čak išli toliko daleko da zahtevaju da se smesta vrati u Sjedinjene Američke Države, što je bio zahtev kome Valentina Bejden nije imala nameru da udovolji. Nije želela da razgovara sa policijom o Vilijevoj ubijenoj kurvi, niti o bilo čemu drugom. Prema njenom gorkom iskustvu, policija nije bila ni od kakve koristi kada je *nekome* bila *potrebna*, ali, kada je neko *njoj* bio *potreban*, bili su spremni da ga maltretiraju bez oklevanja.

Valentina je ispila kafu, uzela Vilijev dvogled za posmatranje ptica i usmerila ga prema voljenom suprugu koji se nalazio na teniskom terenu sa novim, mlađim trenerom Giljermom. Bili su smešan duo, Giljermo je bio mlad, visok i atletski građen, baš Valentinin tip, i široka ramena su mu se napinjala pod belom majicom, a gusta, tamna kosa lepršala je na povetarcu dok se kretao po terenu poput gazele. A sa druge strane mreže, nizak, debeo i ćelav kao jaje, Vili je imitirao pokrete mladog trenera, a svaki pokret njegovih krhkih ruku prekrivenih staračkim pegama predstavljao je parodiju Giljermovog ležernog forhenda.

*Star je i odvratan*, pomislila je Valentina, *znoji se kao svinja spremna za klanje*.

Ali morala je priznati da je Vili poštovao dogovor koji su sklopili. Valentinine kreditne kartice nisu imale limit. Vili je uplaćivao velikodušne godišnje donacije na račun njene dobrotvorne organizacije Nestali, ne uplićući se dublje u njene „poslove“. Baš kao i Valentinina sirota, nestala sestra, Marija, Vili je umeo da bude zadovoljavajuće pun poverenja kada je to bilo najvažnije. A i retko je od nje bilo šta tražio u pogledu bračnih i društvenih obaveza na način na koji je to njen poslednji suprug, Ričard, to od nje zahtevao. I povrh svega je, sve do sada, svoje afere držao u tajnosti i bio veoma diskretan.

Samo da je ona glupa devojka Lisa držala jezik za zubima, umesto što se svima koji su hteli da je slušaju hvalila kako se viđala sa Vilijem, možda bi danas bila živa. Čak je otišla i dušu olakšala psihoterapeutkinji, zapanjujuće

fotogeničnoj doktorki Nikoli Roberts. I tako je Lisa Flanagan završila kao svinja za klanje, a Vili, njen matori ljubavnik, preživeo je da se onako artritičan i egocentričan još neki dan znoji i šištavo diše.

*Pa dobro. Pretpostavljam da svi moramo podneti neku žrtvu*, pomislila je Valentina Bejden sarkastično. *To je naš pakt sa đavolom.*

Samo se nadala da će se Vilijevo raspoloženje popraviti u nekom trenutku, a idealno bi bilo da se to desi pre nego što oboje budu morali da se suoče sa događajima i vrate se u Los Anđeles.

Dole, na teniskom terenu, Vili Bejden je brisao čelo i razdražljivo streljao pogledom trenera.

„Ta poslednja lopta bila je u terenu“, zarezao je i savio se dahćući od napora.

„Ako vi tako kažete, gospodine“, odgovorio je popustljivo klinac Giljermo.

*Snishodljivi seronja*, pomislio je Vili. Giljermo je bio talentovan trener, ali je gotovo isijavao mladalačku aroganciju. Vilijevi igrači su bili isti takvi, barem većina. Arogantni. I Lisa je bila arogantna. *Narcisoidna mala kurva, neka trune u paklu*. Verovala je da može tek tako da ostavi Vilija kada joj dosadi, da ga baci kao igračku. Ali Lisa je naposletku bila bačena pored autoputa kao krpena lutka. A sada je on i za to plaćao ceh, progonili su ga fotografi ma gde da je pošao i vukli njegovo pošteno ime po blatu. Bila je to glavobolja koja je baš i mogla da ga zaobiđe.

„Vili!“

Sa ivice terena mu je mahao Glen Foman, njegov advokat.

„Moramo da razgovaramo!“, vikao je Glen. „Možeš li da napraviš pauzu?“

Vili je bez reči predao Giljermu reket i udaljio se sa terena.

„Šta je sada?“, brecnuo se na Glena otvarajući bocu sa vodom i uzimajući dugačak, drhtav gutljaj.

„Završio sam sa pisanjem izjave“, rekao je advokat nimalo pogoden klijentovom grubošću. „Moraš da je pogledaš. A zatim mislim da bi trebalo da se vratimo u Los Anđeles sutra i dobrovoljno odemo u policiju.“

Vili je zatresao glavom.

„Izrecitovaćeš im pripremljeni govor“, nastavio je Glen ignorišući ga. „Dozvolićeš medijima da te fotografišu, meni ćeš prepustiti da odgovaram na pitanja...“

„Ne možemo da odemo sutra“, prekinuo ga je Vili. Glen Foman je pratio pogled svog klijenta do balkona spavaće sobe, na kom je sedela Vilijeva žena i čitala novine, hladna i pribrana kao ledi Magbet. *Plaši se nje*, pomislio je Glen. *I pored toga što mu nad glavom visi mogućnost da ga optuže za ubistvo, on se suviše plaši da naljuti Valentinu.*

„Gospođa Bejden ne mora da pođe“, uverio ga je Glen. „Ići ćemo samo ti i ja. Možemo da se vratimo za dvadeset četiri časa.“

„Ne“, rekao je Vili. „Panduri žele i s njom da razgovaraju.“

„Otkad?“, namrštio se Glen. „Vili, moraš da mi govoriš te činjenice. Ja sam tvoj advokat. U vezi s čim žele da razgovaraju s tvojom suprugom?“

„Kako, dođavola, ja to da znam?“, brecnuo se Vili. „Kako bilo, nije samo Valentina u pitanju. Imam posla ovde, u Meksiko Sitiju. Važna posla, sa ljudima koji ne vole da ih saradnici iznevere.“

„Pa, posao može da čeka“, odvratio je Glen grubo. „Moraš policiji dati nešto, Vili. Dok god se ovde kriješ, izgledaš kao krivac.“

Vili je nervozno pogledao advokata, pa balkon spavaće sobe, pa tlo pod svojim nogama. *U zamci je poput pacova*, pomislio je Glen. Da li se plašio samo supruge? Ili još nečega? Da Vili Bejden nije bio tako propisno neprijatan čovek, Glenu bi ga možda i bilo žao.

Vili je žalosno pogledao advokata. „Samo želim da se ovo okonča.“

„Onda to i okončaj.“

„Nije to tako jednostavno.“ Vili je trljao slepoočnice. „Kao što sam rekao, moji poslovni saradnici ovde jesu ljudi koje ne želiš da naljutiš.“

„Nemoj mi reći“, rekao je Glen podigavši ruke. „Ne moram da znam. Jedan po jedan problem, u redu, Vili? Jer je ubistvo tvoje devojke za tebe veoma velik problem, u slučaju da nisi primetio.“

„Čitao sam u novinama da spominju onu ženu psihologa, Robertsovu“, kazao je Vili. „Očigledno je da je Lisa razgovarala s njom. Misliš li da je...“

„Sve je pod kontrolom“, uverio ga je Glen. „Bavim se tim sranjem, Vili, u redu? Moraš da mi veruješ. Ali moraš i da poslušаш moj savet. Vрати se - sa ženom, ako je policija tražila i sa njom da razgovara. Daj im izjavu koju sam

ti napisao, ništa manje i ništa više. Ali dozvoli da ljudi vide da saraduješ.“

Vili je oklevao. Vodnjikavim starim očima iznova je pogledao prema kući, ali Valentina je ušla u sobu.

„Želiš li da ja razgovaram sa gospođom Bejden?“, ponudio je Glen.

„Ne“, rekao je Vili. „Ja ću. Ali, ma šta da se desi, moramo da se vratimo ovamo do petka. Nisi svestan, Glene, koliko je ovaj posao u Meksiko Sitiju značajan.“

„Do petka“, advokat je klimnuo glavom. „Imaš moju reč. A sad idi da se pakuješ.“

## ČETRNAESTO POGLAVLJE

„Recite mi, molim vas, gospođo Roberts, koliko dugo nakon što vam je suprug preminuo niste radili?“

Ispod stola u prostoriji za informativne razgovore, Niki je snažno zarila nokte u dlanove i izbrojala do deset. Ne smem da dozvolim ovom čoveku da mi se uvuče pod kožu. Ne smem da mu dozvolim da me isprovocira. Time ću mu dati ono što želi.

„Još jednom bih vas zamolila, detektive Džonsone, da me zovete *doktor*ka Roberts.“ Ispravila ga je najnežnijim, najsnishodljivijim tonom. „Čini se da vam je teško da to upamtite. Imate li oduvek problema sa pamćenjem? Ili je to prosto posledica starenja?“

Džonsonovo opušteno lice pocrvenelo je do ružne tamnocrvene nijanse dok je njegov partner pokušavao da potisne kikot. Za razliku od doktorke Roberts, primetio je Gudman, Džonson nije pokazivao ni najmanju samokontrolu na provokaciju i zagrizao je Nikin mamac poput gladne ribe.

„O, nemam ja problem sa pamćenjem, gospođo. Prosto sam odlučio da ne počastim sranje od vaše profesije titulom koja zapravo nekim ljudima nešto znači. Oboje znamo da niste pravi doktor.“

*Mik izgleda kao prekuvan hot-dog koji samo što nije iskočio iz sopstvene kože*, pomislio je Gudman trgavši se zbog partnerove sirovosti. Džonson je imao problema sa ženama uopšte, ali iz nekog razloga ova konkretna žena kao da je izvlačila najgore u njemu.

Gudman nije mogao da razume zašto. Njegovo mišljenje bilo je da je doktorica Roberts izgledala naročito lepo tog poslepodneva, u uskoj suknji smeđe boje i odgovarajućoj svilenj košulji. Odevna kombinacija bila je iste boje kao i njena preplanula koža, zbog čega je ostavljala uzbudljiv, premda letimičan, utisak da je naga. Njeno smireno, pribrano držanje takođe je bilo privlačno, barem Luu Gudmanu. Voleo je ženu koja ume da vlada sobom.

„Odgovorite na pitanje. Koliko dugo niste radili?“, brecnuo se Džonson.

„Šest nedelja“, odgovorila je Niki.

„Čini mi se dugo.“

„Zar?“, upitala je ravnim glasom Niki.

„Da. A opet, većina nas mora da radi da bismo preživeli. Za razliku od vas. Vi se samo površno pozabavite poslom ako vam je i kada po volji, zar ne, gospođo Roberts? Niste imali finansijskih problema nakon što je vaš suprug umro. Ostavio vam je pravo bogatstvo.“

Niki se ukrutila. Šta je ova budala želela time da kaže?

„Bila sam sasvim dobrostojeća i za vreme Dagovog života, gospodine Džonsone. Njegova smrt nije ništa promenila.“

„Hmmm“, prezrivo je progundao Džonson. „A kada je Trejvon Rejmond počeo da radi za vas?“

Niki je tužno uzdahnula. Nije još imala vremena da obradi realnost Trejeve smrti i svakako nije želela da o njemu razgovara sa ovim policijskim aljkavcem.

„Ne sećam se tačno.“

„Je li to bilo nakon što ste opet počeli da radite, ili pre nezgode vašeg muža?“

„Nije bilo dugo nakon nje“, rekla je Niki. Okrenula se Gudmanu i dodala: „Ne razumem kakve veze ova pitanja imaju sa ubistvima. Zar ne bi trebalo da pokušavate da otkrijete ko je ubio Lisu i Treja, umesto što mene ovde ispitujete o datumima zaposlenja?“

„Upravo to *pokušavamo* da uradimo. Pokušavamo da pronađemo ubicu“, grubo je rekao Džonson. „Ako krenemo od pretpostavke da je počinilac isti, moramo najpre da pronađemo vezu između dve žrtve. I pogodite! Imamo je.“ Naslonio se na naslon stolice i uperio bucmastim prstom u Niki. „Vas, doktorko Roberts.“

„Mislite da sam ja ubila Lisu? I Treja?“

Niki je pitanje postavila Džonsonu, koji je već otvorio debela usta da odgovori ali se Gudman u mešao i presekao ga.

„Naravno da ne mislimo“, izgovorio je ravnim glasom. „Ali vi ste veza. Zajednički imenilac, da se tako izrazim. Postoji mogućnost, čak verovatnoća da je ovaj ubica možda povezan sa vama lično ili sa vašom ordinacijom. Možda neki bivši pacijent? Ili čak i trenutni. U poslu kojim se bavite, sigurno susrećete duboko poremećene ljude. Da nije neko od njih postao opsednut vama i onima oko vas? Možda čak opsednut toliko da je spreman da počini

nasilje?“

Niki se složila da je to moguće, teoretski. Ali niko joj nije padao na pamet. Nju, za razliku od njenih brojnih kolega, pacijent nikada nije napao, premda su jedan ili dva verovatno razvili nezdravu romantičnu vezanost za nju. Fantazije o terapeutu bile su neverovatno česte. Ali retko su, ako se to uopšte dešavalo, za posledicu imale dva osakaćena leša i istragu ubistva.

„Biće nam potrebni dosijeji vaših pacijenata, nekadašnjih i sadašnjih“, obavestio ju je Gudman nežno.

„U redu“, promrmljala je Niki na trenutak se izgubivši u mislima.

„Čitavi“, dodao je Džonson agresivno. „Bez izmena. I bez onog sranja o poverljivosti odnosa lekara i pacijenta.“

„Premda to ne mora biti pacijent“, dodao je Gudman žurno pre nego što se ovo pretvori u verbalni okršaj između njegovog partnera i ovog najvažnijeg svedoka. „Imate li neprijatelja, doktorko? Postoji li neko ko bi želeo da povredi vas ili ljude bliske vama?“

„Ne.“ Niki je protrljala oči kao neko ko pokušava da se probudi iz ružnog sna. „Ne. Zaista ne mogu. Mislim, to je smešno. Kakve neprijatelje?“

„Bivše ljubavnike?“, predložio je Gudman oklevajući.

Niki je odmahнула glavom, nije bila uvređena, ali je bila odlučna.

„Ne. Postojao je samo moj suprug.“

„Nezadovoljni poslovni saradnici?“

„Ne!“, kazala je mršteći se. „Ne želim da vas uvredim, detektive, ali neko muči ljude lovačkim nožem. Ne radi on to zbog neispoštovanog poslovnog dogovora. U pitanju je psihopata.“

„Ko je rekao da je u pitanju lovački nož?“, iznenada se živo ubacio Džonson, koji je ćutao poput miša otkako ga je Gudman prekinuo.

Niki je na trenutak oklevala.

„Ne znam“, odgovorila je naposletku. „Mora da ste mi vi rekli. Ili sam možda čula na vestima.“

Džonson je značajno pogledao u Gudmana, ali nije kazao ništa.

Gudman je nastavio dalje u maniru „dobrog policajca“, postavljajući Niki još pitanja o njenom odnosu sa Trejom Rejmondom. Odgovarala mu je samouvereno i prirodno, objasnivši kako su najpre Dag i Hadon, a zatim i

ona, uzeli mladiće pod okrilje. I koliko su ponosni svi oni bili kada je Trej uspeo da preokrene svoj život.

„Naročito Dag“, dodala je Niki, osećajući kako je oči peku od suza prvi put otkako joj je Hadon saopštio užasnu vest o Trejevoj smrti. „Vidite, moj suprug i ja nismo mogli da imamo dece.“

Gudmanove tople plave oči kao da su je pozivale da mu se poveri. Niki kao da je zaboravila da je Džonson u prostoriji.

„Mislim da je Dag u Treju video sina koga nije imao. Nakon što je Dag... Kada je umro, pokušala sam da održim tu vezu. Tada sam ponudila Treju da radi za mene. Bio je dobar u tom poslu“, dodala je sa tužnim osmehom.

„U redu“, rekao je Gudman. „Hvala vam, doktoriko Roberts. Mislim da je to sve što nam je zasada potrebno.“

„Ne napuštajte grad“, zarežao je Džonson dok je Niki oblačila mantil.

Nije ga udostojila pogleda, a kamoli odgovora.

„Samo još nešto“, uzgred je dodao Gudman prateći Niki do vrata prostorije. „Jeste li ikada imali pacijenta po imenu Brendon Grolš?“

„Nisam.“ Niki ga je bledo pogledala. Nije u njenim očima bilo ni traga prepoznavanja. „To ime mi je sasvim nepoznato.“

„U redu.“ Gudman je osmehom prikrio razočaranje. Obojica su bili razočarani. Direktna veza između Niki Roberts i Brendona Grolša u ovom trenutku mnogo bi im pomogla, pošto je patolog Dženi Fojl poslala Džonsonu poruku u kojoj ga je obavestila da se DNK iz dve vlasi kose što su pronašli u jednoj od brojnih rana Treja Rejmonda poklapa sa Grolševom. Džonson je smatrao da je klinac ili ipak bio živ; ili je - što ga je mnogo više uznemiravalo, ali je više odgovaralo dokazima - onaj ko je ubio Lisu Flanagan i Treja Rejmonda takođe dodirivao leš Brendona Grolša.

„U svakom slučaju, hvala na pomoći, doktoriko“, rekao je Gudman. „Čućemo se.“

Niki je napustila zgradu i bila je na polovini parkinga, kad je čula kako je detektiv Džonson zadihano doziva.

„Čekajte!“, dahtao je.

Niki je stala i okrenula se pokušavajući da savlada iznenadne nemirne udare u grudima. *Šta je sad?*



„Vaš mantil.“ Džonson je pokazao klasični kišni mantil boje peska koji je Niki nosila.

„Šta s njim?“, upitala je Niki.

„Nije li to mantil koji ste nam rekli da ste pozajmili Lisi Flanagan?“, šištao je Džonson. „One noći kad je ubijena?“

Niki ga je pogledala radoznalo.

„Opisali ste ga detaljno u prvoj izjavi“, nastavio je Džonson. „Dugački kišni mantil, vodootporno platno boje peska, sa pojaseom sa kopčom. To je to.“ Ponovo je glavom pokazao kaput.

Niki je dozvolila da joj se pogled na trenutak zadrži na ovoj odvratnoj, nepristojnoj, znojavoj, sumnjičavoj svinji od čoveka. Očigledno je bilo da je verovao kako ju je u nečemu uhvatio, kako je nekako uspeo da je nadmudri.

Kao da je to moguće. Nasmejala se i jednostavno rekla: „Tako je, gospodine Džonsone. Imam dva takva mantila.“

*„Tako je, gospodine Džonsone. Imam dva takva mantila. Snishodljiva kučka.“*

Džonsonovoj imitaciji doktorke Roberts sa sve prenaplašenim njihanjem kukovima i nemarnim zabacivanjem kose nije mnogo pomogla treća čaša tekile.

On i Gudman bili su u baru Kod Rika, lokalu na Sanset bulevaru popularnom među pripadnicima grupe za krvne delikte. Riko Hernandez, istoimeni vlasnik, i sam je bio pripadnik Policijske uprave Los Anđelesa i voleo je da ugosti nekadašnje kolege koje su dolazile da gledaju utakmice i na kasne noćne pijanke. Večeras su Gudman i Džonson sedeli za stolom sa dva druga para detektiva, Hamondom i Rejom, to jest Stanliom i Oliom - šaljivdžijama grupe; i Sančezom i Bejnsovom, jednim od retkih muško-ženskih partnerskih timova na grupi. Premda je Džonson dovodio u pitanje da li bi Ana Bejns mogla da se nazove ženom.

„Kažem ti, Lu“, graknuo je Džonson, „dobra doktorka je u ovim govovima do lepe guše!“

Gudman je zakolutao očima. „Nije.“

„Misliš da ta žena psihoterapeutkinja ne može biti upetljena, Lu?“, upitao

je Bobi Hamond zamišljeno potegavši gutljaj korona piva. „Mislim, Mik je u pravu.“

„A u kom to pogledu?“, upitao je Gudman.

Bobi je slegnuo ramenima. „Čini se da mnogi ljudi iz njene blizine padaju kao muve.“

„Počevši od njenog muža“, dobacio je Dejvi Rej. „Nemojmo njega zaboraviti.“

„To je bila nezgoda!“, gotovo je povikao Gudman. Šta je ovo bilo, godišnje okupljanje teoretičara zavere?

Činjenica je bila da se čitava grupa, otkako je patolog pronašao one čudne „mrtve ćelije“ ispod nokta Lise Flanagan, navukla na „zombi ubistva“. Ovi detektivi većinom su rešavali slučajeve koji su bili posledica pucnjave između bandi ili preterano revnosnog nasilja u porodici, ili prodaje narkotika koja je pošla naopako. Malo je slučajeva, ako je takvih uopšte bilo, imalo ovakvu auru glamura: prelepa doktorica psihoterapeutkinja poznatih ličnosti, njen mladi crni štićenik i njena pacijentkinja - manekenka, ljubavnica milijardera. Kad se tome doda još i tajanstveni zombi DNK pronađen na prvoj žrtvi, dobija se prvoklasni triler. Nije bilo u redu da Gudman i Džonson zadrže činjenice samo za sebe.

„Ne bih da budem dosadna odrasla osoba i kvarim vam užitek hladnim činjenicama“, otegao je Gudman. „Ali činjenice su: a) Niki Roberts nije imala motiv ni za jedno ubistvo. *Ni jedan jedini*. I b) visoka je metar i šezdeset i ne može imati više od četrdeset pet kilograma. Trejvon Rejmond bio je visok sto osamdeset sedam centimetara i imao je osamdeset četiri kilograma čistih mišića. Hoćete da mi kažete da je savladala, otela, izbola i bacila tog mladića? Mislim da neće biti.“

„Možda je imala pomoć“, rekao je Džonson. „Možda je nekoga unajmila.“

„Da, a možda će Andželina Džoli ušetati i pozvati te da izađeš sa njom, Mik“, dobacila je zajedljivo Ana Bejns dok je ispijala pivo. „Teoretski moguće, ali malo verovatno.“

Svi za stolom glasno su se zasmijali.

„Lu je u pravu“, dodala je Ana. „Nemate ništa o toj ženi.“

Džonson je ustao, i odgurnuo stolicu uz glasno, srdito struganje.

„Nemam još“, odbrusio je Ani. „Ali ću imati. Nema alibi, a *ja* mislim da

bezočno laže. Tako da svi možete da se nosite.“ Nakon ovoga je izjurio napolje.

„Hriste!“ Ana se okrenula prema Gudmanu i zinula u njega u čudu. „Šta mu je?“

„Nadao sam se da ćete vi moći da mi kažete“, uzdahnuo je Gudman. „Vi ga poznajete duže od mene. Mik je opsednut doktorkom Roberts. Mrzi tu ženu, ali ne želi da mi kaže zašto.“

„Možda ja znam“, izgovorio je Pedro Sančez tiho.

Sančez je malo govorio, za razliku od njegove partnerke, Ane Bejns. Retko je nudio svoje mišljenje, ali kada je to činio, obično je vredelo slušati ga.

„Robertsovu su pozivali kao stručnog svedoka s vremena na vreme.“

„Hoćeš da kažeš da je obavljala psihijatrijske procene?“, upitao je Gudman.

„Tako je. Obično u slučajevima sa narkomanima“, rekao je Sančez. „Ona i njen muž radili su sa zavisnicima u centru - delili igle, nudili savetovanje, takva sranja. Bili su pravi bolećivi liberali.“

*Mik je nekada bio u narkoticima*, pomislio je Gudman. „Je li svedočila u nekom od njegovih starih slučajeva?“, upitao je Sančeza.

„Ne znam. Moraćeš da pitaš njega. Ali znam da nije pružala policiji mnogo podrške, što znači da Miku sigurno nije bila preterano simpatična. Znaš kakvo on zlopamtilo ume da bude.“

Gudman je bez ijedne reči više ostavio dvadeset dolara na stolu i istrčao za Džonsonom. Ono što mu je Sančez rekao bilo je zanimljivo, ali njemu je sada nešto sasvim drugo palo na pamet.

„Mik!“, povikao je u tamu.

Džonson se okrenuo. Na svu sreću nije odmakao dalje od parkinga, gde se pijano klatio na povetarcu i čekao Uberovog vozača.

Gudman je odmah prešao na stvar. „Recimo da doktorka Roberts jeste upletena.“

„I jeste“, zaplitao je Džonson. „Siguran sam.“

„Ali šta ako nije na način na koji misliš. Šta ako je doktorka trebalo da bude žrtva?“

Džonson je zakolutao očima. „Ne opet. Već smo o tome razgovarali.“

„Lisa Flanagan nosila je njen mantil kad je izašla iz ordinacije one noći.“

„Kaže ona“, promrmljao je Džonson. „Vidi, bio sam uzbuđen kao i ti u vezi sa mantilom, ali nismo ništa pronašli. Sve što imamo jeste reč doktorke Roberts.“

„Da, a zašto bi lagala u vezi sa tim? Priznaj, ne možeš pronaći nijedan razlog.“

Džonson je progundao. Bila je to istina, nije mogao da se doseti nijednog razloga. Zasad.

„Bilo je mračno. Padala je kiša. Lisa je izašla iz ordinacije doktorke Roberts, nosila je njen mantil. Iste su visine. Imaju istu frizuru. Ako joj je ubica prišao s leđa...“

„Dobro, dobro“, rekao je Džonson umorno. „Kapiram.“

„Moguće je“, nije odustajao Gudman.

„Dobro. Moguće je. Ali šta je sa Trejvonom Rejmondom? Tvoja teorija ne može baš najbolje da se primeni na njega, zar ne? Metar i osamdeset sedam visok i crn kao tvoj šešir?“

„Možda su Treja ubili jer je bio blizak sa Niki“, rekao je Gudman. „Svedočila je u slučajevima koji su imali veze sa narkoticima, zar ne? Mora da je stekla mnogo neprijatelja. I ona i njen muž.“

Džonson je skupio oči. „Ko ti je to rekao?“

„Detektiv sam, družo“, izbegao je Gudman odgovor. Nije želeo da uvali Sančeza u nevolju. „Otkrivam stvari. Možda je neki nezadovoljni diler, neko protiv koga je doktorica Roberts svedočila, ubio Lisu misleći da je doktorica. A možda je Trej shvatio ko je to bio.“

Džonson je cinično podigao obrvu. „I on je bio detektiv?“

„Ma hajde“, navaljivao je Gudman. „Moguće je, zar ne, Mik?“

Džonson se nemo zamislio. Poslednje što je želeo bilo je da na Niki Roberts gleda kao na žrtvu. Ali morao je priznati da je Gudmanova teorija bila barem moguća.

„Možemo li bar biti otvoreni za ovu pretpostavku? To je sve što tražim“, molio ga je Gudman.

„U redu“, složio se Džonson nevoljno. „Ali to mora biti obostrano.“

„Što znači?“

„Što znači da mi *ne znamo* da Robertsova ne stoji iza ovoga. Ona je i dalje potencijalni osumnjičeni“, bio je uporan Džonson. „Šta kažeš na ovaj scenario? Robertsova je potajno mrzela Lisu Flanagan.“

„Zašto?“, upitao je Gudman iskreno zbunjen.

„Lisa je bila sponzoruša. Rasturačica brakova. Možda Robertsova nije blagonaklono gledala na njene životne odluke.“

„Ma hajde, čoveče“, rekao je Gudman. „To je slabo.“

„Zar? Znamo da je Lisa abortirala Bejdenovo dete. Robertsova ne može da ima dece, sećaš se?“ Džonson je nastavio dalje: „To je za žene važno.“

„Prema tvom obimnom iskustvu u pogledu ženskih emocija“, zadirkirivao ga je Gudman.

„Možda je toliko ljubomorna, toliko ljuta zbog deteta da ju je to gurnulo preko ivice“, dodao je Džonson ignorišući ga. „Možda je poludela. Do te mere da je bila spremna da ubije.“

Odupirući se potrebi da zakoluta očima, Gudman je odlučio da okonča razgovor pre nego što se Mikove teorije zavere sasvim otmu kontroli. „U redu, u redu, bićemo otvoreni za obe opcije. Šta kažeš da sutra počnemo da obavljamo razgovore sa pacijentima doktorke Roberts? Ja ću uzeti jednu polovinu, a ti uzmi drugu.“

„U redu.“

Džonsonov automobil konačno je stigao. Gudman je sačekao da Mik ugura svoje masivno telo na zadnje sedište tojote.

Odlučivši da kuje ovo gvožđe dok je još bilo vruće u ovom retkom trenutku sklada među njima, Gudman je gurnuo glavu kroz otvoren prozor. „Još nešto, Mik. Postoji li neka lična veza između tebe i Niki Roberts?“ Džonson se nasmešio. Ovo pitanje ga je zabavljalo.

„Nešto za šta bi trebalo da znam?“, navaljivao je Gudman.

Naslonivši se na sedište, Džonson je sklopio oči, a na licu rumenom od alkohola poigravao je osmeh.

„Laku noć, Lu“, rekao je i zatvorio prozor. „Lepo spavaj.“

Niki se dugo vozila nakon što je otišla iz policijske stanice.

Nije želela da ide kući, ali nije znala kuda drugde da ide, pa je izašla na Međunarodni auto-put 10 i vozila sve do okeana, pa slepo vozila pored obale. Sećanja na Treja nisu prestajala da joj se vrte u glavi.

Sećala se kada ga je Dag prvi put doveo kući, bio je kost i koža i prljav kao ulični pas, i drhtao je usled apstinencijalne krize. Niki se odmah sažalila na njega, baš kao što je Dag i znao da hoće.

*Hej, Nik. Ovo je moj prijatelj, Trejvon. Misliš li da će biti dovoljno piletine za troje?*

Od početka Trej je još više zbližio Daga i Niki - saosećanje prema ovom sirotom slomljenom mladiću osnažilo je njihovu ljubav i učvrstilo ih kao par.

Setila se Trejeve mature u Palos Verdesu, nakon što je prošao potpuni program odvikavanja u trajanju od šesnaest sedmica, i kako je plesao sa Niki uz pesmu Nine Simon *Feeling good*.

Niki je susrela Dagov pogled preko Trejevog ramena i nasmešila se. Dag joj je uzvratio osmeh, i ona je bila tako srećna, tako puna ljubavi prema njemu i divila se čudu koje je on ostvario kad je pomogao ovom milom mladiću koga je zavoleo kao da je njegovo rođeno dete.

Bilo je to prelepo sećanje. Ali upropastilo ga je sve ono što se otad desilo, što ga je iseklo, osakatilo i uništilo, baš kao što je isečen, osakaćen i uništen bio i Trej. I Lisa.

*Milion sićušnih rezova. Pa jedan konačni, fatalni ubod nožem u srce.*

Dagova smrt i šok zbog svega onoga što je nakon nje otkrila bili su konačni, fatalni ubod nožem u Nikino srce. Toliko dubok i toliko onesposobljavajući da je neko vreme mislila da ga neće preživeti. Ali preživela je. Preživela je, podigla se i nastavila dalje. I još je nastavljala dalje čak i usred ovog novog košmara.

Mučenje i užas.

Ubistvo i laži.

Trebalo bi da pozovem Trejevu majku, pomislila je Niki, ali nije mogla naterati sebe da to učini. Njena žalost još je bila toliko sveža da se nije mogla nositi s tuđom. Možda je to bilo sebično, ali to je bila istina. Znala je svoje granice.

Dugo se vozila. Kada je stigla kući, bilo je kasno, veoma kasno, i ona nije mogla da se seti gde je bila. To se u poslednje vreme često dešavalo. Svetla

na prilazu bila su uključena, uključio ih je tajmer, i veselo su treperila kao da je sve u svetu baš kako treba. Zaključala je automobil i prišla panelu pored ulaznih vrata, pa se spremala da ukuca šifru, kad je primetila da su vrata odškrinuta.

Zaledila se. Danas je bio ponedeljak. Domaćica, Rita, dolazila je ponedeljkom. Je li zaboravila da zatvori vrata za sobom kad je otišla? Nikada se to pre nije desilo. Nijednom u šest godina. Rita je bila izuzetno pouzdana.

*Neko mora da je provalio.*

Niki je srce snažno tuklo.

*Šta ako su još unutra?*

Razmišljala je da se vrati u automobil i odveze se. Da pozove policiju. Da zatraži pomoć. Ali tada ju je obuzelo jedno neočekivano osećanje: gnev.

*Ovo je moj dom. Moje svetište. Neću se ovde plašiti. Odbijam to.*

Otvorivši vrata širom, uključila je svetlo u hodniku. „Ima li koga?“, povikala je glasno. „Je li neko ovde?“

Išla je iz sobe u sobu i nadizala što je mogla veću larmu, poput planinara koji se nada da će uplašiti i oterati pume. „Ima li koga?“

Nakon nekoliko minuta ispustila je dah koji je zadržavala. Nije bilo nikoga. I koliko je mogla da proceni, ništa nije nedostajalo i ništa nije bilo pomerenom. Zapravo, kuća je izgledala besprekorno. *Mora da je ipak Rita zaboravila da zatvori vrata.*

Nasuvši sebi veliku čašu viskija iz boce u ostavi, Niki je otišla u postelju ponosna na sebe što se nije predala strahovima. Tek kada se skinula i zavukla među čaršave, primetila je.

Njena fotografija sa venčanja.

Fotografija u srebrnom ramu na kojoj su bili ona i Dag. Držala ju je na noćnom stočiću, uprkos bolu koji je u njoj izazivala.

Nestala je.

## PETNAESTO POGLAVLJE

LANA

Lana Grej zabacila je ticijan-crvenu kosu i pogledala Antona Vajldersa onim svojim čuvenim vatrenim pogledom dok je izgovarala poslednju rečenicu.

„Jer sam ja tako rekla, Roko.“

Nagnula se, a bujne grudi su svakog časa pretile da se preliju preko dekoltea viktorija bekam haljine i prospu se Antonu u krilo. „Jer sam ja tako rekla.“

„Scena“, doviknuo je smoreni glas iza nje kada su se svetla na pozornici ponovo uključila. Lana nije marila za smoreni glas, niti za letargiju na licima stažista sa Univerziteta Južne Kalifornije koji su se motali po setu u slepoj nadi da će ih veliki direktor upamtiti.

*Neće, pomislila je Lana trijumfalno. Upamtiće mene. Razvalila sam na audiciji. Anton Vajlders će uz glasan prasak iznova lansirati moju karijeru.*

Kako je samo morala da se bori da dobije priliku da se pokaže pred Vajldersom! Lanin agent, Džejn, morala je silan napor da uloži da se probije pored njegovih ljudi, rotvajlera koji su ga okruživali, kao što je bio slučaj sa svim poznatim režiserima.

„Lana Grej je suviše stara da bi glumila Selest“, grubo je Džejn rekao Čarli Majers, Vajldersova desna ruka. „U objavi za kasting jasno piše od dvadeset dve do trideset dve godine. Lana ima koliko, četrdeset pet?“

„Izgleda kao da ima dvadeset pet“, nije odustajala Džejn. Bila je Džejn dobar agent. Imala je mere u navaljivanju. „Rođena je za ovu ulogu. Pusti me da porazgovaram sa Antonom.“

„Ne.“

„Neću prestati da zovem.“

„Molim te da to ne radiš, Džejni. Suviše je stara!“

*Jebi se, Čarli, pomislila je Lana sada smešeći se Vajldersu dok je hodao pozornicom, a zatim prišao i primio je u, malo predugačak i pomalo pohotljiv, zagrljaj. Želi me. Dobiću ulogu.*



„Lana. Draga. Bravo!“

Osećala je Antonov topao dah na vratu i kako mu se leva ruka spušta na njeno zanosno dupe. Sve dvadesetogodišnjakinje sa Univerziteta Južne Kalifornije sada su je mrzele. *Nemate sreće, dame.*

„Bila si neverovatna.“

„Hvala, Antone.“

*Bila sam neverovatna. Znala sam to. Još se držim.*

Izvukavši se iz njegovog zagrljaja, Lana je koketno zatreptala. „Znala sam da sam prava žena za ovu ulogu. Čim sam pročitala scenario, rekla sam Džejn: „Ovo sam ja. To sam ja!“

„I jesi“, složio se Anton. „I voleo bih da mogu da ti dodelim ulogu, draga, zaista bih to voleo“, nastavio je i dalje se smešeci i zureći čežnjivo u Lanine sise. „Znam da bi majstorski odigrala ulogu. Ali vezali su mi ruke. Studio želi da Luka igra Hari Rivs. Tek sam jutros to saznao.“

*Hari Rivs. Devetnaestogodišnja Diznijeva zvezda koja iza svog imena nema pristojan filmski staž? Hari Rivs?*

„Nisam to znala.“ Lana je osetila kako joj se vilica steže dok su joj nada i sreća čileli iz tela. „Je li to sigurno?“

„Izgleda da jeste.“ Vajlders je ponovo spustio ruku na njenu stražnjicu.

„Prelepa si, dušo. Ali i pored sve volje ne mogu da ti dodelim ulogu devojke Harija Rivsa.“

Lana je krajičkom oka videla dve devojke sa Univerziteta Južne Kalifornije kako se cerekaju.

Primakavši joj se bliže, Vajlders joj je prošaputao na uvo: „Mogu da te uzmem da mi popušiš kurac, ako si zainteresovana. Odseo sam u *Standardu*.“

Lana ga je učtivo poljubila u obraz i pružila ruku da uzme kaput. „Baš si mio, Antone“, nasmešila se. Nije nameravala da ovim kučkama priušti zadovoljstvo da je vide poniženu. „Neki drugi put.“

„Možeš da kažeš koliko tražiš!“, povikao je režiser za njom okrutno dok su potpetice njenih pozajmljenih lubuten cipela kloparale po podu. Lana je sada čula otvoren smeh i smoreni glas pomoćnika kako viče: „Sledeća!“

Poznati osećaj gneva preplavio joj je vene.

*Jebite se. Svi vi. Nadam se da ćete svi umreti u požaru.*

\* \* \*

Napolju na Bulevaru Kauenga, detektiv Lu Gudman je na udaljenosti od nekoliko metara od pozorišta sedeo u neobeleženom automobilu. Posmatrao je Lanu Grej kako izlazi na ulicu, pravi nekoliko koraka, a zatim se savija, hvata se za kolena i dahće kao da je trčala maraton, ili kao da ju je neko udario u stomak. Trotoar je bio prepun, ali, kako je Holivud bio Holivud, niko nije zastao da joj pomogne, čak ni da je pogleda.

Gudman je pogledao Lanin dosije, koji je stajao otvoren na sedištu pored njega. Niki Roberts je rukom pisala beleške za svoje pacijente, prelepim iskošenim rukopisom koji se ovih dana nije viđao. Svaki dosije novog pacijenta započinjao je kratkim rezimeom nakon koga su sledili datumi i detaljne beleške sa svakog tretmana. Kao i u pogledu mnogo čega drugog u vezi sa doktorkom Roberts, Gudman je bio impresioniran.

„*Grej, Lana: četrdeset pet godina, razvedena*“, pisalo je u uvodnom pasusu. „*Glumica. U početku imala akutne napade teskobe i panike. Strah od starenja, gubitka karijere - problemi sa samopouzdanjem.*“ Na margini Niki je napisala: „*Brinu je finansije što je kasnije podvukla crvenom hemijskom. Razvela se 2005. godine. Usledila nasilna veza koja se okončala 2011. godine. Izgubila oba roditelja 2012/13. Serija Run for the Hills završila se 2009. godine, otad nije imala stalan posao.*“ A zatim su usledile poslednje tri reči, istaknute i bez daljih objašnjenja: „*Seksualno kompulzivna. Gnevna.*“

Lana se uspravila i činilo se da je dva puta duboko udiše. I dalje je bila zapanjujuće privlačna žena, sa prepoznatljivom grivom crvene kose, dugačkim vitkim nogama i licem za koje je Gudman smatrao da poseduje prilično staromodnu lepotu. Kao i većina tinejdžera njegove generacije, Gudman je, odrastajući, pobožno pratio sve epizode serije *Run for the Hills*, i oduvek se divio specifičnom retroglamuru Lane Grej. Crvene usne, kosa naprskana lakom, velike grudi i uvek spreman vrcav odgovor na sve. Tada je bila neizmerno seksi. Svaki muškarac u Americi ju je želeo.

*Mora da je teško ostariti kad ste imali takvu mladost.*

Lana je uzela telefon i pogledala ekran. Vešto je prstima preletala preko njega pokretom koji je Gudman prepoznao kao listanje Tinder profila. *Zaista? Lana Grej koristila je aplikaciju za pronalaženje partnera? Kakvo razočaranje.* Nakon nekoliko minuta stavila je telefon u tašnu, očigledno odabravši partnera, sela u kola i odvezla se.

Lu Gudman ju je sledio.

\* \* \*

Tri sata kasnije Niki Roberts je pažljivo slušala dok joj je Lana Grej, sedeći u njenoj kancelariji i naslanjajući se na naslon kauča, pričala sve što joj je ležalo na srcu.

A njoj je na srcu ležao gnev. Užaren poput lave, toksičan gnev koji je bilo bolno slušati. Ali to je bio Nikin posao. Nije reagovala na njene reči i samo ih je pustila da kuljaju.

„Spustio je ruke na mene. One njegove smrdljive, odvratne ruke.“

Reči su izletele iz Laninih usta kao meci: „Tražio je od mene da mu popušim kurac, kao da sam prostitutka. Ponudio je da mi plati, a sve one bedne dvadesetogodišnje male kučke sedele su tamo i smejale se. Kao da je nešto najsmušnije na svetu to što me je tako ponizio. Želela sam da im zavučem ruku u grlo i iščupam im nepostojeća srca. Jeste li se ikada tako osećali?“ Lana je blesnula očima prema Niki kao dvema malim bakljama.

„Kao da biste mogli da ubijete nekog golim rukama i uživajte u tome?“

„Nismo ovde da razgovaramo o mojim osećanjima“, odgovorila je Niki smireno.

Lana se ogorčeno nasmejala. „Znači, *jeste*. Tako sam i mislila.“ Zastala je i zagledala se kroz prozor kancelarije. „Pretpostavljam da su svi to poželeli u nekom trenutku. Poželeli da neko drugi pati. Mislim, zaista pati.“

*Siroti Trej je zaista patio*, pomislila je Niki. Otkako joj je Hadon saopštio vest, nije uspevala da sastavi ni nekoliko minuta a da joj se u mislima, nezvana, ne pojavi slika Trejevog isečenog i unakaženog tela. I Lisa Flanagan je patila, naravno. Ali nije joj Lisa opsedala misli onoliko koliko joj je to činio Trej. Uprkos osećanjima krivice i žalosti zbog njene smrti, uprkos svemu, Niki se i dalje nije mogla naterati da joj se Lisa *dopada*. Čak i sada, privilegovan život mladog modela i njena nemarna okrutnost prema drugim ženama ostavljale su Niki u ustima gorak ukus.

Još nije prijavila provalu u svoju kuću - ako je to mogla da se nazove provala. Nekako je bila mišljenja da detektiv Džonson prvi ne bi to što se desilo udostojio takvog naziva. „Otključana vrata i nestanak jedne fotografije?“, mogla je da čuje njegov sarkastičan, podsmešljiv glas. „To nije

zločin, gospođo Roberts. To vas sustiže sredovečna zaboravnost.“

Niki je s mukom pažnju iznova usredsredila na Lanu. „Zanima me nešto“, primetila je. „Zašto ste odlučili da gnev usmerite na ove mlade žene oko Vajldersa, a ne na samog režisera? Meni se čini da je on tu najgori prestupnik. On i muškarac koji vas je nakon toga zlostavljao u svom stanu.“

Lana je rasplela noge, pa ih opet prekrstila na neobično provokativan način.

„Nije u pitanju zlostavljanje ako to sami tražite, doktorko Roberts“, rekla je osorno.

„Zar nije?“, upitala je Niki.

Lana je skupila oči. *Koje ova žena da o njoj sudi? Ova prelepa doktorka koju su muškarci i dalje želeli i koja se tek sada bližila vrhuncu karijere? Šta bi, dođavola, neko kao što je doktorka Roberts mogao da zna kako je to biti ostavljen na polici, kako je to kada te svet odbaci, kada te strpa u kutiju sa natpisom „Suviše stara. Suviše ružna. Gotova. Bezvredna“? Ništa ona nije znala.*

„Ne vidim kako“, odgovorila je hladno. „Rekla sam mu šta želim da mi uradi i on je to uradio. To je radost Tindera. Nema pitanja. Nema obaveza.“

„Znači, *želeli ste* da vas povredi? Da vas ponizi?“ Niki se namrštila. Pre nekoliko minuta Lana je sedela i drhtala dok je opisivala seksualno iskustvo tako životinjski brutalno da je čak i Niki zaprepašćeno udisala dok ju je slušala. Nakon gotovo dve decenije rada kao terapeutkinja, bilo je potrebno mnogo da bi ona ostala zaprepašćena. Ali ono što je Lana Grej istrpela - svojevoljno, tvrdila je sada - učinilo je to.

„Zar ne razumete? *Želela sam* da prisvojim poniženje!“, vrisnula je Lana. „*Želela sam* da uzmem nazad za sebe. Da ga kontrolišem. Anton Vajlders želi da me tretira kao kurvu? Prihvatam i podižem ulog, družo! To se zove feminizam“, dodala je prkosno naslonivši se na naslon kauča teatralno kao da želi da kaže: *Sve sam objasnila.*

*Feminizam je dozvoliti tipu da ti mokri u usta*, pomislila je Niki. Većina njenih pacijenata u nekom stepenu iskretala je realnost da bi se ona uklopila sa njihovim neurozama, njihovom iskrivljenom slikom sebe. Ali Lana je bila zaista neprikosnovena u tom pogledu.

„Jeste li se u poslednje vreme čuli sa Džonijem?“, Niki je pitanje ubacila

uzgredno, kao da nije bilo nabijeno stotinama kilograma eksploziva. Džoni je bio Lanin bivši nasilni partner. Još ju je zvao s vremena na vreme i svraćao do nje; uprkos činjenici da je sada bio oženjen mnogo mlađom, mnogo uspešnijom glumicom i da je bio otac dva dečaka.

Lana se zagledala kroz prozor.

„Nisam.“

Niki je videla da laže.

„Rekla sam vam. Blokiral sam njegov broj“, objasnila je Lana nepotrebno. „Za mene je on mrtav.“

„Dobro, kada ste se poslednji put videli s njim?“, pritisnula ju je Niki.

Propale audicije uvek su psihički teško pogađale Lanu, ali su bile i deo njene svakodnevice, uobičajeno razočaranje. Često je, kada bi ovako skrenula s koloseka kao danas i imala seksualne ispade i dovodila sebe u opasnost, „Džoni“ nekako u sve to bio upetljan.

„Ne znam. Pre nekoliko meseci“, slagala je.

„Želim da opet pokušate da razmislite o transferenciji, Lano. To vam je domaći zadatak za ovu nedelju. Pokušajte da obratite pažnju na to kako osećanja prema jednoj stvari ili osobi - kao što je vaš *gnev* prema Antonu Vajldersu; ili *stid* zbog *sopstvenog* ponašanja - pogrešno usmeravate prema drugima. Prema mladim ženama na onoj audiciji. Prema meni.“

„Na znam o čemu pričate“, rekla je Lana, a glas i telo su joj bili kruti od potisnutog bola.

Niki joj je uputila pogled kojim joj je rekla: O, *mislim da znaš*.

„Pokušajte“, rekla je. „Vidite šta ćete primetiti u toku nedelje.“

Lana je izašla iz ordinacije gotovo jednako gnevna kao što je bila pre gotovo sat vremena, i samo malo osvešćenija.

„Čuvajte se“, doviknula joj je Niki dok je odlazila, jer ju je iznenada i niotkuda obuzela ružna slutnja.

Suviše je ljudi oko nje umrlo. Nadala se da se Lana ne sprema da se izloži još nekom glupom riziku.

Gudman je posmatrao kako se Lana Grej udaljava od Nikine zgrade prijusom koji je uzela na lizing. Već je saznao da je šest meseci kasnila sa otplatom

automobila i da je imala hiljade dolara u neplaćenim kamatama na drugorazredni kredit koji je podigla da ga kupi. Viktorija beka haljinu i cipele koje je nosila na audiciju već je vratila u prodavnicu Niman Markus, odmah nakon što je završila sa tipom sa kojim se našla pre nego što je svratila na terapiju. Gudman se pitao kako Lana plaća Nikine honorare. Pribeležio je sebi da kasnije proveri račune.

Pretpostavio je da je sada krenula kući u svoj usamljeni, iznajmljeni stan u Oušen parku da večer provede, kako? Možda će imati još jedan besmisleni susret sa neznancem? Ili će večer provesti uz pilule, alkohol, a zatim leći u postelju? Kakav tragičan život. Ali zasad je saznao sve što je želeo. Završio je sa praćenjem Lane za taj dan.

Pet minuta nakon što je pošao kući zazvonio mu je telefon.

„Imaš li nešto da mi kažeš?“ Džonsonov glas zvučao je isprekidano. Veza je bila loša.

„Sve ću ti ispričati sutra. Ali ne, ne zapravo. A ti?“, upitao je Gudman. „Imaš li neki trag u vezi sa Brendonom Grolšom?“

„Ništa“, priznao je Džonson. Prekidam za danas. Vidimo se sutra rano ujutro.

„Manjana.“

Gudman je prekinuo vezu. A zatim je, vođen iznenadnim impulsom, zaustavio automobil. Sačekao je prekid u saobraćaju, pa napravio polukružan okret i krenuo nazad u Senčeri Siti.

Dvadeset minuta kasnije dobio je nagradu za svoje strpljenje. Mercedes Niki Roberts izašao je polako iz garaže ispod njene zgrade, skrenuo u uličicu, a zatim izašao na Aveniju zvezda.

Detektiv Lu Gudman iznova je pokrenuo motor i kliznuo u bujicu automobila iza nje.

## ŠESNAESTO POGLAVLJE

En Bejtman neznatno je zategla gudalo i spustila ga na mostić violine. Za En je njena violina bila je nešto između dragog prijatelja i predmeta ljubavi. Bila je to violina Pjetra Gvarnerija sa početka osamnaestog veka, prvi zaista dragocen poklon koji joj je muž poklonio nedelju dana nakon venčanja.

„Ali mora da vredi sedmocifrenu sumu!“ zadržljivo je rekla En dok je otvarala prelepu kutiju ukrašenu intarzijama u kojoj je poklon stigao i koja je sama po sebi bila remek-delo, pre nego što je sa ljubavlju uzela violinu u naručje. „Izvanredna je.“

„Kao i ti“, preo je Enin suprug oduševljen što je zaslužan za takvu radost.

Bili su na medenom mesecu na Tahitiju u to vreme. Mora da je to bilo pre osam godina. *Osam godina*, pomislila je En, čvršće stežući dragocenu violinu. Bilo je dana kada joj se činilo je prošlo osamdeset godina.

Sedela je u prostoru za orkestar Koncertne dvorane Volt Dizni i spremala se da započne prvu probu za rasprodati koncert Losanđeleske filharmonije *Najbolje od Stravinskog*, najavljen za petak več. En je poznavala koncerte za violinu ovog velikog kompozitora napamet, ali je to nije sprečilo da oseti istu mešavinu uzbuđenja i straha koju je uvek osećala pre velikog nastupa. Pokušala je da govori o svojoj tremi na terapijama sa doktorkom Roberts toga dana. Ali Niki („*Moraš da me zoveš, Niki, En.*“) insistirala je da razgovor vrata na Eninog supruga i na ono što je uporno nazivala Enino „skliznuće“.

„Pomisli samo koliko daleko si dogurala“, molila ju je Niki. „Pomisli koliko si teško izvojevala svoju pobedu. Zar si zaista spremna da se svega odrekneš, da ga pustiš nazad?“

„Ne znam“, odgovorila je En iskreno.

„Moraš da se zapitaš zašto želiš to da uradiš“, navaljivala je Niki. „Zašto uopšte *razmatraš* tu mogućnost, nakon svega što se desilo.“

Bila je u pravu, kao i obično. Kada je En sedela u Nikinoj ordinaciji, tako joj je očigledno bilo, tako jasno, šta bi trebalo da uradi. Ili da ne uradi. Ali, čim bi izašla otud, ta sigurnost ju je napuštala, a sa njom i odlučnost. Kao da je, što se više udaljavala od svoje psihoterapeutkinje - što je više kilometara bilo između njenog prijusa i Nikine ordinacije u Senčeri Sitiju - uticaj koji je

Niki imala na nju postajao sve slabiji. I kao da je u vakuumu koji je tu nastajao moć njenog supruga jačala.

„Prva violina! En, mila. Jesi li s nama?“

Henrik Lajneman, dirigent, obraćao joj se učtivo - suviše ju je želeo da bi dozvolio sebi da izgubi strpljenje s njom - ali je očigledno bio iznerviran. Ovo sanjarenje bilo je neprofesionalno, da se ne spominje da nije bilo pošteno prema kolegama muzičarima. En je bila briljantna violinistkinja, ali i dalje je bila vrlo mlada. U ovakvim trenucima do izražaja je dolazilo njeno neiskustvo.

„Izvinite, maestro. Izvinite i svi vi ostali.“ En je počela da grize donju usnu, zbog čega je izgledala još mlađe. „Spremna sam.“

Lajneman ih je poveo nazad u drugi stav i En se uskoro izgubila u muzici dozvoljavajući Stravinskom da je prebaci u svet u kome nema njenog bivšeg muža, svet u kome nema bola, ni konflikta, ni poricanja, ni očajanja. Kako je samo želela da može u njemu da ostane zauvek!

En Bejtman imala je svega šesnaest godina kada je, na koncertu u Meksiko Sitiju, upoznala budućeg supruga, bogatog i moćnog građevinskog preduzetnika koji je bio dvadeset pet godina stariji od nje. Tada je već kao muzičar bila obišla veliki deo sveta, ali je ovo bilo prvo profesionalno putovanje na koje je otišla bez majčine pratnje. (Linda Bejtman dobila je grip nedelju dana ranije, pa su je menadžeri turneje uverili da će se oni brinuti za En u Meksiku. A i En je bila razborita devojka koja je muziku shvatala smrtno ozbiljno. Neće imati vremena da zapada u nevolje pored napornog rasporeda nastupa i proba. Kakvo zlo bi moglo da je snađe?)

Enin budući muž imao je četrdeset jednu godinu kada su se sreli, bio je tek oženjen po drugi put, i bio je ozloglašeni ženskaroš. Čim je ugledao En, znao je da mora da je ima. I ne samo da je ima. Da je zadrži. Štiti. Nipošto nije bila najlepša devojka sa kojom je spavao. Ali nikada u životu nije osetio takvu ljubav, takvu trenutnu i moćnu žudnju. Ili je barem dugo, dugo nije osetio.

En nije imala šanse. Bila je poput strugotine gvožđa u susretu sa moćnim magnetom. Neizmerna sila njegove ličnosti usisala ju je poput zvezde smrti. Uprkos neiskustvu, mlada En je osećala snažnu privlačnost prema njemu od samog početka. Bio je uzbuđljiv, isijavao je seksualnu energiju poput boga sunca, a ona je, kada je on ušao u garderobu i uzeo je za ruku, osetila kako joj



telo protresa struja požude, sasvim drugačija od svega što je do tada osetila. Osim možda naboja koji je osećala kada je svirala, izgubljena u muzici na pozornici. Ali ovo je bilo snažnije. Dublje.

Odmah su postali ljubavnici. Čim je En otišla iz Meksika, on je počeo da leti širom sveta da ugrabi nekoliko sati sa svojom mladom ljubavnicom; premda je tek dve godine kasnije, dan nakon što je En napunila osamnaest godina, šutnuo svoju ucveljenu suprugu i odveo En u Kostariku, gde su se tajno venčali. Enini roditelji, Linda i Džeri, bili su zgroženi. „Ti si mu treća supruga? I *koliko* taj tip ima godina?“ Ali uskoro su preboleli prošlost novog zeta - uključujući ni manje ni više nego petoro dece sa bivšim suprugama, od koje je najstarije bilo svega godinu dana mlađe od En - nakon što im je kupio novu petosobnu kuću u San Dijegu kao „svadbeni poklon“, a zatim ih pozvao da dođu u kuću nalik na palatu u Kabu, koju je sada delio sa En, i doveo ih tamo svojim privatnim avionom.

Ne samo što je njihova ćerka izgledala kao da je u delirijumu od sreće već je i postala najnoviji član kruga superbogatih Latinoamerikanaca. Istina, Enin novi suprug bio je godište Džerija Bejtmana, i imao je, učtivo govoreći, šarenu prošlost kad su žene bile u pitanju. (Prva žena napustila ga je nakon brojnih afera od kojih je poslednja kulminirala detetom po imenu Riko.) Ali, zaista, zar ne zaslužuju svi drugu priliku? A otkada bi to trebalo dozvoliti sitnici kao što je razlika u godinama da stane na put pravoj ljubavi? Najvažnije je bilo da on podržava Eninu muziku.

„Razume se, ona mora nastaviti da svira! U nju sam se i zaljubio zbog njenog sviranja“, rekao je Lindi dok su pili šampanjac i jeli ostrige na terasi koja gleda na plažu, kad su oni prvi put došli u Kabo. „Gospođo Bejtman, moja jedina želja je da usrećim vašu ćerku.“

„Iskreno je to mislio“, kazala je En Niki sećajući se srećnih trenutaka na terapiji. „Zaista je to mislio u to vreme. Pokušao je.“

Ali Enin suprug po prirodi je bio čovek sklon kontroli. Prosto nije mogao da se toj crti odupre. Nasmrt ga je plašila ljubav koju je osećao prema novoj mladoj supruzi, *potreba* koju je osećao za njom. Nije prošlo dugo, a on je počeo da podiže zidove oko nje. U početku se protivio ponekom koncertu.

„Hajde da ne radimo u Parizu ove godine, anđele.“

„Da ne radimo u Parizu?“, En je bila zbunjena. „Ali moram. Obavezana sam.“

„Ja ću te osloboditi obaveze.“ Kraljevski je odmahnuo rukom. „Tako je daleko, En. I ne mogu da putujem sa tobom ovog puta. Reci im da ćeš raditi u Njujorku u septembru. Razumeće.“

„Ali, ljubavi, ne ide to tako.“

„Znaš da ne volim kad smo razdvojeni. Potrebna si mi, anđele.“

Dotakao ju je između nogu i En je osetila kako je obuzima požuda, kao i uvek kada je on bio u pitanju, i rasprava se - ako je to uopšte bila rasprava - završila pre nego što je započela. Ali nije prošlo dugo, a on nije više imao primedbe samo na jedan koncert, već na mnoge. Uskoro su joj bili zabranjeni svi koncerti u inostranstvu. Čak i kada je nastupala u Meksiko Sijetu, večito su je pratili naoružani stražari. Nije prošlo dugo, a isti ti stražari su je vodili u kupovinu i u teretanu. Svi izlasci za drugaricama bili su pod budnim okom njene pratnje. En je počela da se oseća usamljeno i potlačeno.

„Ne razumeš, anđele“, govorio joj je suprug nežno. „Nisi više u Kansasu. Ovo je Meksiko Siti. Ovde svakog *dana* kidnapuju bogate žene. Neke od njih puste ako porodica isplati novac otmičarima, ali mnoge budu samo silovane i ubijene. Narko-bande nemaju milosti.“

Ispričao joj je priču o Valentini Bejden, čija sestra je bila kidnapovana i koju niko više nikada nije video, pa je ona osnovala dobrotvornu organizaciju koja pomaže porodicama nestalih. I ispričao joj je i za mladu dadilju iz Amerike Šarlot Klensi, koja je takođe nestala bez traga baš u ovom gradu. One koje su pronađene porodici su se često vraćale isečene u komade i ugurane u plastične kese.

„Ne vidiš to jer se trudim da te zaštitim od realnosti spoljnog sveta. Ali opasnost je stvarna, En.“

„Hajde onda da se preselimo“, molila ga je En. „Imamo novca. Ne moramo da živimo ovde, dragi. Možemo da se vratimo u Sjedinjene Američke Države, ili da odemo u Evropu. Mogli bismo da putujemo...“

„Moram da budem ovde. Zbog posla“, rekao je kruće nego inače.

„Ali mogao bi da zidaš zgrade i na nekom drugom mestu?“, navaljivala je En. „Ima i drugih tržišta.“

Uhvatio ju je zglobove, ne bolno, ali silovito, i privukao je sebi zapušivši joj usta poljupcem koji je bio jednako silovit. „Ne možemo da odemo, En. Žao mi je, ali prosto je tako.“

Nešto u njegovim očima upozorilo ju je da se ne raspravlja.

Taj razgovor obeležio je promenu u njihovom odnosu. Ljubav je i dalje bila tu, sa obe strane. Ali od tog trenutka išla je podruku sa strahom. En je imala sve više pitanja, ali se plašila da ih postavi. Prvi put joj je palo na pamet da on ima petoro dece i da im je ona sada zvanično maćeha. Zašto ih je njihov otac retko viđao? Ostaviti ženu, ili čak dve žene, jedno je, ali ne može biti normalno napustiti svoju decu? En je znala da je njen suprug plaćao alimentaciju, školarine i slično. Ali decu iz njegovog prvog braka sreća je samo jednom, a dvoje mlađih iz drugog braka svega nekoliko puta. Činilo se da nijedno dete nema razvijen odnos sa ocem.

Kako je bila usamljena, nije mogla da svira violinu osim za njega i, odsečena od porodice i prijatelja, počela je da paniči. Život u pozlaćenom kavezu njenog braka je brzo počeo da postaje nepodnošljiv. Ali i život bez njene ljubavi bio joj je jednako nezamisliv. Bio je njen svet, njen oslonac, njen idol još od njene šesnaeste godine. I bila mu je i dalje potrebna i obožavao ju je, jednako strastveno kao i tada. En ga se fizički plašila, a ipak je on nikada nije povredio. Zašto je postajala paranoična? Je li sve to bilo u njenoj glavi?

Tek nakon što je počeo da je pritiska da rodi dete - šesto dete koje će jedva poznavati - En je shvatila da mora otići od njega. Kako je tada već bila otuđena od roditelja, a oni bi ionako stali na stranu njenog muža, uspela je da stupi u kontakt sa starim prijateljem iz Orkestra mladih San Dijega, koji joj je pomogao da rezerviše avionsku kartu i tajno se vrati u Sjedinjene Američke Države dok je njen muž bio na poslovnom sastanku. Uprkos tome što je stigla u Kaliforniju samo sa voljenom violinom, pasošem i nekoliko stotina dolara u novčaniku, En je brzo obnovila stare veze u muzičkom svetu i opet počela da radi. Osećala se kao da se ponovo rodila i neko vreme radost što iznova radi i što je ponovo slobodna zasenila je osećaj gubitka i krivice zbog braka kome je okrenula leđa. Kada ju je suprug pronašao, nekih mesec dana kasnije, i pokušao opet da je osvoji, ona je već bila mnogo snažnija, gotovo sasvim drugačija osoba.

*Skoro.*

Problem je bio što ga je još volela. Još joj je nedostajao, premda je znala da se ne može vratiti. Čak i nakon što je dobila posao iz snova u Losanđeleskoj filharmoniji, osećanja bola i kajanja zbog propalog braka nastavila su da joj se prikrajavaju do tačke da je počinjala da brine da bi mogla

biti na ivici nekakvog sloma. Već je počela da zaboravlja ponešto, ponekad nije mogla da se seti čitavih večeri ili delova dana, sasvim savladana stresom.

Tada ju je jedna prijateljica upoznala sa doktorkom Roberts - Niki. Prvi put od onih prvih dana braka, En je osećala da ima saveznika, nekoga ko brine za *nju* i štiti *nju*, ovog puta na dobar način. Zdrav način. Terapija je bila rešenje, u to je sada bila sigurna. Niki je bila rešenje. Samo mora da nastavi dalje, da ostane snažna.

Podigla je gudalo i sa obnovljenom posvećenošću uronila u muziku, a svaka nota podizala ju je na višu ravan, u budućnost punu nade, obećanja i čuda.

\* \* \*

Niki je pogledala svoj odraz u retrovizoru dok je skretala na Tajgertejl roud.

*Izgledam staro, pomislila je. Staro i iscrpljeno.*

I nije to bilo čudno. Imala je težak dan. Težak mesec. Tešku godinu, zapravo, otkako je Dag umro. Ali u nekom trenutku su sve ovo postali izgovori. U svakom slučaju tako bi joj Dag rekao. „Trgni se, Nik! Nisi ovo ti. Dok ima života, ima i nade, zar ne? Blagosloveni smo.“

Bila je to njegova uzrečica. „Blagosloveni smo.“ I bili su. Barem je Niki mislila da su bili.

*Ne. Dodavola s tim. Bili smo blagosloveni. Tajne koje je Dag krio od mene ne mogu to da nam uzmu. Bili smo blagosloveni. Ja sam i dalje blagoslovena.*

To je bilo ključno, zar ne? Dagov život se možda i okončao. On više nije imao blagoslova. Ali Niki je još bila živa. Još je bila tu, još je pomagala ljudima, još je radila važan posao. *Dok ima života, ima i nade.* Bila je to još jedna Dagova uzrečica, nju je neprestano ponavljao zavisnicima na lečenju na klinici. Uvek je bio tako raspoložen, kopile. Oni narkomani mora da su ga zbog toga mrzeli u onim trenucima kad mu se nisu bacali pod noge kao gospodar i spasitelju.

Istina je da, premda je Niki teško bilo da je prizna, nije samo žalost zbog gubitka supruga urezala bore oko njenih očiju i utisnula joj dve tamne senke boje šljive ispod njih. Bila je to i En Bejtman.

*En. Prelepa, talentovana, slaba, nestabilna, zanosna En - pretila je da se*

vratiti mužu. Muškarcu koji bi, kako joj je to sama En rekla, mogao da je ubije. Muškarcu čija je ljubomorna priroda sklona kontroli toliko zdrobila njen duh da je En pre tri meseca stigla u Nikinu ordinaciju izgledalo mršava i drhteći, kao pas ostavljen na auto-putu, i plašila se da donese i najmanju odluku, pa makar to bila odluka šta će večerati ili koju će suknuju obući za nastup. Niki ju je prihvatila, utešila je, pomogla joj. Niki ju je *ponovo izgradila*, sastavila njen uništeni ego, vratila joj razorenu samosvest. I zbog čega? Da bi ona sve to ponovo predala kopiletu od svog muža da je on ponovo izgazi i slomi?

Niki je znala da ne bi trebalo da to lično shvata. Ali, bože, kako se samo osećala frustrirano kada su pacijenti ovo radili. Kada se sav njihov trud - sav *Nikin* trud - pokazao kao uzaludan. Dag se, radeći sa zavisnicima na klinici, sa ovim nosio sve vreme. Ljudi su se vraćali poroku, iznova padali u dubine pakla nakon što su mesecima, godinama, ponekad čak i decenijama bili čisti, bez nekog konkretnog razloga. Ljubav, naročito toksična ljubav kakvu je En Bejtman osećala prema bivšem mužu bila je zavisnost kao i svaka druga. Niki je to, kao profesionalac, znala.

Problem je bio što joj je sa En teško bilo da zadrži profesionalnost. Nikina osećanja prema En Bejtman prevazilazila su granice profesionalnog odnosa. Iscrpljivala su je, zbog njih noću nije spavala, zbog njih je i ostarila, o čemu je sumorno svedočio njen odraz u ogledalu. Iskrena da bude, bilo ju je stid tih osećanja. Nisu bila seksualne prirode, barem ne otvoreno. Ali svakako su bila opsesivna, nezdrava i... *bljak*.

Zaustavivši automobil pored jedne strane kapije, Niki je izašla da ukuca šifru. Ništa se nije desilo. Njihala se na petama i čekala da se glupi panel resetuje, kad joj je zazvonio telefon.

„Ponovo se desilo.“

Enin glas je bio uznemiren, uplašen.

„Šta se desilo?“

Niki je osetila kako je preplavljuje talas zaštitničkih osećanja.

„Muškarac. Vratio se. Opet me prati!“

*Sirotica*, pomislila je Niki. En je bila neviđeno paranoična nakon godina života pod suprugovim nadzorom ravnom nadzoru obaveštajne službe Stazi, i trzala se kada bi videla sopstvenu senku. Neprestano se žalila da je neko „prati“, ali nikada nije mogla da opiše automobile ili operativce koji su je pratili, niti je mogla da kaže na koji način joj prete.

Narednih nekoliko minuta Niki ju je tešila, umirivala je, kao i uvek kada bi je strahovi obuzeli. „Ovo nije stvarno, En“, rekla je. „Ništa od ovoga nije stvarno. To ti se bivši muž uvukao pod kožu. Zato moraš da pobegneš od njega. Zauvek.“

„Možda...“ En se kolebala. „Ali, ako jeste stvarno i ako nema nikakve veze s njim? Mislim, desila su se dva ubistva.“

„En! Niko te ne prati.“

„Kažeš. Ali kako *znaš*? Policija je rekla da bi svi trebalo da budemo na oprezu, svi tvoji pacijenti. Ako vidimo nešto sumnjivo, da to i prijavimo.“

„Ali, En, ti *nisi* ništa videla, zar ne? To je samo tvoj osećaj. Nekakvo šesto čulo da te neko prati u kolima, da ti je za leđima nešto zlokobno.“

„Pa... pa... Pretpostavljam. Ali...“

Niki ju je još nekoliko minuta razuveravala, pre nego što je prekinula vezu. Kao i uvek nakon razgovora sa En, njena osećanja bila su suprotstavljena. Bila je srećna što je En odlučila da se njoj obrati za savet i frustrirana što En dozvoljava mužu da ima toliku moć nad njenim životom. Bilo je kod En nečeg neopisivog - njena mladost i ranjivost u kombinaciji sa ogromnim talentom i neizmernom, gotovo opipljivom potrebom za zaštitom - zbog čega se zavukla Niki pod kožu kao nijedan drugi pacijent. Možda je, u suštini, nju En privlačila upravo njena potreba za zaštitom. Bila je potrebna En Bejtman. Možda je to bila *njena* droga.

Šššš!

Niki je najpre osetila nalet vazduha: vreo i brz, i veoma blizu.

A zatim je čula buku. Vrisak motora.

*Automobil.*

Okrenula se - delimično se okrenula jer se sve desilo suviše brzo, za delić sekunde. Terensko vozilo, veliko i crno, sa zatamnjenim staklima, jurilo je prema njoj vrtoglavom brzinom. Nije imala vremena ni za šta, čak ni za strah. Instinktivno se priljubila uz drvenu kapiju i sklopila oči.

Ponovo škripa kočnica i automobil je smotao promašivši je za nekoliko milimetara.

Niki je otvorila oči. *Šta se to upravo desilo?* Vozač mora da je skrenuo pod nezgodnim uglom, pa silovito smotao levo nastavljajući da juri uskim putem. *Da nije izgubio kontrolu?* Ukopana u mestu, Niki je, osećajući kako

joj srce divlje udara, sa nemim užasom posmatrala kako automobil staje, okreće se i po drugi put kreće na nju, ovog puta se vraćao prema njoj veoma promišljeno, bez skretanja, sa namerom da udari pravo u nju, a motor je brujaao poput razjarenog bika koji se sprema da juriša.

Ovo nije bila nezgoda.

Očajnički je gledala levo-desno tražeći izlaz, ali ograničavao ju je baštenski zid u dužini jednog metra koji se pružao sa obe strane kapije. Automobil će je udariti pre nego što stigne da ga zaobiđe. Iznad nje se nalazio mali drveni ispust za koji je mogla da se uhvati i pokuša da se podigne, ali bio je suviše visoko i nije mogla da ga dohvati.

*Zarobljena sam, pomislila je Niki beznadežno. Umreću.*

Sve se usporilo. Činilo se da je čak i urlanje motora automobila utihnulo, da ga je ugušilo tiho, snažno damaranje njenog pulsa.

Dok je nju obuzimao ovaj spokojni osećaj mirenja sa sudbinom, iznenada se iza ugla pojavio mali crveni sportski automobil. Niki je posmatrala kao u snu, ili kao izvan svog tela, kako obojica vozača klize putem, čula je kako im škripe kočnice. Kako je bio mnogo lakši, sportski automobil počeo je nekontrolisano da se okreće proletevši pored Niki poput jarkocrvene čigre, pre nego što se nekim čudom zaustavio, zarivši se stražnjim delom u susedovu živicu.

Nastupio je trenutak tišine. Zatim se terenac povukao u rikverc, okrenuo se i odjurio niz brdo.

Vlasnik crvenog automobila izašao je na put, potresen, ali nepovređen. „Jebote!“ Mladi Iranac u ranim dvadesetim godinama bio je lepo obučen i naočit na onaj poseban način na koji je često naočita povlašćena mladež Los Andelesa. Imao je lepe zube. Lepu kožu, zgodno telo, verovatno zahvaljujući članstvu u nekoj skupocenoj teretani. „Jeste li videli onog manijaka? Išao je pravo na vas!“

Niki je pokušala da progovori, ali nije imala glasa.

„Jeste li dobro?“, upitao je mladić.

Niki je odmahнула glavom. „Ne zapravo“, glasno je udahnula. „Mislim da neko pokušava da me ubije.“

## SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Povratak Bejdenovih u Los Angeles protekao je u tišini, bez medijske pompe, i bio je naglašeno kratkotrajan. Vilijev privatni avion sleteo je u Berbank u utorak uveče, a pilot je dobio nalog da vrati šefa nazad u Kabo u petak ujutro. Gospođa Bejden ostaće u gradu malo duže, preko vikenda, da posvršava neke poslove u kancelariji svoje dobrotvorne organizacije u centru grada. Ali njihov advokat jasno je stavio na znanje losanđeleskoj policiji da je, ukoliko želi da razgovara sa parom, sredi „jedini dan koji njima odgovara“.

„Zar ti to ne smeta?“, upitao je Gudman Džonsona kad je njegov partner krenuo u Vilijev stan da sa milijarderom, vlasnikom Ramsa, razgovara o njegovoj vezi sa žrtvom. „Poseban tretman koji imaju bogati?“

Dogovor je bio da sa Bejdenovima razgovaraju odvojeno, Gudman se sastajao sa Valentinom u Polo laundžu hotela Beverli Hilsa, a Džonson je imao zadatak da ispita njenog muža.

„Zavisi“, slegao je Džonson ramenima. „Matori Bejden bio je veoma darežljiv prema policiji. A i vratio se svojevrijedno da razgovara sa nama. Tako da mi u ovom slučaju to ne smeta.“

Bila je javna tajna da je Vili Bejden bio jedan od najvećih anonimnih donatora Dobrotvornog fonda Policijske uprave Los Angelesa, što je mnogo veću težinu imalo za Džonsona nego za Gudmana. A šušalo se i da je Vili prekinuo istragu finansijskog poslovanja dobrotvorne organizacije svoje žene pre godinu ili dve - neki „previd“ u vezi sa porezima i neprijavljenim prihodom. Ništa nikada nije dokazano, ali je istraga organizacije Nestali prekinuta i pre nego što je započeta. Sve ovo ostavljalo je gorak ukus Gudmanu u ustima.

„Budi pristojan prema gospođi B.“, rugao se Džonson partneru. „Nemoj dozvoliti da te ponese tvoj liberalni gnev zbog 'posebnih povlastica', jer ćeš morati da se pravdaš šefu policije.“

„Ja sam uvek pristojan“, zarežao je Gudman.

Ispostavilo se da je bilo lakše biti pristojan prema Valentini Bejden nego što je Gudman očekivao. Sedela je pored bazena u čuvenom Polo laundžu Hotela Beverli Hils i ustala da ga pozdravi. Nosila je jednostavnu belu haljinu



sa pojasom i kragnom i bila je mnogo manje napadna i mnogo skromnija nego što je očekivao. Nije nosila mnogo šminke, a prosedu kosu je vezala u opuštenu visoku punđu. I odmah ga je razoružala izvinivši se što joj je bilo potrebno toliko vremena da se vrati u zemlju.

„Nažalost, nije uvek lako organizovati se pored Vilijevoog posla. Ne možemo da se krećemo sa onoliko slobode koliko bismo želeli“, objasnila je. „A ovo je bio i veoma težak period za mene lično, jer sam morala da se suočim sa suprugovim neverstvom pod budnim okom medija.“

„Naravno“, rekao je Gudman sa razumevanjem, prihvatajući čašu mineralne vode pelegrino. „Zahvalni smo vam što ste odvojili vreme da porazgovarate sa nama.“

„Moram priznati da sam ostala pomalo iznenađena kada sam saznala da želite da razgovarate sa *mnom*“, primetila je Valentina ledeno. „Mislim, Vili je bio u vezi sa ubijenom devojkom, pa je bilo očigledno da želite da razgovarate sa njim. Ali ja ne znam ništa o njoj. O *Lisi Flanagan*.“

Prevrtala je njeno ime po jeziku kao neobično voće koje bi moglo da ima neprijatan ukus.

„Znači, za vas je ta veza bila potpuno iznenađenje?“, upitao je Gudman otvoreno.

„Pa“, priznala je Valentina nagnuvši se napred i obavivši Gudmana guči parfemom, „znala sam da je moj suprug imao ljubavnice, naravno. Nisam budala, detektive. Ali za ovu konkretnu devojkicu nikada nisam čula. Pa nisam sigurna kako mogu da doprinesem vašoj istrazi.“

„Pomirili ste se sa aferama vašeg muža?“, Gudman je podigao obrvu.

Valentina se tužno nasmešila. „Nisam to rekla. Brak je komplikovan, detektive. Neki elementi mog braka naneli su mi bol. Ali drugi su bili... pozitivniji. Imam slobodu da se bavim onim što me zanima i da sledim svoju strast. Mogu slobodno da se bavim svojim dobrotvornim radom, na primer“, razjasnila je, premda je Gudman mogao da se zakune da je u njenom odgovoru bilo izvesne drskosti.

„Jeste li čuli za mladića po imenu Brendon Grolš?“, upitao je, rešivši da zaobiđe glasine u vezi sa utajom poreza koje su kružile oko njene dobrotvorne organizacije i usredsredi se na trenutni problem.

Valentina se naslonila na naslon stolice. „Brendon? Da, naravno da sam

čula za njega. Kakve on veze ima ovim?“

„Možete li da mi kažete otkud ga poznajete?“, rekao je Gudman izbegavši njeno pitanje.

„Pa, nikada ga nisam *upoznala*. Poznajem njegovu majku, Fren. Sirota žena“, Valentina je tužno odmahнула glavom.

„Na koji način sirota?“, upitao je Gudman igrajući njenu igru.

„Pa, Brendon je nestao. Tako sam i upoznala Fren, preko moje dobrotvorne organizacije. Pretpostavljam da znate čime se mi bavimo?“

Gudman je klimnuo glavom. „Znam osnovno. Obaveštavate javnost i podižete svest ljudima u slučaju nestalih osoba?“

„O, radimo i mnogo više od toga, detektive“, izgovorila je Valentina značajno.

*Da li to ona mene izaziva da je pitam za utaju poreza?* Zapitao se Gudman. U svakom slučaju, činilo mu se da u glasu gospođe Gudman, koji je bio blago koketan, čuje izazov. Ali je ponovo odlučio da se time ne bavi.

„Recite mi nešto više o Grolševima.“

„Plašim se da je ono što se njima desilo suviše dobro poznata priča“, uzdahnula je Valentina. „Brendon je imao problem sa zloupotrebom narkotika. Niko ne shvata ozbiljno nestanak narkomana. To se stalno dešava, zar ne? Ali mi u organizaciji Nestali shvatili smo njegov nestanak ozbiljno.“

U glasu su joj se čuli žestina i izražajnost koje su impresionirale Gudmana. Nije ovo bila obična žena bogataša koja se bavila dobrotvornim radom da ubije dosadu između odlazaka u kupovinu. Bila je ovo lavica, i sa strašću se bavila dobrotvornim radom. Utajivala porez ili ne, ova žena je svoju organizaciju volela kao majka dete.

„Pomogli smo Fren da traži sina kada niko drugi to nije želeo - pa ni vaše kolege u policiji, mogla bih da dodam. Premda je ishod bio tragičan u tom slučaju, i nije bio ono čemu bi se svaka majka želela nadati, mislim da nam je Fren bila zahvalna na trudu koji smo uložili. Među nama rečeno, Nejtan, njen suprug, težak je čovek. Veoma hladan. Mislim da nije voleo Brendona, i nije mogao čak ni izdaleka razume kroz šta je njegova supruga prolazila.“

„Rekli se da je ishod bio tragičan?“, podstakao ju je Gudman.

Valentina Bejden je uzdahnula. „Da. Primili smo pismo od mlade žene koju osoblje organizacije poznaje - Rejčel. Stupili smo u kontakt s njom i

ispostavilo se da je bila bliska sa Brendonom. Rejčel je i sama bila zavisnik od heroina. Bila je sa Brendonom kad je preminuo od prekomerne doze. Neko ko je bio s njim dao mu je narkan, ali je bilo prekasno.“

„Mmm hmm.“ Gudman je pijuckao vodu. „Znate li kako se Rejčel preziva?“

„Plašim se da ne znam“, rekla je Valentina uz osmeh kojim je jasno nagovestila da ga neće otkriti Gudmanu znala ga ili ne.

„Osim tog pisma, jeste li pronašli neke druge fizičke dokaze koji potvrđuju da je Brendon Grolš zaista umro?“, upitao je.

„Ne“, priznala je Valentina. „A opet, nismo ih ni tražili. Fren nas je zamolila da nastavimo da tragamo za Brendonom, ali naše mogućnosti su ograničene, detektive, i istina je da nismo imali razloga da sumnjamo u priču koju nam je Rejčel ispričala. U bolničkoj dokumentaciji videli smo da je Brendon barem dva puta ranije uneo prekomernu dozu narkotika. U nekom trenutku čoveka srce prosto izda.“

„Je li u pismu stajalo gde se to desilo? Ili kada?“

Valentina je odmahнула glavom. „Nije bilo pojedinosti.“

„Znači da ne znate šta se desilo sa Brendonovim telom?“

Činilo se da ju je ovo pitanje iznenadilo. „Pretpostavljam da ga je odnela policija. Nisam sigurna kakva je procedura u takvim slučajevima. To ćete vi znati bolje od mene, detektive. Ako smem da vas pitam - o čemu se ovde radi? Postoji li neka veza između Brendona Grolša i ljubavnice mog... Lise Flanagan?“

„Lako je moguće“, odgovorio je oprezno. „Nismo sigurni u ovom trenutku, gospođo Bejden. Ali informacije koje ste mi danas dali su veoma korisne. Samo da razjasnimo: verujete li vi da je Brendon Grolš *zaista* mrtav?“

„Sigurna sam u to“, odgovorila je Valentina odlučno. „Samo bih želela da sam mogla u to da uverim njegovu majku. Znate, detektive, posmatrala sam svoje roditelje kako gube decenije života u lažnoj nadi da će pronaći svoju sestru. Otad sam imala prilike da vidim brojne druge porodice kako isto to čine. Deo onoga što radimo u organizaciji Nestali jeste potraga za nestalim voljenima. Ali većim delom se bavimo pomaganjem porodicama da prebrode teške trenutke nakon što saznamo da se neko neće vratiti.“ Naslonila se na

naslon stolice i pogledala Gudmana pravo u oči. „Možete mi verovati na reč, detektive. Brendon Grolš neće se vratiti.“

Nekoliko sati kasnije Gudman i Džonson uporedili su beleške uz pivo u baru Kod Marfija na Bulevaru Santa Monika. Očigledno je bilo da je Vili Bejden bio manje otvoren od supruge, jer je čitao unapred pripremljenu izjavu u prisustvu advokata i odbijao je da se i za milimetar udalji od pripremljenog teksta.

„Saznao sam koliko je dugo bio sa Lisom, dobio sam izvode iz banke u kojima se vidi koliko joj je novca davao i video sam tapije za njen stan, i dobrovoljno mi je dao otiske prstiju i DNK. Ali to je bilo to. On tvrdi da je sa njom samo imao seksualne odnose. Tvrdio je da ne poznaje nikoga od njene porodice i prijatelja, i da ne zna kako je provodila vreme kad nije bila s njim. Potvrdio je da je Lisa okončala vezu nekoliko sedmica pre nego što je umrla, ali je rekao da to njemu nije predstavljalo problem i da je njihova veza „završila svoje“, ma šta to značilo.“

„Je li bio uverljiv?“, upitao je Gudman.

„Ne zapravo“, priznao je Džonson. „Ali alibi mu je čvrst. Ne znam. Moj instinkt kaže da nije upleten u ovo. Mislim da mu nije bilo dovoljno stalo do nje da plati nekom da je onako iseče.“

„Tebi je to dokaz da mu je stalo?“ Gudman je ispljunuo pivo.

„Pa, nije baš ni dokaz hladnokrvnosti“, odgovorio je Džonson bezizražajno. „Nije dobila metak u glavu. Mučili su je, preplašili je nasmrtno, naterali je da pati. Možda grešim, ali mislim da to nije Vilijev stil. Kakva je bila njegova žena?“

„Zanimljiva“, odvratio je Gudman. „Pametnija nego što sam mislio. Ne mogu da uprem prstom ni u šta, ali imam osećaj da se na trenutke poigravala sa mnom. Kao da je sve što je rekla bilo dvosmisleno.“

Prepričao je Džonsonu razgovor sa Valentinom Bejden i kako je ona potvrdila, gotovo u slovo, priču koju mu je izneo odbojni Nejtan Grolš.

„Sigurna je da je Brendon mrtav. Ona u to ni najmanje ne sumnja.“

„I ja tako mislim“, rekao je Džonson.

Gudman se na trenutak zamislio. Da li se slagao sa njima? Setio se siline reči Valentine Bejden na kraju razgovora. „*Verujte mi na reč, detektive.*“

*Brendon Grolš neće se vratiti.*“ Već mu se dešavalo da uzme prekomernu dozu narkotika. Sve u svemu, to se zaista činilo kao najverovatniji scenario.

„Dobro. Pretpostavimo da je mrtav. Šta to znači za nas?“

Dvojica muškarca sedeli su u tišini i zamišljeno ispijali piće. Džonson je prekinuo tišinu:

„Šta kažeš na ovo? Naš počinilac najpre ubije Brendona. Misli da je on narkoman, nevažan, da nikome neće nedostajati. On, ili ona, zadrži leš. A zatim, nakon što ubije Lisu, i kasnije, nakon što *misli* da je ubio Treja i ostavio njegov leš pored puta, podmeće Brendonovu DNK na žrtve da sakrije tragove.“

„Znači da ne veruješ u priču o prekomernoj dozi?“ , upitao ga je Gudman.

„Možda“, rekao je Džonson. „Možda je Brendon već bio mrtav kad ga se naš počinilac nekako dokopao. To bi objasnilo zašto ne postoji nikakav podatak o tome u mrtvačnici.“

„Na primer, kako?“ , namrštio se Gudman. „Kako bi se neko dokopao leša Brendona Grolša?“

„Možda ga je ova 'Rejčel' prodala“, rekao je Džonson trezveno.

„To je bolesno“, kazao je Gudman.

„Živimo u bolesnom svetu“, primetio je Džonson. „Moramo da je pronađemo, znaš.“

Gudman je klimnuo potvrdno.

Obojica su ponovo utonula u tišinu dok su dovršavala pivo.

Kasnije te noći Vili Bejden se zagledao kroz prozor dok je njegov privatni avion poletao. Uspeo je da obezbedi da ranije poleti iz Los Anđelesa, što je jedino dobro što se desilo te sedmice. Nije baš uživao u tome što napušta Los Anđeles i voljeni tim. Ali moralo se. Morao je da se vrati u Meksiko. Njegovi saradnici tamo su mu to brutalno jasno stavili do znanja, a oni su zasada bili u prednosti u Vilijevom najnovijem poslovnom sporazumu. Ali ne zadugo. Kada žiža aktivnosti ponovo bude u Los Anđelesu, on će imati prednost domaćeg terena. Ako dobro odigra svoju ruku, zaradiće sramnu sumu novca.

Ako...

Svetla grada ispod njega raširila su se poput ćebeta svitaca koji su treperili

u tami. Barem je putovanje bilo uspešno. Punački detektiv nije izvukao iz njega ništa korisno. Sa Glenom pored sebe, Vili se uporno držao naučenog teksta, pa su ga pustili.

„Želite li nešto da popijete, gospodine?“, upitala ga je stjuardesa. Bila je nova, i uopšte nije bila privlačna. Valentina je u žaru besa, nakon što je njegova veza sa Lisom dospela na naslovne strane, zamenila stari model, sočnu Končitu.

„Votku-tonik“, progundao je Vili. Možda će mu pomoći da se opusti.

Želeo je da se Valentina vrati sa njim, ali iznenadio se, i razljutio, kada je ona insistirala da ostane još nekoliko dana.

„Želim da odem kod frizera“, rekla mu je. „I moram da se sastanem sa nekim ljudima.“

„Kojim ljudima?“, upitao je Vili.

Srdito se okomila na njega. „Ne moram da pravdam svoje kretanje *tebi*, Vili“, ispljunula je. „Primorao si me da dođem ovamo i razgovaram sa policijom. Pa bih onda baš i mogla da iskoristim to vreme. Sam bog zna kada ćemo se sledeći put vratiti.“

Pomisao da je njegova srdita, osvetoljubiva žena ostala u Los Angelesu sama nije bila utešna. Ali nije mogao to da spreči, a među svim ostalim brigama Vilija Bejdna, ona nije bila ni izdaleka najozbiljnija. Međutim, ipak ga je ovo zbunjivalo. Pre dvadeset četiri časa, Valentina je besnela i gundala i nije želela da napusti Kabo, a sad je odbijala da se tamo vrati.

Kako bilo. Vili je odavno odustao od pokušaja da razume ženski um. Nadao se da će njena voljena dobrotvorna organizacija nastaviti da zaokuplja njegovu suprugu dok se on bude bavio time kako da „dogovor“ sa novim latinoameričkim poslovnim partnerom preokrene u svoju korist. Ironija je bila u tome što ih je Valentina upoznala, premda je Vili verovao da njegova supruga nije znala koliko je zapravo taj čovek opasan. *To je kao ležanje u postelji sa kobrom*, pomislio je Vili. Nagrada je mogla da bude ogromna. Ali je rizik bio ogroman i stalan.

*Suviše sam star za ovo*, razmišljao je kad mu je stiglo piće i dok ga je ispijao jednim dugačkim drhtavim gutljajem. Sklopio je oči i pokušao da spava.

Sa balkona svog apartmana u Hotelu Beverli Hills Valentina Bejden posmatrala je repna svetla aviona na noćnom nebu.

Vili je sada već u vazduhu. Uskoro će morati da pođe za njim. Ali ne još. Ne noćas. Pomisao na nekoliko dana samoće, nekoliko dragocenih sati potpune slobode, izazvala je u njoj osećanje ushićenosti kakvo nije osetila godinama. Gotovo se ponovo osećala mladom. Mladom, lepom i poželjnom...

Detektiv sa kojim je razgovarala bio je naočit, šarmantan i poslušan kao kućence. Tako lako! Nisu detektivi Policijske uprave Los Anđelesa bili kao nekada. Razgovor sa njim bio je uzbudljiv, uzbudljivo je bilo i to što ga je nadmudrila. A još je postao uzbudljiviji kada je spomenuo Brendona Grolša.

*Ah! Brendon.*

Ako bi sklopila oči, gotovo da bi mogla da oseti njegovo snažno, mlado telo na sebi, čvrstinu njegove kože, samouverenost njegovog dodira. Tako je prelep mladić bio nekada. *Kakva šteta!*

Vrativši se u apartman, Valentina je svukla odeću, kročila pod tuš i izgubila se u fantaziji dozvoljavajući svojim rukama da zamene Brendonove.

Imala je mnogo posla večeras i u narednim danima. Ali to je moglo da čeka.

Sve je moglo da čeka.

## OSAMNAESTO POGLAVLJE

„Dakle, gde je? Klinac u crvenim kolima koji je navodno sve video?“

Mali mišić poskakivao je ispod opuštene kože vrata detektiva Mika Džonsona. Nagnuo se preko stola u sobi za informativne razgovore, istoj onoj u kojoj je Niki bila poslednji put kad je razgovarala sa policijom, i agresivno joj se uneo u lice, poput srdite žabe koja se sprema da ispljune otrov.

„Ne znam gde je“, ponovo je objasnila Niki oprezno. „Dala sam vam broj koji mi je dao.“

„Koji nije aktivan.“

„Vidite, nije on ništa 'navodno' video, u redu?“ Niki je bila ljuta. „Bio je *tamo*. Video je tog tipa kako pokušava da me pokosi kao da sam prokleta keglja. Spasao mi je život.“

*Ljutnja joj pristaje*, pomislio je Lu Gudman zadivljeno dok je posmatrao kako Niki Roberts prekršta vitke noge i skuplja inteligentne bademaste oči u proreze pa strelja njima njegovog partnera. *Kao prelepa, otrovna kobra, spremna da napadne*. A sam bog je znao da je Džonson zaslužio da ga ugrize. Uprkos obećanju da će se truditi da bude otvoren za sve opcije, ponašao se kao potpuni kreten otkako je Niki ušla u prostoriju. Došla je da im da detaljniju izjavu u vezi sa napadom koji je prethodnog dana prijavila, pokušaj ubistva, ispred njene kuće. Ali Mik je bio naglašeno neprijateljski nastrojen. I to uprkos činjenici da je tim forenzičara bio u njenoj kući juče, pa je dobro znao da tragovi kočnja na putu i velika rupa u susedovoj živici podržavaju Nikinu verziju događaja. Svakako su tu *bila* dva automobila, i oba su išla zaista velikom brzinom, i nijedan od njih nije bio Nikin mercedes X-klase. Ljuspice crvene farbe pronađene su u žbunju, što je svedočilo da je govorila istinu o boji automobila svedoka. Mikijevo „nepoverenje“ bila je čista bandoglavost i rešenost da na Niki gleda kao na počinioca, a ne kao na žrtvu.

Sada je nepristojno zevnuo. „Znači, zapisali ste pogrešan broj telefona. Ali nije vam palo na pamet da ga pitate za ime? Ili da zapišete registarski broj njegovih tablica?“

„Bila sam u šoku“, izustila je Niki kroz stisnute zube. „Neko je upravo



pokušao da me zgnječi, detektive, i malo je nedostajalo da u tome i uspe.“ Protrljala je oči poput umornog deteta. „Moj pacijent je mrtav. Moj asistent je mrtav. Moji drugi pacijenti strahuju za svoju bezbednost, za svoje živote. Vi ste tvrdili da ja povezujem sva ova ubistva. I čini se da ste bili u pravu, jer sada neki manijak, po svemu sudeći, pokušava da ubije i mene. Zato ćete morati da mi oprostite što nisam najjasnije razmišljala u tom trenutku.“

Džonson ju je prostrelio pogledom. „Reći ću vam šta ja mislim, *doktoro*. Mislim da ste sve ovo izmislili. I terenac, i svedoka, vozača sportskog automobila. Sve je to izmišljotina.“

„Molim?“ Niki ga je gledala u neverici.

„Vaš suprug je umro“, nastavio je Džonson. „Sami ste. Niko vam ne posvećuje pažnju, Pa ste izmislili nekog drugog, viteza u sjajnom oklopu koji će doći da vas spase. Izmislili ste neki lažni napad i sada sedite ovde i pričate nam o naočitom strancu koji može da potvrdi vašu priču samo što ste... o, ne... pogrešno zapisali njegov broj.“

Niki se okrenula Gudmanu. „Čini se da je vaš partner izgubio razum.“ Gudman, koji se iskreno slagao sa njom, besno je pogledao Džonsona. „Žao mi je, doktoro Roberts“, zaustio je, ali ga je Džonson presekao. „Ne izvinjavaj joj se!“, vikao je udarajući pesnicom o sto. „Ako je neko ovde luđ, to sasvim sigurno nisam ja. Mislim, ma hajde. Misteriozni kamionet. Zatamnjena stakla. Bez tablica. Bez povreda. Bez *svedoka*. Kao nešto iz loše televizijske drame, doktoro Roberts. I to drame koja vas prikazuje kao žrtvu. Iznenadenja li.“

Niki je ustala. Zagladila je usku suknju dostojanstveno, okrenula se od Mika Džonsona i obratila se Gudmanu:

„Molim vas da me obavestite o daljem toku istrage, detektive. U međuvremenu, idem kući. Plašim se da nemam vremena za usranu jeftinu psihologiju vašeg prijatelja, niti za njegove infantilne uvrede. Prijatan dan vam želim.“ *Veličanstvena je kada je besna*, pomislio je Gudman posmatrajući Niki kako izlazi iz prostorije žurno udarajući visokim potpeticama o linoleum na podu.

„*Infantilne!*“ Snishodljivo se podsmehnuo Džonsonu. „Moraćeš da proveriš u rečniku šta to znači, a, Mik?“

„Ona je kučka“, progundao je Mik ljutito. „Kučka i lažljivica, i traći nam vreme.“

Gudman je iznervirano ustao. „Šta je sa tobom i ovom ženom? Šta se desilo sa onim 'otvoren za sve opcije'?“

„Ona“, odbrusio je Džonson. „Ja samo kažem ono što vidim. Ne verujem da je neko pokušao da je ubije. Mislim da izmišlja.“

„Zaboga, Mik. Imamo dokaze, konkretne forenzičke dokaze.“

„Par tragova kočenja? Ma daj. Ništa oni ne dokazuju i ti to znaš.“

„Zašto bi izmislila ovako nešto?“ Gudman je frustrirano podigao ruke. „Zašto?“

Džonson je slegnuo ramenima. „Traži pažnju.“

„Čiju? Tvoju? Nemoj da se vređaš, Mik, ali mislim da nije zainteresovana.“

„Ne znam, Lu. Možda traži tvoju pažnju“, odbrusio mu je Džonson iritirano. „Možda vidi kako sliniš i dahćeš svaki put kada uđe u prostoriju, pa želi da te поближе osmotri.“

Gudman je odmahnuo glavom. Šta je ovo, treći razred?

„Ne znam koji su njeni motivi i nije me briga“, nastavio je Džonson. „Znam samo da joj ne verujem. Mislim da nije čista u glavi.“

Gudman je, iscrpljen, odustao. Džonsona nije mogao da urazumi kada je bio ovako raspoložen.

Protumačivši partnerovo ćutanje kao znak da je razgovor završen, Džonson je promenio temu: „Imamo li još neki trag koji je povezan sa Brendonom Grošem?“

„Ništa korisno.“ Gudmanu se na licu pojavio uznemiren izraz. „Pronašao sam devojkicu koja je pisala Valentini Bejden o njegovoj smrti. Zvala se Rejčel Kelsi.“

„'Zvala'?“

„Aha!“ Gudman je uz uzdah potvrdio. „Predozirala se pre osam nedelja. Porodica ju je sahranila blizu San Dijega. Imala je dvadeset dve godine.“ Džonson se namrštio. „Šta se, dođavola, dešava s tom decom?“

„Znam“, promrmljao je Gudman. „Tragično je to.“

„Siguran sam da je Niki Roberts upletena nekako u ta ubistva“, rekao je Džonson iznenada živnuvši. „Ne znam kako. Ali sam u to siguran. Osećam kako nam *ovoliko* nedostaje da uvidimo vezu. A onda, puf, nestane.“

Gudman nije osećao da mu *ovoliko nedostaje* da uvidi bilo šta. Samo je želeo da Džonson prestane da maltretira doktorku Roberts i zatvara vrata pred potencijalnim novim tragovima koje mu je dala, kao što je svedok u crvenim kolima. Jer je turobna istina bila da je, ako je Brendon Grolš zaista bio mrtav, vozač terenca sa zatamnjenim staklima bio jedini osumnjičeni koga su imali u ovom slučaju.

\* \* \*

„Imam pitanje za tebe“, Hadon Defo nasmešio se Niki toplo za vreme ručka. Nije je video od one noći kad joj je saopštio vest o smrti Treja Rejmonda. Na svu sreću, danas nije bilo neprijatnosti i bola tog susreta. Ovaj susret gotovo da je ličio na stara vremena.

„Pitaj“, rekla je Niki.

Hadon ju je prodorno pogledao i ozbiljnim glasom je upitao: „Šta je tačno limun mejer?“

Niki se nasmejala. Bili su u Venisu, u jednom od najnovijih modernih bistroa na Abot Kini bulevaru, u kom je meni svakako zasluživao čistu peticu za pretencioznost.

„A kad smo već kod toga, šta je *nasledna sorta* paradajza, *pacifički* rak i piletina *džidori*?“, upitao je Hadon. „Ovaj meni preplavljen je smrtonosnim pridevima. Šta se desilo sa dobrom starom pečenom piletinom?“

„O, imaju to još“, rekla je Niki presecajući poslednju sočnu stabljiku špangle. „Nekih šest blokova dalje u Polo loku, za desetinu ove cene. Ali oboje znamo da to nije tvoj stil, Hadone.“

Hadonu je bilo milo što vidi da je srećnija i da ga čak i zadirkuje kao pre Dagove nezgode. Niki se nakon Dagove smrti promenila, obavijao ju je tamni oblak delimično sazdan od žalosti, delimično od besa, a delimično, podozrevao je Hadon, od potpune preneraženosti zbog onoga što je saznala o suprugu nakon njegove smrti, zbog one strane njegove ličnosti koju nikada nije otkrila.

„Želiš li desert?“, upitao je Hadon nakon što je pojeo rečnog raka (sa krem frešom sa limunom mejer). „Ili ćemo krenuti?“

„Hajde da idemo“, rekla je Niki. „Mislim da nisam raspoložena za 'razgrađeni čokoladni krem bez glutena'.“

Pošli su u novu kliniku u Venisu, ogranak klinike u centru koju su Hadon i Dag zajedno vodili poslednjih osam godina. Dag je bio uključen u svaki aspekt planiranja klinike u Venisu, losanđeleskom naselju koje je, uprkos sve većoj ceni nekretnina, i dalje bilo dom sve većem broju beskućnika i duševnih bolesnika mahom dugogodišnjih narkomana. Dag je pomogao da se odabere lokacija nove klinike, uspeo je da ugovori bagatelnu cenu za sve i nagovori mnoštvo lokalnih zanatlija i građevinskih preduzetnika da obnove zgradu, i sve to najvećim delom besplatno. Sada će, naravno, Hadon sam voditi kliniku. Otvorili su kliniku pre nekoliko meseci, ali je ona svakog dana bila popunjena do punog kapaciteta, a redovi budućih pacijenata pružali su se blokom već i pre sedam sati ujutru.

Pre nego što je Trej ubijen, Hadon joj je ponudio da je odvede na ručak i u obilazak klinike, i bio je u isti mah i srećan i iznenađen što je Niki odlučila da poštuje dogovor. Što se nje ticalo, to nikada nije bilo dovedeno u pitanje. Hadon Defo bio je dobar čovek, i dragocena veza sa Dagom i srećnijim danima, danima koji su se njoj sada činili tako daleko. Na ručak je stigla iz policijske stanice i posle neprijatnog razgovora sa detektivom Džonsonom. Odlučila je da taj razgovor ne podeli sa Hadonom, i rešila je da mu ne spominje napad pred kućom koji se desio u utorak uveče. Čim mu kaže, on će verovatno želeti da se uključi i pomogne joj, i poželeeće da pazi na nju. Niki je bolje od svih znala da on nema vremena za to, ne pored upravljanja svratištem u centru grada, i klinikom u Venisu, i radom u Bolnici Sidars. A i šta je mogao da uradi, osim da brine za nju? Teško da ju je mogao čuvati neprestano, a Niki to ne bi ni želela, čak i kad bi mogao to da izvede.

Dok su išli iz restorana prema klinici, Niki je ostala zapanjena razlikama između delova naselja koje je delilo svega osam blokova. Za samo nekoliko minuta, precenjena odeća i prodavnice antikviteta ustupile su mesto oronulim kolibama iz dvadesetih godina XX veka i otrcanim prodavnicama na uglu. Nakon još nekoliko minuta, oko njih su se nalazili prazni placevi, ograde sa katancima i korov. Izvrnuta kolica iz supermarketa ležala su rasuta među poznatim otpacima očajanja koje je Niki viđala u naseljima u centru u kojima je Dag nekada radio: stare cipele, limenke, delovi bicikala i svakakvo smeće uključujući i odbačene igle, foliju i drugi narkomanski pribor. Ovde-onde iz mora prljavštine i smeća izranjala je poneka zgrada, mnoge su bile stare, ali su neke bile nove, čiste i pune nade, prodavnice i stambene zgrade i kancelarije, čak je i umetnička galerija rešila da ovde oproba sreću. Kao i palme koje su se, visoke i ponosne, njihale na uglovima, ove zgrade kao da su

obećavale nešto bolje. Nakon još nekoliko minuta, Hadon je ponosno prišao stepenicama jedne od njih, u belo okrečene drvene zgrade na placu smeštenom na uglu ulica, koja je nekada bila veliki porodični dom oko kog se čitavom dužinom pružao nadsvođeni trem i koji su okruživali vrtovi što su se verovatno pružali nekoliko blokova u svim pravcima. Na jednostavnom znaku ispred zgrade pisalo je *Roberts-Defoova klinika u Venisu - svi su dobro došli*.

„Evo je!“ Hadon se neočekivano okrenuo prema Niki. „Šta kažeš? Dopala bi mu se, zar ne?“

Niki je bio potreban trenutak da se pribere. „Dopala bi mu se, Hadone. Uvedi me unutra.“

Čim su ušli unutra, nestalo je čiste atmosfere kuće iz predgrađa okružene belom drvenom ogradom, nestalo je poput balona od sapunice. Muškarci i žene - ali uglavnom muškarci - ležali su pruženi po podovima na hodnicima, ili presavijeni od muke na plastičnim stolicama pričvršćenim za pod. U dve čekaonice nesrećnici u različitim stadijumima zavisnosti zurili su preda se, njihali se, jaukali ili urlali besno zahtevajući da im se ukaže pomoć, i besneli ili na stvarno medicinsko osoblje koje je strpljivo pokušavalo da održi red, ili na zamišljene neprijatelje, tvorevine njihovih smušenih, psihotičnih umova.

Dvojica mladića privukla su pažnju Niki dok je pratila Hadona kroz ovaj kaos do njegove kancelarije. Obojica su bili mladi, u kasnom adolescentskom uzrastu, i bili su beli, premda se ta reč više nije mogla primeniti da opiše boju njihove kože. Naslanjajući se bespomoćno na zid, jedan pored drugog, ovi klinici bukvalno su bili zeleni. Koža im se ljuštila sa podlaktica, vrata i lica, kao stara boja sa zida.

„Je li to od heroina?“, prošaputala je Niki Hadonu na uvo. „Sirotani. Izgledaju kao da imaju sepsu.“

Hadon ju je uveo u kancelariju i zatvorio vrata pre nego što joj je odgovorio.

„Nije heroin“, rekao je Niki. „Ali je nešto slično. To je derivat morfina, dezomorfina. Zove se krokodil. Donose ga Rusi.“

„Zove se tako zbog onoga što radi koži?“, upitala je Niki.

Hadon je klimnuo potvrdno. „Prilično je gadno. Je li ti Dag ikada pričao o tome?“

Niki je odmahнула glavom. „Mislim da nije.“

„To ti je 'novina' u Los Angelesu u ovom trenutku“, objasnio joj je Hadon. „Rusi u suštini žele da izguraju Meksikance iz posla sa drogom na ovom tržištu, ili bar žele da se nametnu kako solidna konkurencija. Ovo je trgovinski rat, a klinici koje si videla napolju su njegove žrtve. Krokodil je najnovije oružje diler. I predstavlja problem jer lako može da se napravi kod kuće, što znači da su doze koje dospevaju kod korisnika zatrovane svakakvim sranjima: razređivačem, hlorovodoničnom kiselinom - ma svime što ti padne na pamet. Dugo je već veoma popularan u Rusiji, ali je ovde relativna novina. Međutim, postaje sve rasprostranjeniji.“

„Viđaš li mnogo takvih klinaca?“ Niki nije mogla da izbije iz glave sliku dvojice mladića zelene kože.

„O, da. Svake nedelje“, sumorno je potvrdio Hadon. „Kao što sam rekao, ovo je trgovinski rat. Došli su Rusi i zadivili sve ovim novim proizvodom koji izaziva jači osećaj euforije od meta, čisto da znaš. Ali sada su meksički karteli uzvratili udarac svojom verzijom kroka, koja je navodno čistija od ruske - što i nije mnogo teško. Meksička roba je skuplja, ali je i dalje dovoljno jeftina da bude dostupna. Tako da je, da skratim, jeftina, neverovatno je moćna i lako je dostupna.“

„Mogu li nekako da ti pomognem?“ upitala je Niki.

Hadon je bio dirnut.

„Ne, mila.“ Stegao joj je ruku. „Premda sam ti zahvalan na ponudi. Rekao bih da sada imaš i više nego dovoljno problema i bez ovog haosa.“

Neodređeno je mahnuo rukom gestom koji je pokušao da obuhvati ovo svratište, zavisnost od narkotika u celini i sve što sa njom ide.

„Dag je uvek pokušavao da te zaštiti od najgoreg, znaš. Znam da bi želeo da i ja to uradim, naročito sada, pored onoga što se desilo Treju i onoj devojci i pored svega ostalog. Kad smo već kod toga, je li policija uspela nešto da otkrije?“

„Nije.“

Njen ton iznenada je postao grub i osoran. U trenutku se nešto kod Niki promenilo, kao da je neko pritisnuo prekidač. Hadon je već jednom video ovakvu reakciju. Sam pomen Dagovog imena u pogrešnom trenutku umeo je to da uradi. Izraz na njenom licu bi postao grublji, a svi mišići bi joj se napeli.

„Žao mi je“, kazao je Hadon nežno. „Nisam želeo da te uznemirim.“

„Nisi“, slagala je Niki potiskujući suze. „Dobro sam.“

Ostatak obilaska je protekao bez incidenata. Niki je upoznala osoblje i volontere, rukovala se sa njima i istrpela brojna prisećanja na Daga i izraze saučešća. Pola sata kasnije je otišla. Hadon se iznenadio kad ga je snažno zagrlila na rastanku.

„Još jednom izvini zbog onoga ranije“, rekla je. „Odreagovala sam tako nakon što si pomenuo kako me je Dag štutio. Setila sam se svega što je krio od mene. Svih tajni. Znaš? Ponekad je teško.“

„Znam“, odvratio je Hadon grleći je. „Ne moraš da se izvinjavaš, svakako ne meni. Samo pokušaj da se usredsrediš na sebe, Niki, i na budućnost. Gledaj napred, ne nazad.“

Niki se nasmešila. „Dobro, doktore Defo. Pokušaću.“

Hadon ju je posmatrao kako se vraća prema automobilu, dok nije skrenula za ugao i nestala mu iz vida. Pomolio se nemo da Niki pronađe snagu, poslušaj njegov savet i zaboravi na prošlost. Alternativa bi bila nepodnošljiva, po sve njih.

Doktor Hadon Defo znao je bolje od većine da neka vrata ne bi trebalo otvarati.

Njegov prijatelj Dag Roberts štutio je suprugu mnogo više nego što je i slutila.

## DEVETNAESTO POGLAVLJE

Sunce je već počelo da zalazi kada je Lu Gudman stigao na Aveniju zvezda. Kule Senčeri Sitija izgledale su kao u snu, okupane ružičastonarandžastom svetlošću savršene losanđeleske večeri, a palme duž avenije pijano su se njihale na toplom povetarcu.

Sa značkom u ruci prišao je prijemnom pultu zgrade.

„Detektiv Lu Gudman, grupa za krvne delikte. Potrebno mi je da mi obezbedite pristup apartmanu 706“ rekao je Latinoamerikanki na recepciji odlučnim ali srdačnim tonom, koji je uvek koristio kada je pokušavao da improvizuje bez naloga za pretres. „Pretpostavljam da imate ključ?“

Devojka mu se nasmešila vedro. Ovaj pandur je bio zgodan, nije bio kao uobičajeni tipovi iz policije. „Imam ključ, ali vam neće biti potreban“, rekla mu je. „Doktorka Roberts došla je pre jedan sat. Prilično sam sigurna da je još gore. Druga grupa liftova, sa leve strane.“

„Hvala“, odvratio je Gudman krijući trenutni žalac razočaranja. Nadao se da će uspeti sam da procunja po Nikinoj ordinaciji. Šta radi ovde u ovo doba dana? Ali brzo se pribrao. Možda mu je ovo prilika? Džonson je bio vrlo nepristojan prema njoj u stanici jutros, naterao ju je da se zatvori pre nego što je stigla da im kaže bilo šta korisno. Sada bi možda mogao to da ispravi.

Popeo se liftom na sedmi sprat, pa hodnikom do Nikine ordinacije. Vrata njene čekaonice su bila otškrinuta. Gudman se nečujno uvukao, a korake mu je prigušivao zvuk šredera za papir.

Niki mu je bila okrenuta leđima i sasvim obuzeta onim što je radila. Pored nogu joj je stajala velika, gotovo prazna kartonska kutija. Niki je uzela još nekoliko dokumenata i ubacila ih u gladna usta mašine. Gudman je posmatrao kako mašina izbacuje konfete u činiju za otpad koja je već bila prepuna.

„Zdravo.“

Niki se okrenula i glasno uvukla vazduh, a lice joj se iznenada zarumenelo.

„O, bože! Nasmrt ste me preplašili!“



„Izvinite.“ Gudman je radoznalo podigao obrvu prema papirima koje je držala u ruci. „Šta je to?“

„O, ništa uzbudljivo“, odgovorila je Niki. „Pospremam.“

Povratila je pribranost i ubacila papire u mašinu. „Trebalo je odavno ovo da uradim. Ne brinite“, dodala je. „I samo da znate, pre nego što vaš partner pronade još jedan razlog da mi ne veruje, ovo nisu važni kartoni pacijenata niti bilo šta takvo.“

„Drago mi je što to čujem.“ Gudman se nasmešio. Bilo je lako izigravati dobrog pandura sa privlačnom ženom kakva je bila doktorka Niki Roberts.

„Šta vas dovodi ovamo subotom uveče, detektive?“, upitala je Niki isključujući mašinu.

„Zapravo, došao sam da se izvinim. Zbog onog jutros.“ Laž je Gudmanu skliznula lako sa jezika. „Detektiv Džonson nije imao prava da sa vama razgovara na način na koji je učinio.“

„Slažem se“, rekla je Niki. „Premda mislim da bi on trebalo da se izvinjava, a ne vi. Zar ne?“

Gudman je slegao ramenima. „Mi smo partneri. I iskreno, Miku izvinjenja nisu jača strana.“

Niki se nasmejala. „Zašto me to ne čudi?“ Dopadao joj se detektiv Gudman i sa njim joj je bilo neverovatno lako da razgovara. „Ne lažem, znate“, dodala je ozbiljnije. „Neko je zaista pokušao da me pregazi one večeri. Neko ko zna gde živim.“

„Verujem vam“, rekao je Gudman iskreno. „Ako vam to nešto znači, mislim da vam i Džonson veruje. Naši tehničari pronašli su dovoljno dokaza da potkrepe vašu priču.“

„Zaista?“, Niki se zbunjeno namrštila. „Zašto me je onda optužio da izmišljam? Šta ima protiv mene?“

„Ne znam“, rekao je Gudman koristeći priliku. „Ali se nadam da možemo zajedno to da otkrijemo. Mogu li da vas častim pićem, doktorko Roberts?“

Odveo ju je u bar kod Dena Tane, što je verovatno bilo najprometnije mesto u Los Anđelesu. Niki je poručila viski džek danijels, koji je iskapila u jednom gutljaju. Gudman je, ohrabren, dao znak konobaru da im ostavi bocu.

„Mislite li da je osoba koja je pokušala da me ubije ubica Lise i Treja?“, Niki je odmah prešla na stvar.

„Ili ista osoba, ili je neko u vezi sa njom. Da, mislim da je tako.“ Gudman je pijuckao piće. „Zapravo, mislim da ste vi zapravo sve vreme bili meta.“

Objasnio joj je svoju teoriju o kišnom mantilu koji je pozajmila Lisi Flanagan onda kad je devojka ubijena, zbog čega je ubica od Lise pomislio da je Niki. U kombinaciji sa otvorenim pokušajem ubistva u utorak uveče, kao i sa činjenicom da je Lisu i Treja povezivala jedino Niki, sve je više dokaza govorilo u prilog toj pretpostavci.

„Recimo da ste u pravu“, odgovorila je Niki smireno. „Recimo da ta osoba mene juri sve vreme. Šta mislite, koji motiv ima da želi moju smrt?“

„U ovom trenutku to ne znam“, priznao je Gudman. „Ali činjenica da je onaj ko je ubio Lisu i Treja oboje najpre mučio govori da je možda tražio neke informacije. Ljudi muče žrtve da bi ih naterali da progovore, zar ne?“ Niki se zamislila. „Pretpostavljam. Ili to, ili su sadisti. Oni u tome uživaju.“ Gudman je gledao u svoje piće. I ovo je bila mogućnost.

„Je li istina da su pronašli mrtve ljudske ćelije na Lisinom telu?“, upitala je Niki neuvijeno.

Gudman je izgledao zaprepašćeno. „Ko vam je to rekao?“

„Pročitala sam na internetu“, rekla je Niki. „Pronašla sam čitavu gomilu budalaština o tome kako zombiji ubice lutaju ulicama Los Anđelesa.“

Gudman je zastenjaao. Samo mu je još ovo trebalo. Kada počnu da cure informacije u vezi sa istragom, naročito istragom slučaja koji je sočan kao ovaj, onda je samo pitanje vremena kada će se ona pretvoriti u tabloidni haos. „Je li to istina?“, upitala je.

„Da je Lisu i Treja ubio zombi?“, upitao je Gudman. „Ne. To nije istina.“

„Da su pronašli mrtve ćelije kože?“, upitala je Niki.

„Ne mogu da govorim o pojedinostima slučaja“, izbegao je odgovor Gudman. „Ali ću vam reći da su sve te teorije zavere gubljenje vremena. Pitanje koje ste mi postavili pre ovoga bilo je mnogo bolje. Odnosilo se na motiv. I premda ste u pravu u vezi sa tim da u svetu postoji mnogo sadista, moja pretpostavka je da onaj ko stoji iza ovoga misli da vi nešto *znate*. Nešto što su možda Trej ili Lisa takođe mogli da znaju. E sad, ne znam da li je to nešto u vezi sa nekim vašim pacijentom? Da nije neka tajna za koju neko želi

da ostane skrivena? Ili je možda u pitanju neko koga je vaš suprug lečio, na nekoj od svojih klinika? Ali pretpostavljam...“ Gudman je uzeo dugačak gutljaj burbona, „... da vi znate.“

Niki ga je pogledala očajno. „Grešite! Ne znam. Bože, da sam znala o čemu se ovde radi, da sam bilo šta znala, zar ne mislite da bih vam rekla? Trej mi je bio drag. I Lisa mi je bila draga, premda na sasvim drugačiji način.“

„Zaista?“ Gudman je značajno podigao obrvu.

„Da!“, bila je uporna Niki. „Bila mi je draga profesionalno. Bilo mi je stalo do nje kao terapeutkinji. Ali, što je još važnije, sama sam sebi veoma draga. Zar mislite da želim da me ubiju? Da želim da me pregaze ispred kuće? Verujte mi, niko više od mene ne želi da ovaj manijak bude uhvaćen, detektive Gudmane.“

„Lu.“ Gudman im je oboma nasuo po još jedno piće. „I ne, naravno da ne mislim da želite da vas neko povredi. Ne želim da kažem da svesno znate šta to ubica želi. Samo sam hteo da kažem kako podozrevam da, duboko u duši, vi znate rešenje ove zagonetke. I da je, naposljetku, samo vi možete razrešiti.“ Uzeo je gutljaj pića, a to je uradila i Niki. Sada je počela da oseća omamljenost koja je, pomešana sa nedavnim nizom čudnih i traumatičnih događaja, potisnula sve njene inhibicije. Nije bila sigurna da li je on uzeo njenu ruku, ili je bilo obrnuto. Kako bilo, osetila je kako joj se krv spušta u prepone kada su im se prsti prepleli. Nakon meseci rvanja sa složenim osećanjima prema En Bejtman, gotovo je bilo olakšanje osetiti čistu fizičku požudu. Ma šta da je Niki osećala prema En, to nije bilo ovo. Kada je njen pogled sreo Gudmanov, morala je da uloži veliki napor volje da se ne nagne prema njemu i ne poljubi ga, da se ne prepusti osećanju koje dugo nije osetila.

I Gudman je očigledno osećao isto. Kada je progovorio, glas mu je bio promukao od požude.

„Zašto si postala psiholog?“

Ovo pitanje nije očekivala. Nije bila sigurna da mu može odgovoriti. „Ne znam tačno. Pretpostavljam da sam imala mnoštvo razloga. Znala sam da ne želim da se bavim nečim dosadnim kao što je pravo ili računovodstvo. Medicina me je privlačila, ali ne volim krv, pa hirurgija nije dolazila u obzir.“

„Zaista?“ Gudmana je ovo zainteresovalo. „Gadljiva si?“

„Pomalo.“ Porumenela je. „Zašto si ti postao policajac?“

„Ah!“ Gudman se naslonio na naslon stolice, raspoloženje mu se vidno promenilo. „To je bilo... Pretpostavljam da mi se dopadala pomisao da ću zaustavljati negativce. Zvuči glupo, zar ne?“

„Ni najmanje“, rekla je Niki.

„Kada sam bio klinac, neki tipovi su opljačkali mog tatu“, nastavio je Gudman. „Bili su to obični prevaranti, ništa sofisticirano. Ali navukli su ga i nasamarili i on je sve izgubio. Izgubio je kuću. Propao je njegov i mamin brak. Mrzeo sam te tipove.“

„Mogu da zamislim“, Niki je klimala pažljivo ga slušajući. Alkohol mu je razvezao jezik, ali nije ovo bilo pijanstvo i nije piće govorilo iz njega; osećanja su bila stvarna. „Da li se tvoj tata ponovo oženio, je li uspeo da dovede svoj život u red?“

Gudman se nelagodno nasmejao. „Nažalost, nije. Ubio se nedelju dana pre mog desetog rođendana. Ugušio se u garaži. Kuću i automobil oduzeli su nam narednog dana.“

Niki je glasno udahнула. „O, bože. Kako je to strašno! Žao mi je, Lu.“

Odmahnuo je rukom postićeno kao da želi da odgurne ovaj razgovor u stranu. „U redu je. Mislim, bilo je strašno, ali me je motivisalo na mnogo načina. Ne samo da postanem policajac. Naučilo me je koliko je novac značajan, koliko je važna finansijska sigurnost. I koliko je bitno da ne dozvoliš drugom da te prevvari, ili da te kontroliše. Ja sam gospodar sopstvene sudbine, znaš?“

Niki je klimnula, premda nije bila sigurna da zna. Tužna istina je bila da ona nikada nije osećala kako ima potpunu kontrolu nad svojim životom. A sada čak i manje nego inače.

„Možeš li da se setiš da li se desilo nešto neobično, iznenađujuće ili čudno u mesecima koji su prethodili Lisinom ubistvu?“, upitao je Gudman vraćajući razgovor u sigurnije, manje lične vode.

Niki je sklopila oči i ponovo mu stegla ruku, ovog puta snažnije. Sada mu se osećala bliže, pošto joj je poverio jednu svoju bolnu tajnu.

„Meni ili Lisi?“

„Bilo kojoj od vas dve.“

„Pa...“, Niki je progutala knedlu. Grlo joj je iznenada bilo suvo. „Lisa je

napustila Vilija Bejdenu. Pretpostavljam da bismo mogli reći da je to bilo iznenađujuće.“

Gudman je klimnuo glavom. „A šta je sa tobom?“

Niki je otvorila oči i susrela Gudmanov pogled.

„Za mene je najveće iznenađenje bilo“, izgovorila je trezveno, „što sam izgubila muža.“

Gudman je prineo njenu ruku usnama i poljubio je.

„Reci mi šta se desilo“, podstakao ju je nežno. „Sve mi ispričaj.“

U zadnjem delu bara jedan muškarac sedeo je sam u separeu i neprimetno gledao kako se doktorka Niki Roberts i detektiv Lu Gudman privijaju jedno uz drugo kao prilepci.

*Jede joj iz ruke*, pomislio je muškarac posmatrajući kako se Niki usne razdvajaju dok se muškarac poigravao njenom kosom, plavim očima gledajući duboko u njene zelene. Ma kakvu tužnu priču da mu je pričala, on je na nju naseo. Upecala ga je kao lakovernu ribu. *Budala*.

Muškarac je diskretno držao pivo obema rukama dok je Gudman plaćao račun, a zatim su on i doktorka Roberts izašli na Bulevar Santa Monika držeći se za ruke kao tinejdžeri. Osećao se frustrirano što je samo posmatrač, što ne može ništa da uradi. Voleo je za sebe da misli da je čovek od akcije. Ali poslednjih nekoliko sedmica naučile su ga da je i strpljenje vrlina. Neće još dugo morati da bude pasivan.

Uskoro će proći vreme posmatranja.

Vrlo brzo...

## DVADESETO POGLAVLJE

Detektiv Mik Džonson posmatrao je kako Karter Berkli petlja oko svoje košulje i nervozno kopka platinastu tifani dugmad za manžetne savršeno manikiranim noktom. Džonson je shvatio da je sve u vezi sa bogatim bankarom, pacijentom Niki Roberts, bilo „manikirano“, od savršeno pokošenih travnjaka njegove vile u naselju Holmbi Hills, preko izvanredne zbirke vintidž sportskih jaguara u garaži, do besprekorno nameštenog enterijera njegove radne sobe u kući, gde su sada sedeli. Čak su i reči kojima je Karter objašnjavao šta se desilo delovale pažljivo birano.

Prošle noći je, dok je bio na večeri u restoranu, tvrdio je Karter, neko ostavio pacova - mrtvog otrovanog pacova - u podnožju njegovog kreveta u znak mafijaškog upozorenja.

„Nije bilo nikakve poruke niti bilo čega sličnog“, rekao je Džonsonu vrteći manžetnu palcem i kažiprstom. „Ali očigledno je bilo smišljeno da me zastraši. I pogodilo je pravo u metu, detektive. Ne stidim se da vam kažem, bio sam užasnut. I dalje sam užasnut. Naročito nakon ona dva ubistva. Prava je sreća što ste mi danas već svakako bili u rasporedu, jer bih morao da vas pozovem da dođete.“

Džonson je klimnuo gledajući ispolirano drvo i uredno složene knjige i police prepune knjiga o samopomoći i poslovnih priručnika. Sve oko ovog čoveka bilo je kontrolisano i uređeno, posledica pažljivog planiranja i promišljenosti. Sve je bilo savršeno, spolja. Stanje u glavi Kartera Berklija bilo je, međutim, sasvim drugačije.

Džonson je pročitao Nikine beleške pre nego što je došao na razgovor: *„Neurotičan. Sklon sumanutim idejama. Uveren da mu o glavi rade kriminalci iz Meksika, ali ne iznosi dokaze kojima bi svoje uverenje potvrdio. Dugo pati od osećanja teskobe. Neka trauma iz detinjstva? (Kao tinejdžer/mlada odrasla osoba boravio je u Meksiku. Da li se nešto tada desilo?) Regresivan/nezreo u intimnim vezama. Preterano sklon kontroli.“*

Džonsonu je teško padalo da se u bilo kom pogledu složi sa doktorkom Džonson, ali njena procena Kartera Berklija slagala se sa njegovom. Premda bi on verovatno spisku još dodao i „traži pažnju“. Možda to doktorka Roberts nije mogla da primeti jer je i sama imala isti problem? Karterova priča o

pacovu očigledno je bila izmišljena, nameran pokušaj da stavi sebe u središte drame koja je okruživala dva ubistva.

*Potrebno mu je da se oseća važnim, pomislio je Džonson. Ili to, ili pokušava da mi skrene pažnju sa nečeg drugog. Nekog dokaza koji ne želi da pronađemo.*

„Pretpostavljam da imate obezbeđenje, gospodine?“, upitao je Džonson, premda je već znao odgovor. Prošao je pored nezainteresovanih, loše obučениh stražara kada je dolazio ovamo i primetio je da su nadzorne kamere postavljene po čitavom posedu.

„Razume se“, odgovorio je Karter. „Ovo je veoma vredan posed.“

„I nadzorne kamere?“

„Da. Ali ih nema u glavnoj spavaćoj sobi.“

Manžetna se sada okretala mnogo mahnitije.

„Ne u glavnoj spavaćoj sobi“, ponovio je Džonson. „Zašto?“

Bankar se nadmeno nasmešio kao kakav trinaestogodišnjak. *Infantilno*, kao što bi rekla doktorka Roberts. „Siguran sam da možete pretpostaviti, detektive. Moje obezbeđenje prati snimke kamera uživo. Recimo samo da cenim svoju privatnost. A i nisu mi potrebne kamere u spavaćoj sobi. Svi ulazi u kuću se snimaju, a pod nadzorom je i hodnik na spratu. Video bi se svako ko ulazi i izlazi iz sobe.“

„Dobro“, rekao je Džonson. „Pretpostavljam da ste premotali snimke kamera. Nakon što ste pronašli pacova.“

„Naravno.“

„Ali nikoga niste videli?“

„Nikoga osim mog osoblja. Upravo je to jezivo.“ Karter je ponovo okrenuo dugme za manžetnu, toliko silovito da je pretio da ga iščupa.

„Dakle.“ Džonson je postavio očigledno pitanje: „Šta mislite kako je 'upozorenje' ostavljeno u vašu sobu?“

Karter je izgledao razdraženo. „Nemam pojma. Vi ste detektiv. Recite vi meni.“

„Pa, ako se niko drugi ne vidi na snimku, onda mora da ga je ostavio neko od vašeg osoblja, zar ne, gospodine?“, rekao je Džonson sa strpljivošću koju nije osećao.

„To nije moguće“, odmahnuo je glavom Karter. „Verujem svojim zaposlenima. Svi su iscrpno provereni - i pritom mislim iscrpno. Nema šanse da je...“

„Možda biste mogli da mi pokažete pacova, gospodine?“ prekinuo ga je Džonson i ustao. „Naložiću da ga laboratorija preuzme i analizira.“

„Da vam ga pokažem? O, ne, ne mogu da vam ga pokažem.“

*Znao sam*, pomislio je Džonson. „*Sklon sumanutim idejama*“ *sasvim je tačno*.

„A zašto, gospodine?“, upitao je oprezno. Nije imao pojma kako se terapeuti kao što je Niki nose sa ovim sranjima svakog dana. Zar nikada ne požele da izmlate ove ljude?

„Pa, pronašao sam ga kasno sinoć, kao što sam vam objasnio“, počeo je da objašnjava Karter defanzivno. „Moja domaćica dolazi tek u osam satu ujutro, a ja, razume se, nisam mogao da ga ostavim da leži tamo do jutra. Sam bog zna kakve sve bolesti bi mogao da nosi. Pa sam ga sam bacio u smeće.“

„Bacili ste dokaze“, rekao je Džonson.

„Morao sam.“

„Je li još neko video tog pacova pre nego što ste ga bacili?“

„Pa, ne. Kao što sam pomenuo, bilo je kasno...“

Džonson je ustao.

„Gde su vam kante za smeće, gospodine? Možda je još tamo.“

Karter Berkli je barem imao toliko stida da porumeni.

„Plašim se da su ispražnjene. Čovek koji odvozi smeće je bio jutros. Pretpostavljam da je trebalo da uzmem u obzir...“

Džonsonu je bilo potrebno više od sata da se vrati u policijsku stanicu u najvećem saobraćajnom špicu. Stigao je u gadnom raspoloženju. Njegova poseta Karteru Berkliju potvrdila je bankarevu mentalnu nestabilnost, ali ne mnogo šta drugo. Nije bilo novih tragova u vezi sa ubistvima - Karter nije poznavao Lisu, jedva da je komunicirao sa Trejom, i nikada nije čuo za Brendona Grolša. Nije on bio osumnjičeni, ali imao je i čvrste alibije u oba slučaja. Drugim rečima, poseta je bila potpuno traćenje Džonsonovog vremena.



Raspoloženje mu se nije popravilo kada ga je Gudman saterao u čošak čim je ušao u zgradu i rekao mu da ih je šef pozvao u kancelariju da mu podnesu izveštaj o napretku istrage.

„Sada?“, zastenjao je Džonson.

„Smesta. Zapravo“, Gudman je pogledao na sat, „besan je što kasniš.“

„Kasnim? Kako kasnim?“, pobunio se Džonson. „Tek što je sazvao sastanak! Bio sam ovde u pola osam jutros, zaboga. Što me podseti - gde si, dođavola, ti bio?“

„Izvini“, progundao je Gudman. „Kasno sam legao. Nešto je iskršlo.“

Nešto *jeste* iskršlo prošle noći u baru sa Niki Roberts, i ponovo jutros dok je ležao u postelji sam i razmišljao o njenom toplom, vitkom, gladnom telu i onome što je moglo da se desi prethodne večeri da je samo dozvolio sebi da se tome prepusti. Želeo je. Sam bog zna da je želeo, želeo je *nju*, Niki, više nego što je bilo dobro po njega i ovu istragu. Uprkos tome što mu se otvorila u pogledu muževljeve smrti i svoje borbe sa žalošću, Gudman je odoleo iskušenju da ode dalje - zasad. Ali u pogledu novih tragova, činjenica je bila da njegovi naponi sinoć nisu urodili ničim konkretnim osim još razbuktalim mamurlukom.

„Gudmane! Džonsone! Danas!“, hodnikom je odjeknuo snažan glas šefa Brodija i zario se Gudmanu u bolnu glavu poput satare.

„Gospodine.“

Obojica su poslušno ušla u šefovu kancelariju i sela.

„Dakle“, započeo je Brodi sumorno. „Vaš slučaj.“

Šef Brodi, zdepasti muškarac u ranim šezdesetim godinama zapaljive naravi koji se i nije mnogo razlikovao od Mika Džonsona, osim što je možda bio njegova mračnija verzija, očigledno ni sam nije bio dobrog raspoloženja.

„Imamo dva tela, isečena kao krpene lutke. Nikoga nismo uhapsili. Nemamo osumnjičenog. Vodeći psihijatar dobija pretnje smrću. A kako je jedna od žrtava, njena pacijentkinja, bila ljubavnica oženjenog milijardera, novinari su pokrili ovaj slučaj sa svih strana kao buđ smrdljivi sir.“

„Da, gospodine“, rekao je Gudman gledajući u pod.

„Ali sve postaje još bolje“, nastavio je Brodi streljajući pogledom obojicu detektiva. „Cure nam informacije! Internet je poludeo od priča o ubici zombiju koji slobodno šeta gradom. Jutros su ove gluposti o zombijima

pričali na vestima kanala NBC 4! Mislim, koji vam je đavo, momci?“

„Informacije su možda procurile iz kancelarije patologa“, progovorio je Džonson defanzivno.

„Izgledam li ti kao da me je briga odakle su iscurile?“, upitao ga je Brodi.

Džonson je nastavio: „Dženi Fojl pronašla je ćelije kože pod noktima prve žrtve čija DNK se poklapa sa vlasima kose pronađenim na drugoj žrtvi. I koža i vlasi kose pripadaju narkomanu po imenu Brendon Grolš, za koga verujem da je pokojni. To se poklapa sa onim što je Dženi pronašla, gospodine. Mrtve ćelije pod noktima.“

Šef Brodi duboko je uzdahnuo. „Hoćeš da mi kažeš da je vaš glavni osumnjičeni - vaš jedini osumnjičeni - mrtav?“

„Brendon Grolš nije osumnjičeni“, rekao je Gudman. „Umro je od prekomerne doze pre osam meseci. Naša teorija je da je počinilac imao pristup Brendonovom lešu. Da je namerno podmetnuo Brendonovu DNK na tela znajući da se Grolš zvanično vodi kao 'nestao' u nadi da ćemo za ubistva okriviti mrtvog čoveka i prestati da tražimo.“

„To je jedna od radnih teorija“, promrmljao je Džonson.

Šef Brodi napravio je grčevitu grimasu. „Koja je druga?“

I Gudman ga je upitno pogledao. Koliko je znao, Džonson i on su se slagali u ovom pogledu.

„Nadam se da ona ne podrazumeva zombije“, napomenuo je Brodi.

„Ne, gospodine. Ne podrazumeva.“ Džonson je pročistio grlo. „Podrazumeva doktorku Nikolu Roberts, psihologa oko koga se sve ovo vrti.“

Gudman je zakolutao očima. Džonson ga je ignorisao.

„Detektiv Gudman i ja proveli smo četiri dana pregledajući kartone pacijenata doktorke Roberts i njene beleške sa tretmana, između ostalog. Složili smo se da je ona očigledna veza između dve žrtve. Gudman je smatrao - još smatra - da je doktorka Roberts možda bila meta ubice.“

Brodi je skupio oči. „Ali ti se ne slažeš?“

„Ne, gospodine, ne slažem se“, rekao je Džonson. „Beleške doktorke Roberts o prvoj žrtvi, pacijentkinji Lisi Flanagan, otkrivaju jednako o samoj doktorki Roberts koliko i o Flanaganovoj. Znamo da je osuđivala Lisinu vezu

sa Vilijem Bejdenom, i osuđivala je njen abortus, i nije imala mnogo razumevanja za Lisinu borbu sa zavisnošću od vikodina. Ton njenih komentara čini mi se čudnim za terapeutkinju, za nekoga čiji je posao da sluša i ne sudi. Njene beleške pune su osude, gospodine. I pune su gneva.“

Šef Brodi okrenuo se Gudmanu. „I ti si ih pročitao, detektive. Slažeš li se?“

Gudman je nelagodno prebacio nogu preko noge. Istina je bila da su Nikine beleške o nekim pacijentima, uključujući i Lisu, mogle da deluju neprimereno neprijateljske u nekim trenucima. A opet, njih nikada nije trebalo da čitaju neznanci, one su prosto bile lična razmišljanja, podsetnici koji je trebalo da joj pomognu u daljim terapijama. Što je bilo još značajnije, slika Niki koju je Džonson nudio šefu nije prikazivala *njegov* bes prema *njoj*, njegovo nemilosrdno izvrtnje dokaza i pokušaje da Niki prikaže kao krivca i u najcrnjem mogućem svetlu.

„U beleškama zaista postoji doza osude, gospodine“, priznao je nevoljno.

Džonson se podsmehnuo. „Doza osude? Robertsova jasno pokazuje moralno gađenje prema ovoj mladoj ženi. Zabeležila je kako bi Lisa Flanagan trebalo da 'odgovara' za svoje postupke i spominje se patnja koju je prouzrokovala Bejdenovoj supruzi i drugim ženama. To je preovlađujuća tema u svim njenim beleškama.“

„Koja je to tema?“, upitao je šef zbunjeno.

„Niki Roberts ima nešto protiv ljubavnica“, rekao je Džonson.

„To je nategnuto, Mik“, ubacio se Gudman.

„Zaista? Mislim da nije“, odvratio je Džonson zagrevajući se za ovu temu. „Kako bilo, njene beleške su me naterale da se zamislim *odakle* toliko neprijateljstvo“, nastavio je Džonson, „i shvatio sam da to mora imati neke veze s njenim mužem.“

„Nije li on mrtav?“, uzdahnuo je šef Brodi trljajući umorno slepoočnice. Osećao je začetke glavobolje.

„Jeste.“ Džonson je zvučao uzbuđeno, kao da se spremao da iznese poentu čitave ove priče. „Doktor Daglas Roberts stradao je u nerazjašnjenjnoj saobraćajnoj nezgodi na Međudržavnom auto-putu 405 prošle godine. Ali pogodi s kim je bio kada je poginuo?“

Šef Brodi i Gudman su se zagledali u Džonsona. Nijedan od njih nije bio

raspoložen za igru pogađanja.

„Sa ljubavnicom!“, objavio je trijumfalno Džonson. „Sa nekom Ruskinjom. Sedela je na suvozačevom mestu. I ona je poginula, na mestu. Doktorica Roberts je za muževljevu aferu saznala na dan njegove smrti, kada je ekipa hitne službe izvukla dva tela iz ostataka automobila! Možete li da zamislite šta je osećala? Bol? Poniženje? A čitav svet verovao je da su imali savršen brak kao iz bajke. Pa i ona sama.“

Džonson je gledao u Gudmana sa iritantnim izrazom kojim kao da mu je govorio: *Rekao sam ti*.

Gudman je pokušavao da obradi ove nove informacije. Niki mu je sinoć pričala o muževljevoj smrti. Spomenula je osećanje gneva izmešano sa osećanjem gubitka i otkrivanje nečeg o Dagu što nije ranije znala. Ali nije spomenula ljubavnicu. A osim toga, Gudmanu je bilo teško da poveruje da je neko ko je imao sreće da se Niki Roberts uda za njega uopšte *želeo* da ima ljubavnicu. To što je Vili Bejden varao ostarelu Valentinu bilo je jedno, ali ovo? Gotovo se zapitao da nije Džonson sve ovo izmislio.

„Otkud znaš sve ovo?“, upitao je agresivnije nego što je nameravao.

„Spominje se u izveštajima na netu“, odgovorio je Džonson. „Ne u vreme nezgode, već nekoliko nedelja kasnije. Kratko se, u jednoj rečenici, spominje saputnica. Ali malo sam kopao i razgovarao sa Dagovim i Nikinim prijateljima i oni su mi to potvrdili. Prljava tajna koju je pokušavala da sakrije, kako je ljutnja izjeda...“

„Dobro, doktorikin muž je švrljao“, grubo ga je prekinuo šef Brodi promuklim glasom. „Kakve to veze ima s našim ubistvima?“

„Pa, gospodine, mene zanima čitava ova priča o ljubavnici, naročito pošto Robertsova ničim nije čak ni nagovestila njeno postojanje dok je razgovarala sa nama“, rekao je Džonson. „Pa sam pre dva dana otišao da potražim izveštaj o nezgodi da vidim šta mogu da otkrijem o Dagu Robertsu i toj Ruskinji s kojom se viđao.“

Gudman više nije mogao da se suzdržava. „Ništa mi od ovoga nisi ispričao!“, planuo je.

„Hej, imao si 'posla', sećaš se?“, odbrusio mu je Džonson. „Nisi ni ti bio naročito otvoren prema meni, prijatelju. U svakom slučaju, nisam imao šta da ti kažem zato što, hajde pogodi? *Ne postoji* izveštaj o nezgodi.“

„Kako to misliš?“, upitao je šef Brodi. Počinjale su da ga zamaraju zagonetke.

„Upravo ono što sam rekao“, kazao je Džonson. „Nema izveštaja u sistemu. Ili nikada nije podnet, ili je podnet, pa ga je neko kasnije obrisao.“

Ovo je bilo zanimljivo. Ali i dalje to nije bila teorija o tome ko je ubio Lisu Flanagan i Treja Rejmonda, kao što je šef Brodi i istakao.

„Stići ću i do toga, gospodine, časna reč“, nije odustajao Džonson. „E, tad sam se baš zainteresovao, jer se ova nezgoda *zaista* desila. Sve novine su u to vreme pisale o njoj, a i u *Los Angeles tajmsu* se pojavila velika čitulja o tome kako je divan čovek bio Dag Roberts, skoro pa svetac, i kako je za sobom ostavio prelepu, ožalošćenu udovicu, kako su oboje tako mladi, i tako dalje, i tako dalje. Ali nigde ni reči o Ruskinji. Taj grumen zlata se pojavio tek kasnije, na netu. Kako bilo, pronašao sam mehaničarsku radnju gde su odneli ono što je ostalo od Dagovog tesle nakon nezgode. Razgovarao sam sa mehaničarom, koji mi je rekao da su pregledali kompjuter automobila i da se čini da je neko petljao po njemu pre nezgode.“

„’Petljao po njemu’?“

„Hakovao ga sa udaljenog kompjutera“, objasnio je Džonson. „Nije mogao da bude siguran, ali činilo mu se da je neispravan kod mogao da utiče i na upravljač i na kočnice nakon što je automobil dostigao određenu brzinu. Kaže da je rekao to svom šefu, koji mu je kazao da će to prijaviti policiji.“

„I je li prijavio?“, upitao je šef Brodi.

„To ne znamo. Jer, kao što sam rekao, ne postoji izveštaj. I zato što je Damonov šef umro od srčanog udara na Uskrs ujutro.“

Šef Brodi je razmišlja o svemu ovome u tišini. A razmišljao je i Gudman.

„Dakle“, upitao je šef Džonsona naposletku. „Tvoja teorija?“

„Moja teorija, gospodine, jeste da je Niki Roberts psihopata. Otkrila je da njen muž spava sa drugom ženom dok je ona bila usred terapije za plodnost; sasvim je odlepila, platila je nekome da mu pokvari kompjuter u kolima. Inscenirala je nezgodu i ubila njega i ljubavnicu.“

„Zaboga!“, promrmljao je Gudman, ali Džonson se tek zagrevao.

„Njen naum savršeno uspeva. Njen suprug i njegova Ruskinja su mrtvi, i niko ništa ne sumnja. Okuražila se, ali je i dalje ljuta kao sam đavo zbog njegove prevare i mora taj bes na nekome da iskali. Pa mrzi sve ljubavnice,

sve rasturačice brakova - kao što je njena pacijentkinja Lisa Flanagan. Postaje opsednuta time. A imaj na umu da je već jednom ubila i prošla nekažnjeno. Mislim da je Niki Roberts naručila ubistvo Lise Flanagan. Mislim da je platila nekome da je ubije, možda se koristeći i telom Brendona Grolša kao pokrićem, kao što je Gudman rekao.“

„Nemoj mene uvlačiti u ovo!“ Gudman je osećao gomilanje frustracije. „To je sranje, Mik. Nemaš dokaze protiv Niki Roberts. Nijedan!“

„Ne slažem se.“ Džonson je ostao sasvim pribran. „Jesu posredni, ali je ovde sasvim jasan obrazac, obrazac obmane. Rekla je da joj je Lisa Flanagan bila draga, ali je iz njenih beležaka jasno da to nije istina. Tvrdila je da je volela muža, ali nekoliko njihovih prijatelja posvedočilo je da je imala izlive besa zbog njegove afere. Mislim da je Niki Roberts veoma pametna žena. Ali mislim i da je patološki lažov i ubica. Ona stoji iza ovoga, šefe. Osećam to u kostima.“

„U *kostima*“, prezrivo je rekao Gudman. „Šta to uopšte znači? Uzeo si je na zub od samog početka.“

„A ti želiš da spavaš s njom od samog početka!“, odgovorio je Džonson razjareno. „To ti je potpuno pomutilo razum.“

„U redu, u redu“, umešao se šef Brodi. „Prestanite, obojica. Šta je sa Trejom Rejmondom?“, upitao je Džonsona. „Zar nisu on i Niki bili bliski?“

„Na površini je možda tako i izgledalo. Ali ispod površine, ko zna?“, kazao je Džonson. „Možda je Trej znao za Dagovu aferu i pomagao mu da je sakrije od Niki? Ili je možda otkrio da ona stoji iza Dagove 'nezgode'? Ili je otkrio da je ona ubila Lisu Flanagan, a znamo da se ona Treju dopadala. Još nemam sve pojedinosti, gospodine“, priznao je Džonson. „Kao što sam rekao, to je samo teorija.“

„Dobro.“ Šef Brodi naslonio se dlanovima na sto gestom kojim im je dao do znanja da je razgovor završen, barem zasada. „To je teorija, i ja sam otvoren za nju.“

„Šefe!“, pobunio se Gudman, ali ga je Brodi prekinuo.

„Kao što sam otvoren i za iskreno *sumanutu* ideju da je neko ukrao leš da bi prišio ubistva 'nestalom' narkomanu. U redu, detektive Gudmane? Spreman sam da vam pružim jednake šanse. Ali meni više nisu potrebne teorije. Potrebne su mi činjenice. Čvrsti dokazi. I želim hapšenje, momci.“

„Gospodine“, rekao je Džonson ponizno.

„Mik, dok mi ne nabaviš dokaze, Gudman je u pravu. Moraš prestati da maltretiraš Niki Roberts i njene pacijente.“

„Maltretiranje?“, uvredio se Džonson. „Ko ih maltretira?“

„Imam četiri pritužbe, detektive. Četiri zvanične pritužbe. Od doktorke Roberts, od majke Trejvona Rejmonda, od Kartera E. Berklija III i od Vilija Bejdena. Svi su te opisali kao nepristojnog, ratobornog...“

Gudman je zainteresovano posmatrao kako lice njegovog partnera menja boju od bele, preko crvene, do nečega nalik ljubičastoj. Međutim, na Gudmanovo iznenađenje, Džonson je uspeo da umiri glas kada je odgovorio.

„Uz dužno poštovanje, šefe, Niki Roberts je psihopata, Karter Berkli je sklon fantaziranju i ima dokumentovane psihičke probleme, a Vili Bejden je staromodni seronja...“

„Bogat i moćan seronja, detektive“, rekao je Brodi naslonivši se na naslon fotelje. „A bogat i moćan je i Karter Berkli. Možda to ne znaš, ali Vili Bejden donira šestocifrene sume Dobrotvornom fondu Policijske uprave Los Anđelesa svake godine, a Karter Berkli nam je dao preko milion dolara.“

Džonson se namrštio. „Nisam to znao.“

„Ni ja“, ubacio se Gudman.

„Da li bi to trebalo nešto da im obezbedi, gospodine?“, upitao je Džonson drsko.

„Bez uvredljivog tona, detektive“, odbrusio mu je šef Brodi. „Da, trebalo bi da im kupi nešto. Trebalo bi da im obezbedi vreme i razumevanje ove grupe, kao i poštovanje. Oni nisu kriminalci. Nisu osumnjičeni ni za kakav zločin. A nije ni doktorka Roberts. Još.“

Džonson je izgledao kao da će svakog časa eksplodirati. „Mogli bi da budu. Svi bi oni mogli da budu osumnjičeni. Robertsova nam je lagala u vezi s muževljevom aferom. Karter Berkli namerno je traćio vreme policije danas, i lagao je za vreme istrage ubistva. A što se tiče Bejdena, on nije ni prdnuo za vreme razgovora a da to najpre nije proverio sa advokatom! Ako on nije kriv za nešto, šefe, onda sam ja Širli Templ.“

„Ne želim da čujem ni reč više“, podigao je ruku šef Brodi. „Prestani da ideš uz dlaku donatorima sredstava, Džonsone. Prestani da ljutiš svedoke. A ti nemoj da izgledaš tako samozadovoljno, Gudmane“, dodao je zajedljivo.

„Bolje bi ti bilo da pronađeš leš tog Grolševog malog, ili nestali izveštaj o nezgodi, ili nešto što će ličiti na dokaz, jer ću te u protivnom skinuti sa slučaja. To važi za obojicu.“

Dvojica partnera teškim korakom izašla su iz šefove kancelarije. Čim su se vrata zatvorila za njima, Gudman je ubrzao korak udaljavajući se od starijeg muškarca kao da je neeksplodirana bomba.

„Mislio sam ono što sam rekao unutra!“, povikao je Džonson za njim. „Sasvim te je zaslepila u vezi sa onim šta dešava. Pitaj je za muževljevu ljubavnicu.“

Gudman je nastavio dalje, otvorio je dvokrilna vrata koja su vodila na parking.

„Pitaj je!“ Džonson ga je pratio. „Bio si sa njom sinoć, zar ne?“

Bila je to pretpostavka, nasumični pucanj upozorenja. Gudman nije bio glup da ga udostoji odgovora. Seo je u automobil.

„Nije rekla ni reč o muževljevoj aferi, zar ne? Ni reč. Koristi te, čoveče! Manipuliše tobom. Otvori oči.“

Gudman je pritisnuo papučicu gasa i žurno se udaljio, ali mu je Džonsonov glas sve vreme odjekivao u ušima.

Nekoliko blokova od stanice zaustavio je automobil i tri puta duboko udahnuo.

Činjenice koje je Džonson izneo u šefovoj kancelariji su ga uznemirile. Za početak, privlačnost koju je osećao prema Niki Roberts bila je očiglednija nego što je mislio.

Ali Mik je bio u pravu u jednome. Suviše se zbližio s njom, suviše za svoje dobro. Da li mu je ta bliskost ugrožavala rasuđivanje?

Pokušao je nepristrasno da razmisli o Mikovim optužbama. Na prvom mestu onoj da je Niki znala da njen muž ima ljubavnicu i da je nekako uspela da namesti da on doživi nezgodu dok je sa ljubavnicom, a kasnije da to i zataška. I da je zatim planirala ubistva Lise Flanagan i Treja Rejmonda.

Gudman u ovom pogledu nije gajio ni najmanje sumnje: Niki nije ubila ni Lisu ni Treja. Toliko je *znao*. Ali što se tiče muža i njegove ljubavnice... da li je to bilo moguće? Želeo je da veruje da nije. Želeo je da veruje da je Džonson ovde bio na sasvim pogrešnom tragu kao i u mnogo čemu drugom. Ali suviše delova slagalice je nedostajalo da bi imao jasnu sliku.



Ko je bila ljubavnica Daga Roberta?

Zašto se njeno ime, i njeno postojanje, ne spominje u štampi i u policijskim izveštajima?

Šta se desilo sa zvaničnim izveštajem?

I zašto Niki nije ovo spomenula čak ni kad su razgovarali o njenom braku i smrti njenog muža? Čak ni kada mu se otvorila.

Sada su ga progonile Džonsonove reči: *Manipuliše tobom. Otvori oči.*

Je li Niki Roberts njime manipulirala?

Premda je znao da ne bi trebalo, Gudman je okrenuo Nikin broj.

Na prigušenim svetlima Koncertne dvorane Volt Dizni, Niki je videla broj detektiva Gudmana na ekranu telefona. Odbila je poziv, isključila telefon i spustila ga u pismo-tašnu od crnog satena koju je kupila posebno za ovu priliku. A počastila se i otmenom dugačkom balensijaga haljinom od crnog krepa koja se senzualno privijala uz njeno sitno telo i privlačila odobravajuće poglede brojnih muškaraca iz publike i manje odobravajuće poglede njihovih supruga.

En Bejtman je završavala četvrti stav *Koncerta za violinu u D-duru* Igora Stravinskog, finale dvočasovne mešavine dela ovog kompozitora i očigledno vrhunac večeri. Niki nije bila zaludenik za muziku, ali čak je i nju oduvao Enin moćni nastup, uzvišeni nalet osećanja sa kojima je interpretirala svaku notu i muzičku frazu, i povlačila publiku za sobom.

Pomisao na traćenje takvog talenta - pomisao da se En vrati mužu tamničaru i ostane zaključana u pozlaćenom kavezu i nikada više ne nastupi pred publikom - bila je tragična. Skandalozna. Niki su se oči napunile suzama, premda nije bila sigurna da li je to zbog En, ili zbog lepote muzike, ili zbog tragedija u njenom životu.

Sinoć se za dlaku izvukla. Razmislivši sada o svemu, bilo joj je jasno da se ponela neverovatno budalasto. Čak nemarno. Dozvolila je sebi da se napije sa jednim od detektiva koji su vodili istragu ubistava Lise i Treja. Još gore, malo je nedostajalo da ode u postelju sa detektivom Gudmanom, suočena sa snažnom fizičkom privlačnošću koju već dugo nije osetila.

*Šta nije u redu sa mnom? Pomislila je očajno. Ovo nisam ja. Ja ovo ne radim. Ne napijam se. Ne dolazim u iskušenje da odem postelju sa*

*neznancem. Ja ne izlažem sebe opasnosti.*

A opet, u poslednjih nekoliko meseci Niki je uradila mnogo toga što nikada ne bi uradila ranije u životu. Kao što je trošenje više od hiljadu dolara na odeću samo da bi ostavila utisak na pacijenta. Na udatu pacijentkinju. Pacijentkinju od koje je morala da se distancira, očajnički, ali čije joj je prisustvo u životu više od bilo čega drugog pomagalo da prevaziđe neopisiv gnev prema Dagu.

*Siroti, mrtvi Daglas. Mrtav, ali nije i zaboravljen.*

Niki nikada neće zaboraviti.

En je spustila gudalo, a dirigent je teatralnim pokretom ruke okončano koncert. Nakon tišine koja je trajala delić sekunde, začula se erupcija aplauza i publika je ustala i počela da trupka nogama i da zvižducima izražava oduševljenje dok su se svetla uključivala. Uprkos mamurluku i oštrom bolu u glavi koji su izazvali iznenadna buka i svetlost, Niki je osetila topli nalet ponosa dok je posmatrala En kako ustaje i klanja se. Na pozornici se činila još sitnijom i krhkijom nego inače, njena bleđa koža je izgledala poput porcelana naspram prigušene sive boje jednostavne haljine ravnog kroja, i bila je oličenje gracioznosti i suzdržane otmenosti. Kao dete.

*Potrebna joj je moja zaštita, pomislila je Niki. Moja profesionalna podrška. Ne mogu da je izneverim. Moram da se saberem.*

Pokazavši propusnicu koju joj je En poslala, Niki se uvukla u garderobu dok je trajao bis. Kada je En stigla u garderobu, Niki ju je već čekala u njoj.

„O! Zdravo.“ En ju je stidljivo zagrlila kao da je nije očekivala. Što je bilo neobično i pomalo iritantno, pošto je insistirala da Niki dođe večeras i nakon što ju je pozvala u garderobu. „Uspela si.“

„Naravno da sam uspela“, zagrlila je i Niki nju. „Rekla sam da ću doći, zar ne?“

„Kako ti se dopalo?“, upitala je En uznemireno.

„Bilo je neverovatno. Ti si bila neverovatna“, odgovorila je Niki iskreno. „Načisto si me oduševila. Oduševila si sve prisutne.“

„Zaista?“, upitala je En. „Je li stvarno bilo dobro?“

„Bilo je nekoliko svetlosnih godina bolje od dobrog“, odvrtila je Niki.

Niki se ponekad pitala da li je En manipulirala njom u psihološkom pogledu. Da li se poigravala njom, izigravala pacijentkinju koja traži pažnju

da bi hranila Nikin ego. Ali u ovom slučaju Enina nesigurnost očigledno je bila iskrena. Ovacije koje je upravo primila nisu bile dovoljne. Bilo joj je potrebno da je Niki uveri kako je njen nastup bio kvalitetan. Bilo je to laskavo.

„Takva je retkost, En, imati talenat kakav ti imaš“, rekla joj je Niki. „Kada bih imala samo delić tvojih talenata, umrla bih srećna.“

En se nasmešila. „Nemoj da si luda. Nikada nisam upoznala nikog sposobnijeg od tebe. Uzgred, večeras izgledaš prelepo.“

Ovaj kompliment bio je sasvim neočekivan. Niki je, budalasto, osetila kako joj obrazi rumene od zadovoljstva. „Hvala. I ti si prelepa.“

Prekinulo ih je kucanje na vratima. Kako je bila bliže vratima, Niki ih je otvorila i raširila oči kada je u sobu, teturajući se, ušao mladić sasvim sakriven najvećim buketom belih ruža koji je Niki ikada videla. Mora da je imao kilograma koliko i sam mladić, sa bukvalno stotinama peteljki uvezanih satenskom mašnom širokom kao dve ispružene ruke.

„Za vas, gospođice Bejtman“, procedio je mladić spuštajući cvetno čudovište na tlo pored Eninog toaletnog stočića jer nije imao gde drugde da ga stavi. Predao je En čestitku. „Čestitam.“

„O bože“, udahnula je En glasno. Buket je bio veći od nje. „Šta da radim sa svim ovim? Želiš li cveće?“, okrenula se prema Niki. „Molim te, odnesi nešto cveća sa sobom kući. Ili u ordinaciju, ne mogu...“

Ućutala je kada je otvorila čestitku i pročitala šta u njoj piše. Niki je pratila njenu reakciju oštrim, uvežbanim okom terapeuta. Drhtave ruke privila je na grudi. Počela je nervozno da grize donju usnu, a zatim se nasmešila osmehom punim i ljubavi i tuge.

Niki je osetila kako se i njoj stežu grudi. „Od njega su, zar ne?“

En je klimnula potvrdno i uzdahnula. „Od mog muža su. Kaže da bi voleo da je ovde. Da čuje moju muziku svaki dan u snovima, i da je nosi u srcu.“ Niki je zakolutala očima. „Šteta je što je nije 'nosio u srcu' dok te je držao zatvorenu u svojoj kući protiv tvoje volje i branio ti da nastupaš. Šest godina.“

„Znam“, priznala je En i dalje čežnjivo gledajući u cveće. „Ali vidi. Po jedna za svaki dan otkako sam otišla. Devedeset šest, piše ovde. Moraš priznati da je to romantično.“

Niki je osetila kako je preplavljuje nalet gneva. Kako je moguće da su žene toliko glupe? Kako mogu dozvoliti muškarcima da tako manipulišu njima i kontrolišu ih? Kako im to mogu dozvoliti? •

„Romantično“, odbrusila je. „Zaboga, En, odrasti! Nije ovo ljubavni roman. Ovo je tvoja budućnost. Tvoj život.“

En je porumenela, ali ovog puta od gneva. Nikada pre nije planula na Niki, ali sada su osećanja pokuljala iz nje kao voda iz razbijene brane.

„U pravu si, ovo je moj život. Moj, ne tvoj. Zato odbij.“

„Brinem za tebe, En“, rekla je Niki povređeno. „Kao tvoja terapeutkinja...“

„O, PRESTANI!“ povikala je En, a Niki ju je prvi put čula da podiže glas. „Ovo nema veze s tim što si mi terapeutkinja, i ti to znaš.“

Niki je zatečeno zurila u nju. Zavladala je neprijatna tišina, jer nijedna žena nije znala šta sledeće da kaže. Naposletku je En pokušala da umiri situaciju.

„Vidi, cenim tvoje savete. Zaista ih cenim. I tvoju podršku. Promenila si mi život“, rekla je. „Ali ne moraš toliko da mrziš mog muža. Čak i kada on uradi nešto lepo, nešto dobro.“

„Ali to nije *dobrota*. U tome i jeste problem. To je kontrola!“ Niki nije mogla da stane. „To ja manipulacija. I, uzgred, on je tvoj bivši muž. Žao mi je, En, ali moraš se zapitati koliko slepa želiš da budeš.“

„Koliko slepa ja želim da budem? Šta je s tobom?“, odsekla je En potiskujući suze. „Koliko si ti bila slepa u svom braku? Ha? Zar *zaista* nisi znala za aferu *tvog* muža?“

Niki je prebledela. Svet kao da se iznenada utišao i prigušio, kao da vodi ovaj razgovor u snu, ili ispod vode. „Otkud ti znaš za to?“, upitala je En napuklim glasom. „Ko ti je rekao za nju?“

„Mislim da bi sada trebalo da odeš.“ Enin glas je bio tih, ali se odlučnost u njemu jasno čula. Nije nameravala da odgovori Niki na pitanja. Prešla je granicu i nije više bilo povratka.

„U redu.“ Niki se osećala kao da joj neko sipa kiselinu niz grlo, pravo u grudi, pa duboko u stomak. „Idem.“

Okrenula se na vratima i pogledala u En.

„Ubiće te, znaš. Jednog dana. Ako mu se vratiš. Muškarci kao on to uvek urade. Ubij ili stradaj i sam.“

En je prigušila jecaj kad su se vrata zalupila.

Dok je vozila kroz centar grada, mileći prema Međudržavnom auto-putu 10 u saobraćajnom zastoju, Niki je osećala mučninu. Bila je to ona odvratna kisela mučnina kao da joj venama teče pokvareno mleko. Delom samosažaljenje, delom stid, delom gnev, delom kajanje.

Bila je u pravu u pogledu Eninog muža. Možda jeste bio velikodušan i šarmantan, ali je bio i nasilnik, a nasilnici se nikada nisu menjali. Obe su znale, duboko u duši, da su njegovi „romantični gestovi“ bili samo loše prikriveni pokušaji kontrole. Ali En nije više želela da sluša Niki, jer je Niki prestala da se ponaša kao terapeutkinja i počela da se ponaša kao... šta? Prijateljica? Ljubavnica? Progoniteljka?

Pogrešila je što se En obratila onako kako joj se obratila.

A sada joj je En to konačno natrljala na nos. Ne samo njena neprimerena osećanja - *Ovo nema veze sa tim što si mi terapeutkinja, i ti to znaš!* - već i Dagovu aferu. Kako li je, zaboga, En za nju saznala? Niki svakako nije o tome razgovarala niti je na to aludirala ni na koji način. Zapravo, osim Grečen i Hadona Defoa niko u njenoj blizini to nije znao - a ako i jesu ljudi iz njene okoline znali za aferu, diplomatski su o njoj ćutali.

Osetila je kako joj se mučnina pogoršava. Kroz prozor automobila videla je četvoricu beskućnika kako se zbijaju jedan uz drugoga na vratima pozorišta. Jedan je podigao pogled i pogledao pravo u nju, razrogačenim praznim pogledom beznadežnog zavisnika. Niki je čekala da oseti nešto, poznati trzaj saosećanja koji je osećala dok je Dag bio živ, pre nego što je ona ruska kučka uništila sve što je Niki volela. Ali nije bilo ničega. Nešto u Nikinom srcu, njenoj duši, ako je tako nešto postojalo, umrlo je. Ili možda nije toliko umrlo koliko je ostalo bez goriva. Jednog će se dana, možda, njene zalihe ljubavi, brige i ljudskih osećanja iznova napuniti i ona će ponovo moći da oseća?

Možda.

A možda i neće.

Na ulaznoj rampi na auto-put primetila je još jednu očajnu priliku, ovog

puta sredovečnu ženu, kao što je i sama, jedino što je žena imala onu istu odvratnu kožu nalik na krljušt koju se Niki sećala da je videla na mladićima u Hadonovoj klinici u Venisu. Rekao je da se narkotik zove krokodil. „Nova droga“ oko čije su se distribucije borili karteli u Los Angelesu.

U Venisu je osetila sažaljenje prema dvojici mladića. Ali ne i sada. Ne noćas. Možda je njen sramni susret sa En Bejtman bio poslednja slamka, poslednji udarac koji je Niki mogla da izdrži pre potpunog emocionalnog sloma.

Odvezla se kući, naslepo i automatski. Dvojica policajaca u civilu sedela su ispred njene kapije, zahvaljujući detektivu Gudmanu, koji očigledno nije umeo da prihvati odbijanje.

„Potrebna ti je zaštita“, rekao joj je sinoć u kolima, držeći ruku negde između njenog kolena i gornjeg dela butine dok mu je ona otvarala srce i otkrivala mu svoju tugu. Bože, kako joj je to prijalo.

„Ne želim zaštitu.“

„Ne radi se o onome što ti želiš, Niki. Moj posao je da te zaštitim.“

To joj je još više prijalo.

„A šta ako odbijem tvoju zaštitu, detektive?“ Niki nije mogla da se seti gde je u tom trenutku bila njena ruka, ali je podozrevala da nije bila na primerenom mestu.

„Onda ću te ignorisati, *doktor*ko.“

Detektiv Džonson koristio je njenu titulu kao uvredu. Gudman joj se njome nabacivao.

Prisustvo policije bilo je dokaz da njegove reči nisu bile puki flert. Iskreno je mislio ono što je pričao. Niki se nasmešila kad je videla policajce ispred svoje kuće, kao što joj je Gudman i obećao. Tvrdoglavost je bila crta koju je oduvek cenila kod muškaraca. Dag je tvrdoglavosti imao u izobilju. *Dragi Dag*. Da se samo sve nije završilo onako kako se završilo.

Oči su je pekale od suza, ali ih je potisnula gnevno zatreptavši i skrenula na prilazni put. U kući je uključila alarm, izula cipele i ušla u kuhinju bacajući novu pismo-tašnu na pult. Još suviše mamurna od prošle noći da bi uzela pravo piće, nasula je sebi veliki bezalkoholni koktel verdžin meri iz boce u frižideru, sela za pult i otvorila laptop da još jednom proverí mejl.

Barem je to sebi rekla. Zapravo je samo želela da vidi da li joj je En

poslala poruku.

Nije.

Ali jedan drugi mejl joj je privukao pažnju. Anonimni pošiljalac naslovio je mejl sa „Video sam te sinoć“, i poslao joj sliku u prilogu. Kada ju je otvorila, Niki je videla fotografiju restorana Dena Tane preko koje je bila nalepljena druga fotografija. Grubo fotošopirana fotografija Nikinog lica iznad nagog ženskog tela. Žena se njimala na nacrtanim vešalima. A ispod slike stajala je poruka od dve reči: „Umri, kučko.“

Niki se naslonila na naslon stolice. Na trenutak je bila u šoku. Nakon čega je osetila kratkotrajni nalet straha. A zatim ništa. Ama baš ništa.

Uprkos njenoj emocionalnoj utrnulosti, intelektualni deo njenog mozga insistirao je da nešto uradi. Nije ovo bila šala. Ovo je bila pretnja smrću. Vrlo konkretna pretnja smrću, od nekoga ko je pratio njeno kretanje, ko je znao da je bila u restoranu Dena Tane prošle noći, i ko je verovatno znao i sa kim je bila. Moraće smesta da javi policiji. Moraće da kaže Gudmanu.

A opet je oklevala. Je li zaista želela da naočitom detektivu pruži razlog da još dublje zađe u njen život? Da joj se, polako, približi još više pod izgovorom „zaštite“?

Delom je to zaista želela. Ali drugim, mudrijim delom znala je da to nije rešenje.

Gudman je bio dobar čovek i činilo se da se zaista trudi najbolje što ume da reši slučaj. Ali njegov partner, odbojni detektiv Džonson, bio je đavo lično i, dopadalo se to Niki ili ne, njih dvojica su bili tim. Tim koji je nesnosno sporo napredovao u hvatanju ubice Lise i Treja, da se ne spominje manijak koji je pokušao nju da pokosi i umalo u tome nije uspeo.

U međuvremenu, njen život bio je u opasnosti.

Niki je zaista bila potrebna zaštita. Ali su joj i više od toga bili potrebni odgovori, ne samo u vezi sa ubistvima već joj je bio potreban i odgovor na pitanje koje ju je progonilo, trovalo i razaralo od trenutka kad je prvi put saznala za Dagovu izdaju.

Otvorila je Gugl i u pretraživač ukucala:

*Privatni detektiv, Zapadni Los Anđeles.*

Bilo je vreme za plan B.

# **DRUGI DEO**



## DVADESET PRVO POGLAVLJE

„Dakle, Andrea. Ko je neženja?“

Derek Vilijams nagnuo se preko laminiranog stola u Međunarodnoj kući palačinki i sa iščekivanjem pogledao konobaricu.

„Sedam je sati ujutro, Derek“, odgovorila je iscrpljena mlada majka dosipajući mu kafu u šolju. „Ako je ovo još jedan od tvojih prostačkih viceva, nisam raspoložena.“

„Nije prostački!“, pobunio se Derek Vilijams. „Znaš, Andrea, ne bi te ubilo kad bi se s vremena na vreme oraspoločila.“

Konobarica je zajedljivo podigla obrvu. „Osvrni se oko sebe, Derek. Pokaži mi gde piše 'usluga s osmehom'.“

Vilijams se naglas nasmejao širom otvorenih usta, od čega mu se zapušteno telo zatreslo kao žele. Andrea je bila njegov tip devojke. Bila je devojka koja je dodavala notu humora samohranom podizanju deteta na plati od osam dolara na sat.

„Neženja je čovek koji nikada ne počini istu grešku nijednom!“, rekao joj je. „Hajde, priznaj, dušo. Smešno je. Imam jedan baš za tebe.“

Andrea je blagonaklono zakolotala očima i spustila dva menija na sto.

„Šta je alimentacija?“

Krenula je da se udaljava.

„Visoka cena življenja!“, doviknuo je Derek za njom.

Ova poslednja šala bila je sasvim istinita, što je Derek osetio na sopstvenoj koži. Njegova bivša žena (veštica, đavo), Lorejn, cedila ga je kao krpu na sudu u ovom trenutku. Derek se osećao kao isceden limun koga nekako još cede, dugo nakon što je iz njega izašla i poslednja kap soka.

„Ja sam privatni detektiv, sudijo“, molio je Derek na poslednjem saslušanju na kom je sam predstavljao sebe (Greška, ali nužda ne bira). „Nisam advokat i nisam investicioni bankar ni silicijumski... kompjuterski... neki od onih tipova iz San Franciska. Ne umem čak ni da napišem Palo Alto.“

„Pa, žao mi je što to čujem“, odgovorila je žena sudija, uopšte ne

izgledajući kao da joj je žao. *Proklete feministkinje*. „Ali verujem da umete da napišete Z-A-T-V-O-R, jer tu ćete dospeti ako ne uplatite alimentaciju ili troškove izdržavanja gospođici Sloun.“

*Gospođici Sloun*. To ga je nerviralo do koske. Lorejn je nakon razvoda vratila devojačko prezime, i čak ga je, sudskim nalogom, dodala u sinovljevu krštenicu. *Hanter Sloun-Vilijams*. Kakvo je to pretenciozno, idiotsko ime za osmogodišnjeg dečaka? Ili dečaka bilo kog uzrasta, kad smo već kod toga? Lorejn je očigledno bila čvrsto rešena da od njega napravi homoseksualca. Nije da je Derek imao nešto protiv homoseksualaca, ako je čovek *zaista* homoseksualac. Ali Hanter... o, ma koga on zavarava? Nije znao ništa o Hanteru. Lorejn je u tom pogledu bila u pravu. „*Nikada ne provodiš vreme sa njim, Derek. Ne bi ti znao šta da radiš sa zajedničkim starateljstvom, i ti to znaš.*“

„Gospodine Vilijamse?“

Derek se trgao, uspravio i prosuo vrelu kafu na čistu belu košulju. „Da ide u...“, opsovao je sebi u bradu odvajajući vrelu, vlažnu tkaninu od kože. Krajičkom oka video je kako se Andrea cereka iza pulta.

„O bože, izvinite!“ zaprepastila se lepa brineta u poslovnoj odeći. „Je li to moja krivica?“

„Ne, ne“, Vilijams se trgnuo brišući se šakom papirnih ubrisa, ali ne uspevajući da skloni fleku. „Nikako. Odlutale su mi misli. Sanjario sam. Zapravo, pre je to bio košmar. Budan sam doživljavao košmar. Vi mora da ste doktorica Roberts?“

„Niki, molim vas. I hvala vam što ste pristali da se ovako rano nađete sa mnom.“

Žena koja mu je, onako natopljenom kafom, pružila ruku još je lepše izgledala uživo nego na televiziji, gde je bila nekoliko puta otkako je priča o „zombi ubici“ dospela u medije. Doktorica Roberts pozvala ga je sinoć u ponoć, bez sumnje s namerom da mu ostavi poruku, ali Vilijams se javio, pa su obavili inicijalni razgovor u vezi sa njenim „poteškoćama“.

Bio je pripit od piva iz kućne radinosti i ne u najboljoj psihičkoj formi, ali je ipak pristao da se nađe s njom u cik jebene zore jutros, delom zato što mu je očajnički bio potreban novac koji bi novi klijent mogao da mu donese, a delom zbog iskrenog očajanja u glasu Niki Roberts.

Vilijamsu je iskustvo reklo da iskreno očajanje obično znači avansnu

uplatu honorara. Kako je već bio upoznat sa slučajem ubistva zahvaljujući senzacionalističkim medijskim izveštajima o vezi Lise Flanagan sa Vilijem Bejdenom, dvadeset minuta internet pretrage doktorke Roberts reklo mu je sve ostalo što je bilo potrebno da zna. Doktorka Lise Flanagan bila je čuveni psiholog sa Vestsajda i udovica uglednog lekara. Drugim rečima, ova konkretna dama u nevolji bila je puna para. Nikin poziv za Dereka Vilijamsa značio je slivanje novca u kasu i honorar koji će mu omogućiti da izbegne Z-A-T-V-O-R.

Nadao se da nije uprskao stvar prosvuši kafu po sebi kao prokleti dvogodišnjak.

Ispostavilo se da je i Niki Roberts bila u takvom nervnom rastrojstvu da jedva da je to i primetila. Sela je u separe preko puta njega, i izvadila žutu kovertu i predala mu je.

„Nisam bila sigurna odakle da krenem, pa sam vam napravila nekoliko beležaka“, objasnila je. „Potrebna mi je vaša pomoć, gospodine Vilijamse. Policija... pa, kao što sam vam sinoć objasnila, i ne postiže baš neki veliki napredak u vezi sa ovim ubistvima.“

„Da su mi dali dolar svaki put kada sam čuo ovu rečenicu, doktorke Roberts. Niki.“ Vilijams se naslonio na naslon klupe separea osećajući se samouverenije. Odložio je kovertu u stranu i rekao: „Kasnije ću ovo pregledati. Zasada mi vi svojim rečima ispričajte šta se sve dogodilo.“

Niki je duboko udahnula i iskoristila pauzu da krišom odmeri Vilijamsovu pojavu. *Gojazan. Žučkasta koža. Usporene fizičke reakcije. Žutilo u očima.* Brzo je procenila da je sklon alkoholu, verovatno razveden i u finansijskim problemima. A opet, nije bilo potrebno da bude Ajnštajn da bi to shvatila. Nije mnogo bogatih profesionalaca na vrhuncu karijere biralo da poslovne sastanke obavlja u Međunarodnoj kući palačinki.

Ali, podsetila je sebe, Vilijams je imao izvanredne preporuke bivših klijenata, i imao je reputaciju čoveka koji je voljan da malo pređe granicu, zakonski, da bi dobavio dokaze koji su mu potrebni. Više nego jednom našao se u nevolji sa sudovima. Upravo je ovakva spremnost na rizik da bi se posao obavio bila ono što je Niki tražila.

„Kao što sam rekla, ne znam odakle da počnem.“

„Pokušajte od početka“, kazao je Vilijams pozivajući Andreu ponovo do stola. „Ja ću prženu slaninu, molim te, dušo, i palačinke pride. A moja

prijateljica?“ Pogledao je Niki.

„O, ništa hvala, samo kafu.“

„Ona će tost i jaja“, rekao je Vilijams. A zatim se okrenuo prema zbunjenoj Niki. „Morate jesti, mila. Ma šta da se dešava ljudima u životu, ako moraju meni da se obrate, onda su pod stresom. Morate jesti i morate spavati, tačka.“

Bilo je to nadmeno i bombastično, ali u isto vreme i milo, možda zato što mu je namera zaista bila dobra. Niki je osetila kako joj se Derek Vilijams sve više dopada.

„Pa“, kazala je. „Ako ću početi od početka - pravi početak svega ovoga, za mene - pretpostavljam da bi bio: *Moj suprug je imao ljubavnicu.*“

Valentina Bejden u sebi je izgovorila molitvu zahvalnicu kada je njen G6 sleteo na Međunarodni aerodrom Kabo San Lukas.

Valentina se nije bojala mnogo čega. Otkako je njena sestra nestala pre gotovo pet decenija, Valentina je otkrila da je malo onoga što ne bi mogla da preživi čistom snagom volje. Ali ostao joj je iracionalni strah od letenja. Njeni prijatelji uporno su tvrdili da je razlog nedostatak kontrole. Možda su bili u pravu? Svakako je bila istina da je u ostalim oblastima života Valentina čvrsto držala uzde u svojim rukama - od braka, preko porodice, do poslovnih odluka i ličnih veza.

Za vreme boravka u Los Anđelesu postigla je sve što je nameravala. Pojavila se nenajavljena u kancelarijama organizacije Nestali u centru i zahtevala da joj pokažu status svih nerešenih slučajeva, kao i detaljnu analizu stanja računa u poslednjih šest meseci. Otkako je Američka poreska uprava počela da njuška oko inostranih priliva sredstava, Valentina je opsesivno insistirala da lično pregleda sve izveštaje. Veoma malo ljudi u organizaciji bilo je svesno pune, prave prirode njihovog „posla“ i duboke potrebe za tajnovitošću. Na svu sreću, Vili je bio suviše lenj i opsednut sobom da bi obraćao naročitu pažnju na ženin projekat. Ali Američka poreska uprava bila je sasvim druga priča. Vili je ovog puta uspeo da prekine istragu i potplatio je policajce Policijske uprave Los Anđelesa. Ali niko nije bolje od Valentine znao da ne smeju sebi dozvoliti sledeći put. Niti bilo koji drugi.

Bila je zadovoljna videvši osoblje kako se razleće poput uplašениh mrava kojima je neko rasturio koloniju i kako žure da umire svoju kraljicu. Podsetila

ih je dabi dobrotvorne organizacije trebalo da se rukovode istim standardima kojima se rukovode profitne organizacije, a to je značilo da moraju da imaju rezultat. Ponosila se činjenicom da je, u petnaest godina otkako je organizacija Nestali postojala, svega šačica slučajeva ostala nerešena. Bio je tu Riči Lem, tek prohodalo dete nestalo u Turskoj na porodičnom odmoru, koga su sasvim sigurno ugrabili trgovci belim robljem i koga, nažalost, nikada nisu uspeli da pronađu. I Šarlot Klensi, dadilja čiji je nestanak tako duboko i bolno stegao Valentini srce jer se desio u Meksiko Sitiju, gde je izgubila sestru Mariju pre mnogo godina. Gotovo je mogla da oseti suzu, za potrebe javnosti i ostavljanja utiska, kako joj klizi niz obraz na ovo sećanje. Ali u velikoj većini slučajeva organizacija Nestali uspevala je da porodicama pruži odgovore. Čak i kada su, kao u slučaju Brendona Grolša, vesti bile loše. Takvi rezultati bili su posledica večite budnosti i neprestanih, silnih napora, što su bili kvaliteti koje je Valentina podsticala kod svojih zaposlenih veštom upotrebom i štapa i šargarepe.

Ova nedelja u Los Anđelesu zahtevala je upotrebu štapa. Sat vremena nakon dolaska Valentina je po kratkom postupku otpustila računovođu i oba njegova pomoćnika.

„Ako čovek želi da nešto bude urađeno valjano, mora to da uradi sam“, požalila se Teriju Engelsu, rukovodećem losanđeleske kancelarije, dok je nesrećni računovodstveni tim raščišćavao svoje stolove - što je bio drugi tim koji se našao u istoj situaciji za manje od dve godine. „Dokumentacija za poslednjih šest meseci u totalnom je rasulu. Sama ću je srediti dok sam ovde, a zatim ću zaposliti novi tim.“

Kada je iznova uspostavila kontrolu nad finansijama i podložila vatru pod tabanima ostatku zaposlenih u losanđeleskoj kancelariji, Valentina je imala i više nego dovoljno vremena da se posveti svojim drugim poslovima. Na prvom mestu morala je da se postara da izvesni ljudi znaju da ih posmatra - niko nije pravio budalu od Valentine Bejden - i da se neki tekući problemi poslovne prirode sa nekim problematičnim Rusima razreše na njeno zadovoljstvo. Poslednjeg dana čak je uspela da pronađe vremena da ode kod frizera i u prodavnicu Niman Markus, u slučaju da Vili nešto posumnja. A i Kabo možda i jeste bio raj u gotovo svakom pogledu, ali sa tačke gledišta maloprodaje odeće nudio je veoma ograničene mogućnosti.

Do sada je ovo putovanje, što se Valentine ticalo, bilo veoma uspešno, a i psihički se oporavila od Vilijevog večitog mučnog prisustva i njegove sve

veće paranoje u vezi s novim poslovnim partnerom. Sada je samo bilo potrebno da se ova pomama oko Lisinog ubistva smiri i da se ona iritantna doktorka Niki Roberts opet zavuče u svoju rupu da bi mediji mogli da se zainteresuju za sledeću priču, pa će život imati prilike da se vrati u nešto približno normalni.

„Hvala bogu da si se vratila.“ Na Valentinino zaprepašćenje, Vili je izašao da je dočeka na pisti. Izgledao je užasno: bled i neuredan, u odvratnoj plišanjoj trenerci kao neki penzioner sa Floride na samrti. I dah mu je zaudarao.

„Dva dana mi ne odgovara na pozive!“, nervozno je rekao supruzi čim ju je ugledao. „Dva dana! Očigledno je ljut.“

„Ko je ljut?“, upitala je Valentina kad je jedan od Vilijevih zaposlenika prišao da uzme njen kofer.

„A šta misliš ko?“, odbrusio je Vili.

„Misliš na Rodrigeza?“, uzdahnula je Valentina.

„Naravno da mislim na Rodrigeza!“, brecnuo se. „Nije trebalo da se petljamo s njim. Ovaj glupi posao...“

„Omogućiće nam da zgrnemo čitavo bogatstvo“, podsetila ga je Valentina smireno spuštajući šaku sa crveno nalakiranim noktima na njegovu debelu nadlakticu. „Moraš da se smiriš, Vili. Sada nije trenutak da izgubiš petlju. Muškarci kao što je Rodrigez umeju da nanjuše slabost kao ajkula krv. Veruj mi, znam. Odrasla sam sa muškarcima kao što je on, sećaš se? Ovde je sve drugačije.“

„Znam to“, rekao je Vili.

„Onda se tako i ponašaj“, kazala je Valentina. „Ti si svoje uradio, i ponudio mu poštene uslove. Ako je zbog toga ljut, njegov problem.“

„Njegov problem?“, Vili je progutao vazduh i počeo da otvara i zatvara usta poput nasukane ribe. „Njegov problem? Valentina, zar ne znaš za šta je sposoban? Za šta su sve sposobni svi ovi prokleti Meksikanci? Ubiće me. Ubiće nas oboje. Prerezaće nam grkljan u postelji.“

Valentina je smireno sela na zadnje sedište bentlija. Sačekala je da automobil krene, pre nego što mu je odgovorila.

„Kao jedan od tih 'prokletih Meksikanaca'“, pogledala je supruga ironično, „mogu da te uverim da grešiš. Naravno da znam za šta je Rodrigez

sposoban. Imala sam posla s njim preko organizacije Nestali, sećaš se?“

„To je prokleta dobrotvorna organizacija!“, vikao je Vili. „Nije to isto! On tu nema nikakav interes.“

*To ti misliš*, pomislila je Valentina, ali je zadržala mišljenje za sebe.

„Vidiš, u pravu si, *ubio* bi nas oboje za tren oka ako bi mu to odgovaralo. Ali mu ne odgovara. Potreban si mu, Vili. Potrebno mu je tvoje prisustvo u Los Angelesu, potrebna mu je tvoja mreža, potrebna mu je legitimnost koju ti možeš da mu pružiš. Držiš mnoge karte u rukama, ljubavi. Samo moraš da odigraš njima.“

Vili je otvorio usta da kaže još nešto, ali je Valentina kraljevski podigla ruku.

„Umorna sam sada, dragi. Ovih nekoliko dana sam imala mnogo posla. Ako želiš da još razmatramo ovu temu, razgovaraćemo za vreme večere.“

Sklopila je oči.

„Da li da opet pozovem Rodrigeza?“, upitao je Vili ne mogavši da se obuzda.

Valentina mu je, i dalje sklopljenih očiju, hladno odgovorila: „Nikako. Zaboga, Vili. Molim te, pokušaj barem da se pretvaraš da imaš muda.“

Vozač je uz napor suzbio nalet smeha.

Nastavili su dalje.

Prošlo je deset sati ujutro kada je Derek Vilijams konačno izveo automobil sa parkinga Međunarodne kuće palačinki i krenuo u kancelariju koja se nalazila svega osam blokova dalje na Aveniji Sentinela. Ako je tesna ćelija bez prozora veličine tri i po sa dva i po metra koju je mesečno unajmljivao mogla da se nazove kancelarijom. Vilijamsova soba nalazila se iznad prometne auto-mehaničarske radnje u kojoj su momci zarađivali više za jedan sat nego Derek za čitavu nedelju, i bila je jedna od šest soba koje su se iznajmljivale nezavisnim preduzetnicima. Jednu su iznajmili zelenaši, drugu osiromašeni advokat po imenu Alan Klarkson, sa kojim je Derek sklopio oprezno prijateljstvo, a treću veoma srdačan svodnik po imenu Fabricio. Četvrta kancelarija je trenutno bila prazna, a Vilijamsova najbliža „susetka“ na kraju reda bila je žena iz Finiksa što je pravila tašne i ogrlice od perli koje, koliko je Vilijams mogao da vidi, nikada nije ni pokušala da proda. Bio je to

pravi skup nesrećnika. Ali prostorije su bile skoro džabe, kraj je bio dovoljno bezbedan, a internet veza je bila pouzdana, što je bilo manje-više sve što je Dereku Vilijamsu ovih dana bilo potrebno. To, i gomila prijateljski nastrojenih momaka u prizemlju sa metalnim šipkama pri ruci u slučaju da neki klijent postane neprijatan.

Mada nije očekivao tako nešto u ovom slučaju. Barem ne od samog klijenta. Nakon puna tri sata u društvu doktorke Niki Roberts, Derek je imao tri važne nove informacije.

Prva je bila da će, ako pravilno odigra karte, ovde zaraditi MNOGO novca.

Druga je bila da mu je sudbina udelila retku priliku da povuče za nos starog neprijatelja, Policijsku upravu Los Anđelesa.

A treća je bila da će, preuzevši ovaj slučaj, dovesti sebe u stvarnu i neposrednu opasnost.

Ironično je bilo što ga je najviše uzbuđivala upravo ova treća činjenica. Dugo, dugo vremena Derek se nije izložio opasnosti. Dugo već nije živeo na ivici, izlagao se pravim rizicima i živeo na adrenalinu kao u starim danima, PL (pre Lorejn). Sve do jutrošnjeg razgovora sa Niki nije ni bio svestan koliko mu je to nedostajalo.

Spustio je dve šumeće tablete protiv pojačane želudačne kiseline u veliku čašu vode iz česme - sinoćne opijanje i jutrošnja slanina i sirup nisu se baš najbolje slagali sa njegovom probavom - spustio je pozamašnu pozadinu u škripavu fotelju od veštačke kože, ispružio kratke noge i iskapio neprijatnu mešavinu jednim gutljajem. Zatim je izvadio starinski blok iz fioke stola i počeo da piše. Počeo je da zapisuje poznate, skraćene teze, kao i uvek nakon prvog sastanka sa klijentom na početku svakog slučaja. Ali uskoro je proza postala tečnija i počeo je uvidima da popunjava stranice.

Niki Roberts bila je fascinantna žena, a misterija koju mu je iznela bila je još neobičnija od nje same. Zapravo, Vilijams je mislio da je ovde suočen sa dve misterije, kao što je pažljivo objasnio Niki kada joj je naplatio dvostruki honorar.

„Tu je afera vašeg supruga. Želite da znate ko je bila ta žena, kako su se upoznali i tako to?“

„Da“, rekla je Niki.



„To je prvi slučaj. A zatim su tu ubistva, i pretnje upućene vama. Želite da otkrijem ko stoji iza njih. U suštini da obavim posao Policijske uprave Los Anđelesa umesto njih?“

„Upravo tako.“

„To je drugi slučaj.“

Niki nije ni trepnula dok je u Međunarodnoj kući palačinki ispisivala Dereku ček za jednomesečno angažovanje po dvostruko većoj nadoknadi nego inače, i velikodušnu sumu za troškove. Vilijamsu je ova žena počela sve više da se dopada.

Brzo je procenio da će ovde muževljeva afera biti zlatna guska. Ne samo zato što je taj slučaj bio sasvim njegov - pretpostavljao je da Policijsku upravu Los Anđelesa boli dupe koga je Dag Roberts kresao, i koga nije kresao, a i zašto bi? Što je značilo da, barem teoretski, Derek tu istragu može da otegne. Kao i svi privatni detektivi, Vilijams je živeo od preljuba, i svakog dana se zahvaljivao bogu na grešnicima u Zapadnom Los Anđelesu.

Slučajevi ubistava bili su složeniji. Loša strana bila je što je uvek postojala šansa sa beskorisni pripadnici Policijske uprave Los Anđelesa uhapsu ovog takozvanog zombi ubicu ili da ga uhapsu uskoro, pre nego što Derek potroši novac za prvi mesec. S druge strane, Niki je tvrdila da policija nije otkrila ništa do sada i da pretnje po njen život nije shvatala ozbiljno. Činilo se da se niko ne bavi vozačem terenca koji je pokušao da je pregazi, niti svedokom koji joj je spasao život. Nikina vera u policiju je u ovom trenutku bila toliko mala da se nije trudila čak ni da im pokaže pretnje koje je dobila mejlom, već ih je donela Vilijamsu.

Što je bio još jedan odličan znak. Što je više dokaza imao, to su mu bolji bili izgledi da će na cilj stići pre policajaca Policijske uprave Los Anđelesa.

Da, sve u svemu, ovaj slučaj obećavao je da se pretvori u ozbiljan zadatak.

Sama ubistva su ga opčinjavala. Kao i svi ostali, Derek je pratio priču u novinama i na televiziji. Veoma mladu, veoma lepu ljubavnicu Vilija Bejdenu - koja je pritom još i sasvim slučajno bila pacijent Niki Roberts - manijak sa nožem mučio je na jeziv način pre nego što joj je zario nož u srce i bacio njeno nago telo u žbunje pored auto-puta. Tri dana kasnije ista sudbina zadesila je i mladog Afroamerikanca Trejvona Rejmonda - asistenta Niki Roberts i bliskog porodičnog prijatelja - s tom razlikom što je on poživio dovoljno dugo da stigne do bolnice, ali je preminuo pre nego što je mogao

otkriti ko je napadač. Do sada je sve ovo bilo užasno. Ali sve je postajalo još gore. Bejdenova ljubavnica očigledno se borila sa napadačem, pa joj je pod noktima ostala DNK ubice. Nakon brojnih curenja informacija da su ti uzorci sadržali mrtve ljudske ćelije, rasprela se čitava „zombi“ sapunica, najpre na internetu, a zatim i u medijima. Zaista je bilo neverovatno u šta su sve ljudi bili spremni da poveruju ovih dana. Međutim, u stvarnom svetu niko nije uhapšen ni za jedno ubistvo, a kamoli optužen. Nije ustanovljen čak ni jasan motiv ubistava. Sve je bilo prava misterija.

„Znači, Policijska uprava Los Anđelesa još nema nijednog osumnjičenog?“, upitao je Vilijams Niki.

„Ne zvanično. Premda mislim da jedan od detektiva, Džonson, sumnja u mene. Svakako se prema meni ponaša kao da sam kriminalac svaki put kada razgovaram s njim.“

„Ne bih to suviše ozbiljno shvatao“, rekao je Vilijams. „Svi policajci su nepristojni.“

Nisu svi, pomislila je Niki razmišljajući o šarmantnom Gudmanu. Ali je misli zadržala za sebe. Međutim, iznenadila ga je priznavši mu odmah da je slagala detektive prilikom informativnog razgovora.

„Pitali su me jesam li poznavala mladića po imenu Brendon Groš. Rekla sam da nisam. Ali poznajem ga. Barem sam ga poznavala. Bio je moj pacijent. Moj suprug ga je poslao meni preko jedne od svojih klinika.“

„Zašto su vas pitali za tog mladića? I zašto ste lagali?“, upitao je Vilijams.

Niki je slegnula ramenima. „Nisam sigurna zašto su za njega pitali. Pretpostavljam da su mislili da je on možda upleten u ubistva. Ali znam da nije. Brendon nije bio sposoban za tako nešto. Bio je veoma nežan, veoma mio.“

Nasmešila se čežnjivo. „Pretpostavljam da sam lagala da ga zaštitim. Nisam razmišljala mnogo o tome u tom trenutku.“

„Svesni ste da je to ometanje pravde?“, istakao je Vilijams. „Ukoliko policija to otkrije i ako bude želela da vam to prišije, može to da uradi.“

„Znam, ali nije me briga“, rekla je Niki odvažno. „Činjenica je da im ne verujem, gospodine Vilijamse.“

Vilijams je u tom trenutku poželeo da joj baci petaka. *Pa, dvoje nas je u toj priči, dušo.* „Ali meni verujete?“

„Plaćam vas“, nasmešila se Niki. „To stvara sasvim drugačiju dinamiku.“

„Da, gospođo, bogami je tako.“ Vilijams joj je uzvratio osmeh. „Znači ovaj mali, Brendon. Kada ste poslednji put bili u kontaktu s njim?“, upitao je.

„Baš davno. Pre više od jedne godine“, odgovorila je Niki. „Pozvao me je iz Bostona. Opet je počeo da se drogira, bio je veoma potišten. Plašim se da je bio u veoma lošem stanju.“

„Mislite li da je mrtav?“, upitao je Vilijams neuvijeno.

Niki je slegnula ramenima. „Svakako je moguće. Ali ne znam.“

„Dobro.“ Vilijams je promenio pravac razgovora, pribeleživši da je pitanje Brendona Grolša još otvoreno. „Pričajte mi o detektivima koji vode slučaj.“ Teško uzdahnuvši, Niki je počela da opisuje detektiva Mika Džonsona: njegovo gnevno neprijateljstvo prema njoj i njegovu paranoju, njegovu rešenost da nju vidi kao počinioca zločina pre nego kao žrtvu. „Rekao mi je u lice da misli da sam izmislila priču o tome kako je tip u terencu pokušao da me ubije. To je smešno. Njegov partner mnogo je razumniji. Detektiv Lu Gudman.“ Vilijams je primetio kako se Nikino lice razvedrilo kada mu je izgovorila ime. „On je drugačiji.“

„Na koji način?“

„Na svaki mogući. Učtiv je, vredno radi, obrazovan je. Otvorenog uma.“

„Ali i dalje ne postiže nikakav napredak u slučaju“, podsetio ju je Vilijams. „Pretpostavljam da je tako“, priznala je Niki nevoljno. „Barem ga ne postiže dovoljno brzo. On misli da je ubica od samog početka želeo mene da ubije. Da je Lisu Flanagan možda ubio greškom jer je nosila moj kišni mantil i izlazila iz moje kancelarije kada je napadnuta.“

Vilijams je bio skeptičan. „To mi zvuči pomalo nategnuto.“

„Ne znam“, kazala je Niki. „Bilo je mračno i padala je kiša. A Lisa i ja pomalo ličimo. Barem na prvi pogled. Mislim, Lisa je bila mnogo mlađa i lepša od mene.“ Vilijams je nije ispravio. Niki Roberts je bila zgodna žena za svoje godine, u to nije bilo sumnje, ali video je fotografije Lise Flanagan. Devojka je bila bomba. Kakva šteta.

Kasnije mu je ispričala i za fotografiju koja je nestala iz njene spavaće sobe i popunila praznine u vezi sa tajanstvenim crnim terencem koji je pokušao da je pregazi i mladićem što joj je priskočio u pomoć. Takođe mu je donela kopiju pretećeg mejla koji je primila prethodne noći. Nije razumeo

zašto detektiv Džonson nije želeo da ove incidente shvati ozbiljno, naročito u kontekstu ovih jezivih ubistava i Nikine bliske povezanosti sa obe žrtve. To nije imalo smisla. Je li Džonson znao nešto što njegov partner nije?

Zapisao je sva ova pitanja, a zatim se naslonio i pažljivo slušao kako Niki vraća razgovor na *pravi* razlog iz kog ga je unajmila: aferu njenog muža.

Priča koju mu je Niki ispričala bila je vrlo bolna. Ali je Vilijamsu instinkt rekao da je i nepotpuna. Činilo se da nedostaje nekoliko ključnih delova slagalice, činjenice koje Niki ili nije znala, ili nije bila spremna da podeli s njim - zasada.

Niki je tvrdila da je za muževljevu aferu saznala u noći njegove smrti. Dag Roberts izgubio je kontrolu nad vozilom na Međudržavnom auto-putu 405 jedne noći i poginuo na mestu. Kada je policija pozvala Niki, otkrila je da nije bio sam. S njim se u automobilu nalazila i jedna žena.

„Pitali su me znam li ko je ona bila, ali ja nisam ništa znala. U tom trenutku pretpostavila sam da je možda neki od Dagovih pacijenata, ili koleginica koju je vozio kući s posla. Tek nekoliko dana kasnije saznala sam istinu. Čula sam dva policajca kako razgovaraju. Razgovarali su sa osobljem u bolnici u kojoj je Dag radio i nekoliko ljudi im je reklo da je ta žena bila Dagova devojka. Nisam najpre u to poverovala. Nije mi to imalo smisla - još nema nikakvog smisla. Ali, kada sam pitala Dagovog najboljeg prijatelja, Hadona, potvrdio je da se Dag viđao sa nekim. Kao što možete da zamislite, bila sam van sebe. Preklinjala sam Hadona da mi kaže pojedinosti, ali je tvrdio da ništa ne zna.“

„Niste mu poverovali?“

„Da li biste mu vi poverovali?“, upitala je Niki. „On i Dag bili su najbolji prijatelji. Možda je mislio da me štiti, ili da štiti sećanje na Daga. Ne znam. Ali meni su potrebni odgovori, gospodine Vilijamse. Ja sam do sada uspela da saznam samo da je bila Ruskinja i da se zvala Lenka. Ništa drugo ne znam.“

„Šta biste želeli da znate?“, upitao je Derek.

„Sve.“ Nikine oči su blesnule gnevom. „Želim sve da znam. Ko je bila, koliko dugo je njihova veza trajala, kako su se upoznali, gde su se upoznali. Želim da znam koliko su često spavali zajedno, i gde, i želim da znam zašto. Zašto je to uradio? *Zašto?* Bili smo srećni. Nije mu bio potreban niko drugo! Bili smo neverovatno, neverovatno srećni.“

Vilijam nije rekao ništa, ali je pažljivo pratio Nikine reakcije. Posmatrao je kako su sva pribranost i kontrola, i mir sa kojim je razgovarala o ubistvima i napadu na nju, izleteli kroz prozor, i kako ih je zamenila mešavina žalosti, poricanja i moćnog, gotovo opipijivog gneva.

*Ličnost ove žene je podeljena, pomislio je.*

*Jedna strana vlada svojim osećanjima. Druga njima ne vlada.*

*Jedna strana živi u stvarnom svetu. A druga beži u svet mašte.*

*Jedna govori istinu. A druga laže. Premda laže samu sebe.*

Primitio je takođe da je Niki Roberts, čak i kada je njen život bio u opasnosti, najvažnije bilo da reši zagonetku u vezi sa muževljevom ljubavnicom. Ima li tu još nečeg što mu ne govori? Je li prećutala nešto o „Lenki“? Možda je njena hrabrost proisticala upravo iz te opsesije? Sirotu ženu već su mučile okolnosti muževljeve smrti i izdaja koja se zahvaljujući njima razotkrila.

Možda je, nakon toga, ništa više nije plašilo?

Vilijamsu je iskustvo govorilo da nije bilo mnogo opasnijih i moćnijih ljudi od onih koji više nisu imali šta da izgube.

Kada je završio sa inicijalnim beleškama, prošao je čitav sat. Sada je bilo jedanaest i trideset, skoro vreme ručka, ali Dereku prvi put želudac nije bio prioritet. Gotovo nežno prešao je rukom preko žute koverte koju mu je Niki predala i prvi put je otvorio.

Zanimalo ga je koje je pojedini odlučila da uključi u svoj dosije „činjenica“, a koje je izostavila ili izmenila. Njena iskrenost u vezi sa Brendonom Grolšom i laganjem policiji bila je razoružavajuća. Što znači da mu je, u jednu ruku, verovala. Ali Derek Vilijams nije bio toliko naivan da poveruje da mu je bilo koji klijent ikada bezrezervno verovao. Ako je uopšte postojalo nešto kao što je bezrezervno poverenje.

„Šta si mi pripremila, dušo?“, promrmljao je sebi u bradu.

Kada je izvadio prvu stranicu iz Nikine fascikle, bio mu je potreban trenutak da smesti nepoznati osećaj u grudima. Nije to bio stres, ni problemi sa varenjem, ni žgaravica. Bila je to sreća. Bio je srećan.

Činilo se da se njegova sreća preko noći promenila. Imao je novi slučaj, novog klijenta i novi izazov.

Derek Vilijams se vratio.

Temeljan do srži, neko vreme je u tišini čitao dokumente koje mu je dostavila. Zatim ih je iznova pročitao. Pa još jednom. Minuti su se pretvorili u sate. Mnogo je ovde bilo različitih mesta od kojih je mogao da krene.

Naposletku mu je jedno ime, od mnoštva koje je Niki odlučila da spomene, upalo u oči. U kontekstu dva ubistva, bio je to nevažan igrač, sporedna figura, u najboljem slučaju samo dodirna tačka. A ipak to ime Derek Vilijams dobro je poznavao - suviše dobro - iz jednog drugog slučaja, iz nekog drugog vremena.

Vratio se u mislima u prošlost.

Deceniju unazad...

## DVADESET DRUGO POGLAVLJE

### PRE DEVET GODINA...

Derek Vilijams provirio je kroz staklena vrata kancelarije i pogledao par u čekaonici.

Bila je to sjajna kancelarija, nova i skupocena, pa je i čekaonica bila impresivna - sa visokom tavanicom i opremljena kaučevima poznatih dizajnera nameštaja sa otmenim časopisima koji se bave „životnim stilom“, po savetu njegove nove supruge, Lorejn.

„Moraš potrošiti novac da bi ga zaradio, dušo“, bila je njena omiljena uzrečica, pored uzrečice: „Nikada nećeš dobiti drugu priliku da ostaviš dobar prvi utisak.“ Derek je trpeo Lorejninu slogan-filozofiju jer je voleo Lorejn i zato što je imala izvrsno dupe i velike sise, a on je bio srećan kao sam đavo što je njega odabrala od svih momaka koji su želeli da je kresnu. A i činilo se, barem u tom trenutku, da je bila u pravu kada je rekla „da moraš da potrošiš novac da bi ga zaradio“. Zbog nove kancelarije povećao je cenu usluga za šezdeset procenata, a obim posla mu se utrostručio. „Ljudi manje brinu kada nešto skupo plate. Niko ne želi jeftinu uslugu“, rekla je Lorejn. I u tom pogledu bila je u pravu.

Par koji je danas došao Dereku je platio već čitavo bogatstvo, da se ne spominju pozamašni troškovi, za posao koji je nedavno obavio u njihovo ime. Nije mogao da ih ne žali, i bio je nervozan zbog predstojećeg susreta. Sedeli su jedno pored drugog i držali se za ruke, ali su gledali pravo preda se, kruti i nepomični poput statua.

Muškarac, Taker Klensi, bio je snažan i dobro građen, od onih muškaraca koji su izgledali kao da ih kragna večito steže. Nosio je klasičnu kicošku uniformu; pantalone boje zemlje i belu košulju, i verovatno je negde na gornjem delu izvajanog tela imao tetovažu slona Republikanske stranke. Sve je na njemu bilo uredno, svaka je dlaka bila na svom mestu. A ipak mu je lice bilo izbrazdano dubokim borama, nepogrešivim otiscima žalosti i očajanja. Bio je u srednjim četrdesetim godinama, ali je izgledao najmanje dvadeset godina starije. Dovoljno je bilo strašno kada ljudima umre dete. Ali da vam jedina ćerka nestane bez traga, i da vam ostane samo trunka nade da će vam

se možda jednog dana vratiti uprkos svemu i da bi košmar konačno mogao da se okonča? Derek Vilijams nije mogao da zamisli ništa gore.

Činilo se da se supruga, Meri, drži bolje. I ona je izgledala iscrpljeno, ali i nekako pomireno sa sudbinom na način na koji njen suprug nije bio. Ako se ona još nadala da će pronaći ćerku, to se na njenom srdačnom sredovečnom licu nije videlo.

*To je dobro, pomislio je Vilijams. Barem je jedno od njih prihvatilo realnost.*

Poslednje tri sedmice proveo je u Meksiko Siti u porazi za tragom ćerke Klensijevih, Šarlot, i pokušavajući da stvori sliku o njenom kretanju pre nego što je nestala i stvori kakvu-takvu uverljivu teoriju o onome što je moglo da joj se desi. Kako je bila vitka, privlačna plavuša neobično visoka za svoj uzrast, Šarlot bi se izgledom isticala svugde, a naročito u gradu kakav je bio Meksiko Siti, gde je bila viša od svih drugih devojaka i gde joj je na čelu pisalo da je Amerikanka. Ali činilo se da je niko nije video od one večeri kad je nestala.

Klensijevi mu nisu dali mnogo na prvom sastanku, u najvećoj meri zato što meksička policija njima nije ništa dala. U početku je Taker Klensi verovao, duboko, instinktivno, da je policija u inostranstvu, a naročito meksička policija, beskorisna i da će se sve popraviti čim se u slučaj umešaju „superiorni“ američki zvaničnici. Veliki mu je bol zadalo otkriće da ni FBI ni osoblje u ambasadi nisu bili ništa bolji od Meksikanaca. Zapravo su, na neki način, bili još gori, jer nisu bili prosto nesposobni već se na trenutke činilo uopšte ne uzimaju u razmatranje brige Klensijevih.

„Nije ih briga za Čarli!“, besneo je razjareni i zaprepašćeni Taker Klensi Vilijamsu onog dana kad je odlučio da ga unajmi. „Ona je državljanka Amerike, za ime boga. Zašto je ne traže? Zašto ne obilaze teren?“

Vilijams je razumeo Takerov gnev i delio ga je, ali nije delio njegovo iznenađenje. „Tužna istina je, gospodine i gospođo Klensi, da FBI neće tračiti sredstva na ovakav slučaj ukoliko niste bogati i ukoliko nemate snažne političke veze. Vaša ćerka imala je osamnaest godina kad ste poslednji put s njom razgovarali. Mnogi mladi ljudi prosto odu ništa ne govoreći roditeljima.“

„Ne i Čarli“, zarežao je Taker Klensi.

„I ne na čitavu godinu“, dodala je njegova supruga smirenije. „Znamo da



joj se nešto desilo, gospodine Vilijamse“, rekla je, hrabro potiskujući suze.

„Samo želimo da znamo šta. Ljude, turiste, tamo kidnapuju. Mislim, opasno je. Gospođa Bejden nas je upoznala sa statistikom...“

„Ko?“, upitao je Vilijams.

„Valentina Bejden“, odgovorio je Taker Klensi promuklo. „Ona je supruga Vilija Bejdena i vodi dobrotvornu organizaciju koja pomaže u potrazi za nestalim osobama. Pomogli su nam više nego bilo ko drugi. Pokušali su da rašire glas i tamo.“

Iznenada je Vilijamsu sve postalo jasno. Već je video Takerove, na televiziji. U jednoj od onih reklama što mame suze na oči, koje objavljuju dobrotvorne organizacije. Samo je delimično pratio, ali reklama je išla za vreme utakmice u jednoj od pauza predviđenih za to, što mora da je koštalo čitavo bogatstvo. Sa stidom se zapitao da li su i njegov honorar plaćali novcem Bejdenovih, ali je potisnuo ovu misao kada je Taker Klensi nastavio dalje.

„Nije trebalo da je pustim“, gundao je razjareno.

„Vidite, gospođa Bejden rekla nam je da se obično zahteva novčana isplata za otete strance“, kazala je Meri Klensi Vilijamsu. „Nama se niko nije obratio. A ja sada ne znam da li je to dobro ili loše.“

*Loše je*, poželeo je da joj kaže Vilijams. Pitao se da li je milosrdna supruga Vilija Bejdena ovim ljudima rekla da su u ovom trenutku izgledi da će pronaći Šarlot Klensi živu jedan naspram sto. Život je bio jeftiniji južno od granice nego što je većina običnih Amerikanaca iz srednje klase to mogla i da zamisli. A i Šarlot je bila mlada, naivna i privlačna. Nije slutilo na dobro.

Klensijevi su ipak unajmili Dereka Vilijamsa da obavi posao i on je nameravao da to uradi najbolje što je umeo.

Četiri dana kasnije sleteo je u Meksiko Siti naoružan samo prezimenom i adresom Šarlotinih poslodavaca, imenom drugarice koju je poznavala tamo i koju je spominjala u retkim prilikama kada bi pozvala porodicu telefonom, i nekoliko fotografija i ličnih podataka, uključujući i broj njenog telefona u Meksiku. To je bilo to. Nije gajio neku naročito nadu, ali Lorejn ga je bila podsetila: „Deset hiljada dolara je deset hiljada dolara, Derek. I barem ćeš se malo osunčati.“

I jeste se osunčao. A stekao je i obrazovanje. Nikakvo istraživanje nije

moglo da ga pripremi za potpuno bezakonje u Meksiko Siti. Život je tamo bio nalik životu na Divljem zapadu. Klensijevi mora da su poludeli kada su dozvolili naivnoj ćerki tinejdžerki da dođe sama ovde da radi. Narko-bande operisale su gotovo slobodno i nekažnjeno, a ubistva i otmice bili su zapanjujuće uobičajeni - bila je to prosta svakodnevnica. Neki lokalni policajci su bili izvanredno hrabri i suprotstavljali su se opasnostima na ulicama svoga grada uprkos tome što su time rizikovali da ih muče ili im odseku glave, ili da izvrše odmazdu nad njihovim porodicama. Ali većinom su bili podmitljivi, i bili su na platnom spisku ili bandi ili lokalnih bogatih porodica i samo su njima služili na štetu običnih građana. Što se tiče lokalnih političara, u gradu je korupcija vladala od vrha do dna i uticala je na svaki aspekt života, poput plave vene plesni koja se provlači kroz rokfor sir.

Šarlotini poslodavci, porodica Enserito, živeli su u gradu već generacijama, i činilo se da su se, umorno, pomirili i sa otmicama i sa pretnjama nasiljem, „Nažalost, uveren sam da je Šarlot mrtva“, rekao je Huan Enserito Vilijamsu dubokim, zvučnim baritonom, u kom se nije čuo ni nagoveštaj šoka. „Plašim se da se to ovde dešava.“

„Imate li ideju zašto bi neko želeo da je ubije?“, upitao je Vilijams. „Da nije u pitanju prosto netrpeljivost prema Amerikancima? Ili pretpostavka da je njena porodica bogata i da će biti voljna da plati da je vrate? Premda, kao što znate, niko nikad nije tražio novac od Klensijevih.“

Anhelina Enserito, lepa žena sa složenom pletenicom tamne kose, iznela mu je svoje mišljenje: „U našem gradu, gospodine Vilijamse, bandama nije potreban razlog. Upozorili smo Čarli da se drži bezbednijih naselja, i da nikada ne vozi sama nakon što padne mrak. Ali mislim da je možda bila pomalo impulsivna.“

„I niste pomislili da je sprečite? Da se umešate i kažete 'ne' kada je noću izlazila sama vašim kolima?“, upitao je Vilijams, kome se u glasu čula snažna optužba, premda mu to nije bila namera. Pogodilo ga je što su ovi ljudi tako smireno, tako nemarno govorili o potencijalnom ubistvu jedne mlade žene.

„Zaposlili smo Šarlot da brine o našoj deci“, odgovorio je Huan defanzivno. „Nije naš posao bio da brinemo o *njoj*, da je pratimo u njeno slobodno vreme.“

„A i znate, bila je mlada, plavokosa i privlačna“, dodala je Anhelina, ni najmanje uvređena Vilijamsovim poslednjim pitanjem, jer je i dalje razmišljala o njegovom prethodnom pitanju. „Pa je možda, u njenom slučaju,

motiv bio čisto seksualne prirode?“

„Je li imala momka?“

Oboje su odmahнули glavom. „Ne.“

„Niko nije dolazio u kuću.“

„Mi nikoga nismo videli“, rekla je Anhelina. „Uglavnom je bila sa decom. Postojala je jedna devojka sa kojom je volela da se druži u naselju Huarez - druga jedna dadilja, čini mi se. Ali nije bilo momaka. Iskrena da budem, nije mi delovala kao takav tip devojke.“

Vilijams je pogledao svoje beleške.

„Devojka - da se nije nekim slučajem zvala Frederik?“

„Tako je!“, nasmešila se Anhelina. „Frederik. Tako se zvala.“

„Pretpostavljam da se ne sećate njenog prezimena.“

Anhelina Enserito odmahнула je glavom.

„Ja se sećam.“

Dečak od nekih deset godina pridružio im se na terasi. Sa maslinastom kožom, gar-crnim kosom, dugačkim tamnim trepavicama i onako od glave do pete obučen u belu tenisku odeću sa potpisom Ralfa Lorena, izgledao je kao da je sišao sa stranica časopisa *Taun end kantri*. „Prezivala se Zidan“, rekao je samouvereno. „Kao fudbaler. Zato sam i upamtio njeno prezime.“

„Hvala ti“, Vilijams mu se nasmešio. „Kako se ti zoveš, mali?“

„Antonio“, rekao je dečak. Činilo se da je oduševljen što učestvuje u razgovoru odraslih, ali je Vilijams primetio da su njegovi roditelji postali napeti i činilo se da samo čekaju priliku da ga oteraju.

„Jesi li ikada video Frederik, Antonio?“, upitao je Vilijams. „Dok te je Šarlot čuvala?“

„Naravno. Mnogo puta.“

„Sećaš li se gde si je upoznao?“

Dečak je klimnuo potvrdno. „U parku. I u kući u kojoj je boravila. Tamo su bile samo devojčice, ali su imale tobogan, i trambulinu i...“

„Dobro, Antonio, hvala, mili“, prekinula ga ja majka, koja je razmenila uznemiren pogled sa mužem. „Odlazi na tenis.“

„Gde se nalazila kuća?“ Vilijams je uhvatio dečaka za ruku.

„Kasni na trening“, rekao je Huan Enserito strogo. „Molim vas, gospodine Vilijamse, da ne zloupotrebjavate našu dobru volju. Vaš posao nema nikakve veze sa našim sinom.“

„Naravno da ima“, Vilijams je jednako iznerviranim tonom odgovorio starijem muškarcu. „Potrebna mi je adresa, senjor Enserito. Frederik Zidan je možda jedina osoba koja zapravo zna šta je moglo da se desi Šarlot. Zamislite, gospodine, kako se sada oseća sirota Šarlotina porodica koja o njoj ne zna ništa. Kako biste se vi osećali da je vaše dete u pitanju?“ pokazao je glavom Antonija, koji je uznemireno oklevao pored njih ne znajući da li da ide ili da ostane.

Dečakov otac je smekšao. „Sećaš li se gde se kuća nalazila, Antonio?“, upitao je nežno.

„O, da.“ Dečak se nasmešio. „Imam izvanredno pamćenje.“ Okrenuo se Vilijamsu i uslužno dodao: „Mogu li sada da vas odvedem tamo ako želite?“

\* \* \*

Frederik Zidan bila je neugledna mlada žena u ranim dvadesetim godinama sa kratkom mišje-smeđom kosom i imala je blede meko telo sredovečne žene. Ali njen stil odevanja nije priznavao ove mane. Otvorila je vrata u suknji od teksasa koja je bila toliko kratka da teško da je tako mogla da se nazove i u pripijenoj beloj majici kratkih rukava ispod koje se jasno video napeti crveni brusthalter. A jasno se videlo i da je dobra osoba. Kada joj je Vilijams objasnio prirodu svoje posete, svim silama se trudila da mu pomogne.

„Znate li da ste vi prva osoba koja se potrudila da dođe da razgovara sa mnom o Čarli?“, obavestila ga je, sklanjajući stvari sa neurednog kauča da bi mogao da sedne i gurajući mu čašu vode sa ledom u ruku. „Osim one žene iz dobrotvorne organizacije.“

„Žene iz dobrotvorne organizacije?“

„Iz organizacije *Nestali*“, razjasnila je. „Pokušavali su da pomognu, da objave Čarlino ime i sliku ovde. Što je odlično, jer policija ni najmanje za nju ne mari.“

*To je zanimljivo*, pomislio je Vilijams. Iz razgovora sa Takerom i Meri Klensi stekao je utisak da su sa njima Valentina Bejden i njena dobrotvorna

organizacija tek nedavno kontaktirali u Americi i da su im ponudili besplatnu medijsku pokrivenost. Ali sada se činilo da se Valentina zainteresovala za Šarlotin nestanak od početka. *Čudno je da to, kao ni svoj razgovor sa Frederik, nikad nije spomenula Klensijevima.*

„Rekli su mi da će se upetljati američka policija“, nastavila je Frederik, „ali niko mi se nikada nije javio.“

Rođena i odrasla u Ruanu, Frederik je engleski govorila samo sa blagim francuskim naglaskom. Vilijams je bio impresioniran.

„Mnogo sam putovala kao mala“, kazala mu je Frederik. „Naučila sam engleski još kao beba, ali govorim još i španski i italijanski. Mislim da mi je to olakšalo život ovde. Sirota Čarli bila je pomalo izolovana jer njen španski nije bio dobar. Mnogo se oslanja na mene da joj prevodim. A i ja sam starija, znate? Ovo je za nju bilo prvi put da ode od kuće. Bože, kako je to *tužno*.“

„Pokušavam da izgradim sliku o njenom životu ovde otkako je došla da radi za Enseritove“, rekao je Vilijams.

„U redu“, Frederik se nagnula prema njemu željno, a debela rolna sala pala je preko gume njene suknje. „Šta želite da znate?“

„Porodica za koju je radila je kazala da nikada nije videla nikakvog momka. Je li to istina?“

„Verovatno je istina da nikoga nikada nisu videli“, odgovorila je Frederik. „Ali Čarli se sa nekim vidala, to je sigurno. Već sam to ispričala policiji, i organizaciji Nestali, ali činilo se da ih to mnogo ne zanima.“

„Mene zanima“, uverio ju je Vilijams. „Jeste li ga upoznali? Znate li kako se zove?“

Frederik je odmahнула glavom. „Ne. Tu i leži problem. Bio je tajna. Čarli se on mnogo dopadao, sve vreme je o njemu pričala. Ali bio je oženjen, i mnogo stariji od nje, i baš bogat i moćan - barem mi je tako rekla. Niko nije smeo da ga upozna niti da sazna ko je on.“

Vilijams ju je željno slušao. Ovo je bio pomak, kakav-takav.

„Je li bio Meksikanac? Amerikanac?“

„Ne znam njegovo poreklo, nikada mi nije rekla. Mislila sam da je lokalac, ali možda sam se prevarila... Znam da je mnogo putovao. Nije uvek bio u gradu i Čarli je venula za njim kao izgubljeno mače kad god je bio na putu.“

Vilijams je ovo zapisao. „Znate li kako su se upoznali?“

Frederik se na trenutak zamislila. „Mislim da ga je upoznala u kući svojih poslodavaca. Možda je bio poslovni saradnik oca porodice?“

„Znate li još nešto?“, pritisnuo ju je Vilijams. „Je li vam rekla čime se ovaj muškarac bavi, je li spominjala njegovu porodicu, njegovu prošlost? Bilo šta što bi moglo da mi pomogne da ga pronađem?“

„Ne zapravo“, Frederik je grizla donju usnu. „Ne pomažem vam mnogo, zar ne? Mislim da se možda bavio finansijama. U svakom slučaju, bavio se nekim poslom u kom se zarađuje mnogo novca. A i, kao što sam rekla, bio je oženjen, ali to je sve što znam. Ona je samo pričala o tome kako je bio odličan u krevetu. O tome i o poklonima koje joj je kupovao.“

„Poklonima?“

„O, da!“ Frederiksu zasjale krupne oči. „Kupovao joj je dijamante i cipele vredne hiljadu dolara. Baš otmene, skupe stvari. Obožavala ga je, ali činilo se da je to osećanje uzajamno.“

„I bili su zajedno kad je nestala“, upitao je Vilijams. „Jesu li se posvađali? Raskinuli?“

Frederik je odmahнула glavom. „Nisu. Zaista nisu. Zapravo bih rekla da su bili bliskiji nego ikada pre. Trebalo je da se te noći nađe s njim i bila je jako uzbuđena. Sećam se da je sedela gde i vi sada i pričala mi kako će provesti život sa tim tipom.“

„Je li moguće da je pobjegla s njim?“, upitao je Vilijams. Sve do sada bio je sasvim uveren da je Šarlot mrtva. Ali slika ove ljubavi koju je prikazivala njena prijateljica otvarala je vrata i drugim, manje jezivim, mogućnostima. „Možda su sada negde na nekoj plaži.“

„Razmišljala sam o tome“ rekla je Frederik. „Mislim, volela bih da u to verujem. Ali ne slaže se, zar ne? Bogati, moćni, porodični poslovni ljudi ne nestaju tek tako. A Čarli se možda i nije naročito slagala sa roditeljima, ali ne verujem da bi pobjegla u zalazak sunca a da im ne kaže ni reč. Bila je dobra devojka. Ne bi učinila nešto tako okrutno.“

Vilijams je otišao nakon što se zahvalio Frederik na pomoći i pružio joj svoju vizitkartu u slučaju da se još nečeg seti. „Biću u Hiltonu narednih deset dana. Ali možete da me pozovete na mobilni i nakon toga ako se nečega setite, u bilo kom trenutku.“

Stvari su se nakon ovoga brzo odvijale. Enseritovi nisu bili naročito srdačni kada se Vilijams vratio i pokušao da razgovara s njima po drugi put o muškarcima koji su dolazili u njihovu kuću, konkretno Huanovim oženjenim poslovnim saradnicima. Na svu sreću, većina zaposlenih u domaćinstvu je, u zamenu za nekoliko pezosa i američki viski, bila mnogo predusretljivija. Nekoliko njih je Vilijamsu spomenulo naočitog Amerikanca koji je posetio kuću nekoliko puta u toku leta i koga su često viđali kako razgovara sa mladom dadiljom.

„Dopadao joj se. Dopadali su se jedno drugom“, obavestio je Vilijamsa radnik koji je održavao posed Enseritovih smešeći se bezubo. „To se videlo.“

Svi su se slagali da je „Amerikanac“ bio ili bankar ili advokat, i da ga je sa Huanom Enseritom upoznao čovek po imenu Luis Rodriguez, još jedan bogati lokalni poslovni čovek i filantrop.

„Rodriguez je divan čovek“, rekao je radnik Vilijamsu, što je ponovila i domaćica, služavka i gotovo svi sa kojima je Vilijams razgovarao. „Izvukao se iz siromaštva, ali i dalje vodi računa o sirotinji. Nije kao oni.“ Radnik je pokazao glavom prema kući misleći na svoje poslodavce, Huana i Anhelinu. „Ali ljudi oko njega, kao što je taj američki bankar? Ne znam za njih.“

Nekoliko dana nakon susreta sa Frederik, Vilijams se silno uzbuđen javio telefonom kući.

„Tražiću od Klensijevih da mi plate još nedelju dana ovde“, rekao je Lorejn zadihano sa balkona svog apartmana sa pogledom na bazen u Hotelu Hilton. Ispod njega je na ležaljka u sićušnim bikinijima ležala grupa gipkih preplanulih mladih žena, ali Vilijams ih nije ni primećivao. „Znam da ovaj Amerikanac ima neke veze sa nestankom Klensijeve. Porodica za koju je radila tvrdi da ne zna ko je on, ali očigledno je da lažu. Znaš li ko još laže, što je baš čudno? Ili barem ne govori sve?“

„Ko?“, -upitala je Lorejn poslušno.

„Valentina Bejden - supruga Viliija Bejdena. Njena dobrotvorna organizacija pomaže Klensijevima, ali ispostavilo se da već mesecima traži Šarlot, da se raspituje za nju. Mislim, zašto to nisu rekli roditeljima?“

„Ne znam, Derek“, odgovorila je Lorejn oprezno.

„Kako bilo, Amerikanac sa kojim se Šarlot viđala radio je za nekog lokalnog budžu po imenu Rodriguez, nekom vrstom lokalnog Robina Huda. Tako da imam novi trag prema njemu, što je odlično. Ako mi se gospođa

Bejden ne javi, a do sada mi se nije javila. Potrebno mi je samo ime, lutka. Malo mi nedostaje, osećam to.“

„Dobro, Derek.“ Iz nekog razloga Vilijamsova mlada supruga nije delila njegov entuzijazam. „Još jedna nedelja je u redu. Ali posle toga moraš da se vratiš kući. Svakog dana nas zovu i ja moram da odbijam poslove.“

„Ali ovo je posao. Klensijevi plaćaju, dušo“, podsetio ju je Vilijams.

„Da, plaćaju, ali ti si u Meksiku i bukvalno sve vreme posvećuješ samo jednom slučaju“, pobunila se Lorejn. „Ne možeš to sebi da priuštiš, Derek. Ne sada kad je beba na putu. Moraš da misliš na svoju porodicu.“

Vilijams je prekinuo vezu. Bio je iznenađen i razočaran što Lorejn nije videla koliko je ovo važno. Bilo je potrebno samo da razgovara sa Luisom Rodrigezom, pa da možda koliko već sutra otkrije muškarčevo cenjeno ime! Kada bi uspeo da pronađe oženjenog momka Šarlot Klensi, napravio bi ogroman pomak u ovom slučaju. Ako bi uspeo da reši misteriju i otkrije šta joj se desilo nakon što je napustila Frederik Zidan te noći, ne bi samo olakšao jad nedužnoj porodici već bi uspeo i tamo gde FBI, da se ne spominju Meksikanci, nije. Zahvaljujući organizaciji Nestali, Taker i Meri Klensi obišli su sve emisije uživo kod kuće. Milioni Amerikanaca znali su za slučaj Šarlot Klensi. Vilijams će se proslaviti rešavanjem tog slučaja, i to će ga vinuti u kategoriju vrhunskog istražitelja. Ako to nije bio dobar posao, onda nije znao šta jeste.

Ali ponajviše će rešavanjem ovog slučaja postići pravdu za Šarlot. Ponekad se Vilijams pitao da li je on jedini čovek na planeti, osim njenih roditelja i Frederik, kome je iskreno bilo stalo do toga.

Baš kada mu se javila ova misao, zazvonio mu je telefon.

*Molim te, budi Valentina Bejden. Molim te, budi Valentina Bejden...*

Zapravo je bila Frederik, i u njenom glasu čulo se isto ono ushićenje koje je Vilijams osećao.

„Setila sam se nečeg!“, izgovorila je zadihano.

„Odlično“, Vilijams se široko nasmešio i pružio ruku da uzme papir i olovku.

Setila sam se njegovog automobila. Videla sam jednom Čarli kako ulazi u automobil i sigurna sam da je to bio njegov automobil. „Mislim, nisam videla vozača. Ali bila je obučena za izlazak, i na licu joj je bio izraz kao da...“



„Kakav je automobil bio u pitanju?“ Vilijams nije mogao da se obuzda. Samo da je nešto neobično, nešto što može da pronađe.

„Jaguar. Jedan od onih starih“, rekla je Frederik. „Tamnozeleni. Mislim da to zovu trkačka zelena.“

Vilijamsu je došlo da je poljubi.

„To mora da je redak automobil, zar ne?“, pitala je Frederik. „Mislim, koliko takvih automobila može da se vozi po ulicama Meksiko Sitija?“ *Ne previše*, pomislio je Vilijams trijumfalno. *Svakako ne previše*.

Naredna sedmica predstavljala je najmučnijih sedam dana u Vilijamsovom životu. Nakon što je probudio nade Klensijevima, da se i ne spominje da ih je olakšao za još tri hiljade dolara koje nisu mogli da priušte, nadao se da će moći da stane pred njih i iznese im činjenice o postignutom velikom napretku. Ali ubrzo je otkrio da je obaviti nešto u Meksiko Sitiju ravno trčanju maratona sa patikama umočenim u melasu. Vilijamsu nije bilo jasno kako je bilo ko ovde uspevao da obavi bilo kakav posao, da se ne spominje da nagomila bogatstvo koje muškarci poput Luisa Rodrigeza kao da su stvorili niotkuda.

Prvi poraz je doživeo u vezi sa Rodrigezom. Robin Flud možda i jeste bio, ali je bilo i nemoguće doći do njega. Nije bilo teško - Vilijams je umeo da se nosi sa tim. Nemoguće. Zid recepcionera, sekretara i pomoćnika sekretara onemogućavao mu je pristup ovom velikom čoveku, i lično i putem telefona. Na mejlove su mu odgovarali poslušnici bez lica, a telefonske pozive su prebacivali, prebacivali i prebacivali dok čovek ne bi izgubio volju za životom.

Vilijams je pokušao da se pojavi u Rodrigezovoj kancelariji, nadajući se da će ga uhvatiti na pragu, dok bude dolazio ili odlazio, ali omanja vojska siledžija sa automatskim puškama ubrzo ga je odvratila od ovog pristupa. Što se tiče Rodrigezove kuće, ona nije imala prag, već dugačak vijugav prilaz iza ojačane čelične kapije, još jedan odred siledžija i nimalo prijatan zvuk gladnog laveža dobermana negde na posedu.

U međuvremenu, vlasnik nekog automobila nije mogao da se pronađe prostim pozivom Odeljenja za motorna vozila, kao kod kuće. Vilijams je bio siguran da mora postojati neka stara meksička izreka koju ljude uče od rođenja, a što u prevodu znači: „Čemu sve beležiti, kada možeš da i *ne*

beležiš?“ Ljutilo ga je što je pretpostavljao da dobrotvorna organizacija Valentine Bejden mora da ima barem *neke* od tih informacija. Ali, pošto su odlučili da ih ne otkriju Klensijevima, iz razloga znanih samo njima, i s obzirom na to da su uporno odbijali da odgovore na Vilijamsove pozive, nije imao druge nego da pokuša da ponovo izmisli točak.

Protraćene sate čekanja da mu se neko javi posvetio je istraživanju Luisa Rodrigeza, najmilijeg milijardera i čoveka koji je postao legenda zbog svoje darežljivosti, prizemnog držanja i zato što je podržavao svaku aktivnost koja je pomagala gradskoj sirotinji.

„*Potekao sam sa ovih ulica. Poznajem ove ulice*“, rekao je Rodrigez novinaru novina *La Hornada* prošle godine u intervjuu koji je Vilijam sada pročitao najmanje desetak puta: „*Neki ne vole što dajem novac policiji. Ali policija nam je potrebna. Oni su prva linija u ratu protiv droge, i niko ne bi trebalo da sumnja da rat besni.*“

Da, pomislio je Vilijams, *rat besni. Problem je što su lokalni policajci u velikoj meri špijuni za drugu stranu.*

„*Zato novac dajem centrima za rehabilitaciju*“, nastavio je Rodrigez. „*Izgubio sam sestru zbog droge. Iz tog razloga zapošljam izlečene narkomane u svojoj firmi. Ja nisam političar. Ja sam saosećajan čovek.*“

Ovaj intervju bio je suviše farisejski za Vilijamsov ukus. Pomalo previše „pogledajte kako sam ja izvanredan tip“. U suštini je to bio hvalospjev. Ali brojevi su podržavali njegovu hvalu. Čovek je zaista dao tovar para u dobrotvorne svrhe, naročito one koje su bile u vezi sa borbom protiv droge. Možda je i bio pomalo ženskaroš, ali činilo se da to samo doprinosi legendi o njemu. Sirotinja Meksiko Sitiija obožavala ga je i nije bilo teško videti zašto.

Bila je sreda kad je Vilijams konačno dobio priliku da se obrati Luisu Rodrigezu dok je ovaj izlazio iz redovne nedeljne terapije kod hiropraktičara.

„Istražujem nestanak mlade Amerikanke“, brbljao je bez daha dok je jedini telohranitelj koga je Rodrigez poveo sa sobom iskakao iz automobila i zaletao se prema njemu. „Potreban mi je samo minut vašeg vremena, gospodine. Verujem da ju je jedan od vaših poslovnih saradnika poznao. Zvala se Šarlot Klensi.“

Baš kada se telohranitelj spremio da ga obori na zemlju, Vilijams je video kako Rodrigez podiže ruku, i kako čovek staje u mestu kao da je igračka na daljinsko upravljanje. Rodrigez je pogledao pravo u Vilijamsa.

„Šarlot? *Karlota*“, razmišljao je. „Tako se moja sestra zvala. Tražite mog poslovnog saradnika, kažete?“

„Da, gospodine, tako je. Amerikanca. Mogao bi biti finansijer ili advokat. Verujem da vozi sportski jaguar trkačke zelene boje.“

Rodriguez se namrštio. „Niko mi ne iskače u sećanju. Ali ja saradujem sa mnogo američkih advokata, gospodine...“

„Vilijams. Derek Vilijams.“

Rukovali su se.

„Znate šta, dođite u moje poslovne prostorije u naselju Kolinija del Valje večeras oko šest. A u međuvremenu ću reći mojoj sekretarici da proveri podatke koji su vam potrebni. Možda ćemo uspeti da otkrijemo ime koje tražite.“

„Hvala vam, gospodine Rodrigezu“, rekao je Vilijams iskreno. Nakon svih jalovih telefonskih poziva i dana čekanja, konačno rezultat. „Doći ću.“

Vilijams se tačno u šesto pojavio pored recepcije u prizemlju zgrade u kojoj su se nalazile kancelarije Luisa Rodrigeza u naselju Kolonija del Valje. Obrijao se, istuširao i presvukao u blede odelo od lana, i sada je tako doteran laganim korakom išao preko mermernog poda predvorja zgrade.

Teško je bilo ne osetiti uzbuđenje što je ovde.

To je to, konačno. Ovo je prekretnica u ovom slučaju.

Naravno, morao je još da dokaže da je ljubavnik Šarlot Klensi učestvovao u njenom nestanku i, sad je već bio sasvim siguran, njenoj smrti. Ali, kada sazna ko je taj muškarac, moći će da počne da gradi slučaj protiv njega. U najmanju ruku moći će Šarlotinim sirotim roditeljima da prenese nešto konkretno, čak i ako to ne budu bile dobre vesti.

„Došao sam na sastanak sa Luisom Rodrigezom.“ Predao je recepcionerki posetnicu. „Očekuje me.“

Devojka se nasmešila i podigla slušalicu. Nakon kratkog razgovora na španskom, vratila je slušalicu i pogledala Vilijamsa.

„Jeste li sigurni da je sastanak danas, gospodine Vilijamse?“, upitala je učtivo. „Čini se da sastanak nije ubeležen u kalendar gospodina Rodrigeza.“

Vilijam se ukrutio. *Ponovo.*

„Siguran sam. Jutro sam razgovarao sa njim i zamolio me je da svratim u šest sati. Ja...“

Pre nego što je stigao bilo šta da kaže, pored njega su se pojavila dvojica naoružanih policajaca.

„Derek Vilijams?“

„Da?“, Vilijams ih je zbunjeno pogledao. Ne samo zato što se činilo da su iskrslili niotkuda već i zato što su znali kako se zove.

„Gospodine Vilijamse, uhapšeni ste.“

Pre nego što je Vilijams stigao bilo šta da kaže, muškarci su ga zgrabili za laktove, podigli ga i odvukli premda vratima koja su vodila na ulicu i kroz koja je ušao.

„Uhapšen? Zašto?“, upitao je Vilijams iznenada postavši svestan radoznalih pogleda svih ljudi u predvorju i neobično se postidevši zbog toga. „Ovo je greška!“

„Zbog nepoštovanja uslova vize“, odgovorio je jedan policajac, dok je njegov partner bolno i namerno zario lakat Vilijamsu u rebra. „Imamo naređenje da vas smesta deportujemo.“

„Da me deportujete? *Molim?*“, planuo je Vilijams. „Ovo je sranje. Nije mi potrebna viza. Ja sam turista na...“

Snažan udarac u vilicu prekinuo ga je usred rečenice. Drugi ga je pogodio u nos i slomio mu kost uz glasno krckanje. Krv mu je linula niz lice kao iz odvrnute slavine. Bol je bio nepodnošljiv, ali njegove reakcije bile su usporene zbog šoka, potpunog iznenađenja zbog onoga što mu se dešavalo. I pre nego što je stigao da se osvesti, spakovali su ga na zadnje sedište neobeležnog automobila. A zatim su zaista počeli da ga tuku.

Pretpostavio je da je bio svestan kad se ukrcavao na avion, ali nije se toga sećao, nije se sećao ni prolaska kroz Međunarodni aerodrom Meksiko Siti. Sećao se da se probudio usred leta od neopisivog bola lica i rebara, i sećao se muškarca u belom mantilu na sedištu pored njega, koji je izvadio špric i zario mu iglu u nogu. Međutim, kada je sleteo na Međunarodni aerodrom u Los Anđelesu, sedište pored njega bilo je prazno, pa je moguće da je taj deo izmaštao.

Lorejino uznemireno lice bilo je ono prvo realno čega se sećao.

„Nazvao me je neki nepristojni seronja iz ambasade u Meksiko Sitiju i

rekao mi da ćeš biti na ovom letu“, rekla mu je. „Umalo da ne dođem. Najpre sam pomislila da se neko šali. Hriste, Derek, šta se desilo? Šta su ti uradili?“

„Nisam siguran“, promumlao je Vilijams, koji nije mogao razgovetno da govori zbog otečene usne. „U jednom trenutku čekao sam sastanak sa onim poslovnim čovekom o kome sam ti pričao, a u sledećem me dvojica ludaka prebijaju od batina i deportuju me.“

„Pa, moraš da ideš kod lekara“, insistirala je Lorejn. „Odvešću te u urgentni centar na Bulevaru Piko na putu kući. A zatim bi trebalo da odemo u policiju. Mislim, ozbiljno, Derek, ti si američki državljanin. Imaš prava.“

„Ne“, prekinuo ju je. „Bez policije. I nije mi potreban ni lekar.“

„Naravno da ti je potreban lekar, jesi li poludeo?“

„NE!“, izrekao je glasnije nego što je želeo. „Izvini, dušo. Samo želim da odem kući i spavam, a zatim moram da pozovem Klensijeve. Proveri mogu li da dođu na sastanak odmah ujutro.“

\* \* \*

Vilijamsu je glava pucala od bola i pre nego što je Taker Klensi počeo da viče.

„Kako se usuđuješ!“ Čarlin otac zapretio je Vilijamsu pesnicom kao gnevni lik iz crtanog filma. „Poslali smo te u Meksiko da otkriješ šta se desilo sa našom ćerkom. A ne da se vratiš, klevećeš je i blatiš njeno ime. Ponovi još jednom te navode i kunem ti se bogom da ću te tužiti i tražiti sve i jedan cent koji poseduješ!“

„To nisu navodi, gospodine Klensi“, rekao je Vilijams, zadržavši pribranost, suočen sa ovim neočekivanim napadom. „Razmislite. Nemam razloga da izmišljam ništa od ovoga, zar ne? Razgovaram sa vama u privatnosti, kao sa klijentima.“

„Bivšim klijentima“ zarežao je Taker Klensi.

„Gospodine, želim samo da se izborim za pravdu za vašu ćerku“, pobunio se Vilijams. „I verujem da smo sada mnogo bliže tome. Ono što se meni desilo to i dokazuje. Prodrмали smo neke prilično moćne ljude dole.“

„Nismo mi bliže ničemu“, zarežao je Taker Klensi, čija je bela košulja izgledala tešnje i neprijatnije nego ikad pre.

„Jeste li znali da je organizacija Nestali istraživala Šarlotin nestanak mnogo pre nego što su stupili u kontakt sa vama?“, upitao je Vilijams naglo menjajući temu.

„Kako to mislite?“, Taker je skupio oči.

„Frederik Zidan, Šarlotinu drugaricu, posetila je gospođa Bejden lično nekoliko meseci pre nego što sam se ja pojavio. Zna li zašto bi gospođa Bejden to krila od vas?“

Meri Klensi i njen muž zabrinuto su se pogledali.

„Ne“, odgovorio je Taker i dalje vidno gnevan. „Znam samo da je to što ti je ta Francuskinja ispričala, ili što ti je Valentina Bejden rekla, ili bilo ko drugi, laž. Moja ćerka nikada ne bi bila u vezi sa oženjenim čovekom. Nikada! Čarli nije čak ni... imala je osamnaest godina, zaboga. Još je bila devica.“

„O, Takere!“ Njegova supruga je umorno protrljala oči. „Ma hajde, dušo.“

„Šta hajde?“ Ako je to ikako bilo moguće, Taker je zvučao još gnevnije.

„Nije bila devica“, smireno je izgovorila Meri Klensi. „Izlazila je sa Todom najmanje godinu dana.“

„Izlazila je sa njim, da. Ali to ne znači...“

Supruga je sažaljivo pogledala Takeru Klensija. „Ne vredi da vičeš zbog toga, dušo“, bila je uporna Meri. „Ako je gospodin Vilijams pronašao osumnjičenog, ili čak i motiv zbog koga bi neko pokušao da povredi Šarlot, to je napredak. Naročito ako nam je organizacija Nestali prećutala nešto - premda ne mogu da zamislim zašto bi to uradila.“

„Đavola napredak!“, urliknuo je Taker Klensi udarivši pesnicom o sto i ustavši. „To je sranje, eto šta je. Otpušten si“, rekao je Vilijamsu. „I očekujem pun povraćaj novca za onih dodatnih nedelju dana koje smo platili, pošto vidim da si uspeo da ih nateraš da te izbace iz proklete države. Hajdemo, Meri.“ Njegova supruga je, uputivši Vilijamsu pogled pun izvinjenja, pošla za njim. Nekoliko minuta kasnije u kancelariju je ušla Vilijamsova supruga. *Hvala bogu što sam se oženio*, pomislio je Vilijams diveći se obrisu Lorejninih grudi ispod pripijenog limun-žutog džempera i stomačiću koji je počeo da se nadzire ispod suknje ravnog kroja što joj se privijala uz guzove poput prijanjuće folije preko dveju bresaka. Lakše je bilo podnositi udarce i strelice svirepe sudbine - u ovom slučaju otkaz zbog toga

što je radio upravo ono zbog čega su ga unajmili - kada znaš da ti neko čuva leđa. Život je bolji u timu. Možda će kasnije ipak otići kod lekara. A Lorejn posle može da mu vida povrede i kaže mu koliko ga voli i uteši ga onako kako to samo žena može...

„Koji je ovo đavo, Derek?“ Na zvuk njenog prodornog glasa njegova fantazija se raspukla poput balona probušenog iglom. „Otpustili su te! Taj novac nam je bio potreban. Znaš li koliko sam klijenata morala da odbijem dok si ti trčao po Meksiku zbog ovih seljačina? A sad su te otpustili?“

Ponašala se kao da je on kriv za ovo što se desilo.

„Obavio sam prokleta dobar posao u Meksiku“, odbrusio joj je ljutito. „Malo podrške bi bilo baš lepo, Lorejn, naročito nakon ovoga.“ Pokazao je svoje otečeno lice, modricu na oku i naduven obraz, zbog kojih je izgledao kao bokser koji je izgubio borbu za titulu.

Ali Lorejn je bila neumoljiva.

„Bio je to loš posao. Rekla sam ti to čim su ušli na vrata.“

„O, stvarno? Pa, šteta. Jer nije završeno“, rekao je Vilijams konačno izgubivši strpljenje. „Saznaću šta se desilo Šarlot Klensi, pa makar mi to bilo poslednje. Onaj ko štiti njenog ljubavnika, tog Amerikanca, misli da je pobedio. Ali iznenadiće se. A iznenadiće se i gospođa Bejden ako misli da može da se krije od mene.“

„Zaista? Pa, iznenadićeš se i ti, Dereče Vilijamse, ako misliš da ću ostati u braku sa muškarcem koji odbija da se brine o svojoj porodici i baca novac u vetar. Razmišljaj o tome dok budeš traćio vreme.“

Nakon ovih reči izjurila je napolje i zalupila vratima za sobom.

Šest piva kasnije, šankerka u baru Kod Luke pokazala je mnogo više razumevanja za njega.

„Mislim da je odlično što želiš da pronađeš tu devojkicu, dušo. Totalno kapiram.“

„Mislim, nekom bi trebalo da je stalo, zar ne?“, zaplitaio je jezikom Vilijams opčinjeno posmatrajući ravnomerno podizanje i spuštanje njenih grudi. „Njen ćale živi u zabludi. Ne želi da čuje istinu.“

„Čujem te“, rekla je devojkica dopunjujući mu čašu.

„A moja žena... moja takozvana žena... samo priča o novcu. Samo priča o bendžaminima.“

„To je šteta.“

Vilijams se zlovoljno zagledao u čašu. Bio je u fazi pijanstva kada je vreme gubilo svaki smisao, a minuti i sati proletali stapajući se i preplićući. Nije bio siguran kada je tačno riđokosi muškarac seo pored njega niti kada je počeo da mu se obraća. Ali u jednom trenutku ga je tip bolno zgrabio za ramena i okrenuo ga prema sebi kao da će ga udariti, ili tako nešto.

„Sada me slušaj, debeli moronu“, rekao mu je muškarac. „Odbij od slučaja Klensijeve ili ćeš se pokajati.“

Vilijams je, pomalo zakasnelo, otresao njegove ruke sa sebe i podigao pesnice u prilično nestabilnoj demonstraciji prkosa.

„Pokajaću se, ma nemoj? Ko kaže?“ Ljutito je prstom ubo muškarca u grudi.

„Kažu profesionalci.“ Crvenokosi je izvadio značku i pokazao mu pištolj.

„Hoćeš da kažeš da su u FBI-ju profesionalci?“, podsmehnuo mu se Vilijams. „Nemoj me zasmekjavati.“

„Ozbiljno ti kažem, Vilijamse, ti si amater, a ovo prevazilazi tvoje sposobnosti. Ne znaš šta radiš.“

„Ali znam šta *ti* radiš“, odgovorio mu je Vilijams dok je njegov od piva pomućeni mozak pokušavao da dokuči kako ovaj kreten zna njegovo ime, i kako je znao gde da ga pronađe. „Ništa! Niste ni *pokušali* da pronađete Šarlot.“

„To je zato što je Šarlot bila jeftina kurva koju je verovatno ubio neki sitni diler dole.“

„Ne znaš o čemu pričaš“, promumlao je Vilijams.

„Znam“, rekao je muškarac. „Moraš odustati od ovog slučaja. I moraš prestati da maltretiraš Bejdenove. I Luisa Rodrigeza.“

„Da ih maltretiram? Nisam nikoga maltretirao!“

„Rodriguez je dobar čovek, zapravo veliki čovek i prijatelj je ove zemlje.“

„Nikada i nisam rekao da nije.“

„Nisi dostojan ni cipele da mu izglancaš.“

„Ma jebi se.“ Vilijams je odmahnuo rukom prezrivo. Nije hteo više da se raspravlja sa ovim idiotom i bio je suviše pijan da bi pokušao da razume njegove zagonetne uvrede.



Muškarac je ustao i ostavio dvadeseticu na šanku.

„Smatraj ovo prijateljskim upozorenjem“, rekao je Viliijamsu. „Sledeće neće biti tako učtivo.“

## DVADESET TRECE POGLAVLJE

SADAŠNJOST...

„Aaaah! Luise. O, da! Da!“

Luis Rodrigez sklopio je oči i pokušao da isključi devojčine preterane krike zadovoljstva. Zašto žene to rade? Zar misle da je suviše glup da shvati da glume? Ili možda misle da on mari za njihovo zadovoljstvo?

S njegovom ženom - bivšom ženom - bilo je drugačije. S njom je vodio ljubav. Bilo je to nešto stvarno. Ali ove manekenke/glumice/kurve u dvadesetim koje su se jatile u njegovoj postelji otkako ga je supruga napustila nadajući se mrvicama njegovog velikog bogatstva? One su služile isključivo da njemu pruže zadovoljstvo. Nije ga bilo briga jesu li žive ili mrtve.

„Grrrr-aaaaah!“, zastenjao je i konačno svršio u lepoticu koja se uvijala pod njim. Anabela. Ili je bila Izabela? Tako nekako. Bili su u njegovoj kancelariji u naselju Kolonija del Valje nakon ručka koji se protegao na rano popodne. Devojka je iz ovoga izvukla tifani zlatnu narukvicu, a Rodrigez je uživao u izvanrednom obroku i zavidnim pogledima drugih gostiju u restoranu, a zatim i dvadeset minuta pristojno zadovoljavajućeg seksa u kom mu je devojka pokazala svoje poznavanje joge dok ju je presavijao unazad, a zatim i unapred preko kauča.

„O bože! To je bilo neverovatno, dušo.“ Još je bila u zanosu dok je oblačila gaćice i haljinu. Ali on je već bio u poslovnom režimu, sedeo je za stolom i otvarao je laptop. Danas po podne trebalo je da sklopi važan posao sa Vilijem Bejdenom, vlasnikom Losandeles Ramsa, i morao je da se sastane sa važnim novim kontaktom pre nego što se uveče ukrca u svoj privatni avion za Los Anđeles.

Ispostavilo se da je posao sa Bejdenom bio komplikovaniji nego što je predvideo. Luisa je sa Vilijem upoznala Vilijeva supruga, Valentina, koja je odrasla u Meksiko Sitiju i često je bila na istim dobrotvornim prijemima na kojima je bio i on. Kao dvoje posvećenih filantropa što su u prošlosti doživeli sličnu tragediju - Valentinina mlađa sestra „nestala“ je u tinejdžerskom uzrastu i nikada više nije viđena, i bila je istih godina kao i Luisova voljena sestra, Karlota, koja je bila žrtva droge - Luis i Valentina smesta su se

razumeli. I on je očekivao da posao sa Vilijem teče glatko. Nažalost, pohlepa ovog čoveka otežala je pregovore u velikoj meri. Vili je pokušavao da igra nemilosrdno. Ali, kada bi zagustilo, ničija muda nisu bila veća od Rodrigezovih. Umeo je da bude velikodušan i saosećajan, što su bile odlike zbog kojih je stekao mnoštvo odanih obožavatelja među gradskom sirotinjom. Ali u srcu je bio ulični borac.

Međutim, bio je nervozan zbog putovanja, bez obzira na sve. Ulice Los Andelesa bile su ulice Vilija Bejdena, ne njegove, a pravila rata bila su drugačija nego ovde.

Njegova nervoza bila je jedan od razloga, verovatno i najveći, iz kog mu je danas posle podne bio potreban seks. Izabelina pažnja pružila mu je razonodu i priliku da se opusti.

Pokušao je da analizira svoje strahove, kao što je pokušavao da analizira sve. Posao sa Bejdenovima mučio ga je jednim delom, naravno. Mnogo više ga je mučila činjenica da će prvi put u nekoliko godina nogom kročiti na tlo Amerike, što je bio događaj zbog koga je svaki put bio pod velikim stresom, ali to mu je sada bilo čak i više neprijatno nego inače, usred nove političke klime u Vašingtonu. Ovo nije bilo povoljno vreme za izuzetno bogate Meksikance odranije poznate FBI-ju, ma koliko pristojne i časne njegove namere bile. Nije bilo važno američkoj vladi što doniraš milione dolara dobrotvornim centrima za rehabilitaciju zavisnika, i u druge, hvale vredne, dobrotvorne svrhe. Nije bilo važno što si bio deo rešenja u Meksiku. Jednom kada te obeleže, to je to. Mrze te.

*Kopilad!* Šta je to teralo Amerikance da toliko zavide drugima na uspehu, ma koliko ti drugi naporno radili da ga postignu? Luis Rodrigez bio je poslovni čovek, vrlo jednostavno. Sa njegove tačke gledišta, njegov jedini „zločin“ bio je uspeh. Polovina Meksiko Sitija već mu je pripadala, a druga polovina pripašće mu jednog dana, a on nije imao ništa kada je započeo, i manje nego ništa. Živeo je u siromaštvu kakvo većina Amerikanaca nije mogla ni da zamisli.

„Izgledaš napeto, dušo. Dozvoli da ti pomognem.“ Devojka mu je prišla s leđa i pokušala da izmasira njegova masivna ramena dugačkim, koščatim prstima. Mirisala je na neki težak, mošusni parfem i na seks. Kao riba umočena u pačuli. Luis je osetio gađenje, požuda od malopre sasvim se istrošila i sada mu je izvanredni jastog sa testeninom divlje previrao u stomaku.

„Moraš da ideš. Imam posla.“

„Zaista?“, napućila je usne. Ali izraz na njegovom licu dao joj je dovoljno jasan odgovor i ona je shvatila nagoveštaj. „U redu, dušo. Pa, imaš moj broj. Vidimo se uskoro.“

Luis nije čak ni podigao pogled dok je razmetljivo izlazila u neverovatno visokim cipelama sa punom potpeticom, njišući uskim kukovima i kosom koja joj je padala do struka. *Glupa kurva*. Čeznuo je za svojom suprugom kao što dete čezne za majkom. Sve je bilo gore nakon što ga je ona napustila.

Čim je devojka otišla, Marisol, njegova odana, neugledna sekretarica, provirila je kroz vrata. „Stigla je kolumbijska delegacija, gospodine Rodrigezu. Da ih uvedem ili vam je potrebno nekoliko minuta?“

Luis se nasmešio. Voleo je Marisol zbog njene taktičnosti i diskrecije. Dobro ju je plaćao, ali je znao da njena odanost ne zavisi od novca.

„Neka me sačekaju u plavoj sobi. Ponudi im kafu i reci im da ću im se uskoro pridružiti.“

Luis je pogledao na sat. Za četiri sata biće na aerodromu. U sedam će biti u Los Angelesu. U utrobi zveri. Pošto je ovaj dan konačno stigao, bilo je teško u to poverovati.

Los Angeles je za Luisa Rodrigeza značio opasnost. Značio je rizik. Ali je značio i nagrade, ili barem priliku za nagradu, i poslove i ono što je bilo lične prirode. *Vredi truda*, rekao je sebi. *Vreme je da se ide. Da se položi pravo i uzme ono što ti pripada*.

Sklopio je oči, zatvorio laptop i izvadio majčinu brojanicu iz unutrašnjeg džepa u kom ju je uvek nosio. Tri *Zdravo Marije* za mamu, tri za njegovu suprugu, i biće spreman za Kolumbijce.

A nakon toga za Vilija Bejdenu.

*Bog je na tvojoj strani, Luise*. Podsetio je sebe na majčinu mantru. *Bog je uvek na tvojoj strani*.

„Koliko još?“

Andres Malvino osećao je kako mu se grudi stežu. Čeznuo je da popusti kravatu, ali je znao da bi pogrešio kad bi pokazao i najmanji nagoveštaj slabosti, ili čak i blagu nelagodu, pred šefom.

„Nadajmo se svega još nekoliko minuta. Kontrola kaže da smo mi sledeći na pisti dva.“

Pristojno se obogatio u poslednjih osam godina otkako je radio kao privatni pilot Luisa Rodrigeza. Ali iskidanim nervima platio je cenu za to. Senyor Rodriguez nije voleo razočaranja, i nije se libio da ubije glasnika.

„Bolje bi bilo“, progundao je Rodriguez i povukao se, nezadovoljan, iz kokpita.

Paola, neverovatno zanosna stjuardesa aviona G650, položila je manikiranu ruku pilotu na rame. „Ne brini“, rekla je. „Nervozan je sve vreme puta, nije do tebe.“

*Ne mora biti do mene*, pomislio je Andres. *Okomiće se na najbližu dostupnu vreću za udaranje.*

„Mislim da mu nedostaje supruga“, prošaputala je Paola.

Još loših vesti. Ništa, ali ništa nije moglo Luisa Rodrigeza da ubaci u lošije raspoloženje od razmišljanja o propalom braku. Andres je vozio šefovu suprugu jednom ili dva puta dok su bili zajedno i dopadala mu se, premda su pilotu ona i Rodriguez delovali kao neobičan par. Luis je bio lik veći od života, obožavan u Meksiko Sitiju zbog svoje velikodušnosti i podrške slabijem, običnom čoveku. Njegova supruga bila je sušta suprotnost: stidljiva, tiha. Svakako je bila srdačna osoba, ali nikada upadljiva. I nije imala Luisovu čuvenu eksplozivnu narav i često se izvinjavala osoblju ili drugim ljudima u njihovom unutrašnjem krugu zbog njegovih ispada, od kojih su neki bili zaista zastrašujući. Čovek je morao da se zapita šta je *ona* doživela dok je živela sa njim.

Andresove slušalice su zapucketale. „Pajper 175JP, imate dozvolu za poletanje. Ponavljam, pajper 175JP imate dozvolu za poletanje.“

„Bolje se vrati unutra“, rekao je Paoli duboko odahnuvši od olakšanja. „Polećemo.“

U kabini, Luis Rodriguez naslonio se na po meri pravljenu kožnu fotelju, pa i sam odahnuo od olakšanja dok je njegov avion grmeo pistom i bučno zadržavši poleteo u noćno nebo bez oblaka. Sastanak sa Kolumbijcima dobro je prošao i sve je bilo spremno - nadao se - za produktivan posao u Los Anđelesu. Sada je shvatio da se mora usredsrediti na Valentinu Bejden. Vili

je možda nosio krunu, ali jasno je bilo da je supruga držala moć prestola u svojim rukama.

*Moram da pokušam da se usredsredim na posao*, podsetio je Luis sebe, *ne na nju*.

Bio je snažan, moćan poslovni čovek, pun samopouzdanja kada ga je njegova supruga upoznala i zaljubila se u njega. Ako želi da je ponovo osvoji, mora pokazati tu istu snagu, sada više nego ikad ranije.

*Nikada nemoj biti nesiguran. Nikada nemoj biti slab.*

Sklonio je laptop u stranu i pažnju posvetio gomili američkih časopisa koje mu je stjuardesa pružila. Otvorio je jedan nasumice - poslednje izdanje časopisa *Tajm* - i naleteo na članak koji mu je smesta privukao pažnju.

Majkl Marks, novi, beskompromisni republikanski američki predsednik, pokrenuo je čitavo mnoštvo inicijativa u svojim prvih sto dana u kabinetu. Luis nije voleo Marksa, zamornog, dosadnog čoveka koji je antiimigrantsku retoriku svog prethodnika odveo korak dalje i već je u velikoj meri pogoršao odnose Amerike sa Latinskom Amerikom - što je bilo nešto šta je, pre izbora, malo Meksikanaca smatralo mogućim. Jedan od njegovih napora što je podigao najviše prašine bio je ponovno pokretanje rata protiv droge, naročito protiv epidemije opijata, koje je opisao kao „najvećeg javnog neprijatelja nacije“. U tom pogledu je, razmišljao je Luis, verovatno bio u pravu, premda je njegova strategija za rešenje problema bila osuđena na propast.

Novinar *Tajma* započeo je članak intervjuom sa Marksovim novim carem opijata, čovekom po imenu Ričard Grir, ali je zatim dozvolio da članak preraste u širi specijal o najnovijem narkotiku koji je preplavio američko tržište i njegovom razornom uticaju na korisnike i njihove porodice: ruski derivat morfina, po imenu krokodil.

Luisu je počelo da kuva u stomaku od pogleda na užasavajuće fotografije ljudi mrtvih očiju sa gangrenoznim udovima. Ali slike nisu bile zapanjujuće u onolikoj meri u kojoj je to bila statistika. Krokodil je već bio na ravnoj nozi sa kristal-metom u pogledu broja korisnika, svega dve godine nakon što se pojavio u Sjedinjenim Američkim Državama, a predviđalo se da će u naredna dvadeset četiri meseca upotreba krokodila prevazići upotrebu meta, heroina i kreka *zajedno*. Kako je to novinar *Tajma* istakao, ovo su bile loše vesti ne samo za američku populaciju već i za meksičke kartele, čije su poslovanje Rusi desetkovali. Na duže staze, međutim, krokodil bi mogao da se pokaže

kao veoma loša vest po sve snabdevače tradicionalnih nezakonitih supstanci, pa čak i Ruse. *Jer kao i met, od koga se dobija, ova droga prilično lako može da se napravi kod kuće.*

Novinar je zatim poredio predviđeni kolaps narko-kartela sa propašću drugih tradicionalnih poslovanja kao što su muzičke kuće, televizijske mreže i izdavaštvo. *Kada korisnik zna da može proizvod da dobije ili besplatno, ili mnogo jeftinije - bilo da je u pitanju najnovija pesma pevačice Bijonse ili doza narkotika - tržišne sile diktiraju istiskivanje posrednika.*

*Zanimljivo, pomislio je Rodrigez. Izvadio je telefon i izdiktirao sebi poruku. „Neka Marisol proveri dobrotvorne organizacije koje se bave rehabilitacijom narkomana u Sjedinjenim Američkim Državama. Ko se bavi krokodilom?“*

Tek je trebalo da finalizuje filantropske planove za tu godinu, ali velika donacija borbi protiv kroka se upravo popela na sam vrh spiska. Slike onih sirotana bile su jezive, mogle su da privuku pažnju i najokorelijoj javnosti. A i ako Luis bude na pravilan način usmerio novac, možda će uspeti i da impresionira prave ljude u Vašingtonu i administraciju predsednika Marksa. A dodatni bonus bio je to što će dobročinstvo, ma u kakvom obliku bilo, bez sumnje impresionirati njegovu suprugu.

Neverovatno je bilo kako se sve naposletku vraćalo na nju.

## DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

Detektiv Mik Džonson razvlačio je kožu na podlaktici dok se ona nije zacrvenela i pokidala. Svrab je počeo da ga muči čim je izašao iz automobila na Aveniji Denker ispred porodične kuće Trejvona Rejmonda. Kao da je dobio koprivnjaču. Kao da je bio neizmerno alergičan na ovaj usrani kraj. *Vestmont*. Naziv je zvučao tako bezazleno. A zapravo su ulice na kojima je Trej Rejmond proživio svoj kratki, brutalni život bile septička jama nasilja, droge, korupcije i pogani.

Mnogi ljudi Mika Džonsona su smatrali rasistom. Nekada se branio od ovih optužbi, ali je sada pomislio kako je to možda i istina. I nije ga bilo briga. Dvojica Mikovih najbližih prijatelja, uključujući i njegovoj poslednjeg partnera, Dejva Malona, ubijena su na ovim ulicama - obojicu su ubili iz pištolja mladi crni dileri. Ubistva su se desila usred bela dana, a ipak, kakvog li iznenađenja, nije bilo nijednog svedoka koji bi mogao da prepozna napadače. Da nije bilo Dejvove omražene kamere na komandnoj tabli, njegove ubice nikad ne bi uhvatili. Ali, zahvaljujući njoj, obojica su sada bila u San Kventinu i čekala su smrtnu kaznu, i to je bilo pravo.

Teško je bilo ostati neutralan prema zajednici koja ti je ubila prijatelje i lagala u vezi s tim. Ono što se dešavalo na ulicama Južnog Los Anđelesa bio je rat - rat, čisto i jednostavno - a crni narkomani kao što je bio Trejvon Rejmond i njihovi pajtosi bili su neprijatelj. Bolećivi liberali kakvi su bili Dag i Niki Roberts mogli su da bleje do mile volje o reformama i rehabilitaciji, i uticaju siromaštva i kulture bandi, i kako je sistem izneverio mladiće Afro-amerikance. Ali nisu oni bili u rovovima kao pripadnici Policijske uprave Los Anđelesa. Nije sistem pogubio Dejva Malona i stajao i smeja se dok je on krvario nasmrt na trotoaru.

Džonson je zalupao na vrata kuće Rejmondovih kao da je došao u raciju.

„Otvorajte!“ vikao je, a neprijateljstvo je izbijalo iz svake pore njegovog korpulentnog tela. „Otvorajte prokleta vrata! Policija!“

Odgovorio mu je tanak ženski glas. „Dolazim, dolazim!“

„Brže malo!“, naredio je Džonson.



Parkiran na drugoj strani ulice nekih sto metara dalje i opružen na vozačevom sedištu svoje izudarane nisan altime, Derek Vilijams posmatrao je detektiva Džonsona na delu, sa osećanjem dubokog prezira u grudima. Vilijamsu se stomak zgrčio kada je ugledao ničim neisprovociranu agresiju u Džonsonovom držanju i ponašanju dok je sićušna, starica crnkinja - verovatno Trejvonova baka - otvarala vrata. Ovo je bila ožalošćena porodica, bile su to *žrtve* zločina koje ni za šta nisu bile krive, i prema njima su se ophodili kao prema kriminalcima u njihovom domu. Vilijams je mogao samo da pretpostavi kako je to bilo zbog boje njihove kože i rasizma detektiva Džonsona. Ovo je Policijska uprava Los Anđelesa nazivala „uspostavljanjem veza između policije i zajednice“. Zato su ih ljudi i mrzeli.

I Derek Vilijams ih je mrzeo, premda ne iz istih razloga. Derek je želeo da pristupi policiji i prijavljivao se ukupno tri puta. Ali svaki put su ga bezlične vlasti, koje su o svemu odlučivale, odbile, procenile da „nije dostojan“. Prošao je lekarski pregled. Prošao je pismeni deo provere. Ali je tri puta u pismu koje je stiglo stajalo: *Dragi gospodine Vilijamse, žalimo što vas moramo izvestiti...*

To je sad već bilo pre dvadeset godina, ali ga je još peklo. Naročito kada su neuke budale pune predrasuda kao što je bio Mik Džonson, ili nadmeni kreteni kao njegov partner Gudman, očigledno uspevale da zadovolje kriterijum.

Džonson je proveo četrdeset minuta u domaćinstvu Rejmondovih, odakle je naposletku izašao crven u licu i očigledno gnevniiji nego to je bio kada je ušao. Vilijams je čekao da se detektiv odveze, pre nego što je i sam izašao iz automobila i prišao kući, pa sa poštovanjem pokucao na vrata.

„Šta je sada?“, do njega je dopro glas sredovečne žene, iscrpljen i ozlojeđen. „Već smo vam rekli sve što znamo. Zašto nas ne ostavite na... o!“

Sitna, privlačna crnkinja u srednjim četrdesetim godinama otvorila je vrata i odmerila pogledom Vilijamsa. Očigledno je bilo da je pretpostavljala da se detektiv Džonson vratio da postavi dodatna pitanja. Ali iznenađenje je brzo prošlo i zamenilo ga je neprijateljstvo. Skupljenih očiju je upitala Vilijamsa: „Jesi li ti drugi? Znaš, tvoj prijatelj tek što je otišao. Trebao bi da ste napolju i da tražite ubicu mog sina umesto što traćite vreme na maltretiranje dve nedužne žene.“

„Nisam policajac“, uverio ju je Vilijams i izvadio pomalo prljavu posetnicu iz džepa i pružio joj je. „Ja sam privatni detektiv. I ja *pokušavam*

da uhvatim Trejevog ubicu, gospođo Rejmond. To su me unajmili da uradim. Smem li da uđem?“

Deset minuta kasnije Vilijams je sedeo na kauču u besprekorno čistoj dnevnoj sobi i pijuckao kafu iz porcelanske šolje ukrašene ružama. Preko puta njega su, u identičnim foteljama, sedele majka i baka Trejvona Rejmonda, obe učtive i srdačne kako se samo poželeti može.

„Znači, vi radite za doktorku Roberts?“, upitala je Trejeva majka. „Mislim da je dobra žena. Nije topla ni pristupačna kao njen muž što je bio. Drugi doktor Roberts, hoću da kažem, taj čovek je bio živi svetac.“

„Svetac“, ponovila je starica klimajući glavom.

„Ali, znate, dala je našem Treju posao i bila je baš dobra prema njemu, čak i nakon što je doktor Daglas preminuo. I za to ćemo joj doveka biti zahvalne. I unajmila je vas?“

Vilijams je klimnuo. „Smatra da policija ne ulaže dovoljno napora da uhvati Trejevog ubicu. A i njoj su pretili.“

Dve žene zabrinuto su se pogledale. „Nisam to znala“, rekla je Trejeva majka. „To je baš šteta.“

„A tu je i ona mlada žena koja je ubijena, Lisa Flanagan...“

Trejeva majka izvadila je maramicu i obrisala oči. „Mislim da je Treju ona bila veoma draga. Bila je pacijentkinja doktorke Roberts, zar ne? Sirota devojka. Kakvo su samo smeće pisali o njoj u novinama, o njenom momku i sve to. Mislim, sirotica je izgubila život! Nije to u redu.“

„Ne, gospođo, nije“, složio se Vilijams. „Zanima me, ako mi ne zamerate što pitam, šta vas je detektiv Džonson pitao malopre? Zanima me koji tok istrage prate.“

Trejeva baka zakolutala je očima. „Tok istrage? Nije on istraživao ništa. Samo je došao ovamo da optuži Treja da je dilovao drogu.“

„Što je čista laž“, dodala je Trejeva majka sevajući očima od gneva. „Moj sin bio je čist gotovo dve godine u trenutku kad je umro. Zahvaljujući doktoru Robertsu.“

„Znam to, gospođo“, odgovorio je Vilijams da je umiri. „Znači, Džonson se raspitivao za drogu?“

Klimnula je potvrdno. „Ko su bili Trejevi dileri, ko su mu bili prijatelji, kakve je veze sa bandama imao. Mislim, bože mili! Moj sin je bio dobar

mladić, gospodine Vilijamse. Pa smo mu to i rekle, a on se sve više ljutio i naposljetku je počeo da postavlja pitanja o doktorki Roberts i kakve je sve Trej poslove obavljao za nju.“

„Smatrao je da bi Trejev posao mogao biti značajan za slučaj?“

„Ne znam šta je on smatrao. Mislim da je samo želeo da više i psuje. Rekao je neke grozote o doktorki Roberts i sirotom doktoru Daglasu. Kazao je da je kraj pun droge i kriminala zbog takvih kao što su oni i da zato policija ne može da nam pomogne. Kao da želi da nam pomogne! U suštini je nagovestio da doktorka Roberts nije marila za Treja, da je možda čak imala nešto sa ljudima koji su ga oteli...“ Oči su joj se napunile suzama, a grlo se steglo od snažnih osećanja, pa nije mogla da nastavi.

„Samo polako, gospođo Rejmond“, rekao je Vilijams nežno.

Trejeva baka nagnula se i položila utešno ruku ćerki na rame. „Rekle smo detektivu da u to ne verujemo“, obavestila je starica Vilijamsa. „Ali istina je da taj čovek nije mario za ono što smo mi imale da kažemo. On ima svoje mišljenje o doktorki Roberts i Treju. On ne želi da zna istinu.“

Trejeva majka pribrala se i dodala: „Optužio nas je da ometamo tok istrage i rekao je da će, ako otkrije da smo namerno prećutale neke informacije, strpati oba naša 'crna dupeta' u zatvor. A zatim je otišao. Kazao je da će sam pronaći Trejeve drugare dilere. Što će biti teško, gospodine Vilijamse, jer se moj sin nije družio *ni sa jednim* od tih momaka. Mislim, ni sa jednim.“

Vilijams je izrazio saučešće i otišao zahvalivši im se obema na vremenu i na kafi. „Ako se setite nečega što bi moglo da bude korisno ili važno, možete da me pozovete na broj sa posetnice, u bilo koje doba. Danju ili noću“, rekao je Trejevoj majci.

„Hvala.“ Zahvalno mu je stisnula ruku. „Hoću. A vi pozdravite doktorku Roberts u naše ime.“

Kada je izašao na ulicu, Vilijams je zastao i razmislio o svom sledećem potezu. Bio je udaljen svega nekoliko blokova od ugla na kom su stajali dileri Vestmonta. Bilo je to jedno od retkih mesta gde je belcima bilo dozvoljeno da prođu pored siledžija bandi, jer nikome u interesu nije bilo da ubija potencijalne klijente.

Džonson je verovatno i sam krenuo tamo nakon što je otišao iz Rejmondove kuće, ljut i nemaran. Čovek je bio čisti kreten, ali je imao reputaciju hrabrog čoveka i vrlo je verovatno bilo da jedino njega, od svih

njegovih kolega, ozloglašeni nasilni dileri Vestmonta neće uspeti da zastraše. Vilijams je pogledao na jeftini sat. Prošlo je više od jednog sata otkako je Džonson otišao iz Avenije Denker. Mora da je vazduh sada već čist.

Uskočivši u automobil, Vilijams je najpre polako prošao u kolima da ispita teren. Sve je izgledalo spokojno, premda je iz iskustva znao da na ovakvim mestima nasilje može da izbije za tren oka niotkuda. Zaustavivši se pedesetak metara od ugla, oprezno je prišao trojici mladića španskog porekla.

Na savršeno španskom - nakon onog jalovog puta od pre mnogo godina u Meksiko Siti u potrazi za Šarlot Klensi, odlučio je da nauči španski - pitao ih je da li je dolazio neki policajac u poslednjih sat vremena i raspitivao se za Treja. Dočekala su ga tri prazna pogleda. Dao je svakom muškarcu novčanicu od dvadeset dolara i kutiju cigareta i pokušao iznova.

„Pandur je bio veoma debeo, veoma beo i veoma nepristojan“, pojasnio je izmamivši trojici momaka osmeh. „Pravi seronja.“

„Bio je ovde“, potvrdio je mladić koji se smešio. „Ali niko nije razgovarao s njim. Razgovarao je sa onim narkomanima pre nego što je otišao.“ Muškarac je glavom pokazao grupu beskućnika koji su ležali opruženi na komadiću zelenila na kraju ulice preko puta zvaničnog gradskog parka.

„Hvala“, rekao je Vilijams, pružajući im još po dvadeseticu. „I pretpostavljam da nijedan od vas nije poznavao Treja?“

Nasmešeni mladić je odmahnuo glavom. „Ali znamo ko je. Klinac koga su ubili, zar ne? Ubio ga je zombi?“

„Ne postoje zombiji“, izgovorio je Vilijams tiho.

„Kako bilo“, rekao je nasmešeni mladić. „Klinac nikada nije dolazio ovamo.“

„Da li se drogirao?“, usudio se da pita Vilijams.

„Kao što sam rekao, nikada ga nisam video.“

„Diler?“

„Ne ovde. Možda na Vestsajdu? Čujem da je imao otmene prijatelje.“

Vilijams je klimnuo i krenuo prema skupini narkomana. Dvoje je ili spavalo, ili ležalo bez svesti, u vrećama za spavanje na kojima je bilo više prljavštine nego tkanine. Jedan sirotan, belac sa dugačkom bradom u fazonu momaka iz ZZ Topa njihao se napred-nazad u čučućem položaju i mrmljao nešto nerazumljivo sebi u bradu i povremeno praskao u besomučan smeh. Što

je značilo da je za razgovor bila sposobna samo jedna mlada devojka, takođe bela i sama kost i koža. Vilijams joj je, osećajući krivicu, dao novčanicu od dvadeset dolara, znajući na šta će ona novac potrošiti.

Lice joj se ozarilo. „Hvala! O, bože... hvala!“

Vilijams je iz džepa izvukao pomalo izlomljenu snikers čokoladicu. „Uzmi i ovo. Moraš nešto da pojedеш.“

Postavio je devojci isto pitanje koje je postavio dilerima. Potvrdila je da je Džonson ispitivao i nju i njene prijatelje, da je zapretio da će ih uhapsiti na mestu zbog posedovanja narkotika. „Ali videli smo da, ono, sere. Nismo ga mi zanimali. Želeo je da se raspita za klinca.“

„Treja Rejmonda. Šta ste mu rekli?“

„Ništa.“ Otvorila je čokoladicu i počela odsutno da žvaće. „Nikad nisam čula za njega. A opet, nije ovo moj kraj. Došla sam ovde sa momkom“, pokazala je bradatog ropera. „Obično nije takav“; dodala je porumenevši malo, zbog čega se Vilijamsu srce slomilo. Nekada je ona bila nečija savršena mala beba.

„Nije?“

„A-a“, tužno je odmahнула glavom. „To je od ovog novog sranja koje je počeo da uzima. Kroka. Jesi li čuo za to? To je najgora droga.“

„Nisam“, priznao je Vilijams. „Kupuje je ovde?“

Devojčino lice su iznenada, zakasnelo, pomračili sumnja i strah. „Ko si ti, uopšte?“, upitala je Vilijamsa. „Zašto me sve ovo pitaš?“

„Ja sam prijatelj dečaka za koga se pandur raspitivao“, odgovorio je izvadivši polako iz novčanika i drugu dvadeseticu i počevši da je zamišljeno provlači između prstiju. Sirota devojka zurila je u nju nemoćna da sakrije čežnju u pogledu.

„Oтели su ga nedaleko odavde. Onaj ko ga je oteo mučio ga je i ubio. Isto su učinili jednoj mladoj devojci nekoliko dana pre toga.“

Devojka je zadrhtala. „To je užasno.“

„Aha“, rekao je Vilijam još se poigravajući novčanicom. „Ne znam da li je droga na neki način povezana sa onim što mu se desilo, ali mogla bi biti. Šta možeš da mi kažeš o dilerima koji ovde rade?“

Odmahnula je glavom. Vilijams je video da se koleba između očajničke

potrebe za novcem i straha. Strah je pobedio. „Ništa.“

Izvadio je drugu novčanicu, ovog puta pedeseticu, i posmatrao kako se devojci oči šire kao da je on Hrist i kao da je upravo nahranio pet hiljada ljudi. Troškovi koje je Niki Roberts uplatila već su se pokazali dobro korisni. „To je prava šteta“, rekao je.

„Dobro, vidi“, prošaputala je žurno pozivajući Vilijamsa da joj se približi. „Vestmont je trenutno ratna zona, ali je takođe i mesto na kom je krok sigurno čist. Znaš šta hoću da kažem?“ Krenula je da uzme novac, ali je Vilijams povukao novčanicu.

„Pričaj“, rekao je.

„To je ruska droga, u redu? Svugde drugde u Los Anđelesu je to ruski posao. Ta kopilad prodaje je jeftino, ali je meša sa svakakvim sranjima. Ono, baš, baš gadnim sranjima. Mnogo ljudi je umrlo. *Mnogo*. Teri i ja došli smo ovamo jer smo čuli da sada u Vestmontu Meksikanci prodaju krok. Nemoj pogrešno da me shvatiš, i ja ih mrzim. Nije da su dobri momci. Ali njihova roba je čista.“

Opet je pružila ruku prema pedesetici. Vilijams joj je ovog puta dozvolio da je dotakne, ali ju je čvrsto držao. „Koji Meksikanci?“ Pogledao je njene uplašene oči.

„Ne znam, čoveče. Ne znam! To su Terijeji dileri, ne moji. Ja ne diram krok.“

„Potrebno mi je ime, dušo“, kazao je. „Niko nikada neće znati da si mi ga ti rekla, u redu? Nisam pandur. Ja pokušavam da pomognem prijatelju.“

Sirota devojka izgledala je kao da bi mogla da pukne od neodlučnosti. Naposletku nije više mogla da izdrži. Obe ruke je stavila Vilijamsu oko uva i šapnula mu.

Jedno ime.

Vilijamsu se krv zaledila. Pustio je novčanicu, a ona ju je pobedonosno zgrabila i ugurala je u isti džep u koji je već spakovala raniju dvadeseticu.

„Hvala!“, ponovila je kad se Vilijams okrenuo da ode. „I srećno, znaš. Oko prijatelja.“

„Srećno i tebi“, kazao je Vilijams.

Nakon onoga što mu je rekla, sreća će im oboma biti potrebna.

## DVADESET PETO POGLAVLJE

En Bejtman se, brišući znoj sa čela i ispod ruku, vedrog raspoloženja isteturala sa treninga u Soul sajklu na jarku sunčevu svetlost Brentvuda.

Njen nastup na koncertu *Najbolje od Stravinskog* oduševio je kritičare, pa su ponude svakodnevno i sa svih strana zasipale njenog agenta. A sve to značilo je da može uživati u tronedeljnoj pauzi od Losanđeleske filharmonije a da ne mora da brine za novac niti gde će pronaći sledeću teozgu.

I na ličnom frontu sve je bilo mirno. Muž je prestao da je bombarduje porukama, pozivima i cvećem, i ona je osetila na trenutak oštri ubod tuge koji je pratio snažan nalet olakšanja. En ga je i dalje volela. Deo nje će ga uvek voleti. Ali Niki je bila sasvim u pravu: u njihovom slučaju ljubav prosto nije bila dovoljna.

To je bio razlog Eninog dobrog raspoloženja jutros. Ona i Niki su izgadile odnos. Nakon njihove ružne, bolne svađe u garderobi nakon koncerta, kada je stigao tovar ruža koje je poslao njen muž, En je počela da se plaši da više neće videti svoju terapeutkinju i dobru prijateljicu. Suviše posramljena da bi otišla na sledeći tretman, ona ga je preskočila ne pozvavši da ga otkaže, a zatim ju je bilo neizmerno sramota *zbog toga*, pa je propustila i sledeći. Očekivala je poziv ili mejl iz Nikine kancelarije sa upozorenjem da će joj propušteni tretmani biti naplaćeni, ali ništa nije stizalo. Bila je na ivici da proguta ponos i izvini se, uprkos činjenici da, čak ni sada, na smirenoj dnevnoj svetlosti, nije smatrala da je pogrešila što je prekorila Niki zbog njenog ponašanja te noći. Ali suviše je bila usamljena i previše je njen život bio bolan da bi izgubila ono malo bliskih prijatelja koje je imala, pa se pripremala da obavi poziv, kad je Niki neočekivano napravila prvi korak. Jutros je u Enin stan stiglo rukom pisano pismo u kom se nalazilo kratko ali iskreno izvinjenje.

*Razumeću ako smatraš da ti je potreban novi terapeut. Neću se ni najmanje ljutiti, napisala je Niki. Ali se nadam da to nećeš uraditi. Jer zaista smatram da ti je naš rad pomagao. I mislim da, duboko u duši, i ti osećaš isto.*

En nije bila sigurna šta oseća. Osim sreće koja se graničila sa ushićenjem što joj se Niki vratila. I da, znala je da to nije normalno, ali nije marila.

Osećaj je bio divan! Optužila je Niki da je narušila profesionalni odnos lekara i pacijenta, i to je bila istina. Ali istina je bila da je i ona sama to uradila. Ako to pre i nije uviđala, sada joj je to bilo sasvim jasno.

Prešla je ulicu i ušla u Koral tri kafe, gde je uzela precenjenu sok od kelja, i uskočila u automobil, pa krenula prema Nikinoj kancelariji. Njena terapija je bila zakazana tek za podne, ali nije morala nigde drugde da ide, a želja da ponovo vidi lice svoje terapeutkinje bila je toliko snažna da nije ni pokušala da joj se odupre. Možda bi, ako nema pacijenta pre nje, mogle da odu na kafu i kratak razgovor pre terapije?

En je odvrnula radio, otvorila krov i pustila da joj uskovitlani vazduh ohladi znoj na telu dok je jurila kroz Vilšir bulevar, pa skrenula desno u Bulevar Beverli Glen. Palme su se njihale sa obe strane puta uz melodije Džastina Bibera i Viza Kalife, nebo boje lapisa iznad nje kao da je blistalo od radosti, reflektovalo njenu sreću. Stala je ispred Nikine zgrade i spremala se da preda ključeve novom momku da ih parkira, kad je čula poznati glas iza leđa i zaledila se.

„*Hola*, anđele.“

I iznenada je bio tu. Njen muž.

En je srce skočilo u usta. Zamišljala je ovaj trenutak nebrojeno puta od dana kad ga je napustila. Zamišljala kako dolazi po nju, pojavljuje se na njenom pragu. U početku su te misli bili košmari ispunjeni strepnjom da će je odvući nazad u mučni život od kog je pobegla. Ali, kako je vreme prolazilo i udaljenost među njima postajala sve veća, njen strah je izbledeo. Kako se povećao broj romantičnih gestova njenog supruga i pomirljiva retorika puna nežnosti i ljubavi, dozvolila je da se scenario u njenoj glavi preoblikuje u nešto bliže romantičnom sanjarenju. U fantaziju.

Ali sada je to bila stvarnost. Bio je ovde. Došao je po nju.

I iznenada se užas vratio.

„Ostavi me na miru! Odlazi!“ Instinktivno se približila pultu za parkiranje automobila oko kog je stajala manja grupa vozača. *Bezbedna u masi*.

„En.“

Luis Rodriges je gledao voljenu suprugu povređenim očima punim prekora.

„Ja sam, draga. Luis. Zašto se plašiš?“



U njegovom glasu nije bilo ljutine. Samo žalosti. En je osetila kako njeno podivljalo srce neznatno usporava.

Bio je, kao i obično, besprekorno odeven u odelo iz Ulice Sevil rou sa svilenom kravatom, sveže izbrijan i mirisao je na guči losion posle brijanja koji je uvek nosio, a taj miris je i sada nevoljno naterao En da oseti uzbuđenje između nogu. U levoj ruci je nosio buket, mnogo jednostavniji nego što je bio onaj raskošni koji je poslao u koncertnu dvoranu. Bio je skromni, rukom vezani buketic prolećnog cveća, ali bio je pun Eninog omiljenog cveća: turskih karanfila, perunika i vetrom razbarušenih božura. *Setio se.*

„Šta radiš ovde, Luise?“, upitala je smekšavši malo, ali i dalje sumnjičava.

„Imam neka posla u Los Angelesu“, odgovorio je ležerno. „Biću ovde barem nekoliko dana.“

En je skupila oči. „Rekao si mi da nikada ne možeš da se vratiš u SAD. Da ne možeš da napustiš Meksiko Siti.“

„Silno sam se trudio da ga ne napuštam. Ali ovo je... veoma važno.“

Pitala se da li je pod rečju „ovo“ mislio na nju ili na posao. Uprkos svemu, deo nje se nadao da je mislio na nju.

U tišini mu je posmatrala lice kao da pokušava da reši zagonetku dok je kroz nju tekla bujica sukobljenih osećanja. Je li rekao istinu kad je kazao da ima posla ovde? Ili je došao zbog nje? I ako jeste, šta to znači? Da li da se oseti polaskano ili da se plaši?

„Znaš da mi nedostaješ, En“, glas mu se slomio pod silinom osećanja.

„I ti meni nedostaješ“, odvrtila je iskreno. „Ali ne možeš... trebalo je da pozoveš.“

„Nemam tvoj broj.“

„Mogao si da ostaviš poruku orkestru. Nije mene teško pronaći. Mogao si da me upozoriš umesto što si me ovako zaskočio na ulici.“

„Da sam te upozorio, možda ne bi pristala da se sastaneš sa mnom“, rekao je Luis jednostavno.

„Pa, zar to ne bi bila *moja* odluka?“, upitala je En.

„Bila bi. Da sam te upozorio“, složio se smešeći se. „Ovako je ovo *moja* odluka. I više mi se dopada.“

Ne nije mogla da mu ne uzvрати osmeh. Ovo je bila klasična Luisova

logika. Zaista je bio nepopravljiv, ali je nekako uvek uspevao da iskombinuje svoju neumerenu nadmenost sa dovoljno šarma da ona bude umiljata. Nikada nije upoznala muškarca kao što je on i, pored svih Nikinih upozorenja, znala je da nikada i neće.

„Hajde na ručak sa mnom.“ Pružio joj je cveće pokušavajući da iskoristi prednost koju je stekao.

En ga je uzela i na delić sekunde osetila kako im se vrhovi prstiju dodiruju. Bio je to prvi fizički kontakt među njima od noći koja je prethodila njenom begu i bio je pun električnog naboja od požude i straha.

„Ne mogu“, En je skrenula pogled. „Znaš da ne mogu.“

„Zašto?“ Glas mu je postao grublji. „Zato što *ona* tako kaže?“

Pokazao je glavom Nikinu zgradu. „Tvoja takozvana psihoterapeutkinja?“ Hladni strah se ponovo uvukao En u vene, kao da je neko promenio infuziju.

*Kako je Luis znao za Niki? Kad malo bolje razmisli, kako je uopšte znao da će ona biti ovde?*

Izenada se setila misterioznih automobila za koje je bila ubeđena da su je pratili. Onih za koje je Niki tvrdila da ih je umislila.

„Poslao si da ljude da ma prate!“ Iznova se povukla, ovog puta dalje. „Baš kao u Meksiko Sitiju. Špijunirao si me!“

Luis nije ovo porekao. „Činjenica da nismo više zajedno ne znači da ću prestati da brinem za tvoju bezbednost, En.“

„Kako to misliš 'moju bezbednost'? Savršeno sam bezbedna. Zašto ne bih bila?“

„Pa“, odgovorio je i dalje se smešeci. „U slučaju da nisi primetila, draga moja, čini se da su ljudi bliski tvojoj terapeutkinji stekli ružnu naviku da iskrsavaju mrtvi. Znam da te je policija upozorila da budeš oprezna, ali šta policija preduzima da te zaštiti? I šta ti radiš da zaštitiš sebe? Ništa, koliko vidim.“

„Nije mi potrebna tvoja zaštita, Luise“, prošaputala je En, uplašena time koliko brzo se njena odlučnost topila. „Nisam to tražila. Ne želim to.“ Poleteo je napred i iznenada je zgrabio za zglobove. En se mlako otimala i čekala da se neki prolaznik umeša, ali činilo se da niko ništa ne primećuje i da i ne mari.

„Potrebna ti je“, prošaputao joj je Luis na uvo i privukao je u zagrljaj.

„Veruj mi kada ti kažem, tvoja doktorica Roberts nije ono za šta se izdaje. Razumeš li me, En? Nije ona nedužna u svemu ovome.“

„Nemoj da si budalast“, En ga je gledala prkosno. „Niki je sasvim nedužna.“

„Ne.“ Luis je odmahnuo glavom žurno. „Postoji nešto što ne znaš, draga. Mnogo toga. Truje te protiv mene, ali ne bi mene trebalo da se plašiš. Nje bi trebalo da se plašiš.“

„Ostavi me na miru, Luise!“, vikala je na njega dovoljno glasno da niko od onih koji su čekali u redu ispred stola za parkiranje nije mogao da se pretvara da je nije čuo. „Ozbiljno ti kažem. Ako te ponovo vidim, kunem se da ću zvati policiju.“

„En! Molim te!“

Ali bilo je prekasno. En se već okrenula i pobegla, utrčala je u Nikinu zgradu kao da je progonjeni zec.

„Jeste li dobro, gospođice? Poslužitelj u liftu prišao je videvši kako se En trese i uporno pritiska pozivno dugme lifta.“

„Dobro sam, hvala“, slagala je.

Nije verovala u ono što je Luis rekao za Niki. Ali njegove reči ipak kao da su joj se urezale u mozak:

*Doktorica Roberts nije ono za šta se izdaje. Nije ona nedužna u svemu ovome.*

Šta je pod tim mislio? I zašto bi uopšte rekao tako nešto?

O, *bože!* Zašto je uopšte morao da dođe ovamo?

En je sačekala da ostane sama u liftu iza zatvorenih vrata. Tek tada se prepustila suzama.

## DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

Kim Čoj zadržavala je dah i pretvarala se da unosi nešto u kompjuter, kad je Lana Grej izašla iz ordinacije doktorke Niki Roberts.

Niki tek što je zaposlila Kim, stažistkinju diplomca sa Semel instituta za neuronauku Univerziteta u Kaliforniji, kao hitnu zamenu za Treja. Premda je bila i genijalna i lepa sa savršeno glatkom azijskom kožom, krupnim očima i dugačkom grivom svilenkaste crne kose, Kim su vaspitali strogi roditelji Kinezi i ona je sve protekle dvadeset četiri godine vodila veoma zaštićen život. I posledica toga je bila što je bila sasvim opčinjena kada je ugledala Lanu, *čuvenu televizijsku zvezdu*, kako *uživo prolazi* pored nje!

„Da vam zakažem novi termin, gospođice Grej?“ Sirotoj Kim srce je toliko brzo kucalo da joj je bilo teško da govori. Nikada pre nije komunicirala sa „slavnom ličnošću“. Činilo se da će je ovaj novi honorarni posao dovesti u kontakt sa sasvim novim svetom, sa stranom Los Anđelesa za koju je čula, ali je nikada nije videla, dok je dane provodila zakopana u biblioteci na kampusu Univerziteta u Kaliforniji u Vestvudu i duge noći učeći na odseku za neuronauku. Sve joj je ovo bilo toliko uzbudljivo da nije umela rečima to da izrazi!

Lana je pogledala vitku, privlačnu Azijku za pultom kancelarije doktorke Roberts i osetila kako je zavist guši kao da joj u grlu stoji loptica za golf. Kao da samozadovoljnost njene terapeutkinje, kojom joj je na svakoj terapiji na nos nabijala svoj savršen život, prelepu figuru i jedva blago izboranu kožu, nije bila dovoljno loša, nego je kučka sad još i unajmila lepoticu tinejdžerku da vodi ordinaciju.

Ovo sigurno radi namerno. *Želi da mi sasvim izgazi samopouzdanje, da bi me naterala da duže dolazim na terapiju od trista dolara po satu.*

Lana se preteći nagnula preko pulta prema Kim i zarežala: „Da sam želela da zakažem novi termin, to bih i rekla, zar ne?“

„O!“ Kim je porumenela do korena kose. Napravila je pogrešan korak. Negde je pogrešila. Sme li da se obraća klijentima, sme li da pita da zakaže novi termin? „Izvinite, gospođice Grej. Samo sam mislila...“

„Da, pa, nemoj. Neću se vraćati“, objavila je Lana izlazeći žurno i zalupila vratima za sobom.

Niki je čula metež, pa je izašla iz ordinacije i zatekla sirotu recepcionerku na ivici suza.

„Jako mi je žao, doktoro Roberts“, požurila je da kaže Kim. „Mislim da sam nekako uvredila gospođicu Grej. Pitala sam je da li da joj zakažem novi termin, a ona je... ona je... pa, jako se naljutila na mene.“

„Ne brini, Kim, nisi ti kriva“, rekla je Niki utešno. „Plašim se da je Lana veoma ljuta već veoma dugo. Sigurna sam da to nema nikakve veze sa tobom.“

„Rekla je da se neće vraćati“, priznala je Kim nervozno.

„Da.“ Niki se nasmešila. „Često ona to govori. Navicićeš se. Možeš da pošalješ Kartera Berklija čim stigne.“

Niki je, vrativši se u ordinaciju, sklopila oči i opet počela da radi vežbe disanja da umiri osećanja, što ju je Dag naučio pre mnogo godina i što je do dana današnjeg koristila.

*Najpre, diši.* Niki je u glavi čula Dagov glas kao da je tik pored nje. *Zatim razdvoj misli, jednu po jednu, polako i smireno, kao da stavljaš list po list na sto, ili kao da stavljaš semenke na poslužavnik.*

Misao broj jedan: Lani se stanje pogoršavalo, ne poboljšavalo, i sada se već graničilo sa psihozom. Svaka lepša, mlađa žena je bila pretnja, neprijatelj. Došlo je vreme da je nežno uputi na drugog terapeuta. Iskrena da bude, verovatno bi trebalo da krene i na terapiju kod psihijatra. Ali hoće li Niki uspeti da je u to ubedi?

*Diši.*

Misao broj dva: Niko drugi nije ubijen ni povređen nakon Treja, a i činilo se da su i pretnje prestale da stižu, barem za sada. Je li osoba koja je pokušavala da je ubije završila sa njom? Ili je čekala povoljan trenutak i igrala se s njom kao mačka sa mišem sateranim u ćošak? Ako je tako, hoće li Derek Vilijams moći da uhvati tu osobu pre nego što ponovo udari? Kad je reč o policiji, tu je vladala preteća tišina, što je nju navelo na zaključak da nisu mnogo dalje odmakli. Ili Vilijams ili hapšenje.

*Diši. Korak po korak, Niki. Usredsredi se na pacijente. Usredsredi se na ovaj trenutak.*

Treća misao nije bila misao koliko smena lica. Dagovog. Eninog. Gudmanovog. I četvrtog, nevidljivog lica, još skrivenog u senkama:

Lenkinog, lica Dagove ljubavnice. Hoće li Vilijams uspeti tamo gde Niki nije, i otkriti nešto, bilo šta, o ženi koja je uništila Nikin život?

Svetlo na njenom zidu koje je govorilo da „pacijent čeka“ iznenada se zacrvenelo. Karter Berkli mora da je stigao. Niki su terapije sa Karterom u ovom trenutku bile teške. Činilo se da je njegova paranoja, koja je uvek bila problem, sada eskalirala van svake kontrole. Otkako je Lisa Flanagan ubijena, postao je toliko nervozan, toliko mahnito sumnjičav prema svima da je bilo teško obaviti bilo kakav efikasan posao na terapiji. *Ni njemu ne pomazem, kao ni Lani*, pomislila je Niki sva očajna. *Nisam bila dovoljno dobra supruga, nisam čak mogla ni da ostanem trudna, a sada sam podbacila i kao terapeutkinja.*

Prigušila je depresiju, kao vlažnim ćebetom vatru - začula je glas svoje prijateljice Grečen Adler kako joj govori da se „pribere“ - pa se sabrala i otvorila vrata smešći se spokojno.

„Kartere, uđite.“

Karter je ustao otkrivajući teške zavoje na levoj nozi što su se spuštali od kolena nadole. Osvrnuo se oko sebe krišom, i zgrabio štake naslonjene na fotelju, pa hramljući ušao u Nikinu ordinaciju.

„Šta se desilo?“, upitala je Niki čim su ostali sami.

Odloživši štake u stranu, Karter se spustio na Nikin kauč. Sav je prebledeo, graške znoja su mu sijale na čelu poput sićušnih bisera, a noge su mu se nekontrolisano tresle. Podigavši pogled prema Niki, kroz stisnute zube je procedio: „Pucali su u mene. Ranjen sam.“

„O, bože!“, izgovorila je Niki primereno užasnuto. „Kartere, jako mi je žao. Ko je pucao u vas? I kada se to desilo?“

„Nisam im video lica. Ali bili su to isti tipovi, ona meksička banda o kojoj sam vam pričao. Primio sam pretnje... Provalili su mi u kuću. Rekao sam to policiji, ali policajci nisu ništa uradili. Ponašali su se kao da izmišljam.“

Drhtaj se spustio Niki niz kičmu zbog sličnosti njegovog iskustva sa njenim iskustvom. Misteriozne provale. Nepoverljivost policije...

„Kako bilo“, rekao je Karter srdito. „Neka se nose. Ja znam istinu. Bili su to isti tipovi. Prošle subote. Izašao sam iz kluba u centru oko pola dva noću. Mora da su me pratili. Bio sam napolju i čekao svoj automobil, a onda su se jedna kola zaustavila, dvojica su izašla iz njih, jedan me je upucao u

cevanicu, a zatim su se odvezli.“

Završio je ovaj monolog neobično ravnim glasom. Kad je završio, Niki je primetila da mu zubi cvokoću. Kao da je još u šoku - što je lako moguće, ako je priča istinita.

„Je li još neko to video?“

Karter je odmahnuo glavom. „Nije. Ja sam bio jedini gost napolju, a momak je već bio otišao po moj automobil. Kada se vratio, ležao sam na podu i krvario, jedva pri svesti.“

„Dobro“, rekla je Niki, kojoj su misli bile uskomešane. Kao čovek je želela da mu veruje. Ipak se, naposljetku, činilo da je upucan. Ali, ako njegova priča nije istinita, onda se nameće misao da je namerno pucao sebi u nogu u nekakvom minhauzenovskom pokušaju da postigne nešto. Šta? Da privuče pažnju? Nije mogla da veruje da je Karter toliko zabrazio. I dalje je funkcionisao na poslu u banci, i dalje je bio racionalan.

Sa druge strane, ponovo su ovi misteriozni „Meksikanci“ udarili kada nije bilo svedoka i nisu ostavili nikakve dokaze koji bi potkrepili ovu priču.

„Jeste li vi pozvali policiju? Ili ju je zvao momak? Mora da je ostao zaprepašćen kad vas je zatekao u takvom stanju?“

Karterove oči su divlje zakolutale. Na trenutak je izgledao zaista umobolno. „Možda.“ Spustio je glas u šapat. „Ili je možda i on u tome učestvovao. Možda je on dojavio tipovima kada da dođu? Jeste li na to pomislili? Imaju ljude svugde, po čitavom Los Anđelesu, po čitavoj Americi. Oni su kao *kuga*.“

„Ko su to 'oni' Kartere?“, upitala je Niki nežno. „Rekli ste mi da verujete da su iz Meksika, ali osim toga...“

„Ne verujem ja u to. Ja to *znam*“, bio je uporan Karter. „I znam ko su, ali ne mogu da vam kažem jer bi za vas to znanje bilo opasno. I opasno po mene ako bi neko otkrio da sam vam to rekao.“ Govorio je sto na sat i sipao reči u bizarnoj, paranoičnoj bujici toka svesti. „Pogodili su me u nogu, ali mogli su me ubiti. Nije li tako? Ali nisu. Što znači da je to bilo upozorenje. Ne žele da me ubiju, žele da *ćutim*.“

„Dobro“, rekla je Niki.

„Ali nije dobro, jer ja moram da govorim o tome, doktorke! Moram da kažem nekome šta se desilo! Bio sam tamo. Video sam to. Video sam kako je

ubijaju. Naterali su me da gledam, kao da je to bila nekakva predstava. O, bože!“ Skliznuo je na kolena i iz grudi su mu se začuli jezivi, kidajućí jecaji.

Niki je sela pored njega i zagrlila ga oko drhtavih ramena. Ovo je bilo važno. Veoma važno. Mogao bi biti konačni pomak koji je čekala.

„Šta su vas naterali da gledate, Kartere?“

Divlje je odmahnuo glavom. „Ne mogu.“

„Da, možete“, kazala je Niki. „Sklopite oči.“

Uradio je kako je tražila.

„Sada duboko dišite. A sad zamislite da ste tamo. Šta vidite?“

„Vidim drveće.“ Glas mu je bio kao da je zapao u trans. „Vidim čistinu između drveća. Noć je. Mračno je, ali je noć obasjana svetlošću meseca. Vruće je.“

„Dobro, Kartere. Vrlo dobro. Šta još?“

„Vidim devojkú. Na čistini je.“

„Dobro. Kako izgleda?“, upitala je Niki. Vođenje pacijenata kroz ova ponovljena sećanja bilo je veoma teško, kao hodanje po užetu. Ako ih ne bi dovoljno podsticala, slike bi mogle da im promaknu i vrate se duboko u podsvest. Ukoliko bi ih podsticala previše, pacijent bi se uplašio i prestao da saraduje. Kada bi se tok sećanja prekinuo, bilo bi gotovo nemoguće opet ga vratiti.

„Naga je“, rekao je Karter. Mršti se. „Ne, nije naga. Ima gaćice. Stoji tamo i nekako se klati. A onda...“

Zastao je i trgao se, poput psa koji je naleteo na nevidljivu električnu ogradu.

„A onda?“, ponovila je Niki nežno.

Karter je počeo ubrzano da diše i počeo je rukama da gužva nogavice pantalona. Ispustio je oštar, uplašen krik nalik jauk.

Niki je čekala.

„Čujem puške“, izgovorio je. „Kao ritam bubnjeva. *Ta-ta-ta-ta-ta!* Automatske puške. Ne vidim ih. Ali vidim nju, devojkú. Trza se. Poskakuje. Strašno je! Krv je, ona je...“ Hvata vazduh, divlje grebe noge. „Komadi se otkidaju sa nje! O, bože! Mislím da je mrtva, ali još se pomera...“

Iznova je počeo da jeca. Niki je shvatila da verovatno ima svega još



nekoliko sekundi.

„Poznajete li devojk, Kartere?“

Klimnuo je.

„Kako se zove?“

Uz trzaj je otvorio oči i pogledao pravo u Niki. „Naterao me je da gledam. Naterao me je! Smejao se. Krvi je bilo na sve strane. *Na sve strane*. To je nešto najodvratnije što sam ikad video. On je životinja.“

„Kako se devojk zvala, Kartere?“, upitala je Niki. Ali već je znala da ga je izgubila.

„Da vam to kažem, doktoro, ubio bi i vas.“

„A ko je 'on'?“

Karter se tada nasmešio, umornim, ali iskrenim osmehom. Ustao je. „Zahvalan sam vam na svemu što ste učinili za mene, doktoro Roberts. Naročito danas. Bilo mi je potrebno da to izbacim iz sebe. Da to kažem naglas.“

„Drago mi je što ste to učinili, Kartere“, rekla je Niki. „Možda ćemo sledećeg puta...“

„Ne“, odvratio je Karter. „Neće biti sledećeg puta. Plašim se da ga ne sme biti. Ne mogu da mu umaknem.“ Pogledao ju je sa suzama u očima. „Mislio sam da mogu. Da mogu početi iznova, znate. Ali sad vidim da to nikada nije bila opcija. Ali vi? Vi možete da umaknete. Još možete da odete. Da stvorite sebi novi život. Da krenete iznova.“

„Nikuda ja ne idem, Kartere“, izgovorila je Niki odlučno.

„Nadam se da ćete se predomisлити“, rekao je odmahujući glavom izražajno. „Srećno, doktoro Roberts. I zbogom.“

Niki ga je posmatrala kako hramljući izlazi iz njene kancelarije sa neobičnim osećanjem u grudima. Danas mu je pomogla više nego na svim dosadašnjim terapijama zajedno. To je bilo jasno. Kao lekar kad raseče gnojni čir, bilo je bolno, ali mu je skidanje tereta sa podsvesti donelo trenutno i vidno olakšanje.

E sad, sasvim je nešto drugo bilo pitanje da li je priča koju joj je ispričao bila tačna ili ne. Devojk je možda bila stvarna. A možda je bila i izmišljena i predstavljala je neki aspekt Karterove ličnosti ili neki lik iz prošlosti.

Nije njoj sama priča teško ležala na srcu, već poslednje reči koje joj je Karter uputio. *Još možete da odete. Da stvorite sebi novi život. Da krenete iznova.*

Može li?

Bila je to svakako opojna misao.

En Bejtman nedavno je zvala da otkáže terapiju u podne. U to vreme Niki je bila razočarana, ali sad je osetila olakšanje što je sama i što je završila za taj dan.

Naslonila se na naslon fotelje i iznenada osetila vrtoglavicu. Shvatila je da nije ništa ni popjela ni popila još od doručka.

Dok je preturala po fioci u potrazi za energetsom pločicom, zazvonio joj je telefon. Spremala se da ga ignoriše, ali je tada ugledala kako se na ekranu pojavljuje ime Dereka Vilijamsa.

„Ima li vesti?“, upitala je uznemireno.

„Imam vesti“, odgovorio je iznenađeno potišteno. „Šta radite sada? Možete li doći u moju kancelariju?“

„Mogu“, odgovorila je Niki oprezno. „Ja sam u Senčeri Sitiju. Zar ne možete da mi kažete preko telefona?“

Vilijams je oklevao. „Radije bih da se sretnemo. Šta kažete za jedan sat?“

„Dobro“, rekla je Niki, kojoj je puls već počeo da se ubrzava.

Imao je vesti. Suviše važne da joj kaže preko telefona. Na svoju sramotu, Niki je uhvatila sebe kako se moli da uopšte nisu u vezi sa ubistvima, već sa misterioznom Lenkom.

*Molim te da je pronašao nešto, molila je boga, u koga nije verovala. Molim te, dozvoli mi da nakon sveg ovog vremena pronađem malo mira. Pre nego što uopšte razmisli o tome da prihvati savet Kartera Berklija i krene iznova, morala je da sazna istinu.*

## DVADESET SEDMO POGLAVLJE

„Molim vas, molim vas, sedite.“

Debeli privatni detektiv mahnuo je široko rukom u znak dobrodošlice, a drugom je bukvalno počistio gomilu starih papira sa fotelje za klijente, od veštačke kože.

„Kakav vam je bio dan do sada, gospođo Roberts?“, upitao ju je vedro. Nakon one suzdržanosti preko telefona, činilo se da je iznenađujuće poletan.

„Moj dan? Iscrpljujući“, odgovorila je Niki iskreno, provukavši ruku kroz kosu. „Dvoje mojih klijenata izgubilo je dodir sa realnošću.“ Nije znala zašto, ali nešto u vezi sa Derekom Vilijamsom u njoj je budilo osećaj sigurnosti i želju da spusti gard onako kako to ne bi učinila sa drugim ljudima. Svakako ne sa drugim muškarcima. Sada joj je palo na pamet da je to možda bilo zato što nije flertovao s njom. Uopšte. Prema Nikinom iskustvu, to je bilo sasvim neobično.

„Samo dvoje? Ja bih rekao da je to bila prava sreća“, dobacio je premeštajući stvari da koliko-toliko raščisti sto i svoju fotelju pre nego što započne. „Gotovo svi moji klijenti izgubili su dodir sa realnošću. Većina odavno. Naravno, prisutni se tu ne ubrajaju.“

Ponovo se nasmešio, a Niki nije mogla da mu ne uzvрати osmehom.

„Dakle, kakve to vesti imate za mene?“, upitala je željno. „Molim vas, recite mi da se tiču ljubavnice mog supruga.“

Vilijams je raširio prste preko punačkih butina i okrenuo prazne dlanove.

„Ne tiču se nje“, obavestio ju je. „Izvinite.“

Niki se snuždila.

„Još je rano“, podsetio ju je Vilijams. „Stići ćemo i do nje naposljetku, verujte mi. A ono što imam da vam kažem“, pogledao ju je ponosno, „prilično je izvrsno za početak, pa makar i sam sebe time hvalio.“

„Dobro“, uzdahnula je Niki. Godilo bi joj da čuje nešto izvrsno. „Zadivite me.“

Derek Vilijams je pročistio grlo. „Pročitao sam sve što ste mi dali, sve informacije. I odlučio sam da krenem od Treja Rejmonda.“

Ispričao je Niki o svojoj poseti Vestmontu i onome što je započelo kao jednostavno praćenje detektiva Džonsona. „Na moju sreću, naš najmiliji policajac rasista silno mi je olakšao posao jer se razmetao i ljutio sve sa kojima je došao u kontakt, od porodice Rejmond do dilera iz kraja od kojih je pokušao da na silu izvuče informacije. Neće vas iznenaditi kada čujete da mu niko ništa nije ispričao. Nakon toga je samo trebalo da se pojavim i da budem učtiv, pa da saznam obilje informacija.“

Niki je čekala da nastavi.

„Trej je prestao da koristi narkotike pre dve godine, kratko nakon što je upoznao vašeg supruga.“

„Tako je“, potvrdila je Niki. „Dag ga je vratio sa ivice smrti.“

„Jeste“, složio se Vilijams. „Ali nije sve bilo tako jednostavno. Pre nego što je prestao da koristi drogu, Trej je bio diler da bi imao novca za drogu. Uglavnom heroin. Ali kasnije je, na kraju, dilovao jednu novu vrstu dezomorfinu. Zasnovan je na kodeinu, i neverovatno je gadna droga, a ulično ime za nju je krokodil.“

„Znam šta je to“, rekla je Niki. „Dagov partner, Hadon Defo, kaže da se sa njom stalno susreću na klinici. Posledice su jezive. Kaže da su je Rusi doneli.“

„Tako je“, potvrdio je Vilijams i sam zadivljen. „Pa, Trej je, pre nego što je upoznao vašeg supruga, radio za meksički kartel koji je bio konkurencija Rusima. Tipovi za koje je tada radio ne veruju u nove početke. Mislim da nikada nisu ni nameravali da mu dozvole da tek tako ode.“

„Ali on jeste otišao“, bila je uporna Niki. „Dag ga je uzeo pod okrilje i Trej je sasvim promenio život. Ja sam ga zaposlila. Trej je svaki dan dolazio da radi u moju ordinaciju, uvek na vreme, uvek profesionalan.“

„To mu je bio dnevni posao“, rekao je Vilijams otvoreno. „Ne sumnjam da je vaš muž bio dobar čovek, Niki, ali za nekoga ko je blisko saradivao sa zavisnicima, plašim se da je bio neverovatno naivan u pogledu poslovne strane sveta narkotika. Trejev drugi šef bio je meksički narko-bos po imenu Karlos de la Rosa.“

Pogledao je Niki, ali njoj to ime očigledno nije ništa značilo. Još je bila u šoku pri pomisli da je Trej dilovao drogu svima iza leđa.

„Misliš li da je taj čovek ubio Treja? Ili naložio da ga ubiju?“

„Ne znam pouzdano. Ali rekao bih da je to vrlo lako moguće, naročito pošto je Trej *pokušavao* da ide, kao što ste rekli, ili mu se možda na neki način usprotivio. De la Rosa je velika riba u Vestmontu“, objasnio je Vilijams. „Ali je sitna riba u svetu kartela. Njegov šef je mnogo, mnogo opasniji čovek. I tu sve postaje istinski zanimljivije.“

„Ko je njegov šef?“, upitala je Niki.

„Verovali ili ne, doktorko Roberts, njega znate. Ili ste barem čuli za njega. Luis Domingo Rodriggez.“

Niki se namrštila pokušavajući da ime negde smesti.

„On je otuđeni suprug vaše pacijentkinje En Bejtman“, rekao je Vilijams. Okrenuo je laptop i pokazao Niki Gugl fotografiju ugladenog, privlačnog Latinoamerikanca crne kose prošarane sedim vlasima na slepoočnicama i žestokih, opreznih očiju.

Niki je izgledala zbunjeno. „Mislim da ste se prevarili, gospodine Vilijamse. Ili da ste nekako sve pomešali. Enin suprug bavi se izgradnjom nekretnina.“

„Molim vas, zovite me Derek“, podsetio ju je Vilijams. „I nisam se prevario. Luis Rodriggez venčao se sa En Bejtman pre osam godina na privatnoj ceremoniji u Kostariki. Mogu da vam pokažem i primerak venčanog lista ako želite da ga vidite. Ja sam se zainteresovao jer sam na Luisa Rodriggeza naleteo ranije na jednom starom slučaju. Zvanično je to bio slučaj nestale osobe, premda su svi nezvanično znali da je devojka mrtva. Jeste li ikada čuli za Šarlot Klensi?“

Niki je sklopila oči i protrljala slepoočnice. Iznenada se setila razgovora sa Grečen od pre nekoliko nedelja. *Šarlot Klensi, dadilja? Ona koju je Valentina Bejden tražila?* Niki se osećala kao da je nekako skliznula u zonu sumraka, u neki bizarni paralelni univerzum u kom su živote svih ljudi neke mračne sile isplele u paukovu mrežu očajanja. Svet u kom je Trej bio diler droge, a Enin suprug narko-bos. Ništa od svega ovoga nije imalo smisla.

„Ali... En mi je ispričala da njen suprug radi sa nekretninama“, ponovila je tupo, pokušavajući očajnički da se drži realnosti. „Tako je stekao bogatstvo.“

„Nije“, rekao je Vilijams. „Tako on *investira* u bogatstvo. Stekao ga je pre dvadeset godina kada je preplavio gradove zapadnih Sjedinjenih Američkih Država kokainom.“

Narednih petnaest minuta Derek je upućivao Niki u slučaj koji mu je okrenuo život naglavce - nestanak Šarlot Klensi. Ispričao joj je kako se nadao da će ga Luis Rodrigez odvesti do Šarlotinog tajnog, oženjenog ljubavnika, Amerikanca koji je vozio jaguar i koji je, bio je siguran Vilijams, bio upleten u njen nestanak. I kako su ga, umesto toga, kidnapovali meksički policajci, pretukli i deportovali nazad u Sjedinjene Američke Države. Rekao joj je kako su Valentina Bejden i njena dobrotvorna organizacija naoko pomagali Klensijevima, plaćali termine na televiziji u kojima su emitovali priču o nestanku njihove ćerke, ali su zapravo sve vreme istraživali u Meksiko Sitiju šta se desilo i skrivali te informacije od porodice. I kako ga je, nakon što se vratio kući, obilazio FBI i „upozoravao“ da prestane da istražuje Bejdenove i Rodrigeza.

„U to vreme Rodrigez me nije zanimao“, objasnio je Niki. „Mislim da nije bio direktno odgovoran za nestanak Šarlot Klensi, samo sam mislio da je znao ko jeste. I Valentina Bejden ga je možda poznavala. Ali, kada ti svi govore da *ne* istražuješ nekoga, da *ne* postavljaš pitanja... postaneš radoznao. Barem je to sa mnom slučaj. Pa sam tokom godina otkrio mnogo toga o Luisu Rodrigezu.“

„Na primer?“, upitala je Niki. Nju je fascinirao neobično snažan, gotovo hipnotički uticaj koji je na En imao njen suprug. Možda bi Vilijams mogao da popuni praznine?

„Pa, za početak, on je u suštini podeljena ličnost. Pravi Džekil i Hajd. Potekao je iz siromaštva, zbog čega je junak mnogim siromašnim ljudima. Vide ga kao nekakvog Robina Huda i na neki način on to i jeste. Poklanja mnogo novca, naročito u svrhe borbe protiv narkotika. Čitav Meksiko zna priču da je njegova sestra umrla od heroina i kako mu je to promenilo život.“

Niki se setila terapija sa En u kojima je ova spominjala muževljevu filantropiju i njegovu tragičnu prošlost.

„To je sve stvarno“, rekao je Vilijams. „A stvarno je i njegovo carstvo nekretnina. Ali je u isti mah i najbolji paravan na svetu za velikog proizvođača kokaina. Što on zapravo i jeste.“

Vilijams je objasnio kako je Rodrigez izbegao pravdu i kod kuće i u Sjedinjenim Američkim Državama vešto usmeravajući sredstva na račune policije i drogom razorenih osiromašenih zajednica kojima bi ona navodno trebalo da služi. „On je svačiji prijatelj. To je neverovatno. Običan svet ne zna za kartel, i ne bi ni poverovao da im neko kaže. U međuvremenu, oni na

vlasti koji to znaju dobru su korist izvukli pretvarajući se da ne vide ništa. Nije u pitanju samo davanje mita korumpiranim zvaničnicima. Tu leži Rodrigezova genijalnost: on je velikodušan i šarmantan, i uvukao se u sve moguće aspekte infrastruktura ovih zajednica. U Meksiku daje novac za škole, puteve i bolnice. U Sjedinjenim Američkim Državama finansira nadmetanja za senatore, daje obilje novca našim prijateljima u Policijskoj upravi Los Angelesa. On je vrhunski manipulator.“

Ovo poslednje Niki je prepoznala kao istinu na osnovu mnogih dugačkih i mučnih razgovora sa En. A što se tiče svega ostalog: nije bila sigurna u šta da veruje. Savršeno joj je odgovaralo da misli kako je Enin suprug loš *hombre* koji iza zakonitih poslova krije nezakonite. Ali Vilijamsov opis Rodrigeza kao nedodirljivog narko-bosa zaudarao je na teoriju zavere dostojnu Kartera Berklia.

„Možete li da dokažete nešto od ovoga?“, upitala ga je otvoreno.

„Ne mnogo“, priznao je Vilijams. „Barem ne još. Ali radim na tome. Radim na tome gotovo čitavu deceniju, još otkako me je Šarlotin otac, Taker Klensi, otpustio.“

„Zašto vas je otpustio?“, upitala je Niki.

Vilijams je slegnuo ramenima. „Nije želeo da čuje istinu o svojoj ćerki. Da se viđala sa oženjenim muškarcem i sve to. Mislim, razumem. On joj je bio otac.“

Niki se na trenutak zamislila. „Šta je sa Valentininom dobrotvornom organizacijom? Rekli ste da ste mislili da je ona upletena.“

Vilijams je duboko udahnuo. „Jesam. Mislio sam, i moguće je da još tako mislim. Ali to je bilo mnogo teže rasplesti pravo osinje gnezdo. I iskren da budem prema vama, nakon nekog vremena sam odustao, jer je Rodrigez očigledno bio krupna riba u svemu ovome. Ali“, pročistio je grlo, „prilično sam siguran da organizacija Nestali nije sve ono za šta se izdaje. Čuo sam glasine, kad sam bio u Meksiko Sitiju, da je ova organizacija učestvovala u organizovanju nekih od ovih otmica čije je razrešavanje pomagala.“

Niki se namrštila. „Zašto bi to radila?“

Vilijams je protrljao vrhove prstiju, sugerišući time da je u pitanju novac. „Mnogo je načina da se zaradi od otmice. Čuo sam da je Valentina pomagala porodicama da uplate novac, a zatim uzimala deo od otmičara. To je najočigledniji poslovni model. A u nekim drugim prilikama, organizaciju

Nestali bande su plaćale da prokrijumčari članove bandi ili saučesnike iz države - neke od njih su navodno smestili u Program zaštite svedoka ovde u Sjedinjenim Američkim Državama. Što bi značilo da je gospođa Bejden sigurno imala čoveka unutra.“

„Mislite u policiji?“, upitala je Niki.

Vilijams se zakikotao. „Nemojte biti tako zaprepašćeni. Policijska uprava Los Anđelesa je korumpirana da ne može biti više. Takođe sam uspeo da dođem do informacije da je organizacija Nestali upletena u trgovinu ljudima. Mlade devojke kupe sa ulice i prodaju nekadašnjim ruskim gangsterima. Ne mogu to da dokažem. Ali bilo je mnogo glasina.“

Niki je raširila oči. „Ne mislite... Šarlot Klensi?“

Vilijam je odmahnuo glavom. „Malo verovatno. Belo roblje u seksualne svrhe uzima se iz siromašne populacije, deca iz favela, mlade devojke - i dečaci - koji nemaju nikakav status ni porodicu koja bi ih tražila. Osamnaestogodišnja Amerikanka donela bi im više nevolja nego zarade. Ali, kako bilo, stekao sam snažan utisak da je dobrotvorna strana rada organizacije Nestali samo fasada. Ogromne sume novca prolazile su kroz nju - mnogo više nego što je slučaj sa legitimnim nevladinim organizacijama.“

Niki je ućutala. Bilo je teško pomiriti glasine koje je Vilijams iznosio sa onim što joj je Grečen rekla o Valentini Bejden. O tome kako je njena sestra nestala kada su bile tinejdžerke, i kako je ta tragedija promenila i nadahnula njen život. Niki nije bila sigurna zašto, ali očajnički je želela da veruje u inspirativnu verziju priče. Suviše je toga oko nje u ovom trenutku bilo trulo. Zar je bilo previše nadati se da se Vilijams u ovom pogledu prevario?

„U svakom slučaju“, prekinuo je Vilijams tišinu, „gospođa Bejden je ovde samo figura. Ključni čovek je oduvek bio Luis Rodrigez. U poslednje dve godine poslove je preusmerio s kokaina na krok. Pokušava da preotme kontrolu snabdevanja od Rusa, ovde u Los Anđelesu. Ima ljude po čitavom gradu. Kao kuga su.“

Niki je osetila kako joj se puls ubrzava. *Kuga*. Nije li istu tu reč upotrebio i Karter u njenoj kancelariji tog dana da opiše misteriozne meksičke ubice koje su, prema njegovim rečima, pokušavale da ga ubiju? Ili barem da ga uplaše toliko da čuti, možda čak i u vezi sa ubistvom, ako će verovati Karterovom nepovezanom toku svesti?

*Još jedna veza. Još jedna mračna nit u paukovoju mreži.* Primorala je sebe



da razmišlja racionalno, da izdvoji činjenice od mora spekulacija.

„Hajde da pretpostavimo da ste u pravu u vezi sa Luisovom trgovinom drogom. Mislite li da En to zna?“, upitala je Vilijamsa.

„U pravu sam“, odgovorio je. „Što se tiče toga da li njegova poslednja žena zna odakle novac dolazi, to već ne znam. Nikad je nisam sreo. Ali, na osnovu onoga što ste mi rekli o njoj, ne verujem da zna. Kao što sam pomenuo, Rodrigez je podeljena ličnost. Vrlo je moguće da je on privatni i poslovni život sasvim odvojio.“

*Moram da joj kažem*, pomislila je Niki. *Ima pravo da zna ko joj je muž zapravo. Svaka žena ima to pravo. Pravo da ne živi u laži zbog tajni svog muža.* Pitala se koliko je Eninih prijatelja znalo za Luisa i krilo to od nje? Kao što su Hadon Defo i nebrojeno mnogo Dagovih kolega skrivali istinu od Niki?

„Ali kažete da policija zna?“ pogledala je Vilijamsa. „FBI i lokalna policija ovde u Los Anđelesu?“

„O, da. Znaju“, klimnuo je sumorno Vilijams. „Možete se opkladiti da grupa za borbu protiv narkomanije ima dosijee o Rodrigezu i De la Rosi debele kao telefonski imenik. Znaju gde i kako ovaj takozvani čisti krok ulazi u grad. Ali čini se da dozvoljavaju Rodrigezovim momcima da operišu nekažnjeno.“

„Zato što...“, Niki je upitno podigla obrvu.

Vilijams je slegnuo ramenima. „Ili više vole Meksikance od Rusa, pa je to manje od dva zla. Ili neko na višoj funkciji u grupi dobija deo.“

Niki se na trenutak zamislila.

„Znači, kažete da je policija upućena? Da dele profit sa kartelom, na isti način na koji to radi i organizacija Nestali?“

„Verujem da je tako, da“, rekao je Vilijams. „Policija je upućena u sve, a možda i drugi ljudi u zajednici. Rodrigez radi tačno ono što je radio i u Meksiku. Sklapa prijateljstva i podmazuje dlanove, ali se i zauzima za niže slojeve - odakle mahom potiču njegove mušterije.“

Primitivši skepsu na Nikinom licu, Vilijams je nepokolebljivo nastavio:

„Siguran sam da su karteli deo ovoga. Da su upleteni u Trejevu smrt, i Lisinu. Trebalo bi da se pripremite na mogućnost da su možda imali neke veze i sa 'nezgodom' vašeg supruga.“

Niki se pogled izgubio u daljini. Pustila je detektiva da priča i povukla se u režim rada samozaštite. Nije želela da Dagova smrt bude deo paukove mreže. Njegova nezgoda i njegova ljubavnica nisu imali nikakve veze sa bivšim mužem En Bejtman. Kako bi mogli da je imaju?

„Dakle. To je sve do sada.“ Vilijams se naslonio na naslon fotelje očigledno zadovoljan. „Na šta želite da se sada usredsredim?“

Niki ga je belo pogledala.

„Ove nedelje usredsredio sam se na Treja“, kratko je ponovio. „Od sutra bih mogao da počnem da dublje istražujem Lisu Flanagan. Njenu nekadašnju zloupotrebu narkotika - možda mogu da pronađem vezu sa nekim od dilera kartela? Ili njenu aferu sa Vilijem Bejdenom. Možda su Vili i Valentina upleteni u sve ovo mnogo više nego što sam mislio. Ili bih mogao da pokušam da otkrijem zašto je policija toliko zainteresovana za vašeg starog pacijenta Brendona Grolša. Ili bih mogao da pratim vašeg prijatelja detektiva Džonsona da vidim ima li on svoje korumpirane rasističke prstiće u ovom sranju? Vi ste gazda“, podsetio je Vilijams Niki. „Ko plaća, taj i zapoveda.“

Ovaj starinski izraz izmamio je Niki osmeh.

„Je li nešto smešno?“

„Ne, nije zapravo“, rekla je Niki i dalje se smešeci. „Samo... dobar ste čovek, Derek. Zaista naporno radite na ovom slučaju i čini se da imate mnogo energije. Meni se vrti u glavi, ali sam vam zahvalna, to je sve. Imam poverenja u vas.“

Vilijams je nelagodno spustio pogled. Dugo mu niko nije uputio kompliment, a da ne spominje da se ne seća kada mu je kompliment uputila lepa žena.

„Pa, hvala.“ Pročistio je grlo vidno postišen. „Zaista mi to znači. Možete li možda to da napismeno pošaljete mojoj bivšoj ženi? Onaj deo o 'dobrom čoveku'? Odreći ću se honorara za sledeći mesec.“

„Stvarno?“

„Ne, ne stvarno. Potreban mi je novac“, nasmešio se Vilijams. „Kada smo kod toga, dobro bi došla majušna dopuna na troškove...“

Niki je izvadila čekovnu knjižicu. Bila je svesna da plaća preko svake mere, ali nije marila. Za četiri dana Vilijams je postigao više nego Džonson i Gudman za dve nedelje. Premda nije znala šta da radi sa svim njegovim

površnim glasinama, teorijama i vezama. Još to nije znala.

„Ove sedmice želela bih da se usredsredite na nezgodu mog muža“, rekla mu je otcepivši ček i spustivši ga na njegov vlažan dlan. „Želim da znam više o Lenki.“

Vilijams se zamislio. „Jeste li sigurni? To vam je prioritet?“

„To mi je prioritet“, rekla je Niki.

„Svesni ste da vam je život i dalje u opasnosti?“, istakao je Vilijams trezveno. „Ovi karteli obrću milione dolara. A vode ih psihopate. Rusi, Meksikanci, Kinezi, svi su oni isti kad je u pitanju uklanjanje neprijatelja.“

„Kako sam im ja neprijatelj?“, upitala je Niki.

„Još ne znam“, odgovorio je Vilijams. „Ali bih voleo da ove nedelje to pokušam da otkrijem - pre nego što završite isečeni na vrpce i bačeni pored auto-puta, ili oboreni poput kegle na putu. Nemojte da se vređate.“

„Ne vređam se“, rekla je Niki. „I cenim vašu brigu, Derek. Zaista. Ali, ako već postoji rizik da ću sutra umreti, ono što *zaista* želim je da znam istinu o svom suprugu. Ova druga žena, Lenka - ko je ona *bila*? Sigurno nije teško pronaći odgovor na to pitanje?“

„Vi ste gazda“, ponovio je Vilijams.

Posmatrao je sa prozora kako se Niki udaljava. Bila je čudna ta doktorica Niki Roberts. A opet, svi su bili čudni na svoj način. Dopadala mu se. Naročito mu se dopadala činjenica što ga je nazvala dobrim čovekom. Nije to možda bio neki poseban kompliment. Ali je bio iskren i dirnuo ga je više nego što mu je godilo da prizna.

Dok se vozio kući, Vilijams je odmeravao ove reči ponavljajući ih sam sebi.

„Ti si dobar čovek. Ti si dobar čovek, Derek.“

*Ja sam dobar čovek.*

Otkriće on ko je bila ljubavnica Daga Robertsa. Jer Niki je bila u pravu - koliko teško to može biti da se sazna? A pronaći će i ovog ubicu, i ljude iza njega, mračne sile koje su pretile Niki. Bejdenovi su u sve nekako umešani.

I Rodrigez, razume se. Premda je, kao i u slučaju Šarlot Klensi, podozrevao je Vilijams, Luis bio samo igrač u većoj, mnogo zlokobnijoj predstavi. On, Derek Vilijams, rešiće tajnu zombi ubistava i spašće svet, i sve

će opet biti dobro po njegovu lepu klijentkinju.

Ne zato što ga plaća.

Već zato što je on dobar čovek.

Niki se udaljila nekoliko blokova od Vilijamsove kancelarije, kad je videla kako joj neko ablenduje s leđa. Najpre je pomislila da je neki ljutiti vozač kog je slučajno isekla. Saobraćajni špic Los Anđelesa bio je pun gnevni, nestrpljivih seronja. Ali svetla su nastavila da ablenduju, dok ih naposletku nije propratilo kratko zavijanje policijske sirene. Shvatila je da policija želi da je zaustavi.

Iznervirano je stala pored puta i spustila prozor.

„Jesam li napravila neki prekršaj... O! To si ti.“

Ugledala je nasmešeno lepo lice detektiva Gudmana. „Pokušavam da ti privučem pažnju poslednjih kilometar i po. Zapravo, otkako si otišla iz kancelarije Dereka Vilijamsa.“

Niki je porumenela. „Kako ti znaš za Vilijamsa? Pratiš li me?“

„Nemoj da si tako besna“, odgovorio je Gudman. „To mi je posao. Deo mog posla. Ja sam detektiv, a ovo je istraga ubistva. Istraga u kojoj si ti potencijalna meta, u slučaju da si zaboravila.“

Plave oči su susrele njene i Niki se ponovo iznenadila snagom privlačnosti koju je osetila. „Izvini“, promrmljala je. „Nisam želela da te optužim. Znam da samo radiš svoj posao. Iznenadio si me, to je sve.“

„Kuda si sad pošla?“, upitao ju je Gudman.

„Kući“, odgovorila je Niki.

„Jesi li stigla da jedeš?“

Pitanje ju je uhvatilo nespremnu. „Ne još.“

„Dobro. Pođi za mnom“, rekao je Gudman odlučno. „Znam jedan grčki restoran nekoliko blokova dalje - dopašće ti se. Trebalo bi da razgovaramo“, dodao je kad je video da Niki okleva. „O tvom novom prijatelju, gospodinu Vilijamsu. Postoji nešto o njemu što bi trebalo da znaš.“

Niki se deset minuta kasnije našla u separeu u Stavrosovoj taverni na

Bulevaru Vestvud preko puta vidno opuštenog Lua Gudmana. Gornja dva dugmeta na košulji bila su mu otkopčana, a rukave je zasukao i otkrio mišićave podlaktice. Koža mu je bila glatka i preplanula, a zubi gotovo odbojno beli kad se nasmešio. *Kao veliki zli vuk*, pomislila je Niki, premda u njegovom držanju nije bilo ničeg grabljivog. Istina je bila da ona prosto nije navikla da provodi vreme sa privlačnim slobodnim muškarcima. Njenoj nelagodi nije pomogla činjenica da se, poslednji put kada su izašli na večeru u Den Tanin restoran, napila i umalo završila sa njim u krevetu. A sve vreme ih je neko - možda čak i ubica - posmatrao.

„Možda bi trebalo da se držimo podalje od retsine“, rekao je Gudman pročitavši joj misli, i poručio kiselu vodu i predjelo za sto. „Ne bih želeo da me optuže da sam iskoristio damu.“

Seksualna tenzija pucketala je u vazduhu među njima, ali ju je Niki odlučno ignorisala. Njen život je bio dovoljno komplikovan i bez romantičnih veza. Njena osećanja prema En Bejtman već su zauzimala tri četvrtine njene slobodne emocionalne energije, a i još je žalila za Dagom. Nije bila spremna.

„I šta bi to trebalo da znam o Dereku Vilijamsu?“, upitala je.

„Misliš na nešto osim činjenice da je aljkavac i teoretičar zavere, i da mrzi policajce?“, rekao je Gudman zajedljivo. „Zapravo, mnogo toga.“

„Dopada mi se“, suprotstavila mu se Niki odvažno.

„Zaista?“, Gudman je njen prkos dočekao vedro. „Zašto?“

„Autentičan je“, rekla je Niki.

„Autentičan...“ Gudman je ponovio reč, očigledno je bilo da ga ovo zabavlja. „Pa, može i tako da se kaže, rekao bih. Svakako je prezir koji oseća prema našoj grupi autentičan.“

„Šta misliš *zašto*?“, upitala je Niki iskreno radoznala. Više nego jednom je čula Dereka kako olajava Policijsku upravu Los Anđelesa.

Gudman je uzeo gutljaj pića. „On bi ti rekao da je to zato što smo svi korumpirani, lenji i glupi“, rekao joj je. „Ali istina je da njega vodi njegova ogorčenost. Kada je bio mlađi, prijavio se za rad u policiji, zapravo se prijavljivao mnogo puta i svaki put su ga odbili.“

„Po kom osnovu?“, upitala je Niki. „Ako mene pitaš, ima dara za detektiva.“

„Nemam pojma“, odvratio je Gudman. „Loš karakter? Impulsivnost?“

Derek Vilijams i nije baš čovek koji bi mogao da se opiše kao timski igrač. Ma koji razlog da je bio, ja mislim da je on to lično shvatio, jer nam je otad trn u peti. Sabotira nam i opstruiše slučajeve. Kontaminira dokaze, utiče na svedoke. Momci iz grupe za borbu protiv narkotika zapravo imaju njegovu fotografiju na zidu sobe za odmor. Bodu je čiodama. Vilijams je te momke zajebao toliko puta da su prestali da broje.“

Niki je bila zbunjena. Gudman je očigledno bio iskren - a ipak se njegov opis ogorčenog, osvetoljubivog čoveka nije slagao sa Derekom Vilijamsom kog je ona poznavala.

„Ne zanima njega pravda u ovom slučaju, ma šta da ti je rekao“, nastavio je Gudman ogorčeno. „On želi da poravna račune, da se osveti nama. To i novac. Iscediće te ako mu to dozvoliš. Čisto iz radoznalosti, koliko ti je do sada uzeo?“

Niki je prepolovila sumu koju je zapravo isplatila Vilijamsu, ali čak i to je zazvučalo sramno mnogo kad je izgovorila naglas.

„Vidi, dušo, tvoja stvar“, rekao je Gudman, ali ne grubo. „Ali čula si: čovek je šarlatan. Pazi šta deliš s njim.“

Nakon što je uspešno posejao barem malo seme sumnje u Nikinom umu, vešto je promenio temu.

„Zapravo sam želeo da te pitam nešto sasvim drugo“, kazao je.

„O?“ Niki je pijuckala piće još sva ozarena u duši zbog izraza nežnosti koji je upotrebio.

„Brendon Grolš“, izgovorio je Gudman otvoreno gaseći sjaj. „Znam da si rekla da ga nikada nisi lečila. Ali možda je tvoj suprug naleteo na njega na jednoj od svojih klinika? Bio je teški zavisnik od heroina, između ostalog.“

„Moguće je“, rekla je Niki oprezno. „Dag i Hadon pomogli su mnogim ljudima.“

„Ali mora da su vodili neku evidenciju, zar ne? Evidenciju pacijenata?“

„Daaaaa. Nekih.“ Niki je oklevala. „Ali ne vode evidenciju kao ja, niti imaju normalnu ordinaciju. Radili su u centru u koji je svako sa ulice mogao da uđe. Ljudi su prosto prolazili kroz njega. Mnogi od njih su bili beskućnici bez lične karte, osiguranja, broja socijalnog osiguranja. Pokušati pronaći pojedinca bilo bi kao tražiti iglu u plastu sena.“

„Znaš, Džonson je zagrizao ovo kao pas kosku“, upozorio ju je Gudman.

„Ako se ispostavi da je postojala veza između Grolša i tvog muža, ili tebe - to neće izgledati dobro po tebe, Niki.“

„Ne vidim zašto.“ Niki se uspravila i odgovorila na Gudmanov izazov, ako je to bio izazov. „Ne može se od mene očekivati da se setim svakog zavisnika s kojim je moj muž radio.“

„Istina“, nasmešio se Gudman, a oči su mu ponovo zasvetlucale.

Niki nije bila sigurna kako ovo da shvati. Čitav ovaj razgovor ličio joj je na neobičnu partiju tenisa koja je delimično bila flert, a delimično smrtno ozbiljna. Da li da mu veruje?

„Zašto te uopšte toliko zanima taj Brendon Grolš?“

Gudman ju je nekoliko trenutaka posmatrao, kao da odmerava koliko da joj otkrije. „Pronašli smo njegovu DNK na oba tela“, rekao je naposljetku. „U redu? Sada je na tebe red.“

„Kako to misliš?“

„Ma hajde, Niki!“ Gudman je zakolutao očima. „Ako znaš nešto o Brendonu, trebalo bi da nam kažeš. Mislimo da je mrtav, uzgred budi rečeno.“ Ako je čekao da vidi njenu reakciju, razočarao se.

„Odatle sve te glupe priče o 'zombijima'“, nastavio je. „DNK koju smo pronašli nije poticala iz ćelija živog ljudskog bića, već sa leša. Brendonovog leša. Tako da ga ne štitiš time što ćutiš. Jedina osoba koju štitiš je ubica.“

„Najpre, ja ne štitim ubicu“, prkosno je insistirala Niki. „Tako da tvoj partner Džonson može da ide da traži tu iglu koliko mu volja. A drugo, trebalo bi da mu kažeš da jako dobro znam kako da se ponašam u sudnici. Često su me pozivali kao stručnog svedoka i nije me lako zastrašiti.“

„Siguran sam da je to istina“, rekao je Gudman sa jasnim divljenjem u glasu.

„Ne želim da te uvredim“, nastavila je Niki srećna što se razgovor nije više vrteo oko Brendona. Donela je odluku, a kako je u početku slagala, sad je bilo kasno da promeni mišljenje. „Ali više nego jednom sam morala da svedočim protiv policajaca. Vaših prijatelja u grupi za borbu protiv narkotika, momaka koji zabadaju čiode u fotografiju Dereka Vilijamsa? Pa, znaš šta? Vilijams je u pravu kada kaže da su korumpirani.“

„Neki možda i jesu“, priznao je Gudman.

„Mnogi“, dodala je Niki. „Previše.“

Nešto se promeškolo u pozadini Gudmanovog uma.

*Često su me zvali kao stručnog svedoka...*

*Morala sam da svedočim protiv policajaca...*

„Viđala sam tvoje kolege kako na sudu lažu koliko su teški da bi zaštitili jedni druge“, zagrejala se Niki za ovu temu sasvim zgodno zaboravivši da je i ona upravo slagala u vezi sa Brendonom Grolšom. „Dag mi je ispričao hiljade užasnih priča kako su policajci podmetali dokaze, smeštali zavisnicima i sitnim dilerima da bi nekoga optužili, a sve vreme su veliki snabdevači šetali slobodno. Derek Vilijams nije jedini koji nema poverenja u vas.“

„Dobro, dobro.“ Gudman je podigao ruke u znak predaje. „Kapiram. Ali imaj na umu, *ja* nisam neprijatelj, u redu?“

„Znam to“, Niki je smekšala. „Nikada nisam ni mislila da jesi. Unajmila sam Dereka jer su mi potrebni odgovori. I zato što mi je dosadilo da se prema meni ponašaju kao prema osumnjičenoj.“

Gudman je platio račun i iznova odbio da dozvoli Niki da ga podeli sa njim. Kasnije ju je otpratio do automobila.

„Pazi se“, ponovio je. „Dok ne uhvatimo tog tipa. Molim te, budi oprezna.“

„Hoću“, rekla je Niki i dodala drsko: „I Derek Vilijams mi je dao isti savet.“ Gudman se namrštio. „Vilijams želi novac, Niki. Ja ga ne želim. Imaj to na umu kada budeš odlučivala kome da veruješ.“

Ove njegove reči odjekivale su Niki u ušima dok se udaljavao.



## DVADESET OSMO POGLAVLJE

Samo dve činjenice o gradu Čaučila, u Okrugu Madera, u Kaliforniji, smatrane su dovoljno zanimljivim da zasluže navod u Vikipediji. Prva je bila da ime grada znači „ubice“, po zloglasnom ratničkom plemenu severnoameričkih Indijanaca, Čaušila, koji su se tu prvi nastanili. A druga je bila postojanje Kazneno-popravne institucije Vali stejt, nekada institucije u kojoj su držane samo žene, ali koja je sada dom za skoro hiljadu muških zatvorenika.

Bio je rangiran kao kazneno-popravna institucija sa umerenim merama bezbednosti, ali je, gledano spolja, niski, zdepasti četvorougao nik betonskih zgrada okružen bodljikavom žicom i električnom ogradom izgledao dovoljno zloslutno da se svaki posetilac zapita kako onda izgleda institucija sa visokim merama bezbednosti.

Džeri Kovak nije video spoljašnjost Vali stejta već šest godina, ne otkako je prvi put stigao ovde iz pretrpane đavolje jame u Okrugu Los Anđeles. Džeri je za ovaj premeštaj mogao da zahvali svom drugaru Miku Džonsonu, a mogao je da mu zahvali i na mnogo čemu drugom. Džeriju su beskorisni advokati rekli da ne traći vreme na još jednu „beznadežnu“ žalbu - kao da je imao pametnijeg posla ovde! Ali Mik Džonson nije odustao i pomogao je Džeriju da preda dokumentaciju. Bez njegove pomoći, ili nekog drugog čuda, Džeri nikada ne bi video spoljašnje zidove *Vali stejta* niti bilo šta izvan njih dok ga ne bi izneli u kovčegu.

Džeri je, nakon što je vukući noge ušao u sobu za posete u koju su pokušali da unesu vedrinu jarkim bojama i igraonicom za decu u jednom uglu, seo i čekao. Nadao se da je njegova ćerka možda danas uspela da dođe. Prošlo je gotovo šest meseci otkako je poslednji put video Džuli. Ali imala je sada troje dece i muža koji je osuđivao Džerija, a i Čaučila je bila četiri sata vožnje udaljena od Los Anđelesa. *Ne možeš očekivati previše*, rekao je sebi trudeći se svim silama da prikrije razočaranje kad je Mik Džonson sam gegajući se ušao u prostoriju. *Džuli sad mora da vodi svoj život*.

Mik je seo preko puta Džerija i pružio mu nekoliko bednih poklona koje su mu dozvolili da unese: ribolovački časopis, knjigu o sudokuu i neke biljne tablete koje je trebalo da mu ublaže bolove u zglobovima. „Kako si, čoveče?

Izgledaš dobro.“

„Hvala“, odvratio je Džeri. „Dobro sam s obzirom na sve.“

Ovo je bila očigledna laž. Kada su se Mik Džonson i Džeri Kovak prvi put sreli kao mlađi detektivi, Džeri je bio ozbiljno zgodan tip. Fudbaler, izuzetno fizički aktivan, sa isklesanim crtama lica, zbog čega je bio tip svake žene. Ali, uprkos izvanrednom izgledu i beskrajnim prilikama, Džeri je bio samo sa jednom ženom, i bio je potpuno odan supruzi Merijen i njihovoj klinki Džuli.

To je bilo pre petnaest godina. Svi su ostarili otad. Ali, dok su se Mik i ostali momci prosto ugojili i očelavili, Džeri se sasušio kao drvo u pustinji. Bio je pogrbljen i krhak, a koža mu je ispucala i bila suva kao pergament, oči vodnjikave i crvene. Postao je starac. Artritičan. Slomljen. Jadan, u pravom smislu reči.

Sve se srušilo one godine kad je napunio četrdeset pet godina, udarci su počeli da zasipaju sirotog Džerija Kovaka kao led sa osvetoljubivog neba. Najpre se Merijen razbolela, a zatim je ubrzo, brže nego što je bilo ko očekivao, umrla. Mik nikada neće zaboraviti Džerija u tim danima, kako je urlao kao ranjeni pas, iskidan mučnom žalošću kakvu Mik nikad nije video.

Trebalo je tada da uzme neko vreme slobodno. Trebalo je da se pozove na svoju žalost i uzme dopust, da odvoji vreme da obradi ono što se desilo, da žali u privatnosti sa ćerkom. Ali tad je sve bilo drugačije. Džeri nije dugo bio u grupi za borbu protiv narkotika i bio je prvi Poljak u gotovo potpuno irskoj grupi, a to je bila nešto značajno. Ti tipovi nisu išli kući da plaču. Borili su se u ratu, a rat nije prestajao da besni zato što je nečija žena umrla od karcinoma u četrdeset drugoj godini. A i Džeri nije želeo da prestane da radi. Bilo mu je potrebno nešto da mu skrene misli, rekao je Miku tada, da se ne spominje da mu je bio potreban novac. „Sada smo samo Džuli i ja. Moram da brinem o njoj.“

I tako se detektiv Kovak vratio na ulice i u početku se činilo da je dobro. Ali, kako je njegova žalost prešla u očajanje, poricanje i gnev, sve je počelo da se menja. Džeri je počeo da besni na kolege, da praska za najmanju sitnicu. U svađi oko parking-mesta udario je mlađeg policajca i sirotom klinku slomio nos. Sve je to rešeno u tišini, i Džeri se izvinio. Ali na ulicama je, u svakodnevnoj komunikaciji sa narkomanima, dilerima, kurvama i doušnicima koji su bili nasušni hleb života grupe za borbu protiv narkotika, postajao druga osoba. Oguglao. Umoran od borbe, a u isti mah željan sukoba.

Naposletku je sukob i pronašao. Kelsi Džejms, ništarija, usrani svodnik i povremeni diler kreka iz Votsa, dao je Džeriju lažne informacije koje su dovele do propasti njegovog prvog velikog slučaja. Džeri se pravo iz sudnice odvezao da pronade Džejmsa, izvukao ga je iz njegovog automobila usred bela dana i napravio od njega kašu na ulici. Klinac je tri nedelje bio na odeljenju intenzivne nege i neko vreme se činilo da neće preživeti. Naposletku je preživeo - što je bila prava šteta što se Mika Džonsona ticalo - ali lekari su rekli da će ostatak života prosti u kolicima i da će mu biti potrebna neprestana nega da bi mogao da obavlja i ono najosnovnije.

Džeri je optužen za nanošenje teških povreda i pokušaj ubistva. Svi momci su mu na suđenju pružili podršku - desilo se na dužnosti. Izgledalo je kao da Kelsi uzima oružje. Džeri je mogao da upotrebi svoj pištolj, ali nije. Obuzdao se. Međutim, tada se pojavila majka Kelsija Džejmsa plačući i jecajući, a njegove sestre su urlale na sav glas o policijskoj brutalnosti i o tome kako je samo „dobar dečak“ bio njihov brat, diler i ništarija, i kako mu je Džeri ukrao blistavu budućnost.

Mik Džonson je svakog dana dolazio na suđenje. Video je kako sudija - bolećiva liberalka - naseda na svaku budalaštinu koju je Džejmsova porodica izgovorila. Džonsonu se stomak grčio dok ih je slušao kako lažu i ocrnjuju jednog dobrog čoveka. Ali nije ništa mogao da uradi. Očigledno je bilo da je Džeriju bila potrebna drugačija odrana, neka žalosna priča da smekša sudiju.

Na svu sreću, imao ju je. Umanjena odgovornost zbog duševnog stanja nakon suprugine smrti. I njegov advokat je sve dobro osmislio, doveo je malu Džuli da kaže svima koliko voli svog tatu i koliko im je teško pao gubitak njene majke. Jedan karakterni svedok iz Džuline škole i njenog fudbalskog tima zauzeo se za Džerija. Čak je i lokalni sveštenik došao i na sva usta ga hvalio.

Ali tada je došla ona kučka Niki Roberts. I tek tako se slučaj Džerija Kovaka raspao, a sa njim i njegova budućnost. Doktorku Roberts pozvali su kao stručnog svedoka da govori o uticaju žalosti na psihu čoveka. Može li žalost da objasni ono što je Džeri uradio? Može li da opravda ili ublaži iznenađeni kompulzivni izliv nasilja? Je li barem moguće da Džeri Kovak nije bio pri sebi kada je napao Kelsija Džejmsa?

*Ne.*

*Ne.*

Ne.

„Doktorica“ Roberts se nijednom nije pokolebala u svojoj osuđujućoj proceni sirotog Džerija. Njeno stručno mišljenje bilo je da on nije pokazao nijedan znak smanjene mentalne sposobnosti. Napad je izveo sa predumišljajem, nije to bio kompulzivan niti spontan napad. Njegovi motivi su, prema njenom mišljenju, bili rasistički i sebični, a njegovi postupci su pre svoj koren imali u gnevu nego u žalosti. Mik Džonson nije mogao da uradi ništa osim da sedi i bespomoćno posmatra kako ova mlada sitna devojkica koja nije znala ništa o Džeriju, a još manje o opasnostima sa kakvima su se policajci kao što je on suočavali na ulicama svakog dana i kakve su po njih predstavljali ljudi kao što je Kelsi Džejms, uništava svaku nadu u priznavanje olakšavajućih okolnosti.

Džeri Kovak proglašen je krivim i osuđen na dvadeset pet godina zatvora.

Dva puta ulagao je žalbu na presudu. Dva puta je Niki Roberts *dobrovoljno* dolazila da ponovi svoje mišljenje: da za Džerija ne bi trebalo da bude milosti, ni saosećanja, ni „posebnih okolnosti“. Činilo se da je postizanje „pravde za Kelsija“ bilo jedino važno. Niki Roberts se zaista potrudila da Džeri Kovak provede ostatak života iza rešetaka.

Mik Džonson to joj nikada neće oprostiti.

Smešeći se starom prijatelju i svim silama se trudeći da pokaže optimizam koji nije osećao, Mik je rekao Džeriju da je uložio žalbu u njegovo ime.

„Misliš li da imamo šanse?“, upitao je Džeri svadljivo.

„Naravno da imamo“, odvratio je Mik. „Ali to traje. Nećemo ništa čuti još barem šest sedmica. I to je samo početna obrada zahteva.“

„Imam vremena“, rekao je Džeri zajedljivo. „To je jedino što mi je još ostalo. Reci mi, kako napreduje tvoj slučaj. Rekao si da su ubistva počinjena nožem, zar ne?“

„Da“, promrmljao je Džonson. „Dobro, pretpostavljam. Sporiije nego što bih želeo, ali mislim da se približavamo.“

Svesno je odlučio da Džeriju ne spominje povezanost doktorke Niki Roberts sa zombi ubistvima i da mu ne iznosi stravične pojedinosti slučaja. U ovom trenutku bio je siguran da je Niki bila upletena u oba ubistva i u suprugovu smrt. Ali morao je to i da dokaže. Tek kada je smesti iza rešetaka i kad je naterao da pati, saopštiće Džeriju dobre vesti. Možda će tada, konačno,

sudovi odbaciti njeno ranije, osuđujuće svedočenje? U svakom slučaju, Mik nije nameravao da budi nade sirotom Džeriju suviše rano, pa da ih ruši. Do sada nije imao konkretnih dokaza. Sranje, nije uspeo da ubedi čak ni svog *partnera* da doktorka Niki Roberts nije svetica i milosrdni anđeo za kakvog se izdavala, već da je bila osvetoljubiva žena koja je bila i te kako sposobna za zlodelo sa predumišljajem i da je, veoma moguće, bila serijski ubica.

Ostatak posete proveli su u neobaveznom razgovoru. O bejzbolu, starim prijateljima iz dana kad su radili u grupi za borbu protiv narkotika. Mik je obećao da će doći sledećeg meseca i pokušati da nagovori Džuli da dođe s njim. Nije imao svoje dece, ali ga je rastužilo i zaprepastilo što vidi kako ćerka okreće leđa rođenom ocu na način na koji je to Džuli Kovak uradila Džeriju. To je bilo još nešto što je Niki Roberts ukrala Mikovom prijatelju - njegov odnos sa ćerkom. Džuli je imala trinaest godina kad je njen otac otišao u zatvor. Suviše vremena je prošlo, previše su se udaljili.

Bila je to prava šteta.

Na polovinu puta do Los Anđelesa u automobilu mu se pokvario klima-uređaj. Otvorio je sve prozore, ali je i dalje vozio natopljen znojem dok mu se košulja lepila za mlitava leđa, a vlažni dlanovi klizili na volanu dok se probijao kroz saobraćaj. Kada ga je Gudman pozvao, dahtao je kao pregrejan pas. Osećao se kao da je poziv primio u sauni.

„Šta je bilo?“, brečno se Džonson.

„Gde si?“, iznervirani Gudman uzvratio mu je istim oštrim tonom.

„Vozim.“

„Kuda?“

„Hriste, šta je ovo?“, upitao je Džonson. „Ako moraš da znaš, vraćam se iz Vali stejta.“

„Išao si u posetu drugaru, detektivu Kovaku, pretpostavljam?“, rekao je Gudman lukavo. „Pa kakva slučajnost. Upravo čitam transkripte sa njegovog suđenja. I nikada nećeš pogoditi ko je bio *ključni stručni svedok* tužilaštva.“ Gudman je zvučao trijumfalno. „Sinoć sam bio na večeri sa Niki Roberts.“

„Naravno“, progundao je Džonson ogorčeno.

„I spomenula je svoje iskustvo na sudu“, nastavio je Gudman ignorišući ga. „Iz nekog razloga to mi je ostalo u glavi, pa sam malo kopao i - vidi čuda! Ispostavilo se da se vas dvoje *zapravo* poznajete odranije.“

„Dobro, dobro“, rekao je Džonson osorno. „Nemoj da si sarkastičan.“

„Zašto mi to nisi ispričao?“, upitao je Gudman sa jasnom osudom u glasu.

„Nema tu šta da se kaže“, odvratio je Džonson.

„Nema tu šta da se kaže? Ma hajde! Zato je mrziš, zar ne? Zato što je svedočila protiv tvog najboljeg prijatelja.“

„Ne“, rekao je Džonson polako. „Mrzim je jer je pakosna kučka. I zato što verujem da je upravljala ubistvom troje nedužnih ljudi.“

„Trebalo je da tražiš da te uklone sa slučaja, Mik“, rekao je Gudman srdito.

„Ne seri. Zašto?“

„Zato što si pristrasan u ovom slučaju!“

„O, ma nemoj? A šta je sa tobom?“, uzvratilo je Džonson defanzivno. „Od prvog dana pokušavaš da je odvedeš u krevet! Sinoć si išao na večeru s njom, zaboga! Zar to ne znači da si i ti pristrasan, samo na suprotnu stranu?“

„Ne“, brecnuo se Gudman. „I ako te baš zanima, ne pokušavam da je odvedem u krevet. Pokušavam da joj se približim da bih zadobio njeno poverenje. Postoji razlika.“

Džonson je prezrivo frknuo, ali je duboko u duši bio potresen. Nije očekivao da njegov partner shvati vezu sa slučajem Kovak. Pošto je to učinio, Džonson će morati da bude veoma oprezan u svemu što se odnosi na Niki Roberts.

„Pretpostavljam da joj se nisi 'približio' sinoć dovoljno da je nateráš da prestane da laže u vezi Grolšom i sve prizna?“, upitao je Gudmana znajući da je ovo slaba tačka u inače nepokolebljivoj veri njegovog partnera u doktoru Roberts.

„Još radim na tome“, priznao je Gudman. „Ali pripremi se, prijatelju: saznao sam da imamo i društvo u ovom slučaju. Čini se da je nepoverenje između tebe i Niki Roberts uzajamno.“

„Uzajamno?“, podsmevao mu se Džonson. „Takve reči uče te na Harvardu, a?“

„Unajmila je Dereka Vilijamsa, Mik“, saopštio je Gudman neuvijeno.

Džonson je smotao volan i za dlaku promašio šleper sa prikolicom u levo traci. Gudman je sa druge strane čuo divlju škripu kočnica praćenu bujicom

reči koje ničija baka ne bi smela da čuje.

Kada se Džonson konačno vratio na vezu, zvučao je zadihano, kao da se bori za vazduh. „Šališ se, zar ne?“

„Voleo bih da se šalim“, uzdahnuo je Gudman. „Pratio sam je juče do njegove kancelarije.“

„To debelo kopile...“, mrmljao je Džonson. Sova se rugala senici da ima veliku glavu, ali je Gudman odlučio da sada nije trenutak da cepidlači oko uvreda.

„Niki kaže da ga je unajmila da pronade odgovore jer joj mi ništa nismo ponudili. I zato što je sita da se prema njoj ponašamo kao da je osumnjičena.“

*Dali smo mi njoj dovoljno odgovora, pomislio je Džonson. Ali joj se ne dopadaju, jer svi vode nazad od nje.*

U glavi je pokušavao da obradi ovu novu informaciju. Zašto je doktorica Roberts unajmila Dereka Vilijamsa? Ukoliko je Džonson u pravu i ukoliko Niki stoji iza ovih ubistava, onda nema smisla da unajmi privatnog detektiva. *Ukoliko ga ne koristi da iskopa nešto o nama? Da bi mogla da nam diskredituje istragu i prođe nekažnjeno za ubistvo. Doslovno.*

Počelo je da mu se vrti u glavi. Delom je želeo da poveri svoje sumnje Gudmanu. Ali njegov partner već je mislio da je on unapred osudio Niki. Ova poslednja teorija mogla bi da bude šlag na torti. S druge strane, ne može da sedi i ne preuzima ništa dok ona šalje onog groznog Vilijamsa da im, kao slon, rasturi čitavu istragu.

„Moramo da ga zaustavimo“, rekao je Gudmanu.

„Barem se u tom pogledu slažemo“, odgovorio je Lu. „Pitanje je kako?“ Obojica su na trenutak ćutala. „Jedan od nas trebalo bi da ga poseti.“

„Ne jedan od nas“, kazao je Gudman. „Obojica. Dogovorićemo se kada se vratiš.“

Gudman je prekinuo vezu i počeo da vraća transkripte sa suđenja Kovaku nazad u fasciklu.

Dakle, činilo se da su on i Džonson ponovo partneri, premda je obojici partnerstvo bilo nelagodno. Bio je to mali korak u pravom smeru. Setio se kako ga je otac savetovao da drži prijatelje blizu, a neprijatelje još bliže. Lu

Gudman uvek se trudio da živi u skladu sa tim savetom.

Njemu je, između ostalog, imao da zahvali što je još živ.



## DVADESET DEVETO POGLAVLJE

Derek Vilijams sa nelagodom je listao najnoviji primerak *Andželino magazina* i krišom svaki čas gledao na sat. Sedeo je u čekaonici privatne ordinacije Hadona Defoa na Beverli Hilsu, pozamašne pozadine smeštene u skupocenu italijansku fotelju. Prostorija je, bilo je njegovo mišljenje, bila otmena, kao da slike zvezda nemog filma na zidovima ili izvanredna vaza od venecijanskog stakla puna božura na stočiću za kafu mogu da opravdaju sramno visoke sume koje je Defo naplaćivao pacijentima.

Bio je svestan da je profitni posao bio samo mali deo onoga čime se Hadon Defo bavio - Vilijams je uradio domaći zadatak i znao je koliko neumorno ovaj doktor radi da bi pomogao gradskim zavisnicima i pružio osnovne zdravstvene usluge beskućnicima. Da se ne spominju njegove privatne ali pozamašne donacije organizacijama koje su se borile za prava Afroamerikanaca u nekim od najsiriomašnjih naselja Los Anđelesa. Vilijams nije imao razloga da mu zamera na ovoj otmenoj ordinaciji na Beverli Hilsu niti na luksuznoj kući u Palisejds rivijeri, ili na neprocenjivoj zbirci memorabilija nemog filma. Ali nije mogao da ga ne zažulja razmetljivi luksuz ove čekaonice sa sve diptik svećama i svilenim jastučićima i klasičnom muzikom koja je dopirala sa najsavremenijih bouz zvučnika.

„Gospodine Vilijamse?“

Hadonova prelepa sekretarica, boginja kože boje kafe sa dugačkim vitkim nogama i zaslepljujućim osmehom, pokazala je na vrata iza svog stola.

„Doktor Defo će vas primiti. Možete li, molim vas, ući?“

Odlepio se od fotelje uz neprijatan vlažan zvuk i teškim korakom ušao u ordinaciju Hadona Defoa.

„Gospodine Vilijamse, dobar dan! Kako mogu da vam pomognem?“

Defoova neočekivana toplina detektiva je još više isprovocirala i naterala da se ponaša defanzivno. Hadon je, obučen u košulju čije je rukave zasukao, zaobišao sto široko se osmehujući i pružio ruku Vilijamsu. „Želeli ste da razgovarate sa mnom o Dagu Robertsu?“

„Tako je.“ Vilijams je vlažnim dlanom prihvatio Hadonov suvi. „Njegova supruga - njegova udovica, trebalo bi da kažem - primila je neke veoma

neprijatne pretnje. Ona je moj klijent“, dodao je kao objašnjenje. „Pitam se da li bi osoba koja je pretnje iznela mogla da ima neke veze sa njenim pokojnim suprugom.“

„Neko je pretio Niki?“ Izraz Hadonovog lica se smračio. „Ništa mi nije rekla.“

„Jeste li očekivali da vam to saopšti?“, upitao je Vilijams neobavezno. „Jeste li bliski?“

„Pa, ja...“ Činilo se da je ovo pitanje uhvatilo Hadona nespremnog. „Zna li policija za ove pretnje?“, upitao je izbegavajući odgovor.

Vilijams je frknuo. „Policija? Da, zna. Ali recimo samo da se čini da im trenutno bezbednost doktorke Roberts nije pri vrhu spiska prioriteta. Zato je unajmila mene.“ Pružio je Hadonu posetnicu. „Zbog toga i iz nekih drugih razloga.“

Hadon je radoznalo gledao posetnicu. Seo je i pokazao Vilijamsu da i on sedne.

„Kojih drugih razloga?“ Pogledao je Vilijamsa zbunjeno.

Vilijams je pročistio grlo. „Koliko sam razumeo, sa Dagom Robertsom je, kada je stradao, u automobilu bila njegova ljubavnica?“

„A, to.“ Hadon se namrštio.

„Je li to istina?“

„Jeste, istina je. Zbog toga vas je unajmila? Da istražite Dagovu aferu?“

„Delimično da. Rekla mi je da ona pre nezgode nije znala da on ima ljubavnicu. Da li vas to iznenađuje?“

Hadon je zaječao i protrljao slepoočnice. „Ne. Ne, zapravo.“

„Ali vi ste znali za nju?“, pretpostavio je Vilijams. „Mislim, morali ste, zar ne? S obzirom na to da ste vi i Dag bili bliski prijatelji i da ste radili zajedno, i tako dalje.“

„Bili smo veoma bliski, da“, rekao je Hadon, ponovo ne odgovorivši na Vilijamsovo pitanje. Sada je zvučao iznervirano i brzo je nestalo njegove ranije topline. „Voleo bih da se Niki više time ne opterećuje“, kazao je odmahujući glavom. „Za njeno dobro i za dobro svih ostalih. Dag je mrtav. Lenka je mrtva.“

„Rekli ste Niki da nikada niste upoznali Lenku.“ Vilijams je ubacio ovaj

podatak kao da je nevažna sitnica.

„Tako je“, odgovorio je Hadon. „Nikada je nisam upoznao.“

Vilijams je izgledao zbunjeno. „To je neobično.“ Izvadio je telefon i pružio ga preko stola Defou. „Pošto mi ovo *izgleda* kao fotografija na kojoj ste vas troje na dobrotvornom prijemu pre dve godine. Verujem da je to bilo letnje gala večer organizacije Akcija protiv zavisnosti. Ne sećate se te večeri?“

Hadon je smireno pogledao fotografiju pre nego što mu je vratio telefon. Bila je to zrnasta grupna fotografija - svima su lica bila mutna, ali jasno se videlo kako Dag Roberts grli ženu koja je bila očigledno suviše visoka i suviše punačka da bi bila njegova supruga.

„Plašim se da se ne sećam. Odlazim na mnoge dobrotvorne prijeme. Pretpostavljam da je ona ova brineta na fotografiji?“

„Jeste“, rekao je Vilijams. „Ali pretpostavljam da ste to već znali jer ste je vi pozvali te večeri i upoznali je sa Dagom Robertsom.“

Hadon Defo kruto se nasmešio. „Uradili ste domaći zadatak. Vidim da je Niki mudro odabrala kada je vas unajmila, gospodine Vilijamse.“

*Ovaj je hladan kao špricer*, pomislio je Vilijams, premda je primetio kako jedan mali mišić nevoljno poigrava u doktorovoj vilici.

„Ali možda nije bila tako mudra u izboru supruga. I prijatelja“, Vilijams mu je uzvratilo osmeh.

„O, ne bih to rekao“, kazao je Hadon odbijajući da zagriže mamac. „Dag i Niki imali su čvrst brak. I premda verujem da sam Nikin prijatelj, bio sam mnogo bliskiji sa Dagom. Smatram da nije ispravno odavati njegove tajne, naročito ne sada kad je mrtav. Svi grešimo, gospodine Vilijamse. Ma kakve greške da je Dag počinio, ma koliko se ogrešio o svoju suprugu ili bilo koga drugog, zar nije za to dovoljno platio? Mrtav je. Posećen u punoj snazi.“

„On jeste platio za to, slažem se“, složio se Vilijams. „Ali jeste li vi, doktore Defo?“

Hadon je skupio oči. „Šta želite time da kažete?“

Vilijams se naslonio na naslon stolice. „Evo šta ja mislim: bili ste ljubomorni na Daga Roberts. Vaš takozvani prijatelj tukao vas je u svakom pogledu. Imao je bolje rezultate na ispitima. Dobio je bolje uslove stažiranja. Osnovao je vaše klinike za zavisnike i stekao slavu i reputaciju, a vi ste bili druga violina.“

Hadon se glasno nasmejao. „Nemojte da ste smešni, čoveče! To je dobrotvorna organizacija, ne takmičenje.“

„Oženio se prelepom devojkom“, nastavio je Vilijams ignorišući ga. „Devojkom koju ste vi oduvek želeli za sebe. I, kao što ste rekli, imali su stabilan brak - za razliku od vašeg, koji se raspao nakon koliko? Jedne godine?“

„Osamnaest meseci“, procedio je Hadon kroza zube. Čak ni on nije mogao da se nasmeši na pomen bivše supruge Kristi i poniženja koje mu je priredila kad ga je onako javno napustila.

„Ali ponajviše ste mrzeli Daga jer je dobio rukovodeći položaj na Klinici za oporavak zavisnika u Bolnici Sidars. Obojica ste se prijavili za to mesto, a vas su naveli da pomislite kako ćete vi dobiti posao, zar ne? Ali tada vam ga je vaš *dragi prijatelj*, gospodin Harizma lično, oteo ispred nosa...“

„O, nemojte tu stati, gospodine Vilijamse“, otegao je Hadon, povrativši pribranost kad je Vilijams zastao da udahne. „Volim dobru fikciju. Želim da znam kako se ova priča završava.“

„Završava se tako što ste upoznali Daga Robertsa sa ženom po imenu Lenka Gordijevski. Namamili ste ga u zamku sa namerom da mu razorite srećan brak.“

Hadon je odmahnuo glavom. „Vidite“, rekao je naslonivši se dlanovima na sto. „Možda ste u pravu u vezi sa nečim, u redu? Možda i *jesam* bio ljubomoran na Daga. Teško je bilo ne biti ljubomoran na njega, gospodine Vilijamse. Bio je neverovatan, neverovatan čovek. Jedinstven. Ali bio sam mu i prijatelj. I da, upoznao sam ga sa Lenkom. Niki to ne zna, i ja bih voleo da tako i ostane.“

„Siguran sam da je tako“, rekao je Vilijams, ali Hadon ga je nestrpljivo presekao.

„Nije to bilo onako kako vi mislite“, bio je uporan. „Upoznao sam je u Njujorku, na još jednom dobrotvornom prijemu. Bila je mila devojka, i imala je novca, i bilo joj je stalo do istog onog do čega je i meni i Dagu bilo stalo. Ali nisam ga *namamio u zamku*. Samo sam ih upoznao. Nikada mi namera nije bila da ga navedem da se upusti u vezu s njom! Zašto bih to uradio?“

Derek Vilijams na trenutak je oklevao. Nije mu se dopadao Hadon Defo, nije verovao njegovom imidžu dobročinitelja. Ali nešto u ovom njegovom poslednjem govoru zvučalo je neobično uverljivo.

„Šta znate o Lenkinoj prošlosti? O njenom životu u Rusiji?“, upitao ga je Vilijams.

„Ništa“, odgovorio je Hadon. „Kao što sam rekao, bila je poznanica.“

Vilijams je odmahnuo glavom. „Ne verujem u to, doktore Defo. Vidite, malo sam istraživao gospođicu Gordijevski ove nedelje. I zanimljivo je da o njoj ne može ništa da se pronađe.“

„Ne razumem“, rekao je Hadon.

„Ni ja!“, složio se Vilijams. „U tom grmu leži zec. Ne postoji nikakav trag da je napustila Rusiju, niti da je ušla u Sjedinjene Američke Države, premda je očigledno uradila i jedno i drugo. Ne postoji nikakva adresa u dokumentaciji na kojoj je živela pre nego što je stigla u Los Anđeles, ne postoji kreditni izveštaj. Kažete da je imala novca, ali ja ne mogu da pronađem njene bankovne račune. Uspeo sam samo da pronađem njenog stanodavca ovde u Los Anđelesu, koji mi je slučajno otkrio njeno prezime, ali je rekao da je ona uvek plaćala u kešu. Kao da je bila špijun ili tako nešto!“, Vilijams se hladno nasmejao. „Ili neko ko je živio pod lažnim identitetom. Možda neko u Programu zaštite svedoka?“

„Rekao sam vam, jedva da sam je poznavao“, bio je uporan Hadon.

„Bila je godinu dana ljubavnica vašeg najboljeg druga!“, podsmehnuo mu se Vilijams. „Mora da ste je sreli mnogo puta. Ali lagali ste Niki, kao što lažete i mene sada. Ko je *ona bila*, doktore Defo?“

„Ne znam!“, povikao je Hadon frustrirano. „Dobri bože, čoveče, šta nije u redu s vama? U pravu ste da sam lagao Niki kako nikada nisam upoznao Lenku. Zar ne biste i vi da ste bili na mom mestu? Dag je voleo Niki“, nastavio je. „Afera je bila greška, prosta zaludenost. Završila bi se naposljetku.“

„I jeste se završila naposljetku“, dodao je Vilijams. „U plamenu na autoputu, nakon čega ste se vi sasvim zgodno našli u situaciji da vodite čitavu dobrotvornu operaciju, a što vam je oslobodilo i mesto kome ste se nadali u Bolnici Sidars. Prijavili ste se za Dagovo upražnjeno mesto, zar ne, doktore Defo?“ Hadon se namrštio, nije više ni pokušavao da obuzda gnev.

„Da, prijavio sam se za njega. Jer sam visokokvalifikovan kandidat, a i zašto ne bih? Dag bi želeo da se prijavim. On bi me čak ohrabrio da to uradim - što biste znali da ste imali predstavu kakav je čovek Dag bio. Kako se usuđujete da dođete u moju kancelariju i iznosite ove optužbe i

insinuacije?“

„Ne iznosim ja nikakve optužbe.“

„O, mislim da iznosite.“ Hadon je iznova podigao glas. „Optužujete me da sam želeo Dagovu smrt! To mislite. Pa, grešite. Bio mi je *najbolji prijatelj*. Žao mi je što se to nije pojavilo u vašoj istrazi, gospodine Vilijamse. Ali to je istina. To je ČINJENICA.“

Vilijams je zaustio da kaže nešto, ali ga je Hadon presekao.

„Dosta!“, zarežao je drhteći od gneva. „Gubite se iz moje kancelarije!“

Napolju se, dok je stajao na sunčevoj svetlosti na Bedford drajvu, Derek Vilijams pitao da li je preterao i kakve će biti posledice ovog njegovog razgovora sa Defoom. Hoće li pozvati Niki da se žali na njega? Reći joj da je njen pas na pogrešnom tragu kada je Lenka u pitanju? Uveriti je da otpusti Vilijamsa i ostavi policiju da rešava ovo?

Sve u svemu, Vilijams je u to sumnjao. Hadon Defo lagao je Niki u vezi s Dagovom ljubavnicom. Bila je to zamršena priča koju neće želeti da načinja. Niti će želeti da se upusti u mutne pojedinosti njegovog i Dagovog profesionalnog rivalstva, što je bilo još nešto za šta, bio je spreman da opkladi, Niki nije znala. Bilo je neverovatno koliko su ljudi često bili voljni da postupaju protivno svom interesu ne želeći da stvaraju sebi dodatne probleme. Derek Vilijams to je viđao svakog dana.

Na svu sreću, Dereku jedan problem manje ili više nije ništa značio. On zapravo nije više imao šta da izgubi.

Stojeći pored prozora svoje ordinacije, Hadon Defo posmatrao je Nikinog zdepastog detektiva nalik na žabu kako stoji na trotoaru izgubljen u mislima, pre nego što se zaputio na parking s druge strane ulice.

Na Hadonovom licu nisu se videla nikakva osećanja. Ali u stomaku je osećao bolno grčenje.

Uzeo je telefon i pozvao broj privatne pozivne službe. Posle nekoliko trenutaka, nakon što poziv više nije bilo moguće pratiti, veza se uspostavila.

„Detektiv je upravo bio ovde“, rekao je Hadon. „Tip koga je Niki unajmila. Vilijams.“

„I?“

„On je problem“, rekao je jednostavno. „Nešto mora da se uradi.“

„U dilemi sam.“

En Bejtman pogledala je u Niki uznemireno grizući donju usnu. Bila je ovo prva terapija na koju je En došla nakon svađe na koncertu, i obe su želele da ona dobro prođe.

„Tiče se mog supruga. Mog bivšeg supruga“, rekla je. „Ali želim da me saslušáš. Nemoj da zaključuješ naprečac.“

„Dobro“, izgovorila je Niki smireno, želeći da umiri svoje strahove koliko i da se suprotstavi Eninima. A i ohrabrilo ju je što je En rekla „bivši suprug“. To je bila novina, i Niki se nadala da to znači da je konačno pokrenut postupak za razvod braka. Ali, nakon svega što joj je Derek Vilijams ispričao o Eninom bivšem mužu, ona i dalje nije bila sigurna kako najbolje da reši sve sa En. Da li da joj kaže šta je saznala? Da je upozori da njen bivši možda nije čovek za kakvog ga ona smatra? Time bi u opasnost dovela ono što je još ostalo od njihovog prijateljstva, intimnost među njima koja je Niki mnogo značila. S druge strane, ako ne kaže ništa, i ukoliko je Vilijams u pravu u pogledu činjenice da Luis Rodrigez vodi tajni život kao narko-bos i ako se nešto - ne daj bože - desi En... Sve je ovo bio pravi haos.

„Šta je sa tvojim bivšim?“

En je duboko udahнула. „Ovde je“, rekla je Niki. „U Los Anđelesu. Videla sam ga.“

„Razumem“, odvrátila je Niki sa mirom koji nije ni izdaleka osećala. Luis Rodrigez je bio ovde? Šta je to značilo za slučaj i za njenu bezbednost? Zna li Vilijams? Zna li policija?

*Ne govori ništa*, rekla je sebi. *Pusti En da priča. Pustije da ti se otvori.* „Ispričao mi je da ima posla ovde, ali ne znam da li da mu verujem“, kazala je En. „Mislím da je došao po mene. Da me ubedi da mu se vratim.“

„Razumem“, rekla je Niki, boreći se da sakrije zaprepašćenje. „Kako si se uopšte našla sa njim?“

„Ne svojevóljno!“, rekla je braneći se. „Zaskočio me je na ulici. Zapravo baš ovde, ispred tvoje ordinacije. Onog dana kad sam pošla na terapiju.“

Niki je osetila kako joj se dlake na rukama kostreše. Rodrigez je bio *ovde!* U njenoj kancelariji? To je bilo suviše blizu da bi se osećala lagodno.

„Nisam ti rekla jer nisam želela da...“ En je kršila prste očajno. „Znam šta misliš o njemu. I nisam želela da sve još pogoršavam. Između nas.“

Niki ju je uzela za ruku. „Žao mi je što sam te naterala da se tako osetiš. Meni uvek možeš da se obratiš, En. Nadam se da to znaš.“

„Znam, sada“, šmrknula je En.

„Želela bih da čujem više o njemu“, rekla je Niki, videvši priliku da natera En da se otvori.

En je izgledala iznenađeno. „Zaista? Šta, na primer?“

„Bilo šta“, Niki se nasmešila. „Ne znam da li znaš, ali nikada mi nisi rekla kako se zove.“

„Zove se Luis“, kazala je En. „Luis Rodrigez.“

„Nisi uzela njegovo prezime?“, upitala je Niki.

„Ne bih to previše analizirala“, nasmejala se En, oduševljena što se činilo da razgovor o njemu barem ovog puta teče glatko. „Oduvek sam nastupala kao Bejtman, pa nije imalo smisla da menjam prezime.“

„Pošteno“, kazala je Niki. „Rekla si da se bavio izgradnjom nekretnina?“ En je klimnula potvrdno. „Tako je.“

„Da li se samo time bavi?“

Pitanje je postavila tako uzgredno da to En gotovo da nije ni primetila.

„Koliko ja znam“, odgovorila je. „Delimično je i to razlog što ne verujem da je došao ovde poslom. Svi njegovi građevinski poslovi su u Meksiko Sitiju, pa zašto bi onda dolazio ovamo, ako ne da vidi mene?“

Niki je njena zbunjenost delovala sasvim iskreno. Ako je Vilijams bio u pravu u vezi sa Rodrigezovim kriminalnim carstvom, onda njegova žena o tome nije ništa znala. Bila bi spremna da se opkladi u svoju profesionalnu reputaciju. Ono što je od nje ostalo.

„Istina je da me je onog dana ispred tvoje kancelarije uplašio. Bio je tako nametljiv, tako uporan da pristanem da se ponovo vidim sa njim. Nije bio nasilan“, dodala je žurno. „Više me *psihički savladava*. Luis je čovek snažne volje, veoma odlučan. Kada nešto želi, on prosto ne staje dok to ne dobije.“

„A želi tebe“, izgovorila je Niki tiho.



Enin glas je bio gotovo šapat. „Da. Tako je. Želi mene.“

Niki je dozvolila da se tišina otegne dobrih dvadeset sekundi pre nego što je iznova progovorila.

„A šta je sa tobom, En? Šta ti želiš?“

„Želim da budem slobodna“, rekla je odlučno i sigurnije nego što je Niki očekivala. „Deo mene uvek će ga voleti. To je prosta istina. Ali želim da živim svoj život, Niki. Želim da prestanem da se osvrćem preko ramena danju i noću.“

„Spremna si da se oslobodiš“, Niki se nasmešila sa odobravanjem, osetivši kako je preplavljuje prijatno olakšanje. I ona je želela da En bude slobodna. Jednog dana, nadala se, možda će i ona sama biti slobodna. Kada se ovaj košmar sa ubistvima završi, i kada Derek Vilijams sazna istinu o Lenkinjoj i Dagovoj vezi i svemu što se dešavalo prošle godine. Kada ubistva prestanu.

„Da“, rekla je En. „Spremna sam. Ali to je dilema o kojoj sam ti već pričala. Mora i Luis da me oslobodi. Želim da ode kući, ne zato što mu ja tako kažem već zato što će i *sam* shvatiti da je među nama završeno. Želim da njegovi ljudi prestanu da me prate. Ali mislim da se to neće desiti dok se nas dvoje ne sastanemo i ne stavimo tačku na sve. Moramo nekako da se dogovorimo da budemo prijatelji. Da izmenimo naš odnos.“

„Razumem“, rekla je Niki još pokušavajući da se navikne na ovu novu, snažniju En.

„To sam želela da te pitam“, nastavila je En ohrabrena Nikinom podrškom. „Tražio je da pođem sa njim na bal fonda Okončaj zavisnost, koji se održava sutra uveče u Hotelu For sizons. Mislim da bi trebalo da odem.“

Bolan izraz preleteo je preko Nikinog lica. Ona i Dag svake godine išli su na gala večeru fonda Okončaj zavisnost. Bila je to jedna od njihovih omiljenih večeri, retka prilika da se Niki dotera i da njih dvoje izađu na pravi „sastanak“. Gorko-slatka sećanja s tih večeri mešala su se sa iskrenom brigom za Eninu dobrobit.

„Misliš da bi trebalo da izađeš na sastanak s bivšim mužem?“, upitala je Niki.

„Ne bi to bio sastanak.“

„Zašto onda uopšte ići?“

„Da postavim sve među nama na drugu osnovu, kao što sam pomenula“,

rekla je En. „Da mu pokažem da možemo biti prijatelji, da me nije izgubio, ali da moramo nastaviti svako svojim putem.“

Zvučalo je to sasvim razborito, tako racionalno. A ipak su se u Nikinoj glavi oglasili alarmi koje nije mogla da utiša. Ovo je bilo opasno. Ovo je bilo pogrešno. Nešto loše će se desiti.

„Filantropija je jedna od retkih osobina i interesovanja zajedničkih meni i Luisu“, nastavila je En iskreno. „Njemu je silno stalo do toga da se reši problem sa drogom u Meksiku, i širom sveta. Sećaš li se šta sam ti rekla za njegovu sestru?“

Niki je klimnula potvrdno. Sećala se. Još joj je bilo teško da pomiri sliku Luisa Rodrigeza kao junaka u borbi protiv zavisnosti sa njegovim drugim licem - kao kralja kokaina i kroka koji je svoj luksuzan život sasvim podigao na bedi i očajanju drugih.

„Zato sam mislila da bi ovaj događaj mogao biti dobro mesto za novi početak. Njemu se život već jednom promenio nabolje nakon što mu je sestra umrla od prekomerne doze narkotika. Možda je sada vreme da mu se život opet promeni? Da započne novo poglavlje. Šta ti misliš?“

*Sada mi je prilika, pomislila je Niki. Sada bi trebalo da joj kažem ono što je Vilijams rekao meni. Ako želi da upozori En, sada je bio trenutak da to učini.*

„Nisam sigurna“, kupovala je vreme Niki.

En je u međuvremenu nastavila oduševljena da priča. „Luis je donirao milione dolara dobrotvornim organizacijama za borbu protiv zavisnosti i programima rehabilitacije, kao što su oni koje je vodio tvoj suprug“, En se nasmešila očigledno tek sada postavši svesna ove veze. „Znam da ne veruješ, ali nije on sasvim loš, znaš.“

„Sigurna sam da nije“, čula je Niki sebe kako govori opsovavši samu sebe zbog kukavičluka.

„Dakle, da idem s njim na gala večeru? Ili ne?“ En ju je gledala krupnim očima kao u srne, tražeći smernice.

„Ne mogu da ti odgovorim na to pitanje“, rekla je Niki. Osećala se loše što izbegava svoju odgovornost, ali zaista, kakvog je izbora imala? Ona sama nikada nije upoznala Luisa Rodrigeza. Nije mogla da zna čija je slika, Vilijamsova ili Enina, tačna. Ili su, kao što je Derek nagovestio, u njemu

obitavale obe ove krajnosti. Naposljetku, čak je i Robin Hud pljačkao bogate pre nego što je pomogao sirotinji. „Moraš sama odlučiti“, rekla je En. „Drži se svog uverenja da želiš slobodu. A zatim uradi ono što misliš da će ti pomoći da je dobiješ.“

Nakon tretmana, Niki je pokušala da obradi svoja suprotstavljena osećanja. I premda ju je užasavala pomisao da će En ići na prijem sa bivšim mužem, sa druge strane je osećala duboko olakšanje. Jer su veliki zaključci današnje terapije bili: a) Enin brak je konačno okončan, u njenom srcu; i b) ona ne zna ništa o Luisovom navodnom tajnom životu narko-bosa. Ako ga je on uopšte imao.

I ponovo, Niki je uhvatila sebe kako počinje da sumnja u izveštaj Dereka Vilijamsa o prošlosti Luisa Rodrigeza. Gudman ju je upozorio da ne veruje Vilijamsu. I premda je uverenje koje je detektiv imao u svoje zaključke zaista bilo zavodljivo, do sada nije pružio nikakve dokaze o vezi Rodrigeza i nestale dadilje, Šarlot Klensi, ili bilo čega što bi nagovestilo da je Luisovo bogatstvo utemeljeno na bilo čemu drugom osim na izgradnji nekretnina. Niki je želela da veruje Vilijamsu. Želela je da misli kako je Enin bivši suprug sklon kontroli kriminalac i zao čovek. Ali želeći da veruješ u nešto uvek je bila opasna polazna tačka.

Uključila je telefon i prelistala stare poruke, dok nije pronašla onu koju je tražila. Bila je stara više od mesec dana i poslao ju je Hadon.

*Doktor Hadon Defo srdačno vas poziva da budete gost za njegovim stolom na ovogodišnjoj gala večeri fonda Okončaj zavisnost.*

Niki je odgovorila pre nekoliko sedmica, kliknuvši *Ne*. Nakon Dagove smrti počela je automatski da odbija sve pozive. Dovoljno je loše kada vam se život raspadne od žalosti i sramote, ali je još gore kada se to desi pred publikom. Tri reči koje je Niki sada najviše na svetu mrzela bile su: „Primate moje saučešće.“

*Kako možete da saosećate sa mnom? Poželela je da zavrišti svaki put kada bi ih čula. Ne poznajete me.*

Ali sad je sve bilo drugačije. Sada je imala razlog da ide, imala je razlog da obuče odeću za posebne prilike, smeška se, rukuje i trpi mučne talase saosećanja. Ovo će joj biti prilika, možda jedina prilika, da vidi Luisa Rodrigeza uživo. Da stvori svoj sud o njemu, da se ne oslanja slepo na informacije Dereka Vilijamsa, ili Enine. Ako postoji čak i najmanja

mogućnost da je on upleten u zombi ubistva, onda je njena dužnost prema Treju i Lisi bila da sazna sve što može. A i moći će bolje da se zaštiti, a možda čak i En, ako je Luis zaista negativac kakvim ga je Viliijams prikazao.

*Hadon će se obradovati što sam se predomislila*, pomislila je Niki dok je kucala novi mejl.

Kakav joj je on samo oslonac bio nakon Dagove smrti.

*Hej, napisala je. Je li suviše kasno da se predomislim i pridružim ti se sutra uveče?*

Odgovor je stigao za nekoliko sekundi:

*Naravno da nije! Oduševljen sam. Vidimo se tamo. H xx*

Niki je isključila telefon i nasmešila se. Bila je uzbuđena i nervozna u isti mah. Na ovaj ili onaj način, nešto je počelo da se dešava.

Bilo je i vreme.

## TRIDESETO POGLAVLJE

Balska dvorana u Hotelu For sizons na čuvenom Rodeo drajvu, na Beverli Hilsu, bila je veličanstvena odaja iz dva nivoa, kojom je dominirala velika zvanična bina, postavljena na jednom kraju. Sa središta tavanice, iznad plesnog podijuma okruženog stolovima, visio je ogroman spiralni luster obasjavajući svetloplavi i zlatni tepih koji bi se savršeno uklopio u pustinjku palatu nekog sultana.

Večerašnja dobrotvorna organizacija, bogato finansirani fond Okončaj zavisnost, nije štedela novca da već ionako raskošno namešten prostor pretvori u začarani predeo iz bajke. Samo cveće - ogromni aranžmani hortenzija i belih ruža, visoki koliko i odrasla osoba - sigurno je koštalo stotine hiljada dolara. Ugláčani srebrni tanjiri sijali su i svetlucali na svetlosti sveća na stolovima prekrivenim svežim belim stolnjacima, kristalnim čašama i neprocenjivim *spod* priborom za jelo. Na bini je svirao osamnaestočlani gudački orkestar čiji su članovi nosili frakove, a konobari, koji su svi do jednog izgledali kao filmske zvezde, obilazili su goste i nudili palačinke sa kavijarom i čaše odležalog šampanjca, kao i egzotične meke koktele za lečene alkoholičare i masu koja ne pije alkohol.

Sve je bilo toliko preterano raskošno da se Niki osećala kao da je ušla u urušeni sufle dekadencije. Neukusno, pomislila je, naročito kada se u obzir uzmu životi sirotih, izgubljenih duša čije je živote droga razorila i kojima je ovo večer trebalo da pomogne. Ali Niki je dovoljno dugo plivala u dobrotvornim vodama da bi znala da, barem u Los Anđelesu, čovek mora da potroši novac da bi zaradio novac. Da, novac se sramno rasipao na sve, od same prostorije, preko hrane iz restorana sa Mišlenovim zvezdicama, do toaleta sa modnih pista, od kojih su neke koštale više nego što konobari zarade za godinu dana. Ali, pošto su karte koštale hiljadu dolara po osobi, a stolovi dvadeset puta više, uz aukciju posle večere na kojoj je trebalo da se prikupi sedmocifrena suma, sa tačke gledišta dobrotvornih organizacija, ovo večer već je bilo postiglo neverovatan uspeh.

„Niki! Draga. Drago mi je što si stigla.“

Hadon Defo joj se, doteran kao i uvek u prelepo krojenom armani smokingu sa bledoplavom svilenom kravatom, široko osmehivao prišavši joj

i poljubivši je u obraze. „Iskren da budem, dobro će mi doći podrška“, poverio joj se. „Zatražili su od mene održim govor večeras, pa je počela pomalo da me hvata i panika. To je uvek više ležalo Dagu nego meni.“

Niki ga je toplo zagrlila udahnuvši miris njegovog skupocenog losiona posle brijanja izmešanog sa vodicom za ispiranje usta. Hadon je oduvek bio jedan od onih ljudi koji bi trebalo da su privlačni, ali nekako to nije bio. „Snaći ćeš se“, uverila ga je. „Čast je što su te zamolili da se obratiš okupljenima.“

„Jeste, čast koju nisam mogao da odbijem. Organizacija Okončaj zavisnost donirala nam je ove godine najviše novca.“

Niki je podigla obrvu. U prošlosti su se Hadon i Dag mučili da dobiju podršku nekog od velike asocijacije fondova na koju se oslanjalo toliko malih dobrotvornih organizacija za borbu protiv narkotika. Uglavnom zato što su bili kategorični u nameri da njihove klinike ostanu nezavisne i da donacije primaju samo ako uz njih ne idu i obaveze.

„To je dobro, zar ne?“, pogledala ga je upitno.

„Mislim da jeste“, odgovorio je povremeno gledajući preko njenog ramena da pogleda u goste koji su pristizali. „Ne znam. Možda se Dag ne bi složio. Ali delili su mnogo novca ove godine. I sami imaju dva velika donatora. I popustili su malo u pogledu deljenja igala, a i znaš, nakon što smo otvorili Idiniku u Venisu, očajnički nam je bio potreban novac.“

„Ne moraš meni da se pravdaš“, rekla je Niki dotakavši ga po ruci. Izgleda prelepo večeras, pomislio je Hadon sa divljenjem, u dugačkoj crvenoj haljini sa spuštenim ramenima, podignute tamne kose i sa visećim dijamantskim minđušama sa kojih se svetlost odbijala i obasjavala glatku kožu njenog vrata i ramena. Ovo sasvim sigurno nije bila udovička crnina. Je li haljina trebalo nešto da poruči? Da li se za nju period žalosti zvanično završio?

„Daga više nema“, izgovorila je čitajući mu misli. „To su sada tvoje odluke. A i“, nasmešila se, „Dag nije bio savršen. Nisu sve njegove odluke bile ispravne.“

„To je istina“, rekao je Hadon. *A nisu ni sve tvoje, Niki*, poželeo je da doda, iznova vrativši pogled na ulaz u balsku dvoranu, kada se na njemu iznenada pojavila zaobljena prilika njenog odbojnog privatnog detektiva. *Šta se, dođavola, ovde dešava?*

Hadon je razmišljao da li da Niki ispriča za posetu Dereka Vilijamsa i za

divlje, uvredljive optužbe koje je detektiv izneo protiv njega. Ali je naposljetku odlučio da ne govori ništa. Ako joj Vilijams ispriča svoju verziju razgovora, onda će Hadon biti spreman da odgovori istom merom i odbrani se. Ali, ukoliko joj Derek prećuti razgovor, onda je bolje za sve da prosto na taj razgovor zaborave. Hadon je najmanje želeo da sa Niki opet pokrene razgovor o Dagu i Lenki. Mrtvima bi trebalo dozvoliti da počivaju u miru.

Niki je pratila njegov pogled, pa se i sama namrštila. Vilijam joj nije rekao da će i on biti na balu večeras. A opet, možda nije znao da će i *ona* doći? Ipak se ona na spisak gostiju dodala u poslednjem trenutku, da bi imala priliku da vidi Luisa Rodrigeza i donese sud o njemu. Je li Derek radio isto to? Nadala se da nije zaboravio da bi njegov prioritet trebalo da bude otkrivanje istine o Lenki.

„Vidimo se kasnije za našim stolom“, izvinio se Hadon i otišao da pozdravi nekog drugog VIP gosta. Niki se spremala da priđe Vilijamsu, kad je iznenada primetila En u zadnjem delu prostorije udubljen u razgovor sa jednim od finansijera fonda Okončaj zavisnost.

Prišla je i strpljivo sačekala da njih dvoje završe razgovor pre nego što joj se obratila:

„Iznenadenje!“

„Niki?“

En je na trenutak izgledala gotovo ljutito. U kratkoj flaper haljini sa svilenim resama izgledala je još mlađe nego inače, premda joj je blede lice izgledalo napeto. „Šta ti radiš ovde?“

„Dobila sam poziv u poslednjem trenutku“, porumenela je Niki. Malo je iskrivila istinu, pošto je bila zatečena Eninom reakcijom. „Dagov partner, Hadon Defo, pozvao me je za svoj sto.“

„O“, rekla je En smekšavši malo. „To je lepo.“

„Je li sve u redu?“, upitala je Niki. „Izgledaš mi malo napeto.“

En je ispustila vazduh. „Luis neće doći“, izgovorila je razočarano. „Navodno je nešto iskrslilo, i on je morao da izostane.“

Niki se svim silama trudila da sakrije svoje razočaranje. Nije bila sigurna šta želi da postigne time što će se naći licem u lice sa Eninim suprugom, ali se zbog njegovog izostanka osećala prevareno.

„Žao mi je“, rekla je Niki. „Znam da ti je ovo veče mnogo značilo.“

En je frustrirano prošla rukom kroz kosu. „Uh, ne znam. Kad sam čula da neće doći, nisam mogla da procenim da li osećam olakšanje ili razočaranje. Mislim, želim da ga vidim, ali u isto vreme i ne želim. Mrzim to što još ima ovoliku moć nada mnom. Znaš na šta mislim?“

„Naravno da znam“, odvrtila je Niki iskreno. Dag je i dalje imao veliku moć nad njenim osećanjima i postupcima, a bio je mrtav. Mogla je samo da zamisli koliko teško mora biti osloboditi se komplikovanog muškarca sklonog kontroli kakav mora da je Luis Rodrigez, kada bi on odlučio da ne želi da to uradite.

Oglasilo se zvono, dajući gostima do znanja da bi trebalo da sednu na svoja mesta. Niki je iznova pogledom potražila Dereka Vilijamsa, ali ga nigde nije videla. U međuvremenu joj je Hadon mahnuo pozivajući je za svoj sto.

„Šta je bilo?“, upitala je En primetivši kako je Niki naglo vratila pogled na ulaz.

Iza Hadona su, poput stražara, na ulazu stajali detektivi Gudman i Džonson. Gudman je podigao pogled i pozdravio rukom Niki. Izgledao je nerazumno zgodno u smokingu sa leptir-mašnom, kao viša verzija Frenka Sinatre. Niki mu je usplahireno kratko klimnula glavom u odgovor.

„O, ništa“, odgovorila je nemarno Niki. „Samo sam videla starog prijatelja. Pokušaj da uživaš u večeri i bez Luisa. Možda bismo mogle opet da porazgovaramo nakon večere?“

Nešto se večeras sprema. *Najpre Vilijams, a sada i policija?*

Niki je iznenada palo na pamet da je ona možda to nešto. Da li su Gudman, Džonson i Vilijams ovde bili zbog nje? Jesu li došli da je posmatraju? Da je zaštite? I ako jesu, od čega? Od koga?

A možda je postojao i neki drugi razlog, neka druga veza između gostiju na ovom balu i ubistva Lise i Treja koju ona još nije shvatila. Još jedna nit u mreži.

I može li zaista biti slučajnost što je policija ovde ali - u poslednjem trenutku - Luis Rodrigez, zvezda večeri, nije?

Večera je bila ukusna.

Nakon predjela, koje se sastojalo od tartar tune i dimljenih krompirića,



Niki su servirali sečene komade kobe junetine sa svežim špagetama sa listićima belih tartufa, od kojih joj je potekla voda na usta, a sve je to zalila reskim, odležalim šablijem. Kombinacija hrane, vina i prijatnog društva pomogla je Niki da se opusti. Muškarac pored nje bio je fascinantan, neuronaučnik sa Berklija koji se specijalizovao u oblasti obnavljanja neuronskih staza nakon oštećenja mozga izazvanog narkoticima. Kada je Hadon ustao da održi govor, Niki je, na svoje iznenađenje, shvatila da uživa. Zaboravila je na Luisa Rodrigeza, čak i na En, premda je i dalje jednim okom pratila detektiva Gudmana, dobrim delom zato što je bila svesna njegovog pogleda na sebi.

„Ne bih stajao ovde danas da nije bilo neverovatnog čoveka koga su mnogi od vas poznavali, pokojnog velikog doktora Dagleasa Robertsa.“

Hadonov glas je preplavio Niki poput tople vode. I dok je pričao priče o Dagu i starim danima, nešto što bi je pre svega nekoliko sedmica dovelo do suza, ona se osećala neobično dobro, učaurena u nekakvoj penušavoj omamljenosti. *Možda sam pijana?* Kada je Hadon održao govor i kad je počela aukcija, pažnja je počela da joj luta i vid joj se zamaglijo. Lica su se stapala jedno sa drugim, sva su bila okupana divnom, mekom svetlošću sveća. Trebalo bi da potraži nekoga. Koga ono? *Nekoga...*

Lu Gudman posmatrao je kako se Niki Roberts naslanja na naslon stolice i sklapa oči. Izgledala je prelepo večeras, zavodljivije nego ikada u onoj pripijenoj crvenoj haljini. Imao je muke da odvoji pogled od nje makar i na sekundu. Ali je znao da mora.

Dva stola od onoga za kojim je sedela Niki, odmah pored bine na kojoj je aukcionar terao masu na mahnito trošenje novca, sedeo je Nejtan Grolš pored svoje potištene, oronule supruge. Sam pogled na izborano, pakosno, licemerno lice matorog Grolša, koji se zabavljao sa „prijateljima“, bio je dovoljan da se Gudmanu zgrči želudac. Za stolom okružen nekima od najbogatijih ljudi Los Anđelesa - između ostalih tu su bili građevinski mogul sa Bel Era, legendarni vlasnik kazina u Vegasu sa suprugom i novi ruski vlasnik fudbalskog kluba Los Anđeles Galaksi - starac je očigledno uživao u ulozi velikodušnog filantropa.

Gudman se setio kratkog razgovora sa Brendonovim roditeljima. Nikada neće zaboraviti brutalni nedostatak saosećanja koji je Nejtan Grolš pokazao

prema zavisnicima, pa čak i prema rođenom sinu.

*Brendon je bio narkoman. Beskorisna, lažljiva gnjida i ništarija koja je odbacila svoj život zbog droge.*

Fren, Brendonova majka, imala je više empatije, možda je očigledno i sama imala neki problem sa lekovima za smirenje. Ali ju je zlostavljanje njenog muža tokom godina slomilo, i ona ništa više nije bila od koristi sirotom Brendonu dok je bio živ od njegovog ledenog licemernog oca. A ipak su, pošto je bio mrtav, oboje bili ovde, ni manje ni više nego na prijemu koji je organizovao fond Okončaj zavisnost, a Nejtan se razbacivao novcem kao da mu je do svega ovoga zaista stalo.

„Pst, Gudmane“, prošaputao je partneru na uvo Džonson, koji se vratio sa pićem. „Želiš li da čuješ dobru šalu?“

„Reći ću ti šta je šala. Ono je šala“, rekao je Gudman pokazavši sa gađenjem veoma otvoren aukcijski rat između Nejtana Grolša i jednog od muškaraca koji su sedeli za Nikinim stolom oko vikenda na superjahti na Sardiniji. Cena je već bila prešla sumu od dvesta hiljada dolara, a nijedan od protivnika nije izgledao kao da namerava uskoro da odustane. „Grolš je razmetljivac. Okrenuo je leđa sopstvenom sinu. Da je njemu zaista stalo do dobrotvornog rada, ispisao bi ček u tišini i završio sa ovim.“

„Hmm“, progundao je Džonson. Nije bio sklon da lije krokodilske suze zbog bogatih razmaženih narkomana kao što je bio Brendon Grolš. Znači, tata mu je bio seronja. Možeš misliti. Čiji nije!

„Vidi ko se vratio“, prokomentarisao je i naterao Gudmana da nevoljno odvoji pogled od nadmetanja prema manje skupim stolovima sa desne strane, dalje od bine. Derek Vilijams se sasvim nalik na Tvidldija, utegnut u jeftino svečano odelo što mu je bilo dva broja manje, upareno sa košuljom koja se raširila na stomaku, mešao sa gostima, nešto zapisivao i delio ljudima posetnice kao napadni prodavac polovnih automobila.

„Otarasiću ga se“, rekao je Džonson glasno spustivši pivo.

„Ne“, kazao je Gudman spustivši mu ruku na nadlakticu. „Pusti mene. Ti drži na oku stolove.“

Džonson je zaustio da se pobuni, ali je Gudman već bio otišao.

Derek Vilijams bio je umoran.

Pojavio se večeras ovde zbog dojave će doći i Luis Rodrigez. Kada je poslednji put trebalo da se nađe sa Rodrigezom, kidnapovali su ga, pretukli i deportovali. Prošlo je više od jedne decenije, ali Vilijams nije zaboravio Šarlot Klensi i misterioznog Amerikanca, kog je, bio je ubeđen, Rodrigez štiti. Sećao se njegovih pitanja kao da je bilo juče i nadao se da će večeras konačno imati prilike da razgovara sa njim, zbog Čarli.

Ali nije mu bilo suđeno. Ponovo mu je kopile kliznulo kroz prste i u poslednjem trenutku nije se pojavilo. Na svu sreću, bilo je dovoljno drugih gostiju da zaokupe Vilijamsu pažnju. Onako iscrpljenom kakav je bio, nije prošlo dugo pre nego što su veze počele da mu pršte u mozgu, da se sinapse pale kao vatromet, jedna za drugom.

Niki je bila ovde, i to kao gost Hadona Defoa. Vilijams to nije očekivao. I dalje nije bio siguran šta da misli o razgovoru sa doktorom Defoom i nije bio siguran da li da veruje u njegovu tvrdnju o tome kako ne zna ništa o ljubavnici Daga Robertsa i njenoj tajanstvenoj prošlosti. Vilijams je bio sve uvereniji da je „Lenka Gordijevsk“ bio nekakav alijas ili alter ego. Da je žena koja je stradala u eksploziji pored svog ljubavnika, Nikinog muža, započela život kao neko drugi. Program zaštite svedoka svakako je bio moguća opcija. Ali, dok ne bude saznao više, Vilijams je odlučio da će ćutati. Niki su bili potrebni odgovori, ne nova pitanja, a jedino je njih Vilijams sada imao.

Derek je pogledom prešao sa Hadona i Niki na Rodrigezovu otuđenu suprugu, En, violinistkinju kojom je njegova klijentkinja očigledno bila opčinjena. A na manje od šest metara od *nje* nalazili su se roditelji Brendona Grolša.

Vilijams je sada znao da je Brendon bio „zombi“ koga su teoretičari zavere na internetu toliko voleli - policija je pronašla njegovu DNK na telima, zapravo je pronašla trule ćelije sa njegovog tela na telu Lise Flanagan, što je svakako bilo jezivo i bizarno ako je to bila istina. Možda je serijski ubica bio jedan od onih koji uzimaju trofeje i čuvaju nokte i pramenove kose i nakit? Možda je Brendonov leš plutao negde u nekoj bačvi formaldehida?

Svakako je bilo čudno što su njegovi roditelji bili ovde večeras i sedeli dva stola dalje od bivšeg ljubavnika Lise Flanagan, Vilija Bejdna, i njegove supruge, Valentine, fosila zaleđenog lica na kojoj je visilo više dijamanata nego na gangsterskoj kurvi. Malopre je Vilijams imao priliku da vidi kako su se Valentina Bejden i Fren Grolš pozdravile ledenim klimanjem glavom bivših prijatelja. Kao da je neki tajanstveni domaćin pozvao čitavu postavku

likova iz dosijea zombi ubistava, sve do moronskog dvojca, Džonsona i Gudmana, Stanlija i Olija grupe za krvne delikte Policijske uprave Los Anđelesa.

I baš u tom trenutku Gudman se stvorio iza njega kao Duh Prošlih Božića.

„Zdravo, Derek.“

Vilijams je poskočio.

„Pitao bih te šta tražiš ovde. Ali ne bi mi rekao istinu, zar ne?“

Uglađen, učtiv i očigledno obrazovan, da se ne spominje da je bio i u dobroj fizičkoj kondiciji, Gudman je na licu imao urođeni nadmeni izraz muškarca koji ne može da ne bude svestan svoje superiornosti u odnosu na drugog. A Vilijams se, kako je on bio taj drugi, sav nakostrešio.

„Tako je, ne bih. Kao što ni ti ni Bucko ne biste meni rekli šta vas dovodi na ovakvu jednu žurku. Prilično sam siguran da ovde ne služe krofne, znaš.“

„Dobro.“ Gudman je i dalje imao osmeh na licu. „Jedina razlika je u tome što smo mi policajci koji rade na slučaju dvostrukog ubistva i obavljaju svoj posao. Posao koji si ti pokušao da dobiješ, a što ti nije pošlo za rukom - koliko ono puta? Zaboravljam. Ali vidiš, mi radimo, a ti si... koju ono reč tražim? Tako je.“ Gudman je pucnuo prstima snishodljivo. „*Neovlašćeno upao* na tuđi posed. Pretpostavljam da ne možeš da mi pokažeš pozivnicu?“

Vilijams se ugrizao za usnu. Čoveče, kako bi voleo da tresne pesnicom ovog detektiva posred onog savršenog lica i da gleda kako mu pravi beli zubi izleću iz nadmenih usta u mlazu krvi kao blistavi beli meci.

„O, mogu nešto da ti pokažem, lepotane“, odgovorio je preteći. „Želiš li da izađemo napolje?“

Gudman je podsmešljivo podigao obrvu. „Šališ se?“

„Zar?“, brecnuo se Vilijams. „Kako ide sa Niki, uzgred budi rečeno. Ptičica mi je rekla da još odbija da spava sa tobom. Mora da te to boli.“

„A kada je poslednji put neka žena spavala sa tobom, Derek?“, odbrusio mu je Gudman. „A da nisi morao da joj platiš.“

„Za razliku od tebe, meni nije samo seks na pameti“, odgovorio je Vilijams ledeno. „Naročito ne sa Niki. Ja pokušavam da joj pomognem. Možda mi zato i veruje, i govori mi ono što ne bi ni *sanjala* da podeli sa tobom i onim mamlazom tamo.“ Pokazao je glavom Džonsona, koji je baš taj trenutak odabrao da počne da kopa nos.

Na jedan letimičan trenutak, Vilijams je za nagradu dobio priliku da vidi kako Lu Gudman gubi svoj legendarni spokoj. Maslinasta koža poprimila mu je ružnu crvenu boju, a nozdrve se raširile. „Napolje, Vilijamse“, prasnuo je. „Pre nego što te uhapsim.“

Podrugljivo „Za šta“ bilo mu je navrh jezika, ali je odlučio da ga ne izgovori. Važno je bilo da čovek ume da odabere bitke, a njemu je nešto govorilo da će njih biti još mnogo sa ovom dvojicom.

„Vidimo se, detektive.“

„Ne ako ja tebe vidim prvi.“

Vilijams je uzeo sako i sav raspojasan zaputio se prema izlazu. Dok je izlazio, balskom dvoranom odjeknuli su prvi tonovi nezaboravnog violinskog sola En Bejtman.

Nikina zbunjena čula vratila su se u život kad su prve note melodije *The Lark Ascending* Vona Vilijamsa ispunile vazduh nateravši sve prisutne da zadivljeno začute. En je sedela na pozornici sklopljenih očiju, sićušna, očarana prilika u crnom, a njeno gudalo se kretalo sasvim nezavisno od njenog tela. Ali prvi put nije En opčinila Niki, već sama muzika i silovita nostalgija koju je u njoj probudila. Dag je voleo ovo delo. On i Niki slušali su ga nebrojeno puta dok su pravili palačinke nedeljom ujutro, u kolima na jednoj od njihovih dugačkih vožnji obalom. U postelji. Na medenom mesecu...

Iznenada su je osećanja savladala. Ispustivši strašan, sraman zvuk nalik na duboki očajnički jecaj, Niki se nagnula nad stolom i pokrila lice rukama.

„Jeste li dobro, draga?“, šarmantni neuronaučnik je zabrinuto spustio ruku Niki na rame. „Želite li da izađete na svež vazduh?“

Niki je odmahнула glavom, zaslepljena suzama. U poslednjim mesecima nekako je uspevala da obuzdava žalost za Dagom, da je stavlja na čekanje pokušavajući da shvati užasne, zastrašujuće događaje koji su se kovitlali oko nje. Ali sada se, zahvaljujući Eninoj izvanrednoj interpretaciji, Pandorina kutija otvorila. Nije više bilo povratka, nije bilo načina da zaustavi suze, drhtanje i nesnosni, iznenadni bol koji ju je kidao nadvoje i cepao joj stomak kao oštrica noža.

„U redu je, profesore Džejmson“, u Nikinim ušima je odjeknuo duboki, zvučni, snažni glas Hadona Defoa. „Ja ću se za ovo pobrinuti.“

Niki nije želela ni njegovu pomoć, ali on, za razliku od profesora, nije prihvatao odbijanje i pomogao joj je da ustane i praktično je odvuкао, uplakanu, iz balske dvorane, pa kroz požarna vrata u mali vrt.

„Sedi ovde“, izgovorio je, nežno je spustivši na kamenu klupu pored tihog, žuboravog vodopada. Niki je još plakala, suze su joj se slivale niz obraz i pretvarale šminku na njenim očima u blatnjave potočiće. Ali kidajući jecaji su prešli u slabašno, povremeno drhtanje. Činilo se da se oluja smiruje.

„Šta se desilo unutra?“, upitao je Hadon sedajući pored nje. Sklonio joj je kosu s lica i ponudio joj maramicu.

„Ne znam“, šmrknula je Niki i prihvatila je. „Muzika, mislim. Setila sam se Daga i... tako sam se *rastužila*, Hadone! Nema ga, i to je... neizdrživo tužno. I iznenada nisam mogla više da zadržim suze.“

Hadon ju je privukao u zagrljaj. „Sirotice.“

Niki se, iscrpljena, naslonila na njega sa punim poverenjem. Hadon je bio poput starijeg brata koga nikada nije imala. Stabilan. Siguran. Nije bio zvezda kao Dag, ali je ipak bio stabilan, sidro u životnim olujama.

Šaputao joj je na uvo: „Nije te bio vredan. Znaš to sada, Niki. Nikada te nije bio vređan.“

Glas mu je bio tih i utešan, a Niki je u glavi još bilo dovoljno maglovito da njegove reči najpre nisu sasvim dopirale do nje. Alarm u njenoj glavi oglasio se tek kada je osetila njegovu ruku ispod haljine i njegove vrele, željne prste na butini.

„Hadone!“ Pokušala je da ga odgurne, ali je njegov stisak bio kao mengele. „Šta to, dođavola, *radiš*?“

„Ono što je trebalo da uradim pre mnogo godina“, promrmljao je grlenim glasom stegnutim od požude. „Nemoj mi se opirati, Niki. Znaš da želiš ovo. Oboje to želimo. Volim te već...“

„Hadone, ne!“ Bila je toliko zaprepašćena da se na trenutak zaledila. Hadon se sada nadvijao nad nju, punim usnama pokrio je njene, ljubio ju je, grabio je rukama. „Rekla sam NE.“

„Je li sve u redu ovde?“

Glas detektiva Gudmana rasekao je vazduh poput oštrice noža. Hadon Defo odskočio je od nje kao iznenađena mačka.

Niki je pogledala Gudmana sa istinskim olakšanjem. Nije mogla da se seti

kada joj je poslednji put bilo ovoliko drago što nekoga vidi. Zapravo, kada malo bolje razmisli, mogla je. Bilo je to one noći kad je mladić u crvenim kolima oterao ludaka koji je pokušao da je ubije. Čitav taj događaj sada joj se činio kao san, ili kao nešto što se desilo pre mnogo života.

Da ne sanja sve ovo? Noćas je, više nego ikada, Niki osećala kako joj realnost izmiče.

„Sve je u redu“, rekla je Gudmanu zagladivši haljinu i ustavši još u šoku zbog Hadonovog neveštog nabacivanja. Pogledala je Hadona, koji ju je gledao postićeno.

Zar je zaista mislio da ga ona želi? Nije li tako rekao. *Znaš da želiš ovo. Oboje to želimo.* Sama pomisao bila je bolna. Hadon je bio Dagov prijatelj, njegov najbolji prijatelj. Kako je mogao?

Sa druge strane, Dag je lagao nju, a možda ih je oboje lagao. Možda je Hadon imao jednako pravo kao i ona da bude ljut na Daga, da se oseća prevareno zbog Dagove afere? Naročito ako ju je zaista „voleo već dugo“.

Ali, da li ju je voleo? Nemoguće. To je bilo ludo! Primetila bi. Zar ne? Bila je psiholog, zaboga. Primetila bi znake. Bilo bi nekih naznaka.

„Jesi li sigurna da si dobro, Niki?“, bio je uporan Gudman.

„Rekla ti je“, zarežao je Hadon. „Dobro je.“

„Malo mi se vrti u glavi, to je sve“, rekla je Niki Gudmanu. „Verovatno sam previše popila. Mislim da bi trebalo da pođem kući.“

„Pozvaću ti automobil“, rekli su uglas Hadon i Gudman.

Niki je pogledala jednog, pa drugog. „Hvala vam obojici, ali savršeno sam sposobna da sama sebi poručim vozilo preko Ubera. Zahvalna sam vam na brizi, ali želela bih sada da ostanem sama. Molim vas.“

Napolju, na Rodeo drajvu oformila su se dva odvojena reda. U jednom su ljudi čekali da im osoblje doveze automobile, a u drugom su čekali Uber vozila. Niki je čekala u drugom redu, snažno je oko ramena obmotala tanki šal od kašmira pokušavajući da se zaštiti od iznenada svežeg večernjeg vetra. Došla je ovamo noćas da vidi Luisa Rodrigeza i da pokuša En da pruži podršku ili zaštitu. Ali ispostavilo se da je podrška bila potrebna njoj. Što se tiče Luisa Rodrigeza, Niki jedva da je mogla da se seti zašto je mislila da je on toliko značajan. Nešto u vezi sa narkoticima, i Trejom i devojkom koja je

nestala u Meksiko Sitiju pre mnogo godina... sve joj je bilo pomalo mutno.

„Roberts! Automobil za doktoru Roberts!“

Niki je sela u besprekoran sedan koji je mirisao na pepermint, kožu i losion posle brijanja sa mirisom limuna njegovog vlasnika. Dok je vezivala pojas, morala je na trenutak snažno da se koncentriše da bi se setila svoje adrese.

*Šta nije u redu sa mnom?*

„Brentvud, molim vas“, rekla je vozaču. „Tajgertejl drajv.“

Tek što su krenuli, vozač je iznenada legao na kočnicu i automobil je, uz škripu kočnica, naglo stao. Niki se pojas bolno usekao u kožu, a glava joj je poletela nazad prema naslonu. Na put ispred njih iskočio je muškarac divljih očiju i očigledno nasmrt uplašen. Niki ga je samo na trenutak ugledala dok je jurio prema Bulevaru Santa Monika, nesvestan sirena i uvreda koje su mu dovikivali.

*Da li se to meni priviđa? Pomislila je. Ili je to bio Karter Berkli?*

„Jesi li poludeo?“, teškim jamajkanskim akcentom je povikao vozač kroz prozor za čovekom koji se udaljavao. „Mogao si poginuti, čoveče!“

Vozač se zatim okrenuo prema Niki i izvinio joj se, pa su još jednom krenuli.

*To je bio Karter. Sigurna sam, pomislila je Niki dok su prolazili pored zbijenih redova palmi koje su se njihale poput pijanih stražara duž Vilšir bulevara. Šta je radio ovde? I čega se plašio?*

Vetar je sada počeo silovito da duva. Nije to bila Santa Ana - suviše je bilo hladno za to, hladno i preteči. Niki je pokušala da uzburkane misli dovede u red, ali ništa joj nije imalo smisla. A zatim je, sasvim nenadano, počela da se smeje.

*Nije važno! Ništa od toga nije važno!*

Koga briga od koga je Karter Berkli bežao, ili što joj je Hadon Defo izjavio ljubav, ili što se Luis Rodrigez nije pojavio. Samo je jedno na svetu bilo važno, a to je bio Dag.

Dag, njen Dag, bio je mrtav.

Nikada se više neće vratiti.

Niki je izvadila telefon i otkucala poruku Vilijamsu pogrešno kucajući reči



jer joj je ekran poigravao pred očima. *Ima li vesti o Lenki?*

Vilijams joj je odmah kratko odgovorio: *Ne.*

Nekoliko sekundi kasnije stigao je još jedan SMS:

*Javite mi se kada stignete kući na sigurno.*

Niki je bila ganuta. Ovom nabusitom, osornom detektivu bilo je stalo do nje. I njoj je bilo stalo do njega. Za razliku od svih drugih u njenom životu, od njenih pacijenata, preko Hadona Defoa, do Lua Gudmana, Derek Vilijams nije bio ljubazan prema njoj zato što je želeo nešto od nje. Da, Niki ga je plaćala. Ali plaćala bi ga i bez toga, i on je to znao. Njegova briga za nju bila je iskrena.

„On je dobar čovek“, rekla je telefonu pokušavajući da treptanjem osuši suze.

I Dag je bio dobar čovek. Samo je bio, ispostavilo se, loš muž.

Poražena žalošću, Niki je sklopila oči i utonula u duboki san. Poslednje čega se sećala bilo je da je pomislila kakvo bi olakšanje bilo kada se više ne bi probudila.

## TRIDESET PRVO POGLAVLJE

Kevin Vos sedeo je u kafeteriji Bolnice Sidars-Sinaj u Zapadnom Holivudu, nervozno prstima udarao po plastičnom stolu i po hiljaditi put gledao u telefon.

Privatni detektiv Vilijams tražio je da se nađu ovde u šest sati ujutro. Sada je bilo šest i deset... šest i jedanaest... i Kevin je počinjao da se pita da nije nasamaren. Naposljetku, nije svakog dana dobijao poziv iz vedra neba od nekoga ko mu je nudio „stotine dolara“ za „sve što možeš da mi kažeš o doktoru Dagu Robertsu i njegovoj devojci.“ Istina je bila da Kevin nije zapravo imao mnogo šta da kaže. Većinom su to bili tračevi sestara i bolničara, koji su u najvećoj meri bili bacili oko na doktora Roberta. A Kevin Vos je, nažalost, imao mnogo dugova. Na kreditnim karticama, ličnih, dugovanja za porez, nema čega nije bilo. Kevinov poslednji momak, Enco, načisto ga je opelješio pre nego što je otišao, izmuzavši skromnu platu glavnog bolničara, sirotog Kevina, preko svakog limita.

„Kevine?“

Krupni, zadihani muškarac koji je izgledao kao šetajući srčani udar bučno je uleteo u kafeteriju i prišao Kevinovom stolu pruživši mu vlažnu ruku u znak pozdrava.

Na svu sreću, kafeterija je bila gotovo prazna, jer je ovaj tip bio sve samo ne diskretan.

Osvrnuvši se nemirno, bolničar je klimnuo glavom i rukovao se sa Vilijamsom što je žurnije mogao i pokazao mu da sedne.

„Šta ovde vredi jesti?“, glasno je upitao Vilijams. „Kasno sam legao i prijao bi mi pristojan doručak.“

*Kao rupa u glavi*, pomislio je Kevin posmatrajući sa gađenjem mrlje od znoja detektivu ispod pazuha. „Rekli ste da želite da razgovaramo u četiri oka“, prošaputao je.

„I želim. I razgovaramo“, nasmešio se Vilijams prilazeći pultu da poruči dva mafina sa borovnicama i veliku kafu s mlekom pre nego što se vratio i seo, a zatim je rekao Kevinu: „Niko nije zainteresovan za nas, verujte mi. A i ne radite ništa nezakonito, znate. Samo razgovaramo o starom prijatelju.“

Nijedan zakon to ne zabranjuje, zar ne?“

„Pretpostavljam da je tako.“ Bolničar se usiljeno nasmešio. Nije mogao da se ne zapita kakvi su „prijatelji“ bili doktor Roberts i ovaj tip, Vilijams. Ali novac mu je bio očajnički potreban da bi dublje o tome razmišljao.

„Ne mogu da kažem da smo bili bliski“, priznao je igrajući se sa ovsenom kašom dok je Vilijams proždirao prvu poslasticu. „Ali radili smo ponekad zajedno i dopadao mi se. Većini ljudi se dopadao. Bio je jedan od dobrih momaka, međutim, vi to verovatno već znate.“

„Kome se nije dopadao?“, upitao je Vilijams glasno srknuvši kafu.

„Molim?“

„Upravo si rekao da se većini ljudi dopadao“, pojasnio je Vilijams. „’Većini’, znači ’ne svima’. Kome se Dag Roberts nije dopadao?“

Kevin Vots je izgledao žalosno. „Promenio se“, rekao je zagledan u svoju kašu. „Upoznao je žensku. Navodno je bila Ruskinja. Sve se nakon toga promenilo.“

„Navodno?“, upitao je Vilijams.

„Imala je rusko ime“, rekao je Kevin. „Zaboravio sam ga. I živela je u Moskvi. Ali delovala je kao Amerikanka, znate, kada s njom razgovarate? Engleski je govorila savršeno. Kako bilo, doktor Roberts se ponašao kao da ga je omađijala ili tako nešto. Niko to nije mogao da razume. Nije bila čak ni naročito privlačna. Uvek sam mislio da izgleda nekako *progonjeno*, znate? Kao da je bila riba kada je bila mlađa, ali da sada nosi teret sveta na plećima? Bila je izuzetno visoka“, dodao je lenjo. „Ali osim toga, nije u vezi sa njom bilo ničeg posebnog. Naročito ne u poređenju s njegovom ženom.“

Vilijams je klimnuo u znak slaganja. Ono malo zrnastih fotografija Lenke Gordijevske koje je video prikazivalo je visoku brinetu, verovatno malo mlađu od Niki, ali ni blizu tako lepu, fizički. Nosila je skupocenu odeću, ali ništa naročito izazovno ni provokativno i teško da je bila dugonoga plavokosa „ljubavnica Ruskinja“ kakvu su ljudi zamišljali.

Uprkos svim naporima, Vilijams nije uspeo da pronađe nikakve informacije o njenom životu ili prošlosti nakon razgovora sa njenim stanodavcem u Los Anđelesu. Nije mogao da pronađe ništa o njenoj porodici, njenom radnom iskustvu, obrazovanju. Hadon Defo tvrdio je da je radila za dobrotvornu organizaciju za borbu protiv narkomanije u Njujorku, ali činilo

se da niko iz tog sveta sa kim je Vilijams razgovarao nije nikada čuo za nju. Žena je bila duh.

„Znači, sreo si je?“, upitao je Kevina.

Bolničar je klimnuo potvrdno. „Nekoliko puta. Često je dolazila u bolnicu. Ručali su zajedno ovde.“ Rukom je pokazao praznu kafeteriju. „To je bilo čudno. Nikada se nisu krili. Mislim da je to najviše smetalo doktoru Defou. On i doktor Roberts pre nezgode često su se svadali, i prilično sam siguran da su se svadali zbog *nje*. Lenka, tako se zvala“, dodao je zadovoljan sobom što je uspeo da se seti njenog imena.

„Kako su se Dag Roberts i Lenka upoznali?“, upitao je Vilijams.

Kevin se na trenutak zamislio. „U Njujorku, mislim? Nisam siguran. Na nekom dobrotvornom prijemu. Doktor Roberts je vodio kliniku za rehabilitaciju.“

„Znam“, presekao ga je Vilijams. „Znaš li čime se bavila?“

„Ne.“ Kevin je izgledao zabrinuto, osećao je da bi ove „stotine dolara“ mogle da mu promaknu. „Ali znam da je bila bogata. Možda je to bila jedna od njenih draži, ne znam. Ali uvek je nosila sat, jedan od onih platinastih sa dijamantima. Sopar!“, izgovorio je, ponovo srećan što je uspeo da se seti, premda mu je na osnovu Vilijamsovog izraza bilo jasno da to njemu ništa nije značilo. „Ti satovi koštaju petnaest-dvadeset hiljada dolara komad“, objasnio je Kevin. „I nosila je erme novčanik, i jednom je došla u neverovatnoj bundici od samurovine, mislim da je bila fendi ili tako nešto? Sećam se toga jer se doktor Roberts posvađao s njom zbog toga. Zapravo se dobro sećam te svađe jer je rekao nešto čudno.“

„Šta je rekao?“, upitao je Vilijams.

„Rekao je: 'Ili želiš da pobegneš ili ne želiš. Nikada to više u mojoj blizini da nisi obukla!' Bio je baš ljut.“

„Kako je ona reagovala?“, upitao je radoznalo Vilijams.

„Plakala je“, odgovorio je Kevin iskreno. „A zatim se on povukao, kao i uvek. Nikada nije mogao da odoli dami u nevolji.“

„Imao je i druge devojke?“, upitao je Vilijams.

Kevin je odmahnuo glavom. „Mislim da nije. Ne. Pre nego što se Lenka pojavila bio je sasvim odan svojoj ženi. Ali znate, i ona je lekar, i to baš sposoban. Mislim da njoj nije bio potreban kao što je bio potreban Ruskinji.

Znate na šta mislim?“

Vilijams se klimnuo glavom i zabeležio sve u svesku.

„Takođe sam čuo da je bila u prijateljskim odnosima sa nekim lošim ljudima“, rekao je Kevin spustivši glas u šapat. „Moćnim ljudima.“

„Kojim ljudima?“, namrštio se Vilijams.

„Ne znam“, odvratio je Kevin. „I ne znam da li je i Dag Roberts bio u to umešan. Ne kažem da jeste. Ali navodno su njeni prijatelji imali uticaja u Skupštini grada. Dodeljivali su ugovore i slično. Čuo sam druge hirurge kako o tome razgovaraju.“

Vilijams je izgledao skeptično.

„Dobro, Kevine“, rekao je i ustao. Uzeo je novčanik i spustio dve novčanice od sto dolara na sto. „Hvala vam na vremenu koje ste mi posvetili.“

„Dvesta? To je sve?“ Bolničar nije mogao da sakrije razočaranje dok je uzimao novac i stavljao u džep uniforme.

Vilijams je slegnuo ramenima. „Nisi mi mnogo rekao, sinko. Marku njenog sata i neke neodređene glasine o Skupštini grada?“

„Nisu to neodređene glasine!“, pobunio se Kevin i sam ustavši. „Imam tamo vezu, nekoga ko može da vam kaže više. Mnogo više.“

Vilijams je oklevao. „Koga?“

Kevin je ponovo seo. „Želim još trista za ime.“

Vilijams se okrenuo da ode.

„Dvesta!“, povikao je Kevin za njim. „Ona može da vam pomogne, gospodine Vilijamse. Znam da može.“

Izvadivši dve novčanice, Vilijams je opet seo i spustio ih na sto. Kevin je željno pružio ruku, ali je Vilijams pokrio novac rukom.

„Želim ime. Adresu. I broj telefona“, izgovorio je polako. „I bolje bi ti bilo da to vredi vremena, sinko.“

Ispostavilo se da Kevin Vos nije bio sasvim iskren prema njemu.

Adrijen Vošington nije radila u Skupštini grada. Opuštena je pre šest meseci sa mesta pomoćnika sekretara u kancelariji gradonačelnika i sada je radila polovinu radnog vremena kao lični asistent nekom tehnološkom preduzetniku u centru.

„To što sam ostala bez posla bilo je nešto najbolje što mi se desilo“, rekla je Vilijamsu za vreme ručka u preskupom suši baru u Ulici Figeroa. „Mislim, bilo je grozno u to vreme. *Užasno*. Tako ponižavajuće. Ali, da nisam napustila gradonačelnika, ne bih nikada pronašla Majkla, a on je, ono, *najbolji* šef na svetu. *U istoriji*. A i plata je, ono, dvostruko veća.“

Mnogo toga je upalo Vilijamsu u oči dok je slušao Adrijen kako živo brblja. Prva da je bila blagoslovena lepotom - dugačke noge, uzak struk i griva riđe kose zbog koje je izgledala kao Diznijeva Mala sirena - ali nije imala mozga. Prilično mu je bilo jasno po kom osnovu su je zaposlili i gradonačelnik i preduzetnik. Drugo što je primetio, a što ga je ohrabrilo, bilo je da je bila neverovatno indiskretna.

„Najpre sam mislila da me je gradonačelnik Fuentes otpustio jer nisam želela da spavam s njim“, rekla je Vilijamsu vedro, glasno srčuci zašećereni koktel na slamčicu. „Mislim, čovek nije *sklanjao ruke* sa mene, ako me razumete, a ima, ono, pedeset godina, da ne spominjem da je, ono, *oženjen*.“

Svaka treća reč bila je izgovorena preterano naglašeno, a „ono“ je zasipalo razgovor kao kiša metaka. Vilijams bi je samo zbog toga otpustio. Osećao se kao da sluša jednu od onih lutaka kojima se povuče kanap i ona kaže nešto isprazno, samo što se u ovom slučaju kanap prekinuo, a lutka je ostala zaglavljena na beskrajnom ponavljanju rečenice.

„Ali tek *kasnije* sam shvatila da je to, ono, *možda* bilo zbog onoga što sam *znala*.“

„A šta si znala, Adrijen?“

„Da je gradonačelnik primao novac od Rusa“, rekla je istim tonom kojim bi prokomentarisala vreme. „Mito i šta sve ne. Ono, čula sam moju *šeficu*, gospođu *Drejton*, kako o tome razgovara telefonom? Mislim da je razgovarala sa, ono, nekim *novinarom*?“

„Jesi li sigurna u ovo, dušo?“, upitao ju je Vilijams toplo. „Ozbiljna je to optužba, a ja nikada nisam pročitao nigde da je gradonačelnik upleten u korupciju.“

„O, nikoga ja na *optužujem!*“, rekla je Adrijen, očigledno iskreno iznenađena. „Prosto *vam* kažem šta sam *čula*. Kao što sam rekla i gradonačelniku Fuentesu. A sledeće što se desilo, *bam*, dobila sam otkaz. Zato mislim da je to, ono, verovatno bilo to? A *ne* to što sam odbila da spavam s njim? A otpustili su i gospođu D. i ne želim da budem pakosna ili

tako nešto, ali spremna sam da se opkladim da gradonačelnik Fuentes nije *nju* pokušavao da odvede u krevet, E sad, moj *novi* šef, Majkl, kada sam mu rekla, bio je u fazonu...”

Viljamsu je dvadeset minuta bilo potrebno da izađe odatle, nakon što ustanovio da Adrijen Vošington ne zna ništa o ovim tajanstvenim Rusima koji su navodno bili u dosluhu sa gradonačelnikom, i baš ništa o Lenki Gordijevskoj.

Bila su mu potrebna još četiri sata da pronađe Tinu Drejton, Adrijenin šeficu, u jednom oronulom stanu u Zapadnom Holivudu.

„Da?“

Odškrinula je vrata manje od dva centimetra. Preko otvora su se pružala tri snažna, čelična lanca. Vilijams je video samo deo njenog lica sa druge strane. Bilo je to dovoljno da otkrije iscrpljenu i uplašenu sredovečnu ženu zabarikadiranu u stanu u kom se očigledno više nije osećala bezbedno.

„Gospođo Drejton, moje ime je Derek Vilijams. Ja sam privatni detektiv. Mogu li da uđem?“

Nakon kratkog oklevanja, Tina je odmahнула glavom. „Žao mi je. Nije mi zgodno.“

Spremala se da zatvori vrata, kada ju je Vilijams prekinuo: „Vaše ime mi je dala Adrijen Vošington. Brine za vas.“

„Adrijen?“ Tina je raširila oči. „Ona glupača! Zar nikada neće naučiti da drži jezik za zubima? Zapravo mi je veoma draga, ali uglavnom ne zna šta priča, gospodine... Izvinite, zaboravila sam vam ime.“

„Vilijams.“ Izvadio je posetnicu u dao joj je kroz otvor. „Ali, molim vas, zovite me Derek. Razumem zašto oklevate, gospođo. I slažem se sa vama u pogledu Adrijen. Mislím da se možda, i nesvesno, dovodi u opasnost. Zaista bih želeo da razgovaram sa vama, gospođo Drejton. Samo na nekoliko minuta.“

Tina je ponovo oklevala. Ali je ovog puta popustila. „Samo malo.“

Vrata su se zatvorila, a Vilijams je čuo kako skida jedan po jedan lanac pre nego što ih je iznova otvorila.

„Bolje da uđete“, teško je uzdahnula bivša gradonačelnikova sekretarica. „I, molim vas, zovite me, Tina. Nemam mnogo vremena za razgovor, plašim se. Danas se opet selim. Kažete da ste privatni detektiv, Derek?“

„Tako je.“

Vilijams je pošao za njom u mračnu dnevnu sobu. Seo je na fotelju još prekrivenu plastičnim omotom i odmah shvatio da je ovo bio privremeni smeštaj, a ne Tinin dom. Nije bilo fotografija ni ličnih stvari, čak ni jastučića ni krpice da malo unese toplinu u prostor.

„Smem li da vas pitam za koga radite?“, upitala je Tina sedajući preko puta njega.

„Nikada ne otkrivam imena svojih klijenata“, objasnio joj je. „Poverljivost je preduslov za ovaj posao. Ali reći ću vam da radim za jednu ženu koja bi mogla biti žrtva nekih od onih ljudi kojima ste se zamerili u Skupštini grada. Moja klijentkinja želi odgovore, Tina, to je sve. Baš kao i vi.“

Tina je zakolotala očima. „Ne želim ja odgovore, Derek. Želim da povratim svoj život.“

Premda je Adrijen bila u pravu kad je rekla da starija žena nije bila predmet požude, Vilijamsovo mišljenje bilo je da je Tina Drejton bila privlačna žena za svoje godine. Nije možda bila „lepa“, svakako to nije bila u ovom ispravnom, uznemirenom izdanju i u nimalo laskavoj suknji i džemperu. Ali bilo je kod nje neke inteligencije i duha kojima se Vilijams divio, nekakvog samopouzdanja, i u njenom društvu bi, da su okolnosti drugačije, čak moglo biti zabavno.

„Selite li se često?“, upitao je Vilijams, premda je odgovor već znao.

„Sada se selim“, zvučala je rezignirano. „Nije bezbedno boraviti suviše dugo na jednom mestu.“

„To mora da je iscrpljujuće. I skupo“, izgovorio je oprezno. „Moja klijentkinja rado će vam platiti za sve informacije koje imate što bi nama mogle biti od koristi.“

Tina je nemarno odmahнула rukom. „Hvala, Derek, ali ne bih se osećala prijatno kada bih prihvatila novac samo zato što sam rekla istinu. Delujete mi kao dobar čovek i usuđujem se reći da je vaš klijent pouzdan.“

„Jeste.“

„Ali sumnjam da znate u šta se upuštate“, dodala je Tina. „Ako *imamo* posla sa istim ljudima...“

„Rusima“, prekinuo ju je Vilijams.

Samo ta jedna reč bila je dovoljna da se Tini sa lica povuče sva krv.



„Da“, prošaputala je, „u tom slučaju trebalo bi da kažete vašoj klijentkinji da se ne upliće dalje.“

Vilijams je pomislio na Niki i nasmešio se. „Mislim da ne bi prihvatila savet. Barem ne od mene. Tvrdoglava je.“

„Nije ovo igra“, rekla je Tina uznemirivši se. „Neki ljudi su umrli. Novinar *Los Angeles tajmsa* sa kojim sam razgovarala. Robin Sanford. Sada je mrtav.“ Vilijams je počeo da hvata beleške.

„Rekli su da je umro od srčanog udara, ali sa njegovim srcem je sve bilo u redu. Imao je trideset tri godine i bio je zdrav kao dren.“

„Ljudi još umiru, Tina“, rekao je Vilijams. „Zato sam ja ovde.“

Pričao je sa njom o ubistvima Lise Flanagan i Treja Rejmonda, i njihovoj vezi sa Niki Roberts i njenim mužem Dagom. Pričao je sa njom o Robertsovom dobrotvornom radu sa zavisnicima, i ratu između meksičkih i ruskih dilera za prevlast na ulicama Los Angelesa.

„Dag Roberts poginuo je prošle godine u 'nezgodi' zajedno sa jednom Ruskinjom koja je možda imala neke veze sa ljudima za koje kažete da su davali mito gradonačelniku Fuentesu.“

Tina je podigla ruku. „Mito? Je li vam to Adrijen rekla?“

„Bože“, odmahнула je glavom Tina. „To dete izgubiće glavu jednog dana. A ironija je da ona ništa ne zna. Suviše je glupa da bi išta shvatila.“

„Da“, rekao je Vilijams. „I ja sam stekao takav utisak.“

„Dobro, dakle - najpre, ne znam da li je Fuentes lično primao mito. Nikada to nisam rekla. Znam samo da su ga plaćali, ili je barem *neko* dobijao novac, preko računa Skupštine grada. Govorim o velikim sumama novca, i uplaćivali su ga Rusi.“

Vilijams je i dalje zapisivao. „Koliko velike sume i koji Rusi?“

„Sume su svaki put bile drugačije“, rekla je Tina. „Petsto hiljada, sto pedeset hiljada. Jednom je čak uplaćeno i preko milion dolara. Na svakih četiri do šest nedelja stizao je novi ček. Možda je, sve u svemu, uplaćeno tri miliona dolara ukupno. Ili čak i više, ne znam.“

„I novac uplaćuju Rusi. Imate li njihova imena?“

„Ne.“ Spustila je pogled. Vilijams je mogao da namiriše njen strah. „Onda opis. Jeste li ih ikada videli uživo.“

Odmahnula je glavom grizući donju usnu. „Žao mi je. Ne mogu.“

„Mora da ste se barem javili na telefon.“ Navaljivao je Vilijams. „Jesu li to bili muškarci ili žene? Dve ili dvadeset?“

„Ne razumete...“

„Znači li vam nešto ime Lenka Gordijevski? Ova žena?“ Ustao je i prineo ajfon njenom uplašenom licu i pokazao joj fotografiju. Uprkos sebi, Tina je pogledala sliku, istu onu na kojoj su bili Lenka, Hadon i Dag Roberts na dobrotvornom prijemu u Njujorku one noći kada su se Dag i Lenka upoznali koju je pokazao i Hadonu Defou. Tini je u očima odmah blesnulo prepoznavanje. „Ne mogu da pričam o ovome, Derek. Žao mi je. Već sam rekla previše.“

„Dajte mi barem ime firme. Nešto što već ne znam, još jedan delić slagalice. Molim vas, Tina. Recite mi ono što ste rekli Robinu Sanfordu.“

Podigla je glavu i pogledala ga pravo u oči. „Ubiće me!“

Vilijams ju je nekoliko trenutaka u tišini gledao u oči. Zatim je tiho rekao: „Možda hoće. Možda će nas ubiti oboje. Ali šta ako su sad napolju i ubijaju nekužne ljude, *baš u ovom trenutku*, samo da bi sačuvali ovu tajnu, ma šta ona bila? Jedini način da ih se otarasimo jeste da otkrijemo tajnu. Da iznesemo istinu na videlo. Mora da ste u to verovali kada ste pozvali Sanforda.“

„Jesam“, priznala je Tina. Drhtale su joj ruke skupljene u krilu.

„Znam da se plašite, Tina. I ja se plašim. Ali, ako mi ne progovorimo, ko će?“

Derek Vilijams gledao je kako se sirota žena pred njim lomi. Tina Drejton bila je hrabra žena. Već je to dokazala. Ali svi imaju svoje granice.

„U redu“, kazala je naposletku. „Učiniću to. Reći ću vam. Ali nakon toga više nikada ne smete da stupite u kontakt sa mnom. Nikada. Ni iz kog razloga.“

Vilijams je seo i izvadio olovku. „Imate moju reč.“

## TRIDESET DRUGO POGLAVLJE

Grečen Adler spustila se u toplu vodu i osetila kako nestaje napetost koja se nakupljala u njoj u toku dana i tokom dugačke vožnje do centra grada.

Grečen i Niki otkrile su Laki hot springs u četvrtoj godini srednje škole i otad dolaze u ovaj korejski isključivo ženski spa-centar u kom sve korisnice moraju biti nage. Kao tinejdžerkama, u vreme kada su im obema tela bila savršena, sve ovo sa obaveznom nagošću bilo im je čudno i neprijatno. Sada, u srednjim godinama, kada je sve na njoj visilo više nego što bi želela, Grečen nije ni trepnula kad je trebalo da se skine, niti je marila za druge žene i devojke, od dve do devedeset dve, koje su lenjo prolazile pored nje kao od majke rođene.

Zapravo je ulazak u prirodno zagrejanu vodu bez garderobe, onako kako ju je bog stvorio, u njoj izazivao neobičan osećaj slobode, i bio je jedan od brojnih razloga iz kojih je Grečen volela ovo mesto. Nije joj bilo važno što se činilo da je Nikino telo izdržalo proveru vremena mnogo bolje od njenog - Niki sa butinama bez celulita i malim čvrstim grudima koje su poskakivale na površini vode kao dve jabuke iznad toliko ravnog i zategnutog stomaka da je mogao da se koristi kao trambulina. Grečenine grudi bile su više nalik na dve vreće s peskom i odmah su tonule kao balast broda, a na njenom stomaku je bilo više strija nego kože, na čemu je imala da zahvali svojoj deci. Ali koga je uopšte za to briga? Imala je trideset osam godina i bila je srećno udata za veoma uspešnog producenta. Za razliku od usamljene udovice Niki, koju je, siroticu, život poslednjih godina bacao iz jedne tragedije u drugu.

Kliznuvši u vreli bazen pored Grečen, Niki je žensku partiju trača započela bombastičnom vešću.

„Hadon Defo pokušao je da spava sa mnom pre neki dan.“

Grečen je ostala otvorenih usta kao u crtanom filmu. „*Mooolim?* Nije.“

„Jeste“, rekla je Niki. „Bila sam na balu fonda Okončaj zavisnost. Bili smo napolju, a on me je tešio zbog Dagove smrti, a zatim je, ne znam“, slegnula je ramenima, „iznenada počeo da me ljubi i izjavljuje mi ljubav, i govori mi kako me Dag nije bio vredan. Bio je poprilično žustar.“

„Da li nam se dopada 'poprilično žustro'?“ upitala je Grečen zapanjeno.

Poznavala je Hadona gotovo čitavu deceniju preko Niki i Daga, i veoma joj je teško bilo da zamisli scenu koju je Niki opisala.

„Od Hadona nam se ne dopada!“ Niki je porumenela. „Mislim... *Hadon*. Nisam imala pojma.“

„Zašto bi?“, rekla je Grečen.

„I naravno da nikada ne bih mogla. Za početak, ni izdaleka me ne privlači, ali čak i da me privlači, on je Dagu bio kao brat. To bi bilo suviše čudno.“

„Biblijski“, složila se Grečen. „Kao u Starom zavetu, kada su ljudi umirali, a udovice se udavale za njihovu braću? Tako je to bilo“, rekla je Grečen defanzivno kad je videla Nikin zbunjeni izraz lica.

„Istina je da nisam ni izdaleka spremna da budem sa nekim novim“, kazala je Niki, pa zagnjurila pod vodu i ponovo izronila kose glatke kao vidrino krzno. „Nisam sigurna da li ću ikada biti spremna.“

„O, ne mlati“, odvratila je Grečen odlučno. „Još si mlada, prelepa si. Pogledaj se samo! Upoznaćeš nekoga. Nekoga ko će te izdaleka privući. Premda moram da kažem, sa moje tačke gledišta, Hadon i nije loš. Mislim, u poređenju sa Adamom.“

„Ma daj“, rekla je Niki. „Obožavaš Adama.“

Adam Adler, Grečenin muž, bio je veoma uspešan televizijski producent, neverovatan otac i suprug, i dobar čovek. Istina je bila da nije bio baš Džoni Dep. Ali je bio zabavan i velikodušan i on i Grečen su obožavali jedno drugo. Grečen bi pre odletela na Mesec nego Adama zamenila novim modelom. Pre nezgode, pre nego što je saznala za Lenku, Niki je o sebi i Dagu razmišljala na isti način. Ova dva para odlazila su na odmor zajedno. Hriste, sve se to sada činilo tako davno.

„Osetila sam ja privlačnost prema drugim ljudima“, poverila se Niki Grečen. „Nije to. Više je...“

„Stani, stani, stani. Samo malo“, rekla je Grečen. „Privlačili su te drugi ljudi? Ko, na primer?“

Niki je odmahnula rukom nemarno. „Niko značajan. Ništa se nije desilo.“

„Ko?!“, ponovila je Grečen.

Niki se licem raširio postuđen osmeh. „Postoji jedan tip. Zove se Lu Gudman. Zapravo je jedan od detektiva koji istražuju ubistva.“

Grečen je pokrila rukom usta da se ne nasmeje. „Ložiš se na detektiva?! Pobogu, Niki!“

Niki se i sama nasmejala. Bilo je pravo olakšanje razgovarati sa Grečen o ovako nečem. Nekako je sve delovalo normalnije kada je bila u društvu stare prijateljice. Bolje.

„Samo malo, zar mi nisi rekla da on smatra da si ti potencijalni osumnjičeni? U ubistvu Lise Flanagan?“, setila se Grečen.

„To je onaj drugi. Njegov partner, Džonson“, pojasnila je Niki. „On ne bi mogao da privuče nikoga čiste pameti, veruj mi.“

„Znači taj Lu. Zaista ti se dopada?“

„Ne zapravo. Mislim, da, ponekad. Pametan je. Zgodan. Ali ništa se neće desiti. Jedne noći smo se napili razgovarajući o slučaju i malo je nedostajalo da... mislila sam o tome.“

„Je li oženjen?“

„Naravno da nije“, rekla je Niki iznenada se uozbiljivši. „Ne bih to uradila. Ne nakon onoga što je Dag uradio meni.“

Atmosfera se istog časa promenila. Nikino raspoloženje se smračilo i na licu joj se pojavio potišten izraz kao i uvek kada bi se setila Dagove afere. Grečen je naučila da u ovim trenucima ništa ne govori, da se primiri i pusti oluju da prođe. A ona je uvek prolazila, naposletku. Ona i Adam bili su među malobrojnim kojima se Niki poverila u vezi sa Dagovom tajnom devojkom, i opakom traumom zbog načina na koji je saznala za nju, onog dana kada je umro. Oboje su приметili da se Niki mnogo izmenila otad, nije je samo obuzela žalost već i jedva potisnuti gnev koga nije ranije bilo u njoj, Ili ga se Grečen nije sećala.

Kao da je osetila Grečeninu brigu, Niki je iznenada rekla: „Mislim da nešto sa mnom nije u redu.“

„Zašto? Zato što si osetila da te neko privlači?“

„Ne, ne zbog toga.“

„Sve je u redu s tobom, Nik“, izgovorila je Grečen toplo.

„Osećanja su mi haotična.“

„To se zove žalost.“

„Znam, ali prošla je godina“, rekla je Niki.

„Godina? To nije ništa“, nije odustajala Grečen. „I još su se povrh svega desila ova jeziva ubistva? Bože. Svako drugi bi sada već bio u duševnoj bolnici.“

„Da, pa... Možda bi i trebalo da budem u duševnoj bolnici“, rekla je Niki natmureno. „Gajim osećanja i prema jednom od svojih pacijenata. Ženi.“

Pogledala je u Grečen - očigledno je bila rešena da kod nje probudi neodobravanje za nešto. Ali njena stara prijateljica samo ju je zainteresovano pogledala.

„Stvarno? Pričaj.“

„Mlada je. Veoma mlada“, rekla je Niki. „I napustila je muža. I kao da to nije dovoljno komplikovano, Derek Vilijs, privatni detektiv koga sam unajmila, misli da bi njen muž mogao da ima neke veze sa ubistvima, ili barem sa Trejevim ubistvom...“

„Jesi li ikada... znaš... pre? Sa ženom?“, upitala je Grečen presekavši je. Očigledno je nju više zanimao Nikin ljubavni život od novih pomaka u rešavanju slučaja.

„Ne“, rekla je Niki.

„Čak ni na koledžu?“

„Znala bi ti da jesam.“

„Pretpostavljam da je tako“, slegnula je ramenima Grečen. „Dakle, ta 'osećanja' koja gajiš prema toj ženi. Pretpostavljam da nisi ništa preduzela u vezi sa tim?“

„Ne. I nikada i neću. Nisam toliko glupa.“ Niki je provukla mokru ruku kroz vlažnu kosu. „Zaista mislim da prolazim kroz krizu srednjeg doba, Greč. Ili sam depresivna, ili tako nešto. Zaboravi da sam bilo šta rekla.“

Crni oblak se vratio, pa je Grečen odustala od ove teme i počela da priča o svojoj deci i njihovim najnovijim dramama, pre nego što je odvekla Niki u drugu prostoriju na piling tela. Stare Korejke koje su ih napale crevima i lufama bile su toliko grube, i okretale su i udarale ih kao da su dva komada mesa na stolu u klanici, da su Niki i Grečen dobile napad smeha.

Kasnije su, gotovo oderane kože, ali pune energije i obučene, dve žene otišle u suši bar preko puta, kao i obično, na kasni ručak. Tek se tada Grečen oprezno vratila na temu Nikinog privatnog života.

„Rekla si da si unajmila privatnog detektiva?“

„Dereka Vilijamsa“, klimnula je Niki, vešto štapićima probovši izdanke salate od algi. „Dobar je.“

„Kako si ga pronašla?“, upitala je Grečen.

„Pogledala sam preporuke“, rekla je Niki opušteno. „Nemam iskustva u tome. Doduše, neobično je“, kazala je uperivši štapić u Grečen, „pogodi na kom je slučaju radio pre deset godina.“

Grečen se nasmejala. „Kako da to pogodim?“

„Na nestanku Šarlot Klensi“, rekla joj je Niki osmehujući se. „Sećaš li se kako si ga spomenula poslednji put kada smo se videle? Kako se supruga Vilija Bejdna, Valentina, zauzela za slučaj kad je Šarlot nestala, kako je privukla medijsku pažnju na slučaj?“

„Za oca vatrogasca. Da.“ Grečen se nagnula prema njoj fascinirano.

„Takera Klensija. On je unajmio Vilijamsa da traži njegovu ćerku. Mislim, kakva slučajnost, zar ne?“

„Ludilo“, složila se Grečen. „I šta se desilo?“

„Kako to misliš?“, upitala je Niki.

„Šta se desilo sa slučajem?“

„O, ništa. Otpustili su Vilijamsa.“

„Jer nije mogao da je pronađe?“

„Kaže da su ga otpustili zato što je otkrio da je imala oženjenog ljubavnika, a da otac nije želeo to da zna. Ali možda i zato. Derek ima teoriju o nekom američkom bankaru i Eninom bivšem mužu i narko-ratu ovde u Los Anđelesu...“

Ućutala je, a Grečen ju je sa sve većom zabrinutošću posmatrala kako jede kalifornijske rolnice. Njoj je sve ovo bilo sasvim nerazumljivo. Kao kada ljudi prave paralele i veze gde ne bi trebalo da ih bude i pokušavaju da pronađu značenje u nizu nepovezanih, groznih, nasumičnih događaja. Ukratko, divlje teorije Dereka Vilijamsa bile su, činilo se njoj, poslednje što je Niki u tom trenutku bilo potrebno.

„Kako bilo, ne bih mnogo plakala za Šarlot Klensi“, nastavila je Niki nesvesna Grečeninog zabrinutog izraza i ćutanja. „Vilijams kaže da nije bila nevinašce za kakvo su je svi smatrali. Jurcala je Meksiko Sitijem i uništavala živote ljudi i rasturala porodice. Rekla bih da je zaslužila ono što je dobila.“

Grečen se uspravila, bila je sasvim zaprepašćena. „Ne misliš to, Nik. Ne verujem zaista da ljudi zaslužuju da umru zato što su se upustili u aferu.“

„Zar?“ I Niki se uspravila, a oči su joj blesnule u naletu besa koji je ledio krv u žilama. „Možeš li da zamisliš da jedne večeri uključiš ajped i vidiš na ekranu fotografije neke nage drolje sa kojom se Adam viđa?“

„To bi bilo jezivo“, priznala je Grečen. „Ali ne bih...“

„A šta ako bi drolja bila trudna?!“, upitala je Niki, govoreći sve brže i glasnije, tako da su se drugi gosti počeli okretati i zuriti u nju. „Zamisli da si na terapiji plodnosti, da si na bolnoj, iscrpljujućoj, beznadežnoj terapiji plodnosti već pet GODINA.“ Niki su se oči napunile suzama. „I da otkriješ da te je muž varao i da je nekoj drugoj ženi napravio dete. I da ona šalje fotografije na njegov mejl, i da jedne noći dođeš kući i - BAM, iznenada. BAM! Čitav tvoj život. NESTAO!“ Sada je vikala i drhtala kao zaposednuta, a čitavo lice joj se zgrčilo u čistom izrazu mržnje.

Grečen je osetila kako joj se stomak prevrće i kako joj se žuč podiže u grlu. Kada je opet progovorila, u njenom glasu se čuo iskreni strah:

„Lenka je bila trudna?“

Niki ju je gledala divljim pogledom, ali je ćutala. Kao da je doživela nekakav napad.

„Rekla si mi - rekla si svima - da si za nju saznala tek onog dana kad je Dag stradao!“

Niki je trepnula i odmahnula glavom, kao da se budi iz transa.

„Ali *znala* si? Videla si *fotografije*? Hriste, Niki.“

Sada je došao red na Grečen da počne da se tresе.

*Je li Niki imala neke veze sa nezgodom?*

Grečen je oklevala, držala je ruku na tašni, ne znajući da li da oстане ili da ode.

„Volela sam Daga“, kazala je Niki, osećajući Grečeninu nelagodu i odgovarajući na neizgovoreno pitanje. „Još ga volim. Nikada ga ne bih povredila, Greč. U našem braku je on bio taj koji je povređivao, veruj mi“, dodala je, ovog puta sa više tuge nego ogorčenosti.

Grečen je spustila tašnu. „Dobro. Ali znala si za devojkicu?“

Niki je klimnula glavom i kao krivac se zagledala u svoje krilo.



„Pre?“

„Da.“ Niki je sada glas spustila do šapata. „Saznala sam mesec dana pre. Poslala mu je fotografije.“

„I bila je trudna?“

Niki je ponovo klimnula glavom. Zatim je počela da plače. Grečen se instinktivno nagnula preko stola i zagrlila je.

„Zašto mi nisi rekla?“, upitala je.

„Bilo me je sramota“, kazala je Niki. „Nisam znala šta da radim!“

„Jesi li rekla Dagu da znaš?“

Niki je snažno zagrizla donju usnu. „Nisam. Znam, znam. Bedno, zar ne? Trebalo je da ga izbacim iz kuće odmah. Ali nisam. Pretvarala sam se da nikada nisam videla fotografije. Mislila sam - nadala se - da se prizvao pameti.“ Pogledala je Grečen snagom volje pokušavajući da ubedi prijateljicu da joj veruje. „Bio je čitav moj život, Greč!“

„A beba?“

„Ne znam“, priznala je Niki očajno. „Nisam o tome razmišljala. Ne znam čemu sam se nadala, sve mi je bilo tako novo i strašno, a zatim je“, progutala je s mukom pljuvačku, „umro. Umro je i bilo je prekasno.“

Dve žene su sedele i razgovarale još dva sata nakon ovoga. Uprkos šoku usled ovog otkrića, Grečen je bilo drago što joj je Niki ovo saopštila. Očigledno ju je istina nagrizala u poslednjih godinu dana i trovala je iznutra i razjedala svaku priliku za oporavak ili prevazilaženje žalosti.

„Moraš da ideš na terapiju, Niki“, rekla joj je Grečen. „Ozbiljno ti kažem. Moraš mi to obećati.“

„Obećavam“, kazala je Niki krotko.

„Sav ovaj gnev i te reči kako ljudi zaslužuju da umru. To nisi ti i nemam problem da ti kažem da je to zastrašujuće. Potrebna ti je pomoć.“

Niki je klimnula.

Kasnije su, pre nego što je Grečen otišla, razgovarale o budućnosti.

„Jesi li ikada pomišljala da se preseliš?“, upitala ju je Grečen.

„Da se preselim? Gde?“, odvrtila je Niki, iscrpljeno provukavši ruku kroz kosu. Grečen je sada znala istinu. Bila je jedina osoba na planeti koja ju je znala. Niki je još pokušavala da shvati je li to bilo dobro ili loše.

„Bilo gde“, rekla je Grečen. „Njujork? Mogla bi da kreneš iznova daleko od svega ovoga. Da prodaš kuću. Mislim, ne moraš da brineš zbog novca, nemaš dece, ništa te ne vezuje za Los Anđeles. Mogla bi da ostaviš sva bolna sećanja za sobom i počneš iznova.“

Niki je morala da prizna da je to bila primamljiva zamisao, barem u svetlu u kom ju je Grečen prikazala. Ali život nikada nije bio tako jednostavan.

Nikino iskustvo bilo je da sećanja nisu poštovala geografiju. A bila je tu i njena praksa.

„Morala bih posao da gradim iznova u Njujorku“, rekla je Niki Grečen i dala konobaru znak da im donese račun. „Da izgradim sasvim novi spisak pacijenata.“

„To je istina. Ali, nisu li tvoji klijenti ovde deo problema?“, pitala je Grečen. „Ova 'mlada devojka' kojom kažeš da si opčinjena? A tu je i ono što se desilo Lisi Flanagan i Treju, da ne spominjem pretnje koje si primila. Ne znam kako možeš svakog dana da se vraćaš u tu ordinaciju, Niki. Ja ne bih mogla.“

Kasnije je, dok se vraćala u Brentvud, Niki razmišljala o onome što je Grečen rekla. Nikada joj nije palo na pamet da napusti Los Anđeles, ali možda bi sama ta činjenica trebalo da je brine. Psiholog u njoj je počeo da analizira njene motive. *Zašto ostajem? Čega se držim?*

Odgovor joj je došao brže nego što je očekivala, zaslepljujuće očigledan nakon što je danas Grečen priznala sve što joj je ležalo na srcu.

*Držim se gneva.*

*Gneva prema Dagu.*

*Plašim se da pustim gnev.*

U tom trenutku je na njenom telefonu iskočio broj Dereka Viliijamsa. Niki se sklonila s puta da prihvati poziv i stala ispod žakaranda drveta prepunog prelepih ljubičastih cvetova. Na trenutak je osetila nalet sreće - možda bi trebalo da ode u Njujork? Da pusti gnev i bude slobodna! - i on se čuo u njenom glasu kada se javila.

„Derek! Halo. Hvala na porukama nakon gala večere. Nameravala sam da vas pozovem da vam kažem da...“

„Niki, moram da vas vidim, hitno. Večeras.“

Prvi put otkako ga je upoznala, Niki je čula strah u glasu Dereka

Vilijamsa. Zapitala se da li se plašio za nju ili za sebe.

„Je li se nešto desilo? Jeste li dobro?“

„Dobro sam. Ovaj narko-rat između Luisa Rodrigeza i Rusa mnogo je veći nego što mislimo“, ispalio je Vilijams i počeo da priča kao navijen. „Postoji krug, Niki, u Skupštini grada. Karteli se nadmeću za uticaj u Los Angelesu. Čitav grad u tome učestvuje - i pritom mislim na čitav grad. Policija je deo priče, ali i banke, čak i dobrotvorne organizacije.“

„Molim?“ Niki nije mogla da ga prati.

„Dobrotvorne organizacije. Nevladine organizacije“, objasnio je Vilijams. „Preko njih se pere novac od prodaje narkotika. Svi dobijaju deo. Ovo je ogromno. *Ogromno!*“

„Dobro, dobro. Usporite“, izgovorila je Niki oprezno. Najviše ju je plašio Vilijamsov ton, čista, mahnita panika u njegovom glasu. To nije ličilo na njega.

„Jeste li pronašli direktnu povezanost sa ubistvima? Ili sa mnom?“

„Možda.“

Ovo nije bilo utešno.

„Možda? Pa, imate li neka imena?“

„Ne preko telefona“, prosiktao je Vilijams. „Večeras. Na nekom neutralnom mestu.“

Dogovorili su se da se nađu u hotelu.

„Šta je sa Lenkom?“, nije izdržala da ga ne pita. „Jeste li uspeli da saznate nešto više o njoj?“

„Nažalost, jesam“, rekao je Vilijams. „Reći ću vam i to kad vas vidim. Sve je povezano.“

„Zar ne možete sada da mi kažete?“, preklinjala je Niki. „Čekala je dugo podatke o Dagovoj ljubavnici. Čak je i još jedan minut bio mučenje.“

„Ne sada“, nije popuštao. „Sedam sati, u hotelu.“

„Ali zašto...“

„Jer idem kući da spakujem torbu, a i vi bi trebalo da to uradite. Niste ovde bezbedni, Niki. Nakon što se nađemo, trebalo bi da odete. Daleko. Da se neko vreme primirite. Ne šalim se.“

Mnoštvo pitanja se rojilo Niki u glavi, ali Vilijams je prekinuo vezu pre nego što je stigla da mu makar ijedno postavi, očigledno očajnički želeći da prekine razgovor preko telefona. Njegova paranoja ju je potresla, ponajviše zato što to nikako nije ličilo na njega. Ali Nikinu nervozu u zasenak je bacilo njeno uzbuđenje.

Za nekoliko sati će saznati ko je zapravo bila Dagova ljubavnica.

*Onda mogu da pustim gnev. Mogu i hoću.*

*Kad saznam istinu, sve će se ovo završiti.*

Iznenadila se kada je njen telefon ponovo zazvonio - ovog puta poziv je stigao sa sakrivenog broja. Vilijams mora da je promenio telefon.

„Derek?“, javila se. Ali to nije bio Derek Vilijams.

Najpre nije prepoznala glas sa druge strane. Bilo je teško razaznati bilo šta zbog jecaja, zaglušujućih bolnih jauka koji su odjekivali sa zvučnika Nikinog automobila kao tonski zapis horor filma. Ali nakon nekoliko sekundi je znala.

*Ne. Nije moguće. Ne može biti!*

Ali bilo je.

„Doktoro Roberts?“, prostenjao je Brendon Grolš. „Vi ste, zar ne?“

„Jesam, Brendone, ja sam.“ Niki je srce snažno tuklo. „Gde si?“

„Potrebna mi je pomoć.“ Ponovo je jecao. „Mislim da će me ubiti!“

„Mogu da ti pomognem, Brendone“, rekla je Niki. „Ali moraš da mi kažeš gde si.“

„Dobro“, duboko je udahnuo. „Ja sam.... Na uglu sam....“

Čuo se glasan *udar*.

A zatim se veza prekinula.

## TRIDESET TREĆE POGLAVLJE

Niki je sedela za šankom SLS hotela, na Beverli Hilsu, i pijuckala je „lažni koktel“, u ovom slučaju koktel moskovska mazga, ali bez votke, i trudila se da ne izgleda nervozno.

Putna torba joj je bila pored nogu. Spakovala je samo malu vikend-torbu. Nije nameravala da dozvoli ni Luisu Rodrigezu niti bilo kome drugom da je zauvek istera iz njenog doma. Ali nakon onog uznemiravajućeg poziva Brendona Grolša, odlučila je da ozbiljno shvati upozorenje Dereka Vilijamsa.

*Šta će Derek reći kad mu kažem da je Brendon još živ?* Pitala se. Zнала je da će u nekom trenutku morati i policiji da kaže za Brendona. Ali Vilijams je zaslužio da to prvi sazna. A i želela je da čuje njegovo mišljenje pre nego što preduzme neki korak.

Vilijams je kasnio, što nije bilo neobično, premda su Nikini iskrzani nervi mogli večeras i bez toga. Želela je da čuje šta je imao da joj kaže o Lenki, pre nego što mu prenese razgovor sa Brendonom. Užas i očajanje u njegovom glasu još su je progonili, kao i nagli prekid veze, a ona i dalje nije znala šta da o svemu tome misli.

Je li Brendon *zaista* bio upleten u ubistva Lise i Treja? Niki nije želela da veruje u to. Nije se to poklapalo sa slikom koju je imala o Brendonu Grolšu, usamljenom, problematičnom, ali suštinski nežnom biću koje joj se obratilo za pomoć kada niko drugi nije želeo da mu pomogne i koji joj se i sada obraćao za pomoć, premda u ovom trenutku sam bog zna kako bi Niki, ili bilo ko drugi, mogao damu pomogne. A ipak se njegova DNK našla na telima. Tako je barem policija rekla. Bilo je teško znati kome verovati.

Niki je pogledala na sat na zidu: 19.22. Vilijams je sada i zvanično kasnio. Gde bi, dođavola, mogao biti?

Večeras je pažljivo odabrala odeću, i izgledala je otmeno zavodljivo u sivim cigaret pantalonama i svilenoj bluzi boje žada koja je imala dovoljno dubok izrez sa otkrije nagoveštaj njenih grudi u čipkanom la perla brusthalteru. Nije se doterala za Dereka Vilijamsa. Ma koliko to besmisleno zvučalo, ma koliko to besmisleno bilo, Niki je želela da u najboljem izdanju čuje punu priču o Lenki. Kao da je Dagova ljubavnica i dalje bila živa, i u

prostoriji, i kao da su našle licem u lice, kao da se takmiče.

Ova sen od žene ukrala joj je dragocena sećanja na srećnu prošlost. Prilika da je konačno pusti da počiva u miru bila je za nju veoma važna i zasluživala je da se za tu priliku dotera.

Otkako se sasvim neplanirano poverila Grečen i rekla joj za Lenkinu trudnoću i prave okolnosti pod kojima je saznala za Dagovu aferu, Niki nije imala mnogo vremena da postavi sebi pitanje *zašto* je odlučila da ovaj podatak sakrije od Dereka Vilijamsa. Da li ju je bilo stid? Čak i sada, nakon sveg ovog vremena, nakon tolikih tragedija? Stidi se što je druga žena bez ikakvog truda podarila Dagu ono što Niki nije mogla da mu da - dete - i da je nju to do te mere uplašilo da nije ništa uradila u vezi sa tim. Sve dok se sudbina nije umešala...

Je li Vilijams i sam do sada već otkrio istinu? Je li to bila ta „važna“ vest? Ili je imao druge informacije, nove informacije, nešto što bi konačno moglo da pomogne Niki da shvati Dagovo neverstvo i sve ono užasno što se otad desilo?

Nestrpljivo je poslala Vilijamsu poruku.

*Gde ste? Počinjem da brinem.*

Vilijamsov telefon je zazujao na stolu dok je navlačio pantalone, a tkanina mu se lepila za noge još vlažne od tuširanja.

*Dolazim, žurno je otkucao Niki. Izvinite.*

Sve će joj objasniti kasnije, u hotelu. Prvi put je imao opravdanje što kasni. Ono što je saznao od Tine Drejton, bivše sekretarice gradonačelnika Fuentesesa, bilo je toliko eksplozivno da je znao da to mora da krije, u ovom trenutku, pre nego što se nešto desi Tini, ili njemu. Čak mu je za kucanje prostih, ogoljenih činjenica bilo potrebno više vremena nego što je očekivao. A onda je morao da odluči kome da pošalje mejl čisto sigurnost radi, nekome kome veruje, ali koga je voljan da izloži riziku. Jer nije bilo sumnje da su ove informacije mogle ljude da koštaju života. Znanje je bilo moć, ali je moglo da bude i smrtonosno.

Navukao je košulju i čarape i pojurio do stola, još jednom duboko udahnuo i pritisnuo „pošalji“. „Nemoj me mrzeti, Alane“, prošaputao je sebi u bradu zamišljajući ovaj bombastični mejl kako plovi kroz etar prema

primaocu koji ništa nije slutio. Ugurao je laptop u torbu, a torbu spakovao u kofer, i baš je krenuo da se obuje, kad je začuo zujanje na vratima.

*Zaista? Sada?*

Niko ga više nije posećivao kod kuće. Verovatno opet poziv Lorejnih advokata. Te krvopije nikad nisu odustajale.

Zavezao je pertle na cipelama i zatvorio kofer pre nego što ga je odvukao niz hodnik. Otvorio je vrata i iznenadio se kad je video nasmešeno poznato lice.

„O! Ti si. Šta radiš ovde? Vidi, izvini, ali zaista žurim. Kasnim na sastanak sa...“

Prvi metak pogodio ga je u srce.

Drugi i treći, u glavu i vrat, nisu bili ni potrebni.

Vilijams je pao na mestu na kom je stajao, otvorenih očiju i sa izrazom dubokog iznenađenja večno urezanim na mrtvom licu.

Derek Vilijams neće doći.

To je Niki ostavljalo tri mogućnosti.

Da uzme torbu, prijavi se u neki nepoznati hotel izvan grada kako joj je Vilijams i predložio i da se pritaji dok ne stupi u kontakt sa njom.

Da ode kući i zaboravi da je ovaj ludi dan ikada osvanuo.

Ili da ostane ovde i poruči sebi pravo piće. Ili dva. Ili tri.

Naposletku je izbor bio lak. Nakon toliko nade, tolikog iščekivanja, razočaranje je bilo nalik na pogodak medicinkom u stomak. Nije je bilo briga za Luisa Rodrigeza, ni za narko-kartele, ni za korupciju u Skupštini grada. Nije je bilo briga što je Brendon Grolš još živ i što mora to da kaže Vilijamsu. Jedino što je bilo važno bilo je da *neće* saznati istinu o Lenki večeras. *Neće* moći da zatvori to poglavlje, ne sada, a možda i nikada. Uskraćena joj je ova trunka utehe nakon svega što je preživela, i kroz šta je još prolazila. Zašto da *ne* pije?

Bilo je deset sati kada joj je šanker dotakao ruku da je probudi. Niki se toliko obeznanila da mora da je zaspala za šankom.

„Želite li da sada platite račun, gospođice?“, upitao je šanker srdačno.

„U redu je. Ja ću.“

Detektiv Gudman seo je na stolicu pored Niki i pružio šankeru svoju kreditnu karticu. „Možete li da dodate na račun i dva dupla espresa? I veliku čašu vode, bez leda.“

„Naravno.“

Šanker ih je ostavio na miru. Niki je polako okrenula glavu prema Gudmanu i pokušala da obradi šta znači to što je on ovde.

„Ti nisi Derek“, zaplitala je, pokušavajući da natera njegova dva treperava lica da se stope u jedno.

„Ne“, složio se Gudman. „Nisam.“

Trudio se da ne gleda Nikinu delimično raskopčanu svilenu košulju, razbarušenu kosu, rumene obraze i razmazanu šminku nakon, pretpostavio je, mnogo pića te večeri. Obično je bila tako suzdržana, tako sabrana. Bilo je nečeg neverovatno neodoljivog u ovom gubitku kontrole uvek profesionalne doktorke Roberts. Ali sada nije bio trenutak za to.

Pročistio je grlo. „Niki.“

„Gde je Vilijams?“ prekinula ga je. „Nije se pojavio.“ Pijano ga ubadajući prstom u grudi, nagnula se prema njemu poput posečenog drveta. „Ti ne bi trebalo da si ovde, Lu. Nije ti radno vreme. Ponovo me pratiš, zar ne?“

Stigle su kafe, i to u pravom trenutku. Gudman je sačekao da Niki popije kafu. Trgla se od nelagode kada joj je vrelo, snažno piće opeklo grlo i rasteralo omamljenost.

„Niki, želim da se usredsrediš.“ Glas mu je bio smrtno ozbiljan. Gurnuo je čašu vode prema njoj, ali ona je odmahнула glavom.

„Dobro sam“, rekla mu je, zvučeci manje pijano nego malopre. „Šta je bilo? Šta nije u redu?“

„Plašim se da imam loše vesti. Derek Vilijams je mrtav.“

Niki se namrštila i odmahнула glavom. „Ne. To ne može biti. Malopre mi je poslao poruku.“

„Kada?“, pitao je Gudman.

Niki je pogledala na sat. „Večeras. Pre tri sata.“

Gudman je pružio ruku, a ona mu je predala telefon. Primetio je vreme na kratkoj razmeni poruka pre nego što joj je vratio telefon.



„Upucan je u glavu i grudi, verovatno odmah nakon što ti je poslao poruku. Ispred svog stana, iz neposredne blizine. Prošlo je svega nekoliko sati, ali deluje kao naručeno ubistvo. Ubica je imao prigušivač.“

Tiha zvonjava u Nikinim ušima postajala je sve glasnija. Uskoro je postala zaglušujuća. Videla je da se Gudmanu pomeraju usne, ali nije čula njegove reči, kao da je vikao sa druge strane zvučno izolovanog stakla. I vid joj se izmenio. Nije više osećala malopredašnju pijanu zamagljenost. Nešto je videla kristalno jasno. Kriška limuna na površini njene netaknute vode sijala je gotovo fluorescentnim žutilom. Pegice na njenoj nadlanici su joj se takođe činile neobično žive boje. Hiperrealne. Ali njeno šire okruženje - bar, hotelski lobi iza njega, sve izvan malog kruga oko nje i Gudmana i ove užasne nove istine o Vilijamsu - kao da nije postojalo. Nije bilo zamagljeno ni mutno. Prosto ga nije bilo. Nestalo je.

„NIKI.“

Gudman je vikao, grubo je drmusao držeći je za ramena. Trgla se i dugme koje je isključilo zvuk njegovog glasa se isključilo.

„Niki, moraš mi reći šta je Derek Vilijams znao. Šta ti je rekao? Zbog čega se večeras sastajao sa tobom?“

Odmahnula je glavom jer joj se vrtelo od šoka.

„Od ključnog je značaja da mi kažeš sve što znaš. Ne mogu da te zaštitim ako mi ne pomogneš.“

*Siroti Derek! Bio je dobar čovek. Topao. Trudio se najbolje što je umeo da obavi posao, da pomogne meni, da sredi svoj život. A sad je mrtav. Mrtav je jer je upoznao mene.*

„Ja sam kriva“, govorila je omamljeno Gudmanu. „To je zbog mene.“

„Zbog čega je trebalo da se večeras sastanete, Niki?“, terao ju je Gudman da se usredsredi.

„Zbog Lenke“, odgovorila je tupo.

„Ljubavnice tvog muža“, rekao je Gudman.

Niki je razrogačila oči. „Znaš za to?“

„Džonson je to otkrio“, odgovorio je Gudman. „Takođe je otkrio da je bila trudna kad je umrla. Zašto si nas lagala, Niki?“

„Nisam“, skrenula je pogled. „Nisam vam rekla, to je sve.“

„Zašto?“

„Zato što nije imalo nikakve veze sa slučajem i zato što ne moram sve da vam kažem, u redu? Ne moram!“ Nikin glas je postao histeričan.

„Šta ako je to ipak povezano sa slučajem?“, upitao je Gudman. „Šta ako su ova ubistva i nezgoda tvog muža povezani?“

Niki je bezvoljno slegnula ramenima. Nije sada mogla o tome da misli. Derek Vilijams je bio mrtav. *Mrtav*. Ta jedna jedina užasna činjenica zauzimala je svaki centimetar emocionalnog prostora u njenoj glavi.

Gudman je s mukom skrivao nestrpljenje. „Niki, molim te. Potrebna mi je tvoja pomoć. Vilijams je nosio kofer kada smo ga pronašli. I ti si spakovala torbu.“ Pogledao je optužujuće u torbu ispod Nikinih nogu. „Kuda ste išli?“

„Odlazili smo“, promrmljala je, a zatim žurno dodala, „ne zajedno. Trebalo je da se nađemo ovde, a zatim da odemo. Odvojeno. Vilijams je rekao da nismo bezbedni u Los Angelesu. Pretpostavljam da je bio u pravu.“

„Je li rekao zašto niste bezbedni?“

„Nešto o krugu... narko-kartelu koji podmićuju gradske zvaničnike i gomilu drugih ljudi. Ne znam“, promrmljala je Niki.

„Znam da si u šoku“, rekao je Gudman i uzeo Nikine ruke u svoje i naterao je da ga pogleda u oči. „Ali to nije dovoljno dobro. Potrebna su mi imena. Pojedini. Potrebno mi je nešto što mogu da iskoristim.“

Gudman je podizao glas. Druge mušterije su počele da osećaju nelagodu, i to se videlo. „Derek Vilijams je večeras *pogubljen*“, prošaputao je spustivši glas, ali je on i dalje bio žuran. „Ti bi mogla da budeš sledeća ako mi ne pomogneš.“

„Pretpostavljam da bih mogla“, odgovorila je bez ikakvih emocija.

Gubio ju je. Nekako je morao da se probije do nje, da uspostavi vezu sa njom. Da je natera da razgovara s njim, da mu se otvori. U očajanju se nagnuo i poljubio je, strastveno, u usta.

Niki se nije opirala. Ali nije mu ni odgovorila, ne zaista. Kao da ju je neko isključio. Kao da je čitav njen unutrašnji emocionalni sistem pao, pregoreo. Kao da je smrt Dereka Vilijamsa bila kap koja je prelila čašu.

Gudman se naposletku odmakao od nje. „Ime?“, upitao je ponovo tiho.

„Luis Rodriges“, uzdahnula je Niki. „Bivši muž En Bejtman. Derek

Vilijams je verovao da bi on mogao da bude upleten i u ubistva i u taj „krug“. Mislio je da bi i Bejdenovi mogli biti povezani sa njim, ali je Rodrigezom bio opsednut. To su jedina imana koja znam.“

Gudman se namrštio. „Luis Rodrigez je građevinski preduzetnik i filantrop. Verovatno daje više novca organizacijama koje se bore protiv zavisnosti od bilo koga drugog u Meksiku.“

„Znam“, rekla je Niki.

„Daje novac i policiji“, dodao je Gudman. „Zašto bi, zaboga, Vilijams mislio da je *on* upleten?“

Niki je ponovo uzdahnula. „Derek je bio ubeđen da on upravlja ogromnom prodajom nezakonitih supstanci. Rekao je da to znaju i Policijska uprava Los Anđelesa i FBI, ali da namerno žmure.“

„To su budalaštine“, odgovorio je Gudman gnevno. A zatim se podsetio da je Derek Vilijams mrtav i da nema više smisla da se s njim sukobljava. „A Bejdenovi?“

„Ne znam.“ Niki je protrljala oči. „Znam da je mislio da je Valentinina dobrotvorna organizacija samo paravan za nezakonite aktivnosti. I da je možda Vili pomagao Rodrigezu i na druge načine, ovde u Los Anđelesu. Ali, kao što sam rekla, Rodrigez ga je najviše zanimalo. Rekao je da ima nove informacije i da će mi više reći večeras“, dodala je Niki. „Bilo je to u vezi sa Rodrigezom i Rusima i novom drogom po imenu krokodil i korupcijom. Vilijams je kazao da je Skupština grada upletena, i neke investicione banke. Čak i dobrotvorne organizacije, kao što je organizacija Nestali Valentine Bejden. O, i panduri“, dodala je. „Korumpirani panduri. Iz grupe za borbu protiv narkotika.“

„Ali ti nije dao nikakva imena?“

„Nije imao prilike, zar ne?“, primetila je Niki gorko. „Mogu da se setim nekih korumpiranih policajaca u vašoj grupi za borbu protiv narkotika, ako te zanima. Ili bivših pripadnika te grupe. Jedno ime prosto mi se nameće.“

Ime Mika Džonsona je ostalo neizgovoreno da visi u vazduhu između njih.

„Dobro“, Gudman se naslonio na naslon stolice. Očigledno zasada zadovoljan, dao je znak šankeru i platio i svoj i njen račun. „Ima li još nešto? Bilo šta čega se sećaš što bi moglo da nam pomogne da shvatimo ko je ubio Dereka Vilijamsa i zašto?“

Niki je razmišljala da mu kaže za telefonski poziv Brendona Grolša, koji je primila tog dana. Nameravala je da kaže Vilijamsu za njega, ali je on sada bio mrtav. Neko bi trebalo da zna, zar ne? Neko bi trebalo da istraži to i pokuša da pronađe Brendona da mu pomogne? Zašto da ne kaže Gudmanu? Gudmanu, koji je flertovao sa njom, i spasao je, i vikao na nju, i poljubio je. Gudmanu, koga je mogla voleti u nekom drugom životu.

Ali nešto joj nije dozvoljavalo da mu kaže.

Derek Vilijams nije verovao Gudmanu. A Niki je verovala Dereku Vilijamsu. Jedino je još njemu potpuno verovala. A sada ni njega više nije bilo.

„Ne. Ništa“, rekla je Gudmanu.

Sagnuo se i uzeo njenu torbu.

„Vodim te kući“, izgovorio je odlučno.

„Ne mogu da idem kući“, pobunila se. „Nije bezbedno.“

„Ne tvojoj kući“, rekao je Gudman. „Mojoj.“

Pogledi su im se sreli i na jedan kratak trenutak Niki je dozvolila sebi da pomisli kakav bi joj život mogao biti kada bi dozvolila da se ovo desi. Kada bi dozvolila Luu Gudmanu da joj priđe i pobrine se za nju, preuzme kontrolu. Da mu dozvoli da odlučuje, štiti je, ubija zmajeve i isteruje demone.

Bila je to lepa zamisao. Kao i većina bajki.

Ali ne može tako biti.

Bilo je prekasno za to.

„Lepo od tebe“, kazala je i poljubila ga u usta, ovog puta osećajno. „Ali ne mogu.“ Nežno ali odlučno uzela je torbu iz njegove ruke.

„Zašto?“, upitao je prstima dodirujući njene.

„Jer sam davno dala srce mužu“, rekla je Niki. „A on ga je slomio. Žao mi je, Lu. Nemam više šta da dam.“

En Bejtman vozila je pažljivo, zaslepljena suzama i kišom koja je pljuštala po vetrobranskom staklu njenog automobila.

U maju nikada nije padala kiša u Los Anđelesu. Ali noćas su nebesa napravila izuzetak kao da su bogovi gledali tragediju koja se odvijala pod

njima. Ne Eninu ličnu tragediju. Nije bila toliko arogantna i nije u tolikoj meri izgubila dodir sa realnošću da pomisli kako je njen mali život bio značajan. Njene razorene nade, njeni slomljeni snovi, njena usamljenost. Već jednu veću tragediju, onu koja kao da je izbijala iz nje u talasima, kao da je ona kamen bačen u mirno, bistro jezero. To je, svakako, bilo vredno nebeske pažnje. Ona je samo želela da svira. A ipak bol i patnja kao da su se lepili za nju, poput neželjenog mirisa koji nije mogla da spere.

I sada je, opet, išla da se obrati Niki Roberts za pomoć, za savet, a u srcu je znala da neće imati snage da ga poslušaju. A ipak je En Bejtman Niki i dalje bila potrebna. Bilo joj je potrebno laskanje i obožavanje. Način na koji je ona, En, gledala kroz sočiva Nikinih očiju punih divljenja, razumevanja i oprosta. Na nekom nivou joj je ono što joj je Niki dala zamenilo ono što joj je Luis dao. Jer i on ju je obožavao. Kada bi samo mogla da se nekako drži te činjenice - da odabere dobro, a ne zlo, budućnost, ne prošlost, Niki, ne Luisa - onda bi možda, možda, talasi prestali se da šire?

Bilo je kasno, gotovo jedanaest sati, a kasni sat i kiša su se postarali da putevi budu praktično prazni. Pun mesec je treperavo izranjao iz oblaka koji su plovili nebom, pa ponovo uranjao u njih. Kupao je sjajne ulice Brentvuda srebrnastim sjajem i obasipao vile i bujne bašte izvesnom dozom magije.

Krećući se Tajgertejl drajvom prema Nikinoj kući, En se osećala kao da vozi kroz začarano kraljevstvo, zemlju gde je sve čisto, sjajno i lepo, gde srećna deca čvrsto spavaju u svojim krevetima i gde se ništa loše ne dešava.

*Šta ako sam ja loša? Ako sam ja čudovište koje se šunja u noći, spremno da skoči, uništi, proždre?*

U smirenijim, racionalnijim trenucima znala je da nije bila suštinski loša osoba. Luis je u njen život uneo kaos, Luis je sve tako mnogo otežao. Ali je u drugim prilikama, kao večeras, osećala neizdrživ prezir prema samoj sebi.

Zašto nije mogla da se oslobodi, da zauvek preseče sve veze? Kada se Luis nije pojavio na balu fonda Okončaj zavisnost, zašto se osećala tako utučeno, tako napušteno, tako povređeno? Nebrojeno puta žalila se Niki na to kako je Luis odbijao da je pusti. Ali noćas joj je prvi put palo na pamet da se možda ona grčevito držala njega? Da je, dok je bežala od njega, jedan deo nje očekivao - nadao se - da će Luis poći za njom.

A sada je i došao, a sa njim, činilo se, i psi pakla.

Niki je bila potrebna En. Ne ovog puta da joj da savet, već da joj pruži

nešto mnogo dublje. Oproštaj.

Stala je ispred kuće i izašla iz automobila na kišu. Pljusak je bio manje silovit nego pre nekoliko minuta, ali je kiša i dalje dovoljno snažno dobovala po krovu njenog automobila i sveže razvučenom asfaltu. Dvokrilna kapija bila je zaključana, ali su se drvena bočna vratanca lako otvorila, uprkos tome što je kvaka bila klizava. Mokra do gole kože, En je stajala u Nikinom dvorištu i gledala u kuću. Bila je prelepa, romantična i šarmantna sa žaluzinama, balkonima i ružama penjačicama koji su joj davali šmek starog sveta, evropski. Sva svetla su bila isključena - što i nije bilo čudno s obzirom na kasni čas - ali Niki je bila kod kuće. Njen automobil bio je parkiran ispred kuće i kišne kapi su se odbijale od njega na mesečini poput sićušnih srebrnih metaka.

En se spremala da pozvoni - osećala se budalasto što će probuditi Niki, ali dovezla se dovde i njena želja da vidi „prijateljicu“ odavno je prerasla u prinudu - ali ju je jedan neočekivani zvuk naterao da okleva. Bio je to krik. Nije to bio krik straha, već žalosti. Čak agonije. Najpre kratak, a zatim je usledio još jedan, duži, prodoran i užasan kao zavijanje neke životinje. Dopirao je iz zadnjeg dvorišta.

Uski prolaz vodio je duž bočne strane kuće do zadnjeg dela dvorišta. En je pošla njime pazeći da se ne oklizne na skliske kamene ploče. Kada je na kraku prolaza skrenula za ugao, ugledala je Niki kako kleči pod prelepim, razgranatim drvetom magnolije. Drvo je bilo u cvetu, ali je snažna kiša oborila mnoge velike bele cvetove na zemlju i vlažnu travu prekrila tepihom svilenkastih latica. Na ovom tepihu Niki je klečala, mokra čak i više od En - bluza joj je prijanjala uz uzdrhtalo telo kao vlažna morska trava uz stenu. Glavu je zabacila prema mesecu, ali su joj oči bile sklopljene i plakala je setno kao ranjena vučica. Njene cipele ležale su na travi pored nje, a ona je u desnoj ruci nešto držala. Tek kada joj se En približila, videla je šta je to bilo: mah otmeni pištolj koji je sijao srebrnim sjajem u senkama.

„Niki!“, En ju je glasno pozvala vičući da bi nadglasala urlik kiše. Pritrčala je i kleknula na travu pored prijateljice. „Niki, ja sam. En! Jesi li dobro? Šta se desilo?“

Niki se trgla i otvorila oči, pa se okrenula da je pogleda. Obe žene su, na jedan dugačak trenutak, u zapanjenoj tišini zurile jedna u drugu. Mokre do kože, smrznute, jedna pored druge ispod drveta magnolije koje su Niki i Dag posadili na prvu godišnjicu braka, imale su mnogo šta da kažu jedna drugoj.

Previše. Pa nisu rekle ništa. Naposljetku je Niki ustala kao u transu. I dalje držeći pištolj u desnoj ruci, pružila je En levu.

„Bolje uđi unutra da se osušiš.“

En je klimnula. „Hvala.“

Kao dva blatnjava duha, dve žene su ušle u kuću.

\* \* \*

Pola sata kasnije u Nikinoj pidžami i umotana u ćebe od veštačkog krzna, sedeći na Nikinom kauču ispred vatre, En je utonula u dubok, zadovoljavajući san. Niki joj je milovala kosu odsutnim, ravnomernim ritmom, i hipnotičkim, teškim glasom joj govorila da spava, da sklopi oči, da pusti da je toplina obavije i obuzme.

Niki je gledala kako mlađa žena bez napora tone u san. *Kao dete*, pomislila je. To je bio deo sna koji ona i Dag nisu ostvarili: nisu dobili dete. Dugo pre nego što je saznala za Lenku, Niki se sećala koliko je ponekad očajavala zbog svoje neplodnosti. Kako joj se život bez dece činio kao najveća tragedija na svetu. Pre nego što je znala šta tragedija zapravo znači.

Da li bi noćas uradila ono što je želela da se En nije pojavila? Da li bi zaista povukla obarač i raznela sebi mozak? Instinkt joj je rekao da bi. Ali sada nikad neće pouzdano znati. Znala je samo da je trenutak prošao. En se pojavila, kao milosrdni anđeo, i Niki je unela pištolj u kuću i vratila ga u fioku, pa ga zaključala, i nije više želela da umre. Barem ne danas. Previše je toga ostalo da se uradi. Suviše je još toga morala da razume.

Je li bog poslao En da je spase?

Ili se možda Dag umešao na neki tajanstveni, duhovni način, iz zagrobnog života? To je bila lepa pomisao.

Stojeći pored prozora, Niki se zagledala u noć. Kiša je stala, i vladali su tišina, mir i spokoj. Pomislila je na Dereka Vilijamsa, kako je dao život za istinu. *Njenu istinu*. Bila mu je dužna da ovo sprovede do kraja.

Iz bezbednosti toplog, suvog automobila, jedna prilika vrebala je u tami kroz naočare za noćno osmatranje posmatrajući Niki Roberts na prozoru dnevne sobe.

Spustivši se niže u sedištu, prilika se pripremila za noć.  
Neće još dugo potrajati.



## TRIDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Gudman je sedeo sam u separeu u Džoovom dajneru i zlovoljno zurio u telefon. Džonson je bio zaključan u toaletu, a tamo je dospeo nakon što je nepromišljeno popio treću šolju kafe pre dvadeset minuta. Trebalo je da se vrate u stan Dereka Vilijamsa, da se nađu sa forenzičarima. Ali mejl koji mu je Niki poslala jutros sasvim ga je iznenadio.

*Razmišljala sam čitave prošle noći, napisala je. Nisam sigurna šta da ti kažem, ali pretpostavljam da sad, pošto je Vilijams mrtav, moram da kažem nekome. Brendon Grolš je još živ. Zvao me je juče, jako uznemiren. Ne znam gde je niti kako je povezan sa svim ovim, ali lagala sam vas kada sam rekla da ga ne znam. Izvini.*

Kao da to nije bilo dovoljno da ga protrese, ona je nastavila:

*Ako je Vilijams bio u pravu kad je rekao da neki korumpirani policajac pomaže kartelima, onda to mora da je Džonson. Znam da ne želiš u to da veruješ. Ali uklapa se. Tražio je ovaj slučaj, stariji je detektiv, nekadanje radio u grupi za borbu protiv narkotika i namerno je loše vodio istragu u ovim ubistvima pokušavajući da od mene napravi žrtvenog jarca. Vodi je pogrešnom pravcu i uspeva u tome.*

Bilo je mnogo paranoje u Nikinoj poruci prošaranoj mikročesticama istine, ali možda je to bilo i očekivano s obzirom na Nikinu duševnu iznurenost, naročito nakon Vlijamsovog ubistva. Ali poslednji deo mejla ga je mnogo više mučio.

*Drži Džonsona na oku, Lu. Mislim da nisi bezbedan pored njega i ne želim da nastradaš. Mislim da ni ja nisam bezbedna, pa ću otići na neko vreme, nestati sa mreže.*

*Pokušaj da ne brineš.*

*Čuvaj se. N. R.*

Gudman je osetio kako mu puls ubrzava.

Koliko dugo je „neko vreme“? I šta bi trebalo da znači „nestati sa mreže“?

Već ju je pozvao dva puta otkako mu je poruka stigla u inboks, osim što joj je poslao kratak mejl u odgovor, ali svi njeni uređaji bili su isključeni.

*Nestala je sa mreže.*

*Nije dobro.*

Što se tiče Nikinih sumnji u vezi sa Džonsonom, Gudman u vezi sa njim nije bez dokaza mogao da uradi ništa. A u međuvremenu je njih dvojica trebalo da budu tim.

„Hriste“, gundao je Džonson vukući se nazad do stola i držeći se za izbačeni stomak. „Šta, dođavola, stavljaju u kafu u ovom lokalu? Osećam se kao da sam se upravo porodilo.“

Gudman je sklonio telefon i nabrao nos zgađeno. „Previše informacija, družo. Hoćemo li?“

„Možemo da krenemo čim budeš hteo“, rekao je Džonson. „Nadam se da su forenzičari pronašli nešto konkretno. Jer taj kučkin sin ima toliko neprijatelja da je polovina Los Anđelesa mogla da ga ubije. Dođavola, promišljao sam se da li to i sam da uradim!“

Gudman je pratio partnera do automobila pokušavajući da se otrese jezivog osećanja prisustva duha Dereka Vilijamsa.

Spustivši torbu na krevet u hacijendi San Migel u Palm Springsu, Niki je osetila nadrealan osećaj već viđenog.

Poslednji put je ovde bila sa Dagom, pre pet godina, na godišnjicu braka. Mala, intimna gostinska kuća je, kao porodična kuća, sagrađena u mavarskom stilu. Sa toplim popločanim podovima i raskošnim kamenim fontanama, i sobama koje su vodile u tajna, suncem okupana dvorišta obrasla bugenvilijama. Nije bilo klima-uređaja, što je bilo neverovatno za hotel koji se nalazio u pustinji, a ipak su nekako u belo okrečeni zidovi i ventilatori na tavanicama, i senka pustinjskih palmi oko poseda obezbeđivali gostima prijatnu hladovinu u sobama. A spoljašnji, starinski bazen u obliku bubrega, koji je blistao poput safira, pružao je priliku gostima da se često rashlade od ubistvenog poslepodnevnog sunca.

Hacijenda je bila suštinski i istinski romantična. Čak i sada Niki je mogla da se seti svog oduševljenja kad je ušla ovde i Dagovog ponosa i zadovoljstva što je njegovo neočekivano otkriće ostavilo tako dobar utisak na nju. Što ju je obradovao.

„Jedan od Hadonovih bogatih pacijenata vratio se oduševljen ovim

mestom“, rekao je Dag hvatajući rukama Niki oko struka i privlačeći je sebi gramzivo. „A znam koliko mrziš one velike korporativne hotele. Dopada li ti se?“

„Oduševljena sam“, rekla je Niki i bacila torbu na belu posteljinu kreveta i odlepršala do jednostavnog kupatila, bosonoga, srećna i bezbrižna na način koji joj se sada činio tako stran da je jedva mogla poverovati da je ona i dalje ista osoba.

*Možda nisam ista osoba*, pomislila je, uključivši ponovo telefon i sedeći trezveno na ivici kreveta pored putne torbe, iste one koju je ponela u SLS hotel na sastanak sa Derekom Vilijamsom, na koji on nikada nije došao.

Vilijams joj je rekao da nestane na neko nepoznato i anonimno mesto, „negde gde te niko ne zna“. Hacijenda teško da je bila takvo mesto. Ali nešto ju je vuklo ovamo. Možda neki trag osećanja bezbednosti, ili sreće? Kao da je njena duša podsvesno tražila poslednje tragove života koji je izgubila.

Ili je možda to ponovo bio Dag, možda je i dalje vukao konce s one strane groba? Osetila je to prošle noći kad se En pojavila. Kada je bila spremna da sve okonča, da skupi hrabrost i isključi buku i bol zauvek.

Je li to zaista bilo prošle noći? Pre manje od dvadeset četiri časa?

Nikin telefon zapištao je kad su počele da pristižu poruke. *Gudman. Gudman. Grečen. Gudman.* Sve ih je ignorisala i odgurnula je telefon u stranu. Nakon tihog kucanja, na vratima Nikine sobe pojavilo se nasmešeno, teško izabrano lice senjore Markese, vlasnice hacijende.

„Koliko ostajete kod nas ovog puta, doktorko Roberts?“, upitala je. „Znate da je soba slobodna sve do kraja juna, ako je želite. Leto je ovde prilično mirno.“

„Nisam još sigurna, senjora“, kazala joj je Niki smešeći joj se. „Možemo li da za početak kažemo nekoliko dana, a nakon toga ću znati više?“

„Naravno“, rekla je starija žena nežno dotakavši Niki po ramenu. „Izgledate umorno. Pokušajte da se odmorite.“

Niki je sačekala da ova ode pre nego što joj je osmeh spao s lica, iznenada i potpuno, kao težak teret. Sada joj je bilo suviše teško da se pretvara da je srećna, makar i na nekoliko sekundi. U grudima, na mestu gde je trebalo da bude njeno srce, nalazila se izgorela ljuštura, spaljena pustoš koja se još pušila od gneva, užarena na dodir.

*Proklet da si, Dag, zbog srećnih sećanja! Proklet da si jer si me lagao, i varao! Proklet da si što si mrtav! Nadam se da ćeš goreti u paklu, sa svojom ruskom vešticom i njenim detetom!*

Niki je rekla En Bejtman prošle noći da je voli, ali da ne može više biti njena terapeutkinja.

„Nije to ništa lično“, kazala je. „Nisam sposobna da radim, a tebi je potreban terapeut koji to jeste, i koji može da ti pomogne da napreduješ.“ Još nije spomenula Luisa Rodrigeza i divlje optužbe Dereka Vilijamsa o njegovom tajnom životu narko-bosa. A sad je znala da to nikada i neće učiniti. Bez dokaza Vilijamsove teorije umreće sa njim. Da je Luis zaista želeo da povredi En, razmišljala je Niki, do sada bi to već uradio. U svakom slučaju, Niki ni od čega nije mogla da je spase. A ako je Vilijams bio u pravu za Rodrigeza, moraće da spasava sebe.

Utrnula od sopstvenog bola, En je pristala da pođu svaka svojim putem, pa su se dve žene srdačno oprostile jedna od druge kada je zora prelazila u jutro, a obe su znale da se nikada više neće videti.

En je videla pištolj u Nikinoj ruci prošle noći. Nije rekla ništa, ali taj trenutak podeljen s njom, koji je trebalo da bude skrivena patnja, sve je promenio. Niki nije mogla da joj bude oslonac. Nije mogla nikome da bude oslonac, ne dok ne umiri svoje demone.

Kada je En otišla, Niki je sastavila mejl Gudmanu. Poslala je još četiri mejla. Dva preostalim pacijentima, Karteru Berkliju i Lani Grej, u kojima ih je obavestila da više neće raditi sa njima i molila ih za oprostaj. Jedan svojoj novoj sekretarici i nesuđenom menadžeru kancelarije, Kim Čoj, kojoj je prebacila platu za tri meseca u zamenu za otkazni rok. Poslednji mejl poslala je Grečen. Bilo joj je najteže da njega napiše. Jer je Niki očajnički želela da veruje da ovo nije zbogom. Da će se jednog dana, kada se sve ovo završi, *možda* zaista preseliti u Njujork i krenuti iznova. A Grečen će doći kod nje u posetu i zajedno će provesti Dan zahvalnosti i ići na predstave, izložbe i u restorane, i Niki će zasnovati novu praksu, i život će ponovo imati smisao.

Znala je da je to samo pusti san. Ali, dok je pisala poruku prijateljici, držala se tog pustog sna jer nije imala snage da ga se sasvim odrekne.

Kada je poslala mejl, na brzinu je doručkovala i krenula na put, udaljivši se više od osamdeset kilometara od Los Anđelesa pre vrhunca jutarnjeg špica. U prošlosti je vožnja u pustinju za Niki uvek bila oslobađajuća. Sam

Palm Springs možda je bio atavizam davno prohujalih glamuroznih dana *Klana iz Las Vegasa*, ali su ogromna prostranstva koja su ga okruživala, kilometri ničega, stena i neba, koji su čoveka vodili do tamo - sadržali magiju za svakoga ko je bio voljan da u tome uživa.

Ali Niki ovog jutra nije osećala slobodu, nije osetila ushićenje na dugačkim, praznim putevima. Pored nje na suvozačevom sedištu se nalazio telefon koji je morala da isključi nakon trećeg Gudmanovog poziva, i rukom pisano pismo Dereka Vilijamsa. Nije ga još otvorila. Učiniće to u hacijendi, jer će se tamo osećati bezbedno i biće daleko od ljudi. Ali samo njegovo prisustvo bilo je dovoljno da isisa svu radost iz automobila i zameni je strahom, onim mučnim užasom koji čovek oseća kada zna da pored njega leži sklupčana zvečarka.

Pismo je stiglo u Nikinu kancelariju četiri sata pre Vilijamsovog ubistva. Kim se, vođena nekakvom slutnjom, dovezla do Nikine kuće i predala joj pismo lično, umesto da čeka da ga policija uzme u jednom od svojih redovnih pretresa Nikine poslovne pošte.

Sada je pismo stajalo naslonjeno na jastuk na Nikinom krevetu. Spremala se da ga otvori, kada je ušla senjora Markesa. Kada je vlasnica hacijende otišla, morala je ponovo da skupi hrabrost.

*Tekila*, pomislila je Niki. *Tekila će mi pomoći.*

Navukla je bikini, zgrabila dve minijaturne bočice tekile hose kuervo iz frižidera i prkosno odmarširala do bazena, pa ispružila vitko telo na ležaljku. *Otvoriću ga kada budem spremna*, odlučila je, puštajući da joj vreli, suvi vazduh zagreje kožu, a hladna tekila da joj zagreje grlo i umiri joj uznemirene nerve. Ono što je Vilijams odlučio da napiše u poslednjem pismu koje joj je napisao bila je njegova odluka. Ali Niki će odlučiti kada će otvoriti Pandorinu kutiju i grčevito se držala ovog delića kontrole kao davljenik za splav za spasavanje usred olujnog okeana.

Zaspala je brzo, sasvim nesvesna činjenice da je zaspala. Kada se probudila, koža joj je gorela, usta su joj bila suva, a u glavi joj je pulsiralo od nenasnosne, uporne zvonjave koja nije prestajala...

„Hoćete li se javiti?“ Srdita žena u jednodelnom kupaćem sa ružnim printom i sa velikim slamnatim šeširovom nadvijala se nad Nikinu ležaljku. „Jer, ako nećete, onda biste mogli da isključite telefon? Neki od nas pokušavaju da se odmore.“

Omamljeno shvativši šta se dešava, Niki je uzela telefon.

„Halo?“ Glas joj je zvučao jezivo hrapavo, kao da je grlo ispirala peskom.

„Niki? Hvala bogu! Hvala bogu! Gde si bila? Zvala sam te, i zvala...“ En je bila histerična, govorila je toliko brzo i glasno da je Niki morala da odmakne telefon od uva.

„En. Jutros sam ti rekla. Ne mogu više da ti pomognem“, izgovorila je strpljivo. „Ma šta da se desilo, moraš...“

„NE!“, presekla ju je En divlje vrisnuvši. „Molim te! Ne razumeš. Saznala sam nešto užasno... o Luisu.“

Jeza se spustila Niki niz kičmu. *Zna.* „Znači Vilijams je ipak bio u pravu?“

„Ne mogu da pričam preko telefona“, brbljala je En. „Nije bezbedno. Moraš da se nađeš sa mnom!“

„Ne moram da uradim ništa“, odvrtila je Niki grubo.

En je briznula u plač.

„Preklinjem te, Niki. Molim te!“, jecala je. „Ako sam ti ikada išta značila. Ovo je za tvoje dobro koliko i za moje.“

„Kako je to za moje dobro?“, upitala je Niki.

„Jeste, u redu? Imam dokaze, nešto što moram da ti pokažem uživo. Kunem ti se bogom, nakon ovoga ti se nikada više neću javiti.“

„Zar ne možeš da odeš u policiju?“, upitala je Niki umorno.

„Ne!“, bio je to gotovo krik. „Potrebna si mi ti.“

Niki je spustila ruku na vreli obraz. Bila je rastrzana. Nikada pre nije čula ovakvo očajanje u Eninom glasu, a to je mnogo govorilo. Ako je zaista pronašla dokaz da je Luis zaista *ono* što je Vilijams tvrdio da jeste, to bi moglo da opravda ovakvo ponašanje. Ali šta je očekivala da Niki uradi u vezi s tim? S druge strane, bila je ovo En. Njena En. En koja joj je prošle noći spasla život, nameravala ona to da uradi ili ne.

*Mogla bih da se nađem sa njom, pomislila je Niki. Poslednji put.*

Ali gde, i kako? Pomisao da se okrene i vozi nazad do Los Anđelesa sutra ispunila ju je užasom. Tek što je pobjegla iz grada. A i ako Gudman otkrije da se vratila, ili još gore, Džonson, nastradaće.

Možda bi ipak trebalo da zamoli En da ona dođe do nje? Da se doveze u pustinju. Ali to je donosilo druge probleme. Nije želela da iko zna gde je. I

ako je Luis naložio da prate En... Ne. Bilo je suviše opasno.

„Budi u mojoj kancelariji u šest sati sutra uveče“, rekla je naposljetku. „Reći ću Kim da te pusti da uđeš na zadnja vrata.“

„Ne u tvojoj kancelariji“, odgovorila je En. „Luisovi ljudi je nadziru. Nadziru i tvoju kuću i moju. I koncertnu dvoranu.“

Niki su se sve dlačice na rukama naježile zbog straha koji je čula u Eninom glasu.

En joj je dala adresu u centru grada. „To je skladište u starom kvartu u kom se prodavala odeća, ali je prazno već mesecima. Prolazim pored njega kada idem na probe.“ Dala je Niki uputstva kako da dođe do njega. „U šest sati, da?“

„U redu“, rekla je Niki nevoljno. „Sutra u šest.“

Pritisnula je dugme i veza se prekinula.

## TRIDESET PETO POGLAVLJE

Neobično je bilo što se Niki narednog jutra probudila osećajući se mnogo bolje. Možda je to bila privremena euforija od neisprekidanog sna, prvog nakon mnogo dana. Poput oblaka meka postelja hacijende zagrlila ju je kao ljubavnik, sa pocrvenelom kožom koja ju je pekla. I premda je, kada se probudila, izgledala kao delimično skuvan jastog, i mada joj se sa nosa, jagodica i bolnih ramena ljuštila koža, činilo se da je njena razuzdana teskoba sasvim nestala, a sa njom i sav gnev i tuga koji su joj se prethodne noći činili nepremostivi.

*Kako su ljudska osećanja čudna, razmišljala je Niki dok je proždirla ogroman kasni doručak koji se sastojao od fritate sa slaninom, svežeg voća, tosta i sitnog sira, i sve je to zalila litrima jake italijanske kafe. Izgleda da joj se vratio i apetit. I kako je samo prilagodljiva.*

Nije se više plašila večerašnjeg susreta sa En. I premda joj je pomisao na vožnju nazad do grada bila neprijatna, vredeće truda okončati ovaj bremeniti odnos u stabilnoj, prijateljskoj atmosferi. A i premda nije više bila opsednuta ovim slučajem, morala je priznati da je bila radoznala da vidi ovaj „dokaz“ koji je En želela da joj pokaže. Ako je bio značajan, pronaći će način da taj dokaz prosledi Luu Gudmanu. A zatim će se, mirne savesti, vratiti u Palm Springs, a nakon toga, ko zna? Možda će otići u Arizonu. Ili u Jutu? Ako će se izgubiti, ili se pritajiti dok se slučaj ne reši, mogla bi to da učini negde gde je lepo i divlje, istražujući Sion i Moav, ili možda Dolinu spomenika.

Nakon što je jutro provela čitajući u sobi lica prekrivenog prijatnim gelom od aloje, istuširala se, presvukla i krenula na recepciju.

„Vratiću se noćas veoma kasno“, rekla je senjori Markesi. „Treba li mi ključ od kapije?“

„Ne, doktorko Roberts“, domaćica se nasmešila. „Ključ od vaše sobe otključava i kapiju. Želite li da vam ostavim poslužavnik sa večerom u sobi?“

„Možda samo voće“, rekla je Niki i krenula prema svom automobilu. „Hvala.“

„Nema na čemu“, promrmljala je starija žena posmatrajući Niki kako odlazi. Čim je Nikin automobil izašao kroz kapiju, senjora Markesa podigla



je slušalicu.

„Upravo je otišla“, prošaputala je.

Prekinula je vezu kada je jedan drugi gost ušao, i ponovo vratila srdačan osmeh na lice. „*Buenos dias, señor*. Dobro došli u hacijendu San Migel. Kako mogu da vam pomognem?“

Niki je stala na Ekson pumpi neposredno pre rampe za izlazak na auto-put da sipa gorivo i gurnula je ruku u tašnu da uzme novčanik, ali je umesto njega izvukla Vilijamsovo pismo. Iznenada su joj se sav njen strah i opsesivne misli učinili smešnima. Pa je tu na pumpi pocepala kovertu i izvadila jedan jedini list papira.

Nekoliko minuta kasnije prišao joj je zabrinuti radnik na pumpi. Niki je bila presavijena, grčevito je stezala papir, a niz lice su joj se slivale suze.

„Gospođice? Jeste li dobro? Treba li vam pomoć?“, nervozno je dotakao njena uzdrhtala ramena.

Niki se uspravila i okrenula prema njemu brišući suze.

Radnik je, osećajući stid i olakšanje, video da je plakala od smeha.

„Dobro sam. Izvinite!“, rekla je i vratila poklopac na rezervoar, a zatim sela u automobil još držeći papir u ruci. „Ovo je... ovo je faktura.“

„Izvinite?“

„Račun! Za usluge!“ Niki je oduševljeno mahala papirom čoveku ispred nosa. „Poslednje što mi je poslao, njegova tako važna poruka iz groba? Jeste račun!“ Nasmejala se odmahujući glavom.

„Dobro, gospođice. Važno je da ste dobro“, rekao je zbunjeni radnik. Prema njegovom iskustvu, računi nisu uopšte bili toliko smešni. A opet, ovo je bio Palm Springs. Da je dobio dolar svaki put kada bi ovde naleteo na ludaka, mogao bi da plati sve svoje račune i još bi mu i ostalo novca.

Gudman je sedeo za stolom u svojoj stanici i zaludno ponovo iščitavao oskudni izveštaj forenzičara u vezi sa ubistvom Dereka Vilijamsa. Nije bilo otisaka prstiju. Nije bilo vlasi kose. Nije bilo DNK ni vlakana sa odeće, osim onih koji su pripadali pokojniku.

Balističari su imali malo više uspeha. Izvadili su dva metka, zrno šupljeg

vrha od devet milimetara oznake elit, proizvođača V-Kraun, i imali su dobru ideju koji je pištolj korišćen, zig zauer P938. Nažalost, oni su bili sasvim uobičajeni na ulicama Los Angelesa. Jedini pravi trag bio je prigušivač koji je ubica upotrebio, nešto što se zvalo goust M, proizvođača Ded er. Ovaj prigušivač bio je mnogo ređi i spadao je u posebnu opremu koja je mogla da se nađe u svega šačici prodavnica oružja. Da je kupljen zakonitim putem, kupac bi morao da podnese zahtev za njega Zavodu za alkohol, duvan, vatreno oružje i eksplozive.

Mik Džonson obavljao je razgovore sa dobavljačima kompanije Ded er, a Gudman je trebalo da pregleda arhivu Zavoda. Ali je on u srcu već znao da nikada neće uhvatiti ubicu Dereka Vilijamsa. Ono što ga je brinulo, bili su živi ljudi čiji je život bio u opasnosti, konkretno doktorica Niki Roberts, koja je bila negde u begu i očigledno nije nameravala da odgovori Gudmanu na pozive. Do sada Džonson nije saznao da je Niki napustila grad direktno prkoseći nalogu policije da im „bude na raspolaganju“ dok traje istraga ubistva Flanaganove i Rejmonda. Čak je i Gudman morao priznati da to što je Niki pobjegla dan nakon što je ubijen njen privatni detektiv nije izgledalo naročito dobro. Bila ona nedužna ili ne, to što je uradila bilo je ono što su političari iz Vašingtona zvali „loše svetlo“.

„Ovo je stiglo za tebe.“

Nova službenica u stanici, umorna mlada majka po imenu Latiša Hol, koja se pristupila policiji da bi pobjegla od dosadne rutine kućnih poslova, samo da bi shvatila da dane traći zavodeći dokumentaciju i isporučujući poštu gomili nezahvalnih detektiva, lenjo je prema Gudmanu bacila kovertu.

„Otvorila si je?“, namrštio se Gudman optužujuće videvši da je koverta pocepana na vrhu.

„Naravno da nisam, detektive“, branila se Latiša. „Takva je stigla.“

Otvorio je kovertu i prebledeo. Bila je adresirana na doktoriku Nikolu Roberts. U njoj su se nalazila dva lista hartije. Prvi je bio uredno otkucan račun za „usluge u periodu april/maj“ iz „kancelarije Dereka B. Vilijamsa, privatnog detektiva“. Na računu je stajao 12. maj, dan Vilijamsove smrti. Na poleđini fakture neko je rukom napisao reč „Grejling“ i broj 777.

Drugo parče papira bilo je grubo otcepljeno iz bloka, ispisano Nikinim rukopisom, u žurbi.

*Mislila sam da bi trebalo da vidiš ovo, pisalo je. Nadam se da tebi znači*

*više nego meni. Nemoj me tražiti. Ali, molim te, čuvaj leđa, Lu. Džonson je u ovome do guše. N. R.*

Gudmanu je srce snažnije zakucalo, ubrzavajući poput pretovarenog teretnog voza koji juri nizbrdo.

„Odakle ti ovo?“, upitao je streljajući pogledom Latišu kao da ga mu je donela nešto što je predstavljalo ličnu uvredu. „Ko ti je ovo dao?“

„Niko mi to nije 'dao'. Ja sam...“

„Je li stiglo redovnom poštom?“, prekinuo ju je Gudman nestrpljivo. „Zašto mi ovo nisi donela pre?“

„Jer sam ga tek sad videla, našla sam kovertu na mom stolu kada sam se vratila iz toaleta. *Gospodine*“, odgovorila je žena drsko. Gudman možda i jeste imao viši čin, ali Latiša Hol nije trpela sranja ni od koga. „Neko mora da ga je doneo lično. Pre dva sata podelila sam redovnu poslepodnevnu poštu.“

Gudman je prošao pored nje žurno i prišao prozoru, pa pogledao parking i ulicu. Niki mora da je bila ovde! Možda je bila ovde u poslednjih nekoliko minuta. Prelazio je pogledom preko parkinga, zurio u šačicu ljudi koji su po njemu mileli, snagom volje želeći da je natera da se pojavi. Ali ona se, naravno, nije pojavila. Izgubio ju je. Tako je bila blizu, a on ju je izgubio!

Okrenuo je papir i iznova se prodorno zagledao se u njega i kovertu. Nije bilo ničeg neprimerenog u vezi sa fakturom Dereka Viliijamsa, ničeg neobičnog niti naročito upadljivog u vezi sa njom, barem koliko je Gudman mogao da vidi, osim datuma. A ipak je Niki smatrala da je ona dovoljno značajna da mu je pošalje. Da rizikuje dolazak u stanicu lično. *Zašto?*

Samo je ono što je pisalo na poledini „Grejling 777“, bilo neobično, premda je čak i to delovalo bezopasno, kao da bi moglo biti nešto ili ništa. Nije valjda da bi se vratila u Los Anđeles i izložila se tolikom riziku samo zbog ovoga? „Pozovi detektiva Džonsona“, zarežao je na Latišu.

„Dobro“, odgovorila je namrgođeno. „Šta da mu kažem?“

„Reci mu da dovlači dupe ovamo“, prasnuo je Gudman. „Smesta.“

## TRIDESET ŠESTO POGLAVLJE

Na adresi koju je En dala Niki nalazilo se malo napušteno skladište na samoj granici modnog kvarta u centru grada, u blizini Ulice San Hulijan. Uglavljeno između dve mnogo veće zgrade, od kojih je jedna bila štamparija, a druga fabrika puna švalja, šćućurilo se u gotovo potpunoj senci, skriveno od pogleda iz okolnih ulica susednim zgradama i visokim zidom od cigle sa zadnje strane.

Bio je to kraj koji je Niki nekada dobro poznavala. Dagova i Hadonova prva klinika nalazila se svega nekoliko blokova dalje, premda se otad mnogo toga promenilo. Narkomani su i dalje bili tu, naravno. Ali sve veće cene nekretnina i sumanute sume novca koje su se slivale u centar potiskivale su ih sve dalje na istok, iza Olimpik bulevara. Pritisak koji je novi gradonačelnik vršio na beskućnike takođe je imao uticaja na to. Pre pet godina napuštena mesta kao ovo koje je En odabrala kao mesto sastanka bila bi puna beskućnika. Sada je stajalo, i dalje prazno, ali netaknuto, dok su vlasnici čekali dovoljno bogatog zakupca da plati sumanute sume koje su tražili za najam, ili ponudu građevinske firme koju nisu mogli da odbiju.

Parkiravši auto pored parking-sata nekoliko blokova dalje uz ulicu, Niki je brinula za En. Sastanak na nekom neutralnom i skrivenom mestu, naročito ako je imala da joj saopšti neke osetljive informacije, bio je jedno. Ali odabir ovog sablasnog, napuštenog mesta u najboljem slučaju delovao je ekscentrično, a u najgorem je bio znak da En zaista mora da se plaši da će je videti sa Niki. Ovo je više bilo skrovište, nego mesto sastanka. Ali od koga se krila?

Nikina prva pretpostavka bila je da se krije od Luisa i En je to i nagovestila preko telefona. Ali zašto bi njen bivši muž iznenada poželeo da je povredi, i to baš sada, nakon toliko vremena? Niki je njega uvek smatrala i za ljubomornog čoveka i čoveka sklonog kontroli, ali je oduvek verovala da je on, na svoj način, voleo suprugu. Možda joj je i pretio, i nagovarao je i zastrašivao, i pokušavao da je ponovo osvoji. Ali nikada nije podigao ruku na En, ma šta drugo da je radio.

A ipak su se u Eninom glasu juče jasno čuli strah i panika. Zvučala je prestravljeno. Bilo je to osećanje koje je Niki i sama intimno upoznala u

poslednjih nekoliko sedmica. Nadala se da će moći ovog, poslednjeg, puta da pomogne En, pre nego što se vrati u svoje skrovište bežeći od svojih demona.

Pogledala je na sat. Bilo je pet do šest kad je prišla skladištu i ukucala petocifrenu šifru koju joj je En dala u tastaturu pored kapije. Teška čelična vrata su se otključala uz zadovoljavajući škljocaj i pustila Niki da se provuče kroz usku traku otvorenog prostora i popne se uz betonske stepenice u samu zgradu. Ovde su klizna vrata delimično već bila otvorena, kao što je En i rekla da će biti. „*Možeš da uđeš. Ako budem kasnila, sačekaj me. Obećavam da ću doći.*“

Niki se instinktivno snažnije umotala u džemper od kašmira dok je ulazila u hladnu, mračnu prostoriju. Tračak rane večernje svetlosti probijao se kroz dva prljava gornja prozora, ali je u prostoriji preovlađivala sumorna industrijska atmosfera. Sivi betonski pod bio je izgreban i pun rupa, i nije bilo nikakvog drugog nameštaja osim nekoliko rasparenih plastičnih stolica i stolova naslaganih uz jedan zid. Nekoliko komada odbačene tkanine ležalo je ovde-onde na podu, verovatno su to bili ostaci poslednje kompanije koja je zauzimala ovaj prostor. Pravo ispred nje, na jednoj strani prostorije, nalazio se lift dvostruko širi od lifta normalnih dimenzija, verovatno za prebacivanje robe, a ne ljudi. I sa leve i sa desne strane, ružne metalne stepenice vodile su na polusprat, a zatim dalje, verovatno na prvi i drugi sprat.

„En?“

Nikin glas se odbijao od zidova i činilo se da se odjek penje prema gore, dok nije konačno utihnuo. Nije bilo odgovora. Negde iznad Nikine glave, jedna ptica je zakreštala i ona je čula zvuk mahnitog udaranja krilima pre nego što je opet zavladala tišina.

*Sirotica. Mora da je zarobljena.*

Niki je, rešena da ne dozvoli da se preda nelagodi koja ju je obuzela, prišla stepenicama i popela se na polusprat i nastavila dalje do sledećeg sprata. Ovde je prostor bio podeljen u niz manjih prostorija, verovatno su to nekad bile kancelarije, poređane duž dugačkog, uskog hodnika. Bilo je ovde mnogo mračnije nego u prizemlju, jer je jedino dostupno prirodno svetlo dopiralo samo sa jedne strane zgrade. I osećao se užasan miris, nepogrešivi zadah ljudskog izmeta. Niki je podigla ruku i dotakla prekidač za svetlo na zidu. Sva neonska svetla duž zidova bez prozora iznenada su oživila, najpre su zatreperila, pa blesnula, uz glasno zujanje ponovo probuđene električne energije.

Niki je vrisnula, oštrim, prigušenim krikom koji joj je gotovo stao u grlu.

Ugledala je, na drvenoj gredi na zidu, ruku raširenih kao neka groteskna parodija Hrista, nag, natečen leš muškarca. Kako je leš bio izudaran i okrvavljen gotovo do neprepoznatljivosti, Niki je bio potreban trenutak da shvati ko je to:

*Vili Bejden!*

Neko mu je nagurao svežanj novčanica u usta, verovatno kao konačnu uvredu u onome što je podsećalo na jezivo ritualno ubistvo. Niki je osetila kako joj se žuč podiže u grlu, delimično od gađenja, a delimično od užasa. Nije bila stručnjak, ali, na osnovu krvi koja je još kapala iz rana na njegovim preponama, činilo se da Bejden nije bio dugo mrtav. Ako je onaj ko je ovo uradio još ovde...

„Niki! Ovamo.“ Enin glas je zvučao tanko i slabašno.

„En!“ Niki je trepnula okrenuvši se od Bejdenovog leša, oči su je pekle od jarke svetlosti. „Gde si? Ne vidim te.“

En je iskoračila iz jedne od „kancelarija“ nalik na kutije kao faun iz zaštitnog okrilja šume i izašla u dugački hodnik u kom je Niki stajala. Jedva pogledavši razapeto telo koje je visilo nekoliko metara dalje, zateturala se prema Niki. Tek kada se približila, Niki je videla modrice, koža joj je, od oka, pa čitavom desnom stranom lica i vrata, bila modrosiva i otečena.

Niki je potrčala prema njoj. „Udarilo te je?“

En je postišeno spustila pogled i ugrizla se za donju usnu.

„Je li on ubio Vilija Bejdenu, En?“ Niki ju je zaštitnički zagrlila dok je okretala leđa jezivoj prikazi prikovanoj za gredu. „Jesi li videla šta se desilo? Jesi li bila ovde? Siroti čovek je očigledno mučen.“

„Žao mi je“, promrmljala je En. Očigledno je još bila u šoku.

„Zbog čega?“, upitala je Niki. „Nisi ti kriva. Ništa od ovoga nije tvoja krivica.“

„Grešiš“, jecala je En drhteći.

„Slušaj, moramo da odemo odavde“, probudila se Nikina praktična strana. „Ma šta da se desilo, nijedna od nas nije bezbedna...“

„Ja sam kriva“, prekinula ju je En. „Volela bih... volela bih da je sve moglo da bude drugačije. Ali naterao me je. Naterao me je da gledam.“ Tada

je pogledala Bejdenov leš, prvi put. „Naterao me je da snimim sve.“ Drhtavom rukom pružila je Niki svoj telefon. „I naterao me je da tebe dovedem ovamo. Želeo je da i ti ovo vidiš. Jako mi je žao.“

Iz soba iza nje iznenada su se pojavila dva snažna muškarca u tamnim odelima. „Ovuda, molim vas, gospođo Rodrigez“, rekao je jedan učtivo, a drugi ju je čvrsto zgrabio za nadlakticu. Niki se stomak zgrčio kad je primetila da mu je ruka prekrivena sasušenom krvlju. Verovatno krvlju sirotog Viliija Bejdena. Premda nije mogla da zamisli šta je, zaboga, Bejden mogao da ima sa svim ovim. „Otprićemo vas do vašeg automobila.“

Niki je bespomoćno posmatrala kako uplakanu En guraju u jedan manji lift i nestaju iz vida.

„Čekajte!“, povikala je za njima. „Nemojte je povrediti! Da je niste dotakli!“ Ali vrata lifta su se već zatvorila.

Niki je mahnito pokušala da se sabere. En se uznemirila kad je ugledala dvojicu muškaraca, ali se nije iznenadila. Znala je da dolaze, znala je da će je odvesti. Šta je ono malopre rekla? *Naterao me je da te dovedem. Želeo je da vidiš ovo.*

Niki je videla dovoljno. Morala je da izađe odavde. Morala je da se spase, čak i ako nije mogla da spase En. Okrenula se i krenula nazad istim putem kojim je i došla skrećući pogled sa komada mesa koji je nekada bio ljubavnik Lise Flanagan i potrčala hodnikom. Ali, pre nego što je prešla nekoliko metara, pred nju je sasvim opušteno izašao, i preprečio joj put, visok, otmen muškarac u tamnom odelu.

Bio je opušten i smešio se, i ona ga je odmah prepoznala sa slike koju joj je na Guglu pokazao Derek Vilijams.

„Gospodine Rodrigezu.“

Luis je klimnuo i dalje se smešeci sve do smeđih očiju.

„Doktoro Roberts. Konačno se srećemo. Milo mi je što si uspela da dođeš.“

Izvadio je pištolj iz džepa sakoa i uperio ga Niki tačno između očiju.

Mik Džonson gledao je u policajku Latišu Hol kao da je nešto neprijatno što mu se zalepilo za đon cipele.

„Rekla si da je Gudman zahtevao da se smesta vratim. Rekla si da je hitno.“

„Tako mi je detektiv Gudman kazao, gospodine.“ Latiša je znala da prema Miku Džonsonu ne sme da bude drska kao što je bila prema njegovom partneru. Čovek *nije* želeo da se zameri Miku Džonsonu. Svi su to znali. A ako niste bili Irac, katolik, beo i muškarac, već ste imali četiri minusa.

„Gde je on?“, procedio je Džonson kroz stegnute zube.

„Ne znam, gospodine.“

„Ne znaš“, ponovio je Džonson šapatom koji je mogao da se opiše samo kao preteći. Utonuo je u stolicu u prostoriji koju je delio sa Gudinanom i sklopio oči, i bukvalno se snagom volje obuzdavao da ne izgubi strpljenje. Ne zato što ova lenja, glupa žena to nije zaslužila. Već zato što nije imao vremena ni energije da ih traći na nju. Sve je postajalo ozbiljno. Smrtno ozbiljno. Morao je da zna gde je Gudman nestao.

Nije pomoglo što su njih dvojica lagali jedan drugog već dugo vremena. Džonson nije proveo poslednje prateći prodavce prigušivača, kao što ga ni Gudman nije proveo proveravajući zahteve za dozvolu podnete Zavodu za alkohol, duvan, vatreno oružje i eksplozive.

Bio je u investicionoj banci Kartera Berklija, Berkli Hamond Rad, prisiljavajući računovodstveno odeljenje da mu preda dokumentaciju koja mu je bila potrebna. Dokumentaciju koja je bila veoma zanimljivo štivo i koju je uspeo da kopira samo polovično, kad je primio Gudmanov poziv.

Džonson je znao zašto je *on* sam lagao. Odavno je prestao da veruje partneru u ovom prokletom slučaju. Ali nije bio siguran zašto Gudman toliko mnogo krije od njega. Sve do danas.

Danas mu je, dok je sedeo u kancelariji Kartera Berklija, iznenada sinulo. Razlog zašto ga je Gudman lagao, zašto je operisao u istom onom mutnom svetu poluistina koji ih je obojicu zaslepio.

„Detektiv Gudman primio je poziv, gospodine“, rekla je Latiša nervozno. „Kratko nakon što sam razgovarala sa vama. Ne mogu da kažem ko ga je zvao, ali je odmah nakon toga izašao. Izleteo kao da ga đavoli gone, ako ćete mi oprostiti na izrazu.“

Džonsonu su misli divlje jurile glavom, a u stomaku je osećao podizanje kiseline od straha.

Mahnulo je Latiši rukom da može da ide, i zatvorio vrata staklene kutije od kancelarije, pa seo ne za svoj sto, već za Gudmanov.



Mreža se stezala, ali on ne sme dozvoliti da ga obuzme panika.

*Misli.*

Za razliku od Džonsonovog, Gudmanov sto bio je čist i organizovan, uredan kao kutija šibica. Koverta adresirana na doktorku Roberts još je ležala na njemu, a bio je tu i Gudmanov mobilni telefon, što je bio siguran znak da mora da je odjurio, ne samo u žurbi već i sasvim obuzet panikom. Džonson je najpre pogledao kovertu i pažljivo pročitao i Vilijamsovu fakturu i natpis na poledini i Nikinu poruku Gudmanu. U grudima ga je steglo kad je ugledao svoje ime. „Džonson je u ovome do guše.“ Glupača! Ona će uskoro otkriti šta znači kad se nađeš u nečemu do guše.

Uguravši kovertu u džep, Džonson je uzeo Gudmanov telefon. Ukucao je pristupnu šifru koju je davno upamtio i počeo da prelistava partnerove poruke i pozive i njegovu istoriju pretraživanja.

Nije mu bilo potrebno dugo da pronade ono što je tražio.

Prosledio je informacije na svoj telefon i žurno obrisao tragove i poslate mejlove. Osećanje straha u njegovim grudima postalo je snažnije kad je pogledao na sat. Šest i dvadeset, već! Kako li se to desilo! Šta ako je zakasnio?

Ponovo je napunio pištolj i istrčao na vrata.

Ovog puta da završi ovo jednom zauvek.

Niki je sklopila oči i pripremila se za metak koji će joj okončati život. Barem se, u njenom slučaju, činilo da će kraj biti brz, i da neće biti nalik produženoj agoniji koju je morao da istrpi siroti Vili Bejden. Neobično je bilo što ona, pošto je do toga došlo, nije osećala neki naročit strah. Više je to bila rezignacija, i nekakvo tupo žiganje razočaranja što će umreti pre nego što je bilo šta uspela da razume.

Ali metka nije bilo. Otvorila je oči i iznenadila se kad je videla kako je Luis Rodriguez gleda sa mešavinom okrutnosti i zaintrigiranosti.

„Čemu žuriti, doktorko Roberts? Zar ne želiš da razgovaramo pre nego što odeš bogu na istinu?“

„Ubio si Vilija Bejdenu.“ Niki ga je gledala ledeno. Ubiće i nju u nekom trenutku. Ali, dok je živa, želi odgovore.

„Jesam“, Rodrigez joj se naklonio kao da prihvata kompliment.

„Zašto?“

„Zašto da ne?“, nasmejao se. A zatim je, videvši Nikin zaprepašćen izraz, dodao: „O, ma hajde sada, doktoro Roberts. Nemoj mi reći da ne odobravaš to? Bio je neverna svinja, mora da si ga prezirala.“

„Zašto?“, ponovila je Niki.

„Postao je gramziv“, odgovorio je Rodrigez jednostavno. „Uzimao je u našem malom zajedničkom poslovnom poduhvatu više nego što smo se dogovorili. I ispostavilo se da je to radio već jako dugo. U Meksiku je bio pažljiv, ali je verovao da je u Los Angelesu nedodirljiv.“ Okrenuo se i kritičkim okom pogledao Bejdenovo osakaćeno nago telo. „Ukazao sam mu na njegovu zabludu. Niko nije nedodirljiv. Napravi od mene neprijatelja i pronaći ću te.“

Ubistvenim pogledom streljao je Niki i ona je gotovo očekivala da je ubije na mestu. Ali on je sačekao da se talas gneva povuče i tiho rekao: „Sledeće pitanje.“

„Šta si uradio En?“

Rodrigez je izgledao iznenađeno što ga Niki ovo pita.

„En? Ništa što nije želela da joj uradim“, odgovorio je smešeći se samozadovoljno. „Moja supruga voli da nad njom neko dominira, doktoro Roberts. Čudi me da to nisi shvatila do sada. Ali opet, ti nikada nisi zapravo upoznala En. Ne kao ja.“

„Znala sam da te se plaši“, rekla je Niki. „Znala sam da je pobjegla jer nije više mogla da podnese da provede nijedan dan u kavezu na koji si je osudio.“

Osmeh mu je zamro na usnama.

„Znaš, zabavlja me da te slušam kako pokušavaš da je braniš. Čak i sada, nakon što te je dovela ovamo da umreš.“

„Jer si je ti na to primorao. Kao što si je primorao da posmatra ono što si uradio Viliju Bejdenu. Prestravio si je. Tukao si je!“, bila je uporna Niki.

Luis je odmahnuo glavom. „Ne, doktoro Roberts. I dalje ne razumeš, zar ne? Ona to radi zato što me *voli*. Naposljetku, ma šta osećala prema tebi, En će učiniti sve da meni udovolji, i da me zaštiti. Jer, uprkos svim tvojim naporima da nas uništiš, njeno srce i dalje pripada meni.“

„To nije istina“, rekla je Niki. Ali čula je kolebanje u svom glasu. En ju je ipak dovela ovamo, dovela je u Rodrigezovu zamku. I ko zna kakvu je ulogu imala u ubistvu Bejdena?

„Trebalo je odavno da se umešam“, nastavio je Luis držeći i dalje pištolj uperen Niki u glavu. „Ironija je što sam nameravao da te se otarasim i pre nego što si srela moju suprugu. Čim sam otkrio da je onaj klovn, Berkli, bio dovoljno nepromišljen da krene *na terapiju*. Od svega idiotskog što je mogao da uradi.“

„Misliš na Kartera?“ Niki je raširila oči. „Kakve veze Karter Berkli ima sa svim ovim?“

Luis se široko osmehnuo. „Zaista ne znaš, zar ne?“

„Ne“, odvratila je Niki iskreno. „Ne znam.“

„Dobro, doktorko Roberts. U tom slučaju ispričaću ti malu priču. Čisto zabave radi. A ti ćeš videti hoćeš li uspeti da ubaciš neke delove slagalice. Nekada davno živeo je jedan čovek. Nije bio mlad, ali je bio u naponu snage.“

Glas mu je bio dubok i milozvučan, kao glas nekog glumca, a u njegovom načinu govora bilo je neke hipnotičke moći koja je terala čoveka da ga sluša. Niki je sasvim jasno mogla da vidi kako je uspeo da omađija mlađu, ranjiviju En.

„Pokušaj da ga zamisliš u šumi, nekoliko kilometara izvan Meksiko Sitija. Na prelepom skrovitom mestu. Noć je vrela i mračna. Mesec je pun. Čeka devojkju. Posebnu devojkju. Devojkju čije mu je meko mlado telo pružalo užitak već mesecima, ali ne ovako. Ne kao večeras. Večeras će biti drugačije. Biće još *izvanrednije*.“

Niki je osetila kako je obuzima jeza. Zadrhtala je. Rodrigez se uzbudio pričajući ovu priču. Setila se reči Kartera Berklija na poslednjoj terapiji kada je gotovo kliznuo u trans. *Vidim čistinu između drveća. Noć je. Mračno je, ali je noć obasjana svetlošću meseca. Vruće je.*

„Vidi je kako dolazi“, nastavio je Rodrigez. „Spotiče se kroz polje, gleda malu mapu koju joj je napravio. Njena crvenkastoplava kosa, sveže oprana, njiše se sa jedne na drugu stranu dok hoda. Visoka je, veoma visoka, i dugačkim, vitkim nogama gazi preko opalih grana i stenja, i podseća ga na mladu srnu. Savršenstvo. Tako je lepa da je gotovo bolno gledati je. Tako mlada. Tako nedužna! Pratiš li me, doktorko Roberts?“

Niki je klimnula, bila je užasnuta, ali i opčinjena. Delići slagalice počeli su da sedaju na svoje mesto. Barem neki.

„Šarlot Klensi. Pričaš o Šarlot Klensi, zar ne?“

„Vrlo dobro“, nasmešio se Rodrigez. „Njena je nevinost, više od svega, privukla muškarca. Bila je opojna, i bila je nešto što je želeo jer to nikada nije imao. I on sam je nekada bio mlad, naravno, pre mnogo godina. Ali nikada nije bio istinski nevin. Ne kao Šarlot. Njih dvoje poticali su iz različitih svetova, sa različitih planeta. Njihove zvezde nikada nije trebalo da se sudare. Ali sudarile su se, i on ju je sada čekao i upijao čudo njenog postojanja dok je žurila prema nemu.“

„Šta se zatim desilo?“, upitala je Niki kao da su na terapiji, a ona pokušava da natera klijenta da se otvori. Što je, na neki način, i radila.

„Tada je muškarac tiho izašao iz automobila i na prstima prešao nekoliko desetina metara do čistine, pa bi je dočekao kada stigne“, rekao je Rodrigez pristavši na igru. Bio je seksualno uzbuđen. Ushićen. Oklevao je ranije, ali ne i sada. Želeo je ovo. Pozvao ju je:

„Kara!“

„Ovde sam! Ovde sam, ljubavi“, odgovorila mu je.“

Imitirao je glas Šarlot Klensi piskavim falsetom, od koga je Niki počelo da kuva u stomaku.

„Zatim je izašla na čistinu i stala stidljivo ispred njega, udaljena možda neka tri metra. Pokušala je da mu priđe bliže, ali je on podigao ruku da je zaustavi. Rekao joj je da želi da je upamti tako, baš takvu. Možeš li da je zamisliš?“

„Mogu“, rekla je Niki zgađeno. „Imala je osamnaest godina. Bila je dete. Šta si joj uradio, Luise?“

Ponovo se zahvalno naklonio i zacerekao. „Ponovo si u pravu, doktoriko Roberts. Mlada dama je Šarlot, a muškarac sam ja. Još malo, pa ćete sve shvatiti. U to vreme bio sam oženjen svojom drugom ženom - ovo je nekoliko godina pre nego što sam sreo En - i imao sam predivnu letnju avanturu sa Šarlot. Ali tada je ona, nažalost, odlučila da prekorači granice. A zaista mi nije ostavila drugu mogućnost nego da sve okončam.“

„Šta sam joj uradio? Tražio sam da skine haljinu. Kao i En, vidiš, Šarlot je volela da neko dominira nad njom. Rado me je poslušala. Čak *željno*.“

Balavio je na samo sećanje. „Mogu da je vidim i sada kako podiže ruke i skida tanki pamuk preko glave. Imala je divne, visoke, okrugle grudi kao jabuke i ravan zategnut stomak iznad *sićušnih* čipkanih gaćica. O, bila je savršena, doktorko Roberts! Zaista je bila savršena. Zamolio sam je da igra za mene, ali bila je stidljiva i nije želela. Nikako. Pa sam morao malo da joj pomognem. Jeste li ikada videli ljudsko telo pod rafalom iz automatske puške?“

Ispustio je sadistički prodorni kikut. „Pretpostavljam da niste. Mrtvi su mnogo pre nego što padnu na zemlju, ali pre toga izvode zabavan ples, trzav i nemiran, u ritmu metaka, a ruke i noge lete im na sve strane. Malo je neuredno na kraju, ali вреди gledati, ako to nikada pre niste videli.“

„Karter Berkli bio je jedan od mojih bankara. Dopadao mi se, ali, bože, kako je bio užtogljen! Kako bilo, nadao sam se da će uživati u predstavi koju sam mu priredio sa Šarlot. On nas je i upoznao, pa je zaslužio da mu se na primeren način zahvalim, a i obećao sam mu iznenađenje, vidiš. Došao je i gledao iz automobila. Ali bio je zamorno preosetljiv u pogledu svega toga i plakao je kao devojčica. *Mislim* da je očekivao da ću mu dozvoliti da spava sa njom.“

Ponovo se nasmejao i pogledao u Niki.

„Mislim, možeš li da zamisliš? Zašto bih to dozvolio? Šta je moje, moje je, doktorko Roberts. I uvek će biti.“

Niki je bilo potrebno nekoliko sekundi da sasvim shvati šta je zapravo govorio, i da tu sliku uporedi sa onim što joj je Vilijams ispričao pre nego što je umro. Kada je progovorila, u jednakoj meri obraćala se samoj sebi koliko i Rodrigezu.

„Znači, Karter je bio američki bankar. Čovek sa zelenim jaguarom. Ali on nikada nije bio Šarlotin momak, to si bio ti.“

„Nisam siguran da sam bio njen *momak*“, razjasnio je Luis srdačno, kao da nisu razgovarali o hladnokrvnom ubistvu.

„Radi li Karter i dalje za tebe?“

Lice mu se smračilo. „Moja organizacija nije banka. Ljudi ne dolaze i ne odlaze iz nje kako im je volja. Kada jednom uđeš, ušao si. Mi smo kao porodica.“

Ova reč je zvučala jezivo na njegovim usnama.

„Nažalost, tokom godina, Karter Berkli postao je jedan od naših disfunkcionalnijih članova. Pa je zato i počeo tebe da posećuje.“

„A pod 'organizacijom' misliš na svoj kartel?“, upitala je Niki.

„Ne bih baš tu reč upotrebio. Narkotici su jedan deo našeg poslovanja. Ali mi se bavimo i nekretninama. Imamo široka interesovanja.“

„Sereš“, rekla je Niki odvažno. Ako će već umreti, neće to učiniti pod uslovima ovog čoveka. „Tvoje građevinsko carstvo je ništa drugo do velika *mašina za pranje* profita od droge. Isto kao i tvoja takozvana filantropija. Zarađuješ za život forsiranjem kroka, gospodine Rodrigezu. Ti si još jedan bedni narko-diler, ništa više i ništa manje.“

Luis je nakrivio glavu u stranu, ali nije delovao gnevno. Zapravo se činilo da uživa što mu se neko suprotstavio.

„Najpre, ja ne moram da forsiram krokodil, doktorke Roberts, kao što ne moram da forsiram ni kokain. Potražnja je visoka. Ja je ne stvaram. Prosto je zadovoljavam.“

Niki je zgađeno skupila oči. „Znaš li šta ta droga radi ljudima?“

„Znam. A znaju i oni. Nisam ja odgovoran za izbore mojih mušterija“, odbrusio joj je Luis bez i najmanje kajanja. „A nije bio ni Karter Berkli. On je bio moj čovek za finansije na Zapadnoj obali godinama. I bio je prokletu dobar, dok nije počeo da se plaši. Nema ničeg iritantnijeg od buđenja savesti u kasnijem životnom dobu, slažeš li se? Kao kod Lise Flanagan.“

Niki je načulila uši na pomen Lise. Šta je Rodrigez znao o njoj, ili njenoj savesti?

„Kako bilo, Berkli je iznenada počeo da saoseća sa tim sirotim, bednim narkomanima“, nastavio je Rodrigez, ponovo vrativši razgovor na Kartera. „Nema potrebe da se kaže kako je to bilo *nakon* što je uzeo svoj deo kolača. Osećao se dovoljno loše da se ispovedi terapeutu, ali ne i dovoljno loše da vrati milione dolara koje je zaradio zahvaljujući meni. Postao je gramziv i slab. Kao i ovaj naš gospodin Bejden. Nikada to nije dobra kombinacija.“ *Karter je bio deo ovog „kruga“ na koji je Vilijams pokušavao da me upozori*, pomislila je Niki. Mora da je on bio „prljavi bankar“. I Bejden je očigledno bio deo tog kruga, mada Niki još nije bila sigurna gde bi se on tu uklopio. Premda to sada nije ni bilo važno. Misli su joj jurile. Koga je još Derek spomenuo? Političari, možda i sam gradonačelnik. Policajac. I neko u svetu dobrotvornih organizacija - svi uzimaju parče Rodrigezove pite od krokodila.

„Mnogo sam grešaka počinio ovde u Los Anđelesu, doktoro Roberts“, rekao je Rodrigez spustivši pogled na pištolj u ruci. „Priznajem to. Prva je bila što sam se oslanjao na Berklija. Karter je pametan momak, ali nije imao muda, kako se ispostavilo, a ona su potrebna za naš posao. Moja druga greška bila je što sam dozvolio Valentini Bejden da me nagovori da sarađujem sa njenim mužem. Valentina je profesionalac. Ona potiče iz istog sveta kao i ja i razume način na koji svet funkcioniše. Ali njen muž bio je pretnja. A zatim, moja najveća greška je što sam odabrao onu ruinu od malog Grolša da eliminiše tebe. Kakav je on kaos od svega napravio.“

Niki se trгла. Još joj je bilo teško da poveruje da bi Brendon mogao nekoga da povredi, a kamoli ubije i muči. Ali pomisao da bi pristao da ubije nju, jedinu osobu koja mu je pomogla, ili pokušala da mu pomogne, više od svih drugih? Bilo je to sasvim zbunjujuće. Šta su mu to Rodrigezove droge uradile?

„Trebalo je da znam da je klinac neupotrebljiv, da je njegova zavisnost previše uzela maha da bi uradio pošten posao. Ali Valentina je bila opsednuta njim i tako se *uverljivo* zalagala za njega. Vidiš, ona i Brendon su bili ljubavnici. Kada je on još lepo izgledao, pre nego što ga je droga uništila.“

„To je smešno“, rekla je Niki. „Brendon ima devetnaest godina. Valentina Bejden je dovoljno stara da mu bude baka.“

Rodriguez je slegnuo ramenima. „U zavisnosti, kao i u ljubavi, nema granica, doktoro Roberts, nema granica. Tvoj muž je to razumeo. Čudi me što ti to ne razumeš. U svakom slučaju, mislim da je matoru kučku uzbuđivala pomisao da njen ljubavnik ubije nekoga za nju. *Brendon poznaje doktoru Roberts*, rekla mi je. *Poznaje njene navike, zna kuda se kreće. Može on to da uradi, Luise. Daj mu priliku.* Glupo sam joj dozvolio da bude po njenom. Bilo je to na početku moje saradnje sa Vilijem i mislio sam da vredi udovoljavati Bejdenovima.“ Luis je ogorčeno odmahnuo glavom. „Bože, kakav fijasko. Grolš je trebalo da te sačeka ispred kancelarije i zarije ti nož u srce. Mislim, koliko teško to može da bude? Ali sve se pretvorilo u komediju zabune. Lisa Flanagan izlazi u tvom mantilu i opa! Moron ubije nju. Mislim, bukvalno je isekao siroticu na froncle.“

Niki se zamislila. Bila je to potvrda Gudmanove teorije zamene identiteta. Da je ubica od Lise pomislio da je Niki jer je bilo mračno, a ona je nosila Nikin mantil. Sa druge strane, pretpostavljala je da je tehnički moguće da je Brendon bio dovoljno urađen i toliko naložen da je ubije da bi napravio takvu

vrstu „greške“. Ali je verovatnije bilo da mu je Valentina Bejden naložila da ubije Lisu, ljubavnicu njenog muža, umesto Niki?

Pretpostavila je da ovo mora da je palo na pamet i Rodrigezu. Premda se činilo da na čudan način veruje Valentini na reč i da veruje njenoj proceni, što se kosilo sa svim ostalim što je Niki znala o njemu. Shvatila je da bi Luis Rodrigez bio fascinantna psihološka studija slučaja, samo kada se ne bi spremao da joj prospe mozak.

„Dakle“, nastavio je, „Brendon je ubio devojkicu. Naložio sam nekima od mojih momaka ovde da pokušaju da očiste telo, ali je i to urađeno aljkavo. Morali su da žure i uspaničili su se, pa su tragovi od kroka istrulele kože onog idiota omogućili policiji da pronade DNK poklapanje. Pa sad još moram da se nosim i sa istragom ubistva, i medijskim cirkusom, i uspaničenim Brendonom i Bejdenovima - a *ti* si još živa, doktoro Roberts. Što je bila veoma nezadovoljavajuća situacija, s obzirom na činjenicu da si vidala En. Moju En.“

Kada je izgovorio ime svoje supruge, čitavo lice mu se izmenilo. Iznenada je nestalo njegove druželjubive volje za ćaskanjem. Pogledao je Niki sa sirovom mržnjom.

„Od hiljada psihijataru u Los Angelesu, *moja supruga* odabrala je baš tebe. Istu ženu koja je slušala ispovest mog bankara poslednjih godinu dana i koje sam bezuspešno pokušavao da se rešim kao proklete bubašvabe. *Tebi* se En obratila. Kakve su šanse za to, a?“

*Male*, pomislila je Niki. Šanse da se tako nešto desi bile su veoma male. Neko mora da ju je preporučio En. Neko ko je znao za vezu sa Karterom Berklijem i ko je aktivno želeo da dovede njen život u opasnost. Pokušala je da se seti ko bi to mogao biti i zašto - možda neko ko je bio u vezi sa ovim „krugom“? - ali nikoga nije mogla da se seti.

Još je pokušavala da svari činjenicu da je Brendon Grolš prihvatio novac da je ubije, i da je ubio sirotu Lisu. Sve vreme štitila je Brendona od Gudmana i branila ga pred Vilijamsom. A zatim ju je, pre dva dana, Brendon pozvao, preklinjao je da mu pomogne i oprost mu. *Oprosti mu!*

„Nemoj me pogrešno razumeti“, nastavio je Luis prekidajući Nikine zbrkane misli. „Ubio tih te svakako. Karter Berkli je potpisao tvoju smrtnu presudu onog dana kad je ušao u tvoju ordinaciju. Ali u tom trenutku to nije bilo lično. Kada sam saznao da radiš sa En, tada se sve promenilo.“ Skupio je



oči. „Tada sam počeo da te prezirem, doktoro Roberts.“

Niki je slušala kako Rodrigez besni zbog En i Nikinih pokušaja da je „okrene protiv njega“. Sve se više uzrujavao, divlje skrećući sa razmetljivog priznanja da je podmetnuo uređaje za prisluškivanje u Enin novčanik i njena kola da bi mogao da špijunira naše tretmane, do sve ogorčenijih uvreda: Niki je bila grabljivica, perverznejakinja. Želela je En za sebe i ocrnjivala je njega iz čiste seksualne ljubomore.

Dok je on besneo, Niki je prvi put palo na pamet da pokuša da pronađe način da se izvuče. Luis Rodrigez očigledno je bio poremećen. Ali možda bi Niki mogla da iskoristi njegovo poremećeno duševno stanje u svoju korist? Ipak je ona bila psiholog. U najmanju ruku mogla je da ga uvuče u priču na neko vreme, da igra na njegov ego da kupi sebi vreme. Naposletku će, ako želi da ostane živa, morati toliko da mu odvuče pažnju da može da mu izbije oružje iz ruku.

Ali čak i da uspe, šta onda? Da beži, ali kuda? Iza nje, iza obešenog tela Vilija Bejdena, nalazio se lift, onaj kojim se En spustila sa dvojicom Luisovih grubijana. Međutim, ukoliko ne uspe da onesvesti Luisa, Niki nije imala vremena da pritisne pozivno dugme i čeka. Ako bi uspela da se dokopa njegovog pištolja, da mu ga otme, to bi sve promenilo. Ali osvrnula se oko sebe i nije uspela da pronađe ništa čime bi ga savladala, ni u hodniku ni u kancelarijama duž njega. Nije kod sebe imala čak ni tašnu; imala je samo ključeve automobila u stegnutoj pesnici.

Što je više razmišljala racionalno i praktično, to ju je više napuštao raniji osećaj smirenosti i strah je počinjao da se uvlači u nju. Ipak nije bila spremna da umre, ne danas, i ne od ruke ovog ludaka sadiste.

Mora da postoji izlaz. Prosto mora.

Kada je Gudman skrenuo u Ulicu San Hulijan, košulja mu je bila natopljena znojem i vlažnim dlanovima jedva je mogao da drži volan. Strah mu je stezao želudac i cedio krv sa lica. Osušio mu je usta i podigao broj otkucaja srca u nemilosrdni galop zbog koga nije mogao normalno da diše.

Jedina prednost straha bio je adrenalin koji je kolao njegovim venama i nadjačavao sve ostalo i terao ga da nešto preduzme: Da vozi. Parkira. Trči. Potegne oružje. Da, plašio se. Ali nije bio zaleđen. Neki duboko ukorenjeni instinkt za samoodržanjem podsećao ga je da ne sme sebi dozvoliti da se

zaleđi.

To je bilo to. Delaj ili umri.

Život ili smrt.

Ulica je bila napuštena, ako se izuzme pokoja napaćena krojačica što je kasno odlazila s posla i umorno se vukla na stanicu tramvaja na Osmoj aveniji. Činilo se da niko nije primetio kada je Gudman stao, iskočio iz automobila i trčeći se zaputio prema praznom skladištu. Trideset metara od ulaza u zgradu usporio je korak. Dvojica krupnih momaka u tamnim odelima izašla su iz skladišta prateći sitnu, mladu ženu. Gudmanu je bio potreban trenutak da prepozna En Bejtman, Luisovu ženu.

Dvojica grubijana dopratila su je do limuzine sa zatamnjenim staklima. Onome koji joj je pridržavao vrata ruka je bila krvava. Razmenili su nekoliko reči sa vozačem, a zatim se automobil žurno udaljio prema drugoj strani Ulice San Hulijan. Muškarci su ga posmatrali kako se udaljava, pre nego što su izvadili pištolje i sakrili se u senke, a svaki je čučnuo sa jedne strane ulaza u zgradu.

Gudman se trudio da ne razmišlja o krvi i čija bi mogla biti. Važno je bilo što je sada sigurno znao ono u šta je posumnjao u stanici: Luis Rodrigez bio je u skladištu. Enin „poziv“ da se Niki hitno nađe sa njom bio je lukavstvo kojim su namamili Niki ovamo. Luis Rodrigez nije mogao dozvoliti da doktorka Roberts „nestane“ i zasnuje novi život. Bar ne na ovom svetu. A Gudman je znao i zašto.

Držeći službeni pištolj u ruci, brzo je izlistao opcije koje su mu se nudile. Bio je sam, a Rodrigez je imao najmanje dvojicu naoružanih ljudi uza se, možda i više. Mogao je da pozove da mu pošalju ekipu u pomoć - to bi bila ispravna procedura. Ali bi potrajalo suviše. Mogao bi i da pokuša da ukloni dvojicu grubijana na vratima. Međutim, to bi bila kocka. Šta ako ne uspe, ili ako uđe unutra i otkrije da je mesto puno Rodrigezovih ljudi? Bio bi mrtav za nekoliko sekundi.

Osvrnuo se i ugledao uski prolaz s desne strane. Nije to bila prava uličica, jer nijedno vozilo osim motocikla nije moglo njome da prođe. Izgledala je kao neki pristupni put za radnike održavanja. Jurnuvši u nju neprimetno, Gudman je otkrio dva zaključana razvodna ormana pričvršćena za jedan zid pored veoma nestabilnih požarnih stepenica. Jedino što ga je pored ovoga zanimalo bila je rešetka, nalik na rešetke za goveda, ali sa užim šipkama,

umetnuta u beton. Sagnuo se i snažno je uhvatio i povukao. Snažnije nego što je morao, jer ju je veoma lako izvadio i poleteo unazad uz glasan zveket, nakon čega je ostao da leži na zemlji i gleda u nekakvu vrstu tunela. Možda je to bio ulaz u ventilacioni otvor, ili otvor centralnog klima-uređaja. Ma šta da je bilo, činilo se da vodi u utrobu skladišta i bilo je jedva dovoljno široko za vitkog čoveka da se u njega uvuče.

Gudman je mrzeo skučen prostor. Osećao se kao zarobljeni pacov. Ali je znao da su dvojica muškaraca napred čula zveket rešetke. Svakog trenutka jedan od njih dvojice mogao bi da izleti iza ugla da vidi šta je izazvalo ovu larmu. Kada to učini, malo je verovatno bilo da će zastati da postavlja pitanje, znao je Lu Gudman iz iskustva.

Nije bilo druge. Spustio se u otvor, zgrabio rešetku i vratio je za sobom na mesto.

Uvlačeći se dublje u tamu, gnevno se u mislima vratio na Niki Roberts.

*Glupa, nemarna žena!* Zašto li je, dođavola, morala da dolazi ovamo sama? Skočila je na zapovest En Bejtman kao jagnje puno poverenja. Zar joj nije smrt Dereka Vilijamsa bila dovoljno jasno upozorenje?

Niki je možda bila lepa i pametna. Ali ovog puta se obrela u dubokim vodama. Samo je Lu Gudman znao koliko tačno dubokim.

„Pričaj mi o Treju. Jesi li ga ti oteo?“

Niki je prkosno gledala Luisa Rodrigeza u oči kad je iznova podigao pištolj i nanišanio u nju ispružene ruke, spreman da puca. Njegova besna tirada o En i onome što je on smatrao Nikinim ljubomornim mešanjem u njihov brak ponovo su razbukitali njegov gnev i želju da je ubije. Nikina jedina nada bila je da ga natera da priča i da se moli da će njegova želja da se razmeće prevagnuti nad njegovom željom da je ubije, barem još nekoliko minuta.

Upalilo je. Spustio je ruku i teatralno zakolutao očima.

„Glupi klinac. Mogao je da živi da je tako odlučio. Dali smo mu priliku.“

„Kako to misliš 'dali mu priliku'? Šta da uradi? Je li ti dugovao novac?“, upitala je Niki, setivši se teorije Dereka Vilijamsa da je Trej još radio za jednu od bandi u Vestmontu i sumorno pomislivši na novčanice koje su bile nagurane u otvorena usta Vilija Bejdjena.

„Dugovao je nešto novca, ali nije to bilo u pitanju“, rekao je Luis nemarno.

„Šta je bilo u pitanju? Smetalo ti je što je započeo novi život? Što se očistio, raskrstio sa bandama?“

Luis se ledeno nasmešio. „Biće da si pomislila kako je mene zanimao život Treja Rejmonda, doktorko Roberts. Već sam ti rekao, ja sam poslovni čovek. Trej nije bio član porodice. Bio je narkoman. Mušterija. Mušterije dolaze i odlaze.“

Niki se namrštila. „Treja su mučili, brutalno, pre nego što je umro. Šta je mogao da uradi da to zasluži?“

Rodriguez je zevnuo, a Niki je osetila kako joj telo potresa nalet gneva i mržnje kao da ju je udarila struja. Kako je En mogla da se uda za ovakvo čudovište? Ovog odvratnog sadistu? Čak i ako nije znala istinu o njegovom nezakonitom poslu, bogatstvu koje je stekao šireći očajanje i smrt, En nije mogla da živi sa njim a da ne vidi okrutnost koja ga je pokretala. Niko nije mogao da bude toliko slep. Zar ne?

„Trej Rejmond imao je nešto što sam želeo“, rekao je Luis. „Ponudio sam mu dobru cenu, ali je on odbio to da mi da. To je bila fatalna greška.“

„Šta je Trej mogao da ima što si ti želeo?“, upitala je Niki očiju iznenada punih suza. Toliko se toga groznog desilo da je dozvolila sebi da u stranu potisne užas Trejeve smrti i svoju žalost za njim. Ali sad, kad je i sama bila suočena sa smrću, žalost se vratila poput bujice koja je srušila branu. „Ti si težak stotine miliona dolara. Trej nije imao ništa? Najvrednije što je on posedovao bio je onaj glupi skejtbord koji mu je Dag kupio.“

„Imao je informacije“, rekao je Luis jednostavno. „O tvojim terapijama sa mojom suprugom, onima koje nisam mogao sam da nadzirem. Pitao sam ga, veoma učtivo, da mi isporuči te informacije. Odbio je. Pa je umro.“

„Ali... nije ništa znao!“, bila je zaprepašćena Niki. „Svi tretmani su poverljivi.“

„Lažljivice“, prasnuo je Luis iznervirano. „Vodiš beleške. Policija ih ima.“

„Nemaju beleške sa terapija sa En“, rekla je Niki iskreno. „Nikada ih nisam napravila.“

Luis je izgledao skeptično. „Nikada ih nisi napravila? Zašto?“

Niki je bespomoćno slegnula ramenima. „Nije dozvoljavala. Trebalo je da

insistiram, ali...“ Skrenula je pogled preplavljena osećanjem krivice i kajanja. „Tražio si od Treja informacije koje nije imao. Niko ih nije imao jer nisu ni postojale - osim ovde.“ Potapšala se po slepoočnici. „Ubio si ga ni za šta!“

Luis je zastao na trenutak da razmisli o ovome. Zatim je počeo da se smeje, u početku tiho, ali je njegov smeh postao glasniji, puniji i zloslutniji.

„I tako se komedija zabune nastavlja!“, kazao je brišući suze od smeha. „Drago mi je što si ovo podelila sa mnom, doktorke Roberts. Zaista mi je drago. Kakva ironija. Ali barem možeš biti spokojna u spoznaji da *tvoja* smrt neće biti uzaludna.“ Podigao je pištolj i treći put, pogled u njegovim očima nije ostavljao mesta sumnji: vreme joj je isteklo.

„Kao i u svim dobrim dramama, draga moja, plašim se da mora da postoji poslednji čin. A ovo je tvoj. Zbogom, doktorke Roberts.“

„Gori u paklu!“, zarežala je Niki na njega.

A tada se, nakon zaglušujućeg praska, sve zacrnelo.

## TRIDESET SEDMO POGLAVLJE

Najpre je zavladała tama.

Zatim tišina.

Nije se čulo disanje. Nije bilo pokreta. Samo tišina.

Mir.

Znači, ovo je smrt.

Bilo je lepo dok je trajalo. Nažalost po Niki, nije trajalo dugo. Tama je ostala, ali je ona u nekom trenutku shvatila da čuje otkucaje svog srca, udare pulsa u bolnoj glavi. Vreme je počelo opet da se ubrzava, ali postepeno poput životinje koja se oklevajući budi iz dugotrajne hibernacije. A zatim je usledio bol, talasi bola, oštri i vreli.

*Moja noga.* Prstima je opipala nogu i pronašla toplu, lepljivi ranu. Metak ju je pogodio ispod kolena. Tada je shvatila da tama oko nje nije bila posledica gubitka svesti, već stvarna, spoljašnja pojava. *Mora da je nestalo struje!* Kao upliv više sile, boga. Samo što Niki nije verovala u boga. Zbunivši se, Rodrigez mora da je promašio i pogodio je u nogu. Hriste, kako je samo bolelo. Pitala se koliko je krvi izgubila. Ponovo je dotakla ranu i nevoljno zaječala, visokim, prodornim jaukom nalik na jauk životinje uhvaćene u zamku.

Bila je to greška.

Odmah ga je čula, okrenuo se i počeo da se kreće u tami, prema zvuku, i slepo se smeje. Zatim se čula larva kada se sapleo i pao. Psovaó je na španskom, šištavo disao - da li je on bio povređen? - ali ne. Kada je progovorio, glas mu je bio snažan. Nije treperio od bola, već od gneva.

„Čujem te, kučko!“

Zaledila se. Bio je blizu, udaljen svega pola metra ili nešto više.

„Dolazim po tebe!“

\* \* \*

Zavladała je trenutna i potpuna tama.

Isključivanje glavnog osigurača je bio instinkt, impuls u datom trenutku da zbuni Luisa Rodrigeza i ljude koji su možda bili na spratu, da kupi sebi malo vremena. Ali Gudman se, čim je to uradio, pokajao. Zarobljen i dezorijentisan u skućenom podrumu, borio se da obuzda paniku. Osećao se kao da je u kovčegu. Nije bilo svetlosti! Nije bilo izlaza! Srce mu je podivljalo, divlje tuklo u ritmu njegovog užasa. Bilo mu je potrebno svako zrno samokontrole da pokuša da umiri disanje. *Udahni. Izdahni. Udahni. Izdahni.*

*Sada razmisli.*

Petljao je po džepu pokušavajući da pronađe telefon. Nije ga bilo. Drhtavim prstima je pregledao sve džepove shvativši, još dok je to radio, da telefon mora da je ostao u kancelariji. Na sreću, na privesku za ključeve imao je malu led baterijsku lampu. Čim ju je uključio, blesnula je svetlost i realnost se vratila. Poklopac kovčega bila je samo niska podrumaska tavanica čije su velike aluminijumom obložene cevi bile pune paučine. Iza njega se nalazio ventilacioni otvor kroz koji je ušao i što je vodio napolje u uličicu. Ispred njega, na nekih šest metara od razvodnog ormana, nalazilo se klimavo metalno stepenište.

Gudman je polako pošao prema njemu, puzeći i oprezno pokušavajući da napipa žice ili klinove ili neke druge opasnosti na prljavom podu. Sve je bilo tiho. Začuo se glasan pucanj kad su se svetla isključila, ali otad se nije čulo ništa. *Je li Rodrigez uopšte još u zgradi? Mogao je ubiti Niki i otići dok se Gudman uvlačio u zgradu. Možda samo ja ovde sada puzim u mraku?*

Dok je razmišljao o ovome, čuo je vrisak iznad sebe. Jedan jedni, prodorni krik. *Niki?* Potegao je pištolj i požurio prema stepenicama i počeo da se penje.

Luis Rodrigez se zaledio i osluškivao, željno, kao vuk. Bila je blizu, veoma blizu. Čuo je njen dah, kratak i brz od bola od njegovog metka.

Snažnije je stegao pištolj i razjareno poleteo prema zvuku. Kada je uhvati, čak i u mrklom mraku, napipaće joj vrat, prikovati je za pod i ispaliti drugi metak duboko u njenu lobanju.

*Kučka.* Niki Roberts pokušala je da ispere mozak En, da je otme njemu. Luis neće stati dok „genijalni“ um doktorke Roberts ne isprska zidove poput bljuvotine. „Gde si?“, stenjao je i približavao joj se teškim korakom. Nije

imala kuda da ide, nije mogla da pobegne a da ne prođe pored njega u uskom hodniku. A ipak, kada je pružio ruke, nije napipao ništa osim vazduha. *Kuda li je, dođavola, mogla da ode?*

Tada ga je pogodio bol, poput metka. Pesnica, snažna i odlučna, udarila je meko tkivo između njegovih nogu. Presavio se, a njegov bolni urlik pretvorio se u suvo ridanje kad je pao na kolena. Iza sebe je čuo struganje, kao da miš juri prema svojoj rupi.

*Prošla je pored mene. Kučka mi se provukla između nogu! Krenula je prema stepenicama.*

Još presavijen od bola, izvio se gornjim delom tela i divlje zapucao u tamu. „Ubiću te!“, promuklo je povikao. „Ubiću te!“

*Uspela sam! Izašla sam.*

Niki je čula pucnjavu kad je stigla do vrha požarnih stepenica, ali je ushićenje potisnulo strah. Sada su se videli slabašni treptaji večernje svetlosti, podizali su se sa prizemlja ispod nje. Sad samo mora da se spusti niz stepenice i izađe na ulicu. Neko će biti tamo, zar ne? Neko će joj pomoći. Spasti je. Ali mora da požuri. Rodrigez će uskoro ustati.

Grčevito se držeći za ogradu stepeništa napravila je jedan korak, a zatim i drugi, pre nego što je nekontrolisano pala uvijajući se u agoniji. *Moja noga!* Adrenalin ju je doveo dovede, ali sada je iznova postala svesna duboke rane od metka. Nije mogla da se pomera. Bol je bio neizdrživ. Čvrsti metal utiskivao joj se u leđa kada je pala na stepenice i na trenutak izgubila svest dok se kotrljala do prvog odmorišta. Snagom volje terajući sebe da povрати svest, poslednji atom snage upotrebila je da se odvuče do ugla odmorišta i sklupčava se u sićušnoj niši betonskog zida.

Na trenutak je osetila neizmernu tugu. Oči su joj se napunile suzama. Videla je izlaz. Napinjući oči, u senkama je videla požarna vrata, nepunih šest metara ispod nje. *Tako sam blizu!* Nije mogla da stigne do tamo. Nije mogla da pomeri ni mišić. Niki je sa sigurnošću znala da je ovo mesto, ova niša, kraj puta.

Sklopila je oči i osetila kako je obuzima neobičan osećaj topline. Bio je to zapravo veoma prijatan osećaj. Jednako brzo kao što ju je i obuzela, tuga se povukla, a sa njom i bol i strah - sve ih je zamenio topli prekrivač iscrpljenosti.



*Spavati. Moram sada da spavam.*

Gudman se na vrhu stepenica konačno uspravio i naslonio leđima na stub od cigle da se zaštiti, dok je skupljenim očima piljio u tamu. Visoki prljavi prozori propuštali su samo najslabije zrake prirodne svetlosti ovako kasno uveče, ali nakon tame podruma, njegove oči su se brzo prilagodile i mogao je da isključi baterijsku lampu. Uverivši se da je sam - čitav sprat bio je jedna velika, prazna prostorija - počeo je neprimetno da se kreće prema teretnom liftu na udaljenom zidu, kada ga je poznati glas zaustavio u mestu.

„Gudmane! Jesi li tu?“

Od zidova se odbio osorni bostonsko-irski naglasak Mika Džonsona.

*Ne. Kako je ovo moguće? Kako li je, dođavola, debeli aljkavac stigao ovamo?*

„Gde si, Lu?“

Gudmanu se krv zaledila. Sada je morao da brine o njima dvojici, Rodrigezu i Džonsonu. Morao je da pronađe Niki pre svog partnera. Bilo je ili to ili ubiti Mika pre nego što on nešto uradi. Nadao se da neće doći do toga. Uprkos svemu, Lu Gudman i dalje je osećao bliskost sa Mikom Džonsonom. Neke ostatke naklonosti za ovog druga sa kojim je proveo prošlu godinu. Ali ovo je bilo pitanje života i smrti. Nije tu smelo biti prostora za naklonost i oklevanje.

Potrčao je.

Udarivši glavom o nisku tavanicu podruma, Mik Džonson je opsovao sebi u bradu kada mu je baterijska lampa pala na pod. *Prokleti Gudman.* Džonson je pronašao partnerov automobil nekoliko blokova dalje i pratio put kojim je pretpostavio da je Gudman došao do skladišta. Zastao je u uskom prolazu kao i Gudman, i primetio pomerenu rešetku sabrao dva i dva. Uz malo napora uspeo je da uvuče svoje pozamašno telo u otvor, i spusti se, kao i njegov partner, u podrum prostorije pun kablova i razvodnih ormarića.

Gudman je ovuda prošao, to je bilo jasno. Otisci njegovih cipela i dlanova videli su se u prašini. Sagnuo se da uzme baterijsku lampu, i sa prljavog poda podigao je jednu od partnerovih pamučnih maramica sa monogramom što mora da mu je ispala u haosu usled nestanka struje. *Ko još nosi pamučne maramice u ovom veku?* Ne tako davno, Džonsona bi Gudmanova taština i

kicoško ponašanje iznervirali. Ali ne i sada. Gudman sada nije bio samo „iritantan“ već i „opasan“, pretnja koja se mora zaustaviti po svaku cenu.

Doktorica Niki Roberts nikada nije trebalo da se petlja s njim. Ali dobra doktorica sama sebi zapržila je čorbu. Mik Džonson znao je šta mora da uradi - ako Luis Rodrigez, *gazda*, nije to uradio umesto njega.

Uključio je baterijsku lampu i pronašao kutiju sa osiguračima i uključio glavni prekidač. Svetlost je obasjala skućeni prostor i na trenutak ga zaslepila. Čuo je korake, trk, na spratu iznad.

„Luise!“, povikao je, a duboki glas odjeknuo mu je praznim stepeništem.

Počeo je da se penje.

Luis Rodrigez zaštitio je oči od blistave svetlosti instinktivno se naslonivši leđima na zid i slepo podigavši pištolj. Čuo je kako ga neko doziva odozdo, ali nije o tome mnogo razmišljao. S tim će se pozabaviti kasnije. Sada je bio u lovu, nozdrve su mu se širile od mirisa krvi. Krv doktorke Roberts.

Pomisao na ubistvo ga je uzbuđivala. Gotovo da je mogao da je okusi. „Dolazim!“ zapevušio je zadirkujući je kao dete koje se igra žmurke. Kada su njegove oči počele da se privikavaju na svetlo, video je tamne mrlje krvi kako vode prema stepenicama. Prepone su mu još pulsirale, ali to nije bilo ništa u poređenju sa ushićenjem lova. Ubistvo Viliija Bejdena bilo je predjelo, zalogajčić pre glavnog događaja. Nakon ovoliko vremena konačno će to uraditi. Pogubiće tu kučku. A tada će on i En živeti srećno zauvek.

„Izađi, izađi, ma gde da si se skrila!“

Otvorio je vrata koja su vodila na stepenište.

Niki je spavala kada su se svetla ponovo uključila, blistava i jarka, i naterala je da nevoljno povрати svest. *Zemlja živih*. Ali ne zadugo. Rodrigez će je pronaći i ubiti, kao što je ubio Bejdenu. Znala je to sada. Nije mogla da se pomeri i niko neće doći da je spase. Ali nije marila.

Uskoro će biti sa Dagom. Tada će konačno saznati istinu. Ili to, ili će se naći na mestu na kom istina nije više važna.

*Tako sam umorna.*

Otvorila je oči. Prazno se zagledala u krvavu ranu ispod kolena. Čitava

noga joj se ukrutila i činilo joj se kao da nije više njena. Osećala je bol, ali nije to bio oštar, vreo bol odranije. Više je to bila tupa utrnulost, nalik onoj što se javlja kad plivate u hladnom okeanu.

Vrata iznad nje su se otvorila uz škljocaj. Čula je Rodrigezov glas kako joj se podsmeva, pun okrutnosti i uzbuđenja. „Gde si, doktorko? Dolazim.“

Strah ju je tada ponovo obuzeo, sasvim neočekivan. Prevladao je neki instinkt za samoodržanjem, dublji od iscrpljenosti, dublji od bola. Skupila se u niši, a užas u njoj postajao je sve snažniji sa svakim njegovim laganim, promišljenim korakom. Videla je najpre njegove čizme, crne i sjajne, pa nogavice pantalona. Čula je jecaj straha i potčinjenosti pre nego što je sa stidom shvatila da zvuk dopire sa njenih usana.

„Tu si, draga moja.“ Nadvio se nad njom kao zlokobni džin, blago raširenih nogu, ležerno držeći pištolj oboren niz telo dok se ona grčila pod njim. „Pogledaj me, molim te.“

Niki je odmahнула glavom molećivo.

„REKAO SAM DA ME POGLEDAŠ, KUČKO!“, zaurlao je Luis, a glas mu se odbio od zidove stepeništa kao topovska grmljavina.

Drhteći nekontrolisano od straha, Niki je učinila kako je rekao. Shvatila je da gleda u lice koje bi možda i bilo lepo da nije bilo izobličeno od mržnje. Luisove oči bile su dva ledena smeđa oblutka čiste, blistave okrutnosti, kojima je bezosećajno i ledeno posmatrao svoju žrtvu. Podigao je pištolj polako, uživao je u trenutku, preko tankih, sadističkih usana raširio mu se krvoločan osmeh.

„Rodrigezu! Podigni ruke u vazduh! Policija!“

Gudmanov glas Niki je zvučao udaljeno. Nestvarno, kao glas u snu.

Očigledno se Luis Rodrigez slagao s njom, jer je nastavio da podiže pištolj i nimalo zabrinuto se smeši.

„Tačno iza tebe sam, Luise. Ne pucaj u nju.“

Niki je tada ugledala Gudmana, stajao je na najvišem odmorištu, odmah iza Rodrigeza. Nije nosio uniformu, ali su iz njega isijavali samopouzdanje i autoritet. Snažna, stegnuta vilica, smiren zapovednički glas.

*Došao je da me spase! Ipak će sve biti dobro.*

Olakšanje ju je preplavilo. Niki je gledala Gudmana, pa Rodrigeza, jer na jedan dugačak, napet trenutak, nijedan muškarac nije spuštao oružje. A zatim

je, i dalje sa osmehom, Rodrigez polako spustio ruku i uz tresak ispustio pištolj na pod.

Kada se okrenuo, izgledao je neobično opušteno, i pozdravio je Gudmana kao starog prijatelja. „Vidiš, detektive? Nisam je ubio. Siguran sam da ona ceni tvoj romantični gest.“ Zakikotao se kao je sve ovo neka složena neslana šala. „Šta sada? Hoćeš li me uhapsiti?“

I dalje se smešeci, pružio je ruke kao da čeka da mu stavi lisice.

*On je lud*, pomislila je Niki, pitajući se kako to nije pre shvatila. *Nije on samo loš, on je lud. Poremećen. Neuravnotežen.*

Zahvalno je gledala u Gudmana i čekala da ovaj pročita Rodrigezu njegova prava, pitajući se stiže li podrška. Neće se osećati potpuno bezbedno dok Rodrigezu ne stave lisice i ne odvedu ga. Čak i bez pištolja bio je snažan i...

*Beng!*

Odjeknuo je pucanj. Sa te blizine, Rodrigezu je eksplodirala lobanja. Krhotine kostiju i moždanog tkiva isprskale su zidove stepeništa. Nikina bluza, lice i ruke bili su obilno isprskani krvlju.

Hladno prekoračivši preko Rodrigezovog leša, Gudman je prišao Niki, koja je ležala sklupčana u skućenoj niši. Čučnuo je pored nje.

„Ubio si ga“, prošaputala je. Bila je u šoku, vazduh je uvlačila plitkim, nepravilnim udisajima.

„Da.“ Gudman je nežno spustio ruku na njen krvlju isprskan obraz.

„Nisi pokušao da ga uhapsiš.“

„Ne“, rekao je utešno. „Nisam.“

Niki je počela divlje da drhti. Zatim je počela da plače, čitavo telo su joj potresali dugački, drhtavi jecaji olakšanja.

„Hvala ti!“ Podigla je ruke i zagrlila ga oko vrata.

Nakon što se nekoliko trenutaka privijala uz njega, udisala njegov poznat miris, miris sigurnosti i nade, konačno ga je pustila i slabašno se naslonila na zid. Noga joj je sada bila sasvim utrнула, kao kamen. Morala je što pre da ode u bolnicu.

„Spasao si mi život“, rekla je zahvalno tražeći njegov pogled.

Susreo je njen pogled i Niki je na trenutak ostala zbunjena. Izraz u

njegovim očima bio je isti kao i Rodrigezov. Zao.

„Zaista si neverovatno glupa žena“, rekao je prezrivo i naslonio cev na njenu slepoočnicu.

Napolju na ulici, jedna krojačica čula je kako iz praznog skladišta odjekuje još jedan glasan pucanj. A zatim više nije čula ništa.

Ubrzala je korak i požurila na autobusku stanicu, pa uskočila u autobus.

Nije se osvrkala.

## TRIDESET OSMO POGLAVLJE

Fiona Makmanus volela je svoj posao u Bolnici Dobri Samarićanin. Nije Fiona svoju obavezu negovanja bolesnika kao medicinska sestra smatrala zapravo „poslom“. Više je na to gledala kao na profesiju. Poziv, da pomogne drugima, da služi. „Važno je samo da je to poziv koji plaća račune“, volela je Fionu zajedljivo da podseća njena majka Dženi.

Na svu sreću, tako je i bilo. Plata je bila dobra, lekari i sestre sa kojima je radila svakog dana su je inspirisali, a pacijenti... pa, pacijenata je bilo raznih. Neki su bili neverovatno hrabri. Mnogi su takođe bili srdačni i puni poštovanja, zahvalni na lečenju i nezi koje su dobijali od Fione i njenih kolega. Ali, naravno, bilo je i drugih. Pijanica, i zavisnika koji su umeli da budu nasilni. Ljudi koji su teško podnosili bol, čak i nelagodu. A bilo je i onih što su bili ogorčeni i ljuti zbog patnje i žalosti, onih kojima se nije moglo pomoći ili čije su povrede ili bolesti bili neizlečivi.

Fiona je povukla u stranu zavese da pusti sunčevu svetlost u sobu i pogledala je prema postelji u pacijenta koji je spokojno spavao. Rane od metaka umele su da budu veoma teške. Čak i nakon operacije, pacijenti su mogli da kolabiraju ili je moglo da im stane srce od šoka nekoliko sati, dana, pa čak i nekoliko sedmica nakon ranjavanja. Usnula prilika u postelji Fioni je izgledala mnogo bolje nego juče, imala je više boje u obrazima i zasićenje kiseonikom joj je bilo zadovoljavajuće. Premda je to moglo biti i od morfijuma.

Namestivši cveće u vazi na simsu, Fiona je pogledala u okupljenu masu novinskih reportera i televizijskih ekipa što su još stajali na parkingu kao lešinari koji čekaju svež leš. Kao i policajci smešteni u hodniku ispred privatnog krila, podsećali su je da je ovaj njen pacijent važna osoba. Ne nužno zbog toga ko je bio, već zbog okolnosti koje su ga dovele ovamo, okolnosti koje su još bile na svim vestima i četrdeset osam sati kasnije.

„Zdravo?“

Glas iz postelje, iznenađujuće snažan, naterao je Fionu da se okrene.

„O, zaboga! Budni ste. Idem po doktora Rajlija.“

Krenula je prema vratima, ali ju je jauk pacijenta zaustavio u mestu.

„Zašto sam ovde? Ne bi trebalo da sam ovde.“

„U redu je. Pokušajte da se ne uznemiravate“, rekla je Fiona utešno. „Nalazite se u Bolnici Dobri Samarićanin. Doneli su vas ovamo nakon...“

„NE!“, povikala je pacijentkinja. „MRTVA SAM!“

Pacijentkinja je pala na jastuke naoko bez svesti. Oglasila se kakofonija pištanja kada su, jedan po jedan, parametri vitalnih funkcija počeli da opadaju.

Fiona je otvorila vrata i povikala niz hodnik: „Potreban nam je doktor Rajli. Smesta!“

Sem Rajli uleteo je u sobu trkom. Obično bi najpoželjniji hirurg Bolnice Dobri Samarićanin zastao da razmeni koketne ljubaznosti sa lepom, crvenokosom sestrom Makmanus. Ali za to danas nije bilo vremena. Ova pacijentkinja morala je da preživi. Sem se suviše borio da je izvuče da bi mu sada trud propao.

„Šta se desilo?“, upitao je optužujući, dok je podizao jedan, pa drugi, kapak pacijentkinje koja nije reagovala. Pištanje je sada stalo i srčani ritam se umirio, ali ovi nagli gubici svesti nisu bili dobar znak.

„Ništa se nije desilo“, branila se Fiona. „Razmakla sam zastore i ona je otvorila oči. Rekla je „Zdravo“, bila je smirena, a zatim se jako uznemirila. Kazala je da je mrtva, da ne bi trebalo da je ovde. A zatim se, prosto, ugasila.“

Doktor Sem Rajli pogledao je usnulo lice doktorke Niki Roberts. Sem je i ranije video doktoru Roberts, na vestima, kao poznatu psihoterapeutkinju sa Beverli Hilsa zatečenu u središtu zombi ubistava. Izgledala je prelepo tada na ekranu. Bez sumnje to je bio jedan od razloga što je priča toliko dugo bila aktuelna, uprkos tome što nije bilo više žrtava i što niko nije uhapšen. Ali bila je još lepša uživo, bez obzira na modrice, sa onom mekom kožom, tamnim očima i krhkim, ženstvenim crtama lica. Nije pre imao vremena da se divi njihovoj punoj lepoti. Bio je suviše zauzet pokušajima da spase Nikinu nogu i popravi štetu koju je napravio Rodrigezov metak, koji je pokidao tkivo i ligamente.

Operacija je prošla dobro kako je samo mogao da poželi, ali je rizik od infekcije uvek postojao, kao i postoperativno otkazivanje srca.

„Ukinite joj morfijum“, naložio je sestri Makmanus.

„Mislite da smanjim dozu?“, upitala je Fiona nedužno.

Sem ju je prostrelio pogledom. „Jesam li to rekao?“

„Pa, ne“, zamuckivala je Fiona. Nije ličilo na doktora Rajlija da bude ovako svadljiv. Zahvaljujući medijskoj pažnji, svi su oni bili pod pritiskom zbog ove konkretne pacijentkinje. „Ali bol, doktore Rajli. Biće joj potrebno nešto.“

„Potrebno joj je da se probudi“, rekao je Sem odlično, a zatim prišao i sam iskopčao morfijum i zamenio ga sa običnim fiziološkim rastvorom. „A i“, dodao je gledajući Nikinu modru i izgrebanu kožu, „podozrevam da ova dama ima visok prag bola. Svakako je navikla na njega.“

Bio je u pravu. Niki se probudila sat vremena kasnije i bila je prisebna, ali je imala osećaj da joj neko polako sipa kiselinu u otvorenu ranu na desnoj nozi. Stegla je zube i zamolila sestru da joj da nešto protiv bolova.

„Mogu da vam dam snažan ibuprofen sa kodeinom“, objasnila je Fiona postideanim tonom. Sada je bilo kasno posle podne i sunce je u prostoriju bacalo dugačke senke koje su se protezale od prozora sve do Nikine postelje. „Plašim se da je doktor Rajli rekao kako vam ne smemo više davati morfijum niti ma koji od opijata.“

Niki je rezignirano okrenula glavu u stranu. Bol je imao svojih prednosti. Podsećao ju je da je još živa, premda i dalje nije znala kako je to moguće. Poslednje čega se sećala bio je Lu Gudman, njen prijatelj, njen spasilac, u jednom trenutku gotovo njen ljubavnik, kako prislanja pištolj na njenu glavu i sprema se da je ubije.

*Zaista si neverovatno glupa žena.* To su bile njegove poslednje reči. A Niki je mogla samo pretpostaviti da je bio u pravu, jer nije imala pojma *zašto* bi Lu Gudman želeo da je ubije, niti *zašto* je ubio Luisa Rodrigeza, ako ne da je zaštititi? Nije to imalo smisla. Ništa nije imalo smisla.

Nije se sećala ničega što se nakon toga desilo.

Žvaćući pilule protiv bolova koje joj je sestra dala, potisnula je nalet mučnine i počela da postavlja pitanja. Sestra po svemu sudeći nije znala šta se desilo u skladištu i nije znala kako je Niki preživela. „Pogođeni ste u nogu i kola hitne pomoći dovezla su vas ovamo“, rekla je samo. Više informacija mogla je da joj pruži u vezi sa onim šta se nakon toga desilo. Niki su, čim je



stigla, odvezli u operacionu salu. Doktor Rajli je operisao njenu nogu devet sati. Operacija je dobro prošla i doktor Rajli je „gajio nadu“, ma šta to značilo, da će Nikina noga sada zaceliti.

„On može da vam kaže više kada ga vidite“, rekla je sestra smešeći se. „Poslala sam mu poruku na pejdžer da ga obavestim da ste budni. A vaš drugi posetilac je još ovde. Mislim da nije otišao iz bolnice otkako su vas odvezli u salu, Bog ga blagoslovio.“ Nasmejala se i Niki je po prvi put primetila kako je lepa, sa riđom kosom i pegicama. *Zdrava* je bila reč koja joj se nametala.

„Koji posetilac?“ upitala je Niki.

„Policajac“, rekla je sestra. „Onaj koji vas je doveo ovamo? Došao je sa kolima hitne pomoći. Izvan sebe je od brige, siroti čovek.“

Nikine misli su se uskomešale, um joj je bio pun zbunjenih slika. Gudman ju je doveo ovamo? Ali zar nije pokušao da je ubije? Ili je čitava ta scena bila tvorevina njene mašte, neka vrsta delirijuma usled gubitka krvi ili... nečega?

„Mogu li da ga vidim? Tog policajca.“

„Naravno!“, razvedrila se sestra. „Samo ako ste sposobni za posetu. Izaći ću da ga pozovem.“

„Ali vratićete se?“ izlanula je Niki iznenada se uplašivši. „Mislim, bićete sa mnom dok je on ovde? U sobi? Za svaki slučaj... ako mi nešto bude potrebno?“

Fiona je oprezno pogledala pacijentkinju. Doktorica Roberts je sve do sada pokazivala neverovatnu fizičku hrabrost. Većina ljudi bila bi izvan sebe nakon što bi ih, pored takve rane, iskopčali sa morfijuma. Ali ova hrabra žena u ovom trenutku očigledno se plašila.

Možda je to, nakon svega što je proživela, bilo i očekivano?

„Naravno da ću ostati“, rekla je Fiona toplo. „A ako se umorite ili ukoliko vam bude potrebna pauza, odmah ću ga izbaciti, ne brinite ništa.“

Otišla je, a Niki je ostala da leži, činilo joj se čitavu večnost.

Šta će reći Gudmanu? Šta će ga pitati? Pokušala je da zamisli moguća, racionalna objašnjenja za njegove reči i postupke u skladištu, ali nije ih bilo. A ipak ju je spasao - dva puta. Doveo ju je ovamo. Dlanovi su počeli da joj se znoje od straha i bola, pa je zarila nokte u dlanove da pokuša da skrene sebi pažnju na nešto drugo. Naposletku je čula korake i glas sestre: „Ovde je. Veoma je umorna nakon operacije, pa vas molim da budete strpljivi...“

Vrata su se otvorila. Niki je zadržala dah.

„Zdravo, doktorko Roberts.“ Crveno debelo lice detektiva Džonsona se ozarilo. „Dobro došli nazad!“

## TRIDESET DEVETO POGLAVLJE

Niki je zažmirila dok je posmatrala poznatu, omraženu priliku netolerantnog detektiva koji joj je poslednjih nekoliko sedmica zagorčavao život. „Šta vi radite ovde?“

„Čekam da se vi probudite“, rekao je Džonson veselo, ili nesvestan njenog neprijateljstva ili voljan da ga ignoriše, jer je seo pored nje. „Čujem da ćete zadržati nogu? To su dobre vesti, doktorko. Oduvek ste imali lepe noge.“

Niki se namrštila. Zar zaista nema nijedne okolnosti u kojoj bi on mogao da se suzdrži od otvorenog šovinizma, ili rasizma, ili opšte sklonosti da vređa ljude?

„Znate, lepa ste žena, ali još biste bolje izgledali kada biste se povremeno nasmešili“, nastavio je Džonson samo pogoršavajući njeno neraspoloženje. „Mislim, nije da se hvalim, ali spasao sam vam život.“

„Kako to mislite?“ Niki se uspravila u postelji i trgla se zbog bola u nozi kad se pomerila. Prezirala je detektiva Džonsona, ali je njena potreba da razume šta se desilo prevladala nad njenom potrebom da ga izbacila iz sobe. „Kako ste mi vi spasili život? Šta se desilo tamo?“

Sada je došao red na Džonsona da se uspravi. Nagnuo je glavu u stranu kao radoznao pas, pa ju je pogledao i rekao: „Ozbiljno? Ne sećate se?“

Niki je odmahнула glavom.

„Sećam se nečega.“ Zbunjeno se namrštila. „Otišla sam tamo da se nađem sa En. Pozvala me je dok sam bila u pustinji. Sećam se da sam videla Vilija Bejdenu, mrtvog, prikucanog za zid kao komad mesa.“ Lice joj se zgrčilo kada se setila ovog grotesknog prizora.

„Čega se još sećate?“, upitao je Džonson.

„Dvojica muškaraca došla su i odvela En. Njen muž je bio tamo. Luis Rodrigez. Tukao ju je. Naterao ju je da me pozove.“

„Ne bih suviše žalio En Bejtman da sam na vašem mestu“, kazao je Džonson grubo. „Prebijena ili ne, mora da je znala da njen muž namerava da vas kokne kada vas namami tamo.“

„Luis je pokušao da me ubije. Dva puta!“ Niki se uznemirila kada su

sećanja navrla. „Rekao mi je sve. Kako je ubio Šarlot Klensi i naterao Kartera Berklija da sve posmatra. Kako je Vili Bejden pokušao da ga prevari, pa ga je Luis mučio i ubio i naterao je En da to gleda. Kako je unajmio Brendona da mene ubije. Zatim je nestalo struje, baš u trenutku kada je pucao. Mora da me je tada pogodio u nogu. Udarila sam ga - u prepone, čini mi se? - i pobjegla.“

Džonson je klimnuo potvrđno.

Fiona joj je prišla. „Pokušajte da se smirite, doktorko Roberts. Preživeli ste već dovoljno snažan šok. Važno je da...“

„Dobro sam, smirena sam“, rekla je Niki rasteravši njene primedbe kao što konj jednim trzajem repa rasteruje muve. Mora da razgovara o ovome, mora da se seti. To joj je pomagalo. „Prvi put je pokušao da me ubije kad je nestalo struje, a drugi put... bila sam na stepenicama?“

Pogledala je Džonsona tražeći potvrdu. „Aha.“

„Rodrigez se spremao da me dokusuri, kada se pojavio Gudman. On me je spasao.“ Opet je pogledala Džonsona. „On je ubio Rodrigeza. Razneo mu je glavu.“

Fiona se trgla zbog ovog užasavajućeg detalja, ali se Džonson nije potresao. Zapravo se činilo da je zadovoljan što se Niki svega seća tako živo.

„Dobro“, rekao je. „Tako je. A posle toga?“

Niki je bila bleđa. Zatim je počela da se tresu. Sećala se: Gudmanovog lica, pred očima joj je iskrsao njegov podrugljiv, krvoločan izraz.

„Nakon toga se... ne sećam.“

„Mislim da se sećate“, bio je uporan Džonson. „Gudman se spremao da zatim ubije i vas.“

„Ne“, Niki je odmahнула glavom. „Ne bi to uradio. Znam da ne bi. On je... bili smo prijatelji.“

„Prijatelji kao što ste bili vi i Brendon Grolš, hoćete da kažete?“ Detektiv Džonson se nasmejao, ali bilo je u njegovom smehu gneva. Zbog Nikinog svesnog slepila. „Lu Gudman je bio lažov i prevarant, i da ga nisam ubio na mestu, on bi i vama, kao i Rodrigezu, prosuo mozak po stepeništu.“

„NE!“ Niki se uspravila. „Nije istina! Ne može biti istina!“

„Nego šta nego je istina“, prasnuo je Džonson. „Gudman je poslednje dve godine na Rodrigezovom platnom spisku, možda i duže. Odrastao je u

siromaštvu - to vam je ispričao, zar ne? Znao je kako je to kada čovek izgubi sve.

Jedino što ga je teralo dalje nakon očevog samoubistva bio je novac. Bogatstvo. Sigurnost. Rodrigez mu je ponudio brz način da zaradi milione dolara i on je priliku ugrabio obema gramzivim rukama. Ali čak mu ni to nije bilo dovoljno. Želeo je da bude glavni.“

„Lažete!“, šištalala je Niki osetivši iznenada vrtoglavicu.

Sestra Makmanus nije više mogla da podnese. „Dobro. Napolje!“, naložila je detektivu Džonsonu. „Razgovarali smo o ovome napolju. Trebalo bi da se *odmara*. Da sam znala da ćete je ovako uznemiriti, ne bih vas uvela.“

Džonson je ljutito ustao, teško se podigao na noge. „A da sam ja znao da će želeći da bude slepa kod očiju čak i *sada* - čak i nakon što sam joj spasao prokleti život - dozvolio bih partneru da je upuca!“

Sestra Makmanus otvorila je usta da se pobuni, ali je Džonson srdito odmahnuo rukom. „Štedite dah. Odlazim“, rekao je. Okrenuo se prema Niki i prasnuo: „A *vi*... ako ne verujete meni, pokušajte da pogledate vesti. Srećno vam bilo, doktorko Roberts.“

Nestao je u oblaku gneva i razjarenosti.

„Izvinite“, rekla je zabrinuto Fiona nameštajući joj jastuke. Kada bi doktor Rajli otkrio da je uvela posetioca i da se zatim stanje pacijenta pogoršalo... „Nisam znala da će vas toliko uznemiriti. Delovao je tako fino u čekaonici i bio je jako zabrinut, i sve vreme je bio tu, i za vreme operacije i posle.“

„U redu je“, izgovorila je Niki prazno dok je njen um pokušavao s mukom da obradi ono što joj je Džonson rekao. Najgore je bilo što se sve to poklapalo sa delićima njenog sećanja. Gudman se zaista *spremao* da je ubije. Neko, verovatno Džonson, sprečio ga je u tome. Ili ne bi bila ovde sada, živa i sa glavom punom pitanja. Zar ne? Sad je i Gudman bi mrtav, a bio je mrtav i Luis Rodrigez. Još dva tela na spisku mrtvih: Dag, Lenka, Lisa, Trej, Vilijams. Jedan po jedan pali su oko nje.

*Ali ja sam još ovde.*

*Zar zaista na tome imam da zahvalim onom zadržanom Džonsonu?*

„Šta je mislio kad je rekao da uključim vesti?“, upitala je sestru.

„O, pretpostavljam ništa“, odgovorila je devojka nemarno. „Vrteli su se izveštaji o pucnjavi u skladištu. Verovatno je mislio na to. Ali trebalo bi da se

odmarate. Poslaću poruku na pejdžer doktoru Rajliju i odmah se vraćam.“

Niki je sačekala da ostane sama, a zatim je uzela daljinski pričvršćen žicom za jednu stranu njene postelje. Prelistala je kanale dok nije pronašla Ej-Bi-Si njuz i ostala zatečena kad je videla svoju fotografiju na ekranu. Bila je to stara profesionalna fotografija nastala nekoliko meseci pre Dagove nezgode, i da njeno ime nije stajalo ispod fotografije, Niki bi bilo teško da vidi sebe u toj lepoj, bezbrižnoj mladoj ženi.

„Psiholog sa Beverli Hilsa, doktorka Nikola Roberts, žena za koju se veruje da je bila li središtu zloglasnih zombi ubistava, nalazi se u Bolnici Dobri Samarićanin i, prema izveštajima lekara, oseća se dobro i u stabilnom je stanju nakon pucnjave u sredu uveče u Ulici San Hulijan u centru grada, posle ubistva vlasnika Ramsa, Vilija Bejdena, na istoj lokaciji.“

Ne bih baš rekla da se osećam „dobro“, pomislila je Niki trgavši se od bola u nozi dok je željno slušala glas reportera.

„Potvrđeno je da je i jedan policajac, detektiv Lu Gudman, stradao mestu zločina, zajedno za meksičkim preduzetnikom i filantropom, Luisom Rodrigezom. Obojica su stradala od rane nanete vatrenim oružjem. Policija još nije potvrdila uzrok smrti gospodina Bejdena, premda imamo informacije da ona nije prouzrokovana vatrenim oružjem. U ovom trenutku još ne znamo kakva veza je postojala između tri žrtve. Premda je, koliko znam, Vili Bejden priznao da je bio u vanbračnoj vezi sa Lisom Flanagan, prvom žrtvom takozvanih zombi ubistava. Čini se da ćemo, kako se ova priča bude razvijala, imati o mnogo čemu da izveštavamo.“

Nestalo je fotografije Nikinog lica, a zamenili su ga živi snimci skladišta, ulice oko njega, koja je sada bila ispresecana žutom policijskom trakom.

„Doktorku Džonson je svu krvavu iz ove zgrade“, pokazala je žena reporter preko ramena, „izneo detektiv Majkl Džonson, jedan od viših detektiva koji je radio na slučaju zombi ubistava zajedno sa pokojnim detektivom Luom Gudmanom.“

„Policijska uprava Los Anđelesa još nije izdala zvanično saopštenje u vezi sa događajima u Vestmontu. Međutim, možemo potvrditi da je došlo do brojnih hapšenja u ovih četrdeset osam sati nakon pucnjave, i da su sva ona verovatno u vezi sa narko-krugom čiji deo je *možda* bio i gospodin Rodrigez... Kao što sam rekla, Čejse, informacije su u ovoj fazi istrage još oskudne.“

„Tako je, Karina.“ Vratili su se u studio, gde je bljutavo naočiti spiker u sakou i kravati - verovatno Čejš - nastavio priču.

„Još je mnogo toga nejasnog u ovoj priči, ali čini se da se ona zaista vrti oko droge, i da su ubistva u proteklu sredu, verovatno uključujući i ubistvo Vilija Bejdena, možda bila deo dugotrajne borbe za kontrolu trgovine nezakonitim narkoticima između meksičkih i ruskih bandi ovde u Los Anđelesu. Prošle noći je uhapšena i ugledna violinistkinja Losanđeleske filharmonije En Bejtman, otuđena supruga pokojnog Luisa Rodrigeza. Gospođa Bejtman zadržana je na Aerodromu Džon Vejn, gde je pokušala da se ukrca na privatni avion za Meksiko Siti. Zatim je ovog jutra, u sitnim satima, kao što i sama znaš, Karina, uhapšen i investicioni bankar Karter Berkli u svojoj višemilionskoj vili, kao i ugledni hirurg Hadon Defo. Kao i Frenki Džej, viši zvaničnik u Skupštini grada, a svu trojicu je navodno iz postelje podigla naoružana policijska jedinica u sklopu iste operacije.

Policija želi i da razgovara sa gospođom Valentinom Bejden, ali ona je navodno doživela nervni slom nakon muževljeva smrti i nije u stanju da odgovara na pitanja u ovom trenutku.“

Fotografije Hadona, Kartera i Bejdenovih iz nekih srećnijih vremena blesnule su Niki pred očima kao u snu. *Znači i Hadon je deo ovoga?*

„Ne možemo sami u to da se uverimo“, nastavio je spiker, „ali *Los Anđeles tajms* tvrdi da im je neimenovani izvor u FBI-ju rekao da su ova hapšenja i nedavna pucnjava deo iste operacije i da su i pokojni Rodrigez i svi uhapšeni uključeni u snabdevanje ulica drogom poznatom kao krokodil.“

„Upravo tako, Čejse.“ Karina je sada preuzela palicu i na ekranu se ponovo videlo skladište, a ona je objašnjavala gledaocima šta je krok i objašnjavala je njegove jezive posledice po one koji ga konzumiraju. Ali Niki je nije više slušala. Raširenih očiju gledala je kako Hadona Defoa, još u pidžami, smeštaju u maricu. Na licu mu je bio skamenjen izraz, ali se nije opirao.

„Zaista se u ovom trenutku čini da je policija sve bliže hvatanju kruga korupcije na visokom nivou i možda čak i razotkrivanju pranja novca povezanog sa snabdevanjem i prodajom krokodila. Zanimljivo je što dobijamo i izveštaje o povezanosti ovih hapšenja sa slučajem nestanka Šarlot Klensi, koji se desio pre deset godina. Sećaš li se tog slučaja, Karina?“, upitao je Čejš.

Šarlotino ime nateralo je Niki da iznova posveti pažnju izveštaju.

„Naravno da se sećam“, klimnula je njegova koleginica mudro, bez sumnje čitajući vesti sa telepromptera. „Šarlot je bila dadilja iz San Dijega koja je nestala u Meksiko Sitiju. Čejse, ostaje nejasno kako se u tu sliku uklapaju ove nove žrtve“, dodala je Karina puna nade. „Ali obaveštavaćemo vas čim i sami saznamo nešto više.“

Niki je isključila televizor i zagledala se u tavanicu.

Sve se svodilo na krug.

Vilijamsov krug.

Gudman je bio njegov deo. I Hadon. I Karter. I Bejdenovi.

A čovek koga je Niki mrzela od samog početka, jedini čovek za koga je bila *sigurna* da je lažov, rasista i korumpiran - detektiv Džonson - bio je jedina zdrava jabuka u punom buretu trulih jabuka.

Spasao mi je život.

I dalje je zurila u tavanicu, kad je u sobu ušao hirurg.

„Kako ste?“, upitao je. Pogrešno protumačivši Nikine suze kao suze usled fizičkog bola, počeo je da se izvinjava što ju je skinuo sa morfijuma. „Znam da boli kao đavo, i zaista mi je žao zbog toga. Ali sada je važno, od ključnog je značaja, da zaista osetite sve. Da ne izgubite vezu sa realnošću, ma koliko vam to teško bilo.“

„Razumem“, rekla je Niki dok su joj se suze slivale niz lice.

I prvi put u mnogo meseci zaista je razumela.



## ČETRDESETO POGLAVLJE

DVA MESECA KASNIJE...

„Tetka Niki! Tetka Niki! Pogledaj me!“

Lukas Adler, Nikino kumče i najstarije dete njene najbolje drugarice Grečen, opasno je balansirao na ručkama bicikla (u pokretu) samo na rukama. Pruženih ruku i desetogodišnjih nogu ispruženih pravo u vazduh, izgledao je kao slomljen vrat u najavi.

*Hvala bogu, pa vozi bicikl na travi*, pomislila je Niki posmatrajući nervozno sa zadnjeg trema kako njeno kumče, budući akrobata, juri preko ogromnog travnjaka. Boravila je kod Grečen i Adama već dva meseca, u jednoj od brojnih gostinskih soba u njihovoj vili na Beverli Hilsu. Bilo je to najlepše mesto za oporavak koje je mogla poželeti: prelep, luksuzan dom, ali i srećan, pun dece i smeha, buke i društva. Prepun mnogo čega što je moglo da joj odvuče pažnju od njenih sumornih misli u danima kad je bila raspoložena da joj nešto sa njih skrene pažnju. A u danima kada nije bilo tako, Grečen je bila pored nje i nije prihvatila odbijanje, već je izvlačila Niki iz depresije sa odsečnom čvrstinom koja je verovatno spasla Niki život.

„Živa si, Nik“, nije prestajala da je podseća Grečen. „Preživela si. Postoji razlog za to.“

„Nisam preživela“, odgovarala bi joj Niki. „Spasena sam. Postoji razlika. I još me je spasao čovek koji predstavlja sve ono što ja ne podržavam. Rasista je, šovinista, neiskren...“ Činilo se da joj ne ponestaje prideva kada je trebalo da opiše odbojnog Mika Džonsona. A ipak je deo nje znao da je gnev koji kulja iz nje prema policajcu koji joj je spasao život zapravo bes koji oseća prema samoj sebi. Jednim delom zbog toga što ga je pogrešno procenila. Baš kao što je pogrešno procenila i mnoge druge.

„Pa, nije me briga i da živi ispod mosta i jede jarčeve“, odgovorila je Grečen odlučno. „Svako ko tebi spase život u mojim očima je dobar čovek. A i, Nik, ovde se ne radi o njemu, već o tebi. Šta ćeš raditi sa ostatkom svog života? Jer ne možeš, ma koliko mi uživali što si sa nama, sedeti do kraja života na našem tremu i čitati novine.“

To je bila istina. Na Grečenin nagovor, Niki je zatvorila ordinaciju i

odrekla se najma prostorija u Senčeri Sitiju. Takođe je i stavila na prodaju svoju i Dagovu kuću u Brentvudu - „onaj mauzolej“, kako ju je Grečen zvala.

„Bogata si, lepa si, zdrava si, obrazovana si“, nabrajala je Grečen gurnuvši Niki pod nos spisak još otmenijih stanova u Njujorku dok je deci pakovala užinu jednog jutra. Grečen je postala blago opsednuta Nikinim preseljenjem u Njujork i započinjanjem života iznova, a Niki je podozrevala da ona preko nje živi neku svoju eskapističku fantaziju. „Još si mlada, Nik.“

„Nisam mlada!“, nasmejala se Niki. „A nisi ni ti.“

„Pa, nismo stare“, usprotivila joj se Grečen mažući maslac od kikirikija i žele na kriške hleba bez korice. „Ne želiš da budeš sama do kraja života.“ *Zar ne želim*, zapitala se Niki.

Dok je posmatrala Lukasa kako se vešto vraća iz stoja na rukama i uspešno lepi zadnjicu na sic uz trijumfalan pokret rukom, nasmešila se i podigla palčeve, pre nego što se opet posvetila novinama.

Danas je bio prvi dan suđenja Hadonu. Optužen je za pranje novca i korupciju. Izgleda da je od Dagove smrti, a možda čak i pre, Hadon koristio svoju i njihovu dobrotvornu organizaciju da usmerava novac od prodaje narkotika Luisa Rodrigeza, a devedeset procenata od tog novca bio je profit od prodaje krokodila. Ako je verovati tužilaštvu, zaradio je milione od procenta koji je uzimao za ovu uslugu, kao i drugi članovi losanđeleskog „kruga“, uključujući i Bejdenove. Vili se obogatio perući Rodrigezov novac, pre nego što je ubijen, usmeravao je novac u sve - od izgradnje tržnih centara širom Južne Kalifornije do svog voljenog fudbalskog tima. Što se Valentine tiče, njene veze sa kartelom traju već decenijama, a njena dobrotvorna organizacija, Nestali, profitirala je od otmica, prodaje žena u belo roblje za pružanje seksualnih usluga, i od toga što je bila paravan za nezakonite, čak kriminalne, aktivnosti, baš kao što je Derek Vilijams sumnjao.

Ali nije to bilo sve. Tužilaštvo je tvrdilo da je gospođa Bejden ozbiljno poremećena žena koja je možda čak učestvovala u nestanku svoje sestre pre mnogo godina. Stari porodični prijatelji izronili su iz skrovišta i otvoreno govorili o Valentininoj opsesivnoj ljubomori prema sestri Mariji, koja je očigledno oduvek bila lepša od Valentine. Kao i mnoge druge Amerikanke, Grečen nije mogla da se zasiti ove priče. Valentinino suđenje neće početi još mesecima, ako do njega uopšte dođe. Od Vilijevog ubistva, ona se „odmarala“ na psihijatrijskog klinici blizu Oksnarda. Ali njeno suđenje po tabloidima je već uveliko počelo i bilo je sasvim intrigantno.

*Vilijams je bio u pravu u vezi sa mnogo čime, pomislila je Niki tužno. Sasvim je dobro procenio organizaciju Nestali. Što je bio još važnije, prvi je razotkrio Rodrigezov tajni život i talase korupcije i zavere koji su se širili od njega. Ali FBI je preuzeo sve zasluge, na isti način na koju su tvrdili da su „rešili“ misteriju nestanka Šarlot Klensi - što je sada zvanično bilo zavedeno kao ubistvo.*

*U smrti, kao i u životu, pomislila je Niki, Vilijamsu su oteli zasluge. Siroti Derek.*

Niki je pokušala da se sasvim izoluje od svih medijskih izveštaja u vezi sa suđenjima. Ali, kako je *Los Anđeles tajms* svakog dana posvećivao brojne stranice ovoj priči i kako su novosti na svim kanalima kablovske televizije ovom veću započinjale, teško je bilo prosto se isključiti. Nije se često dešavalo da losanđeleski novinari zariju zube u slučaj u koji je upleteno toliko gradske elite, od političara, preko bankara, hirurga i policajaca, filantropa i advokata, pa sve do sudija; da se ne spominje i senzacionalni elemenat „inostranog upliva“ i smrtonosni rat Rusa i Meksikanaca oko teritorije na američkoj zemlji. To je svakako bila promena u odnosu na uobičajene isprazne tračeve iz sveta šou-biznisa. Nije samo Grečen bila zavisna od najnovijih obrta u priči. Čitav Los Anđeles je bio navučen.

„Hej!“

Niki je skočila kad joj se Grečen prikrala s leđa pruživši ruke preko naslona pletene stolice i otela joj novine iz ruku.

„Obećala si da nećeš gledati, sećaš se?“

„Znam“, rekla je Niki. „Ali to je izveštaj sa suđenja Hadonu. Njegova slika bila je na naslovnoj strani.“

„Što je još veći razlog da ne čitaš izveštaj“, dodala je Grečen, presavivši novine i stavivši ih podruku.

„Izgleda tako ispijeno“, rekla je Niki. „Mora da je ostareo deset godina.“

Grečen se namrštila. „Nadam se da ga ne *žališ!* Bože, Nik. Nakon svega što ti je Hadon Defo uradio? Nakon svih laži? Da ne spominjem one sirotane čije je živote uništila ta užasna droga.“

„Znam“, izgovorila je Niki tužno. „U pravu si.“

„Naravno da sam u pravu“, odvrtila je Grečen gnevno. „Najpre je profitirao od njihove zavisnosti, a onda je uleteo i ponašao se kao spasitelj.“

Pomisli samo koliku je vrednost sva ta reklama dala njegovoj privatnoj praksi, pored miliona koje je zarađivao od Rodrigeza?“ Ogorčeno je odmahnula glavom. „Izdao je i Daga, ne samo tebe, znaš. Nadam se da će baciti ključ kada ga zaključaju.“

Niki je klimnula glavom. Bila je suviše depresivna da bi odgovorila rečima. Sve što je Grečen rekla bilo je istina, i ponekad je i ona tako mislila. Ali joj je u drugim prilikama bilo teško preko noći za 180 stepeni promeniti mišljenje i osećanja prema nekome. Nije to bilo ni nalik Lukasovom veštom okretanju naopako, pa u stranu na biciklu, spretno i lako kao riba u vodi. Niki je poznavala Hadona godinama, decenijama, i nije ga poznavala samo kao prijatelja već i kao *dobrog čoveka*. I premda je bila istina da je njegovo trapavo nabacivanje tu sliku donekle naružilo, sada su od nje tražili da prihvati da je on *loš čovek*, da je to bio sve vreme. Kako to čovek uradi? Kako počne? Činjenice su bile činjenice i mogle su da se promene u tren oka, ali osećanja? Osećanja su bila sasvim druga priča.

Teško joj je bilo i u pogledu Lua Gudmana, kog je poznavala svega nekoliko meseci i sa kojim nikada nije bila istinski bliska. Gudman joj je prislonio pištolj na glavu i ubio bi je kao psa lutalicu da nije naišao Džonson. Ubio bi je za novac.

To je bila činjenica.

Takođe je hladnokrvno ubio Dereka Vilijamsa.

To je, tragično, bila još jedna činjenica koju je policijski službenik za odnose sa žrtvama morao Niki da saopšti nekoliko dana nakon što je otišla iz bolnice: „Plašim se da nema nikakve sumnje. Pronašli smo prigušivač među stvarima detektiva Gudmana i kapi krvi gospodina Vilijamsa u njegovoj odeći.“

Ali Nikina osećanja još nisu sustigla ovu novu realnost. Ma koliko to neracionalno bilo, deo nje još je žalio zbog Gudmanove smrti, još ga žalio zbog bolnog detinjstva i demona koji su ga tako moćno opsedali. Nije mogla da pusti čoveka kakvim ga je zamišljala, kao što nije mogla da gleda Džonsona drugim očima, kao junaka, prosto zato što su to „činjenice“ tražile.

„Hajde“, rekla je Grečen osetivši kako Nikine misli ponovo tonu u tamu. „Adam danas čitav dan radi, pa vodim decu u Pasadenu. Mislila sam da bismo mogle otići u Hantington botaničku baštu na kasni ručak u pagodi, u kineskoj bašti. Možeš mi pomoći da se izborim sa njih troje.“

„Dobro sam“, rekla je Niki. „Mislim da ću ostati ovde da se odmaram.“

„O, nije to bila molba“, kazala je Grečen odlučno joj spustivši u krilo losion za zaštitu od sunca i mapu botaničke bašte. „Ideš.“

A zatim se okrenula prema travnjaku i povikala: „Lukase! Silazi s tog bicikla pre nego što nešto slomiš - i pomози mi da pronađem tvoju braću! Želim da budete u kolima za pet minuta!“

\* \* \*

Hantington botanička bašta je bila prelepa, ali je u njoj bilo nepodnošljivo vruće. Bila je udaljena manje od trideset kilometara od Beverli Hilsa, ali je temperatura nekako porasla za gotovo deset stepeni, gurajući živu u termometru na gotovo četrdeset stepeni dok su Niki, Grečen i momci počeli da se provlače kroz jutra ruža, pustinjačkog cveća i orijentalnih bašta sa jezercima sa šaranima, mostićima i minijaturnim hramovima prepunim nebrojenih vrsta leptirova.

Niki se, kako je još hodala polako i pomoću štapa zahvaljujući metku koji joj je Luis Rodriguez ispalio u potkolenicu, borila da održi korak sa Grečen i decom. Znoj joj se slivao niz lice i između grudi, pa se osećala lepljivo i nelagodno. Gori od vrućine bili su pogledi i šaputanja neznanaca, od kojih su mnogi sigurno prepoznali Niki iz novina ili sa vesti.

*U Njujorku ću ponovo biti nepoznata, pomislila je pokušavajući da se usredsredi na pozitivno. A i biće hladnije. I postojaće godišnja doba.*

Nedostajala su joj godišnja doba.

Primetila je kamenu klupu u senci jarkozelene vrbe, pa je sela da povrači dah i da uzme gutljaj vode. Pištanje poruke ne telefonu ju je iznenadilo. *Ko bi to mogao biti?* Ovih dana niko je nije zvao. Niki se odavno udaljila od porodice i prijatelja, izuzev Grečen. Policijska istraga bila je završena, a ordinaciju je zatvorila. Njen telefon pretvorio se u foto-aparat kojim je beležila podvige dece Adlerovih.

Pogledala je u ekran na dlanu i osetila kako joj se stomak grči. Odmah je prepoznala broj, premda je odavno obrisala podatke njegovog vlasnika iz telefona.

Poruka detektiva Džonsona bila je tipično kratka, samoživa i nepristojna.

„Vidimo se sutra. *Kod Denija, Piko / trideset četiri.*“

To je bilo to. Nigde nije pisalo „molim vas“. Ni „Kako ste“? Nije bilo objašnjenja zašto bi Niki trebalo da se nađe s njim niti u vezi sa čim, a još manje obzira prema tome da li joj vreme i mesto odgovaraju.

Bavila se mišlju da mu odgovori „Zaboravi“, a zatim je odlučila da će ignorisanje poslati istu poruku, samo mnogo efikasnije. Podigla je pogled i videla Grečen kako ide prema njoj, pa je žurno obrisala poruku.

„Je li sve u redu?“ Grečen je sumnjičavo pogledala u telefon. „Ne gledaš prenos sa Hadonovog suđenja, zar ne?“

„Ne“, rekla je Niki. „Časna reč.“

Zamislila je Mika Džonsona kako sedi u Denijevom kafeu sasvim sam i uveren da će ona doći, samo da bi polako počeo da shvata kako se ona neće pojaviti. Ni sada. Ni ikada.

Nije više imao nikakvu moć nad njom. Nasmejala se.

Tada je prvi put shvatila.

*Mrzim ga više nego pre.*

*Mrzim ga što mi je spasao život.*

U sobi za posete u zatvoru Vali stejt, Džeri Kovak nervozno je češao crveni vrat. Termometar je dobrano prešišao četrdeset stepeni u Čaučili i Džeri je dobio opekotine od sunca prosto se vraćajući iz zatvorskog dvorišta u ćeliju.

„Je li odgovorila?“

Mik Džonson je zurio u telefon. „Nije još.“

Počeo je snažnije da se češe.

„Ali misliš da hoće? Mislim, videćeš je?“

Mika je bolelo da gleda Džerija ovakvog. Tako uplašenog. Tako očajnog.

„O, videću se ja sa njom“, rekao je prijatelju. „Možeš računati na to. Nisam ja još završio sa doktorkom Roberts.“

„Izgleda kao da je besari“, prošaputala je konobarica puneći bokal s kafom.

„Baš besari“, prošaputala je njena prijateljica u odgovor. „Šta misliš koliko će još čekati?“

Devojke u Denijevom kafeu dobro su poznavale Mika Džonsona. Bio je redovna mušterija već godinama i, premda nije govorio mnogo, davao je velikodušne napojnice. Povremeno je dolazio sa drugim policajcima, ali je uglavnom jeo sam, velike količine palačinki i slanine, ma u koje doba dana došao. Danas je, međutim, napomenuo da očekuje „prijatelja“, i zatražio je separe negde pozadi, „gde će moći na miru da razgovaraju.“

Očigledno je bilo da je očekivao ženu, i konobarici ga je bilo žao što je ispaljen pred svima. Spremala se da ode da mu dopuni šolju kafom po treći put, kada je u restoran ušla lepa brineta i pošla pravo prema Džonsonovom stolu.

„Opa“, prošaputala je njena prijateljica. „Tako je lepa. Ne može mu to biti devojka, zar ne?“

Prva devojka slegnula je ramenima. „Ko zna? Možda ima negde neke pare.“

Njena prijateljica se nasmejala. „Aha, kako da ne. Zato jede ovde četiri puta nedeljno. Možda je obdaren u izvesnom pogledu“, namignula je.

„Karla! Nemoj da si odvratna. Idem da primim porudžbinu.“

Uzela je dva plastificirana menija i prišla Džonsonovom separeu.

„Zdravo!“, nasmešila se brineta koja joj je izgledala neobično poznato. „Šta mogu da vam donesem?“

„Ne treba nam ništa“, prasnuo je Džonson. „Potrebno nam je malo privatnosti, u redu?“

Konobarica se povukla uvređeno. Kreten. Nekim ljudima nije se moglo udovoljiti. A ona ga je još žalila...

Džonson je pogledao preko stola u Niki skupljenim, gnevnim očima.

„Nisi žurila“, progundao je.

„Imaš sreće što sam došla“, odgovorila je Niki ledeno. „Nisam htela.“ Džonsonovo lice je toliko pocrvenelo da je izgledao kao da se kuva iznutra. „Prava si mustra, doktorko Roberts, znaš li to?“

„O, *ja sam* mustra?“

„Spasao sam ti život!“, podigao je glas Džonson.

„Nisam to od tebe tražila“, zasiktala je Niki u odgovor. „Nisam to ni

želela!“

„O, zaista? Kažeš mi da si htela da umreš u onom skladištu? Želela si da ti tvoj ljubavnik, Gudman, smesti metak u glavu? Jer bogami nije tako izgledalo dok si ležala tamo i ječala kao prase preklinjući ga da te poštedi.“

„Nikada nismo bili ljubavnici“, Niki je drhtala od gneva. „I da, želela sam da živim. Ko ne želi? Samo nisam želela da baš *ti* budeš... Mrzim te!“, rekla je. „Život si mi pretvorio u pakao otkako je ovaj košmar počeo.“

„Ja?“ Džonson je zvučao iskreno zatečeno. „Kako si to zaključila?“

„Šališ se? Pokušao si da mi prišiješ Lisino i Trejevo ubistvo. Čak si me optužio da sam uplela prste u smrt mog muža.“

„Nisam ja nikome ništa pokušao da prišijem“, progundao je Džonson defanzivno. „Mislio sam da si kriva. Barem u početku.“

„Na osnovu čega?“ Niki je u očajanju raširila ruke. „*Osećaja? Instinkta policajca?*“

„O, tako je“, podsmehnuo se Džonson. „Samo ti odbacuj to. Jer ti baš znaš kako je to kada si policajac, zar ne, doktorko? Jer si ti ipak tako pronicljiv psiholog.“

Ovo ju je pogodilo, ali se Niki trudila da to ne pokaže. Bilo joj je drago što je došla, drago što će konačno raščistiti sve sa Džonsonom, reći mu u debelo, neobrazovano lice šta zapravo misli o njemu.

„O, grešila sam ja, detektive“, rekla je. „Prva ću to priznati. Velike sam greške napravila, i platila sam za to, detektive. Ali to čini tvoj neandertalski, rasistički, šovinistički, homofobni pogled na svet ništa manje vrednim prezira. Lažno si me optužio da sam ubila ljude koje sam volela - moj muža, mog prijatelja i mog pacijenta - i to samo zato što ti se nisam dopadala. Zašto *ti* ne bi sada objasnio *meni* kako je to u redu?“

Džonson je zinuo da zaurla na nju - krv mu se uzburkala kao i uvek kad je bio u blizini ove nemoguće žene - ali se uzdržao. Naravno, bio je ljut. Ali je želeo i da ga ona razume, bilo mu je to potrebno. Jedno od njih moraće da premosti jaz među njima.

Podigavši ruke kao da želi da kaže *Hajde, polako*, potrudio se da govori smireno i lagano.

„Dobro, istina je. U početku sam mislio da si upletena. I pogrešio sam. Premda si mi, sam bog zna, dala dovoljno razloga da sumnjam u tebe. Ali



moraš znati, *nisam* lagao i nisam pokušavao da ti smestim. Iskreno sam mislio da si ti upravljala ubistvima.“

„Zašto? Zato što vam nisam otkrila sve informacije?“, upitala je Niki oponašajući njegov odmeren ton. „To je pomalo slabo, zar ne?“

„Bilo je više od toga“, rekao je Džonson. „Imala si motiv.“

Niki je podigla obrvu. „Jesam li?“

„Naravno. Muž te je varao“, objasnio je Džonson. „I trebalo je da naslediš sve prema njegovom testamentu. To je motiv za njegovo ubistvo. Lisa Flanagan bila je ljubavnica, a to si mrzela. To je motiv za njeno ubistvo.“

„A Trej?“, upitala je Niki.

„Ne znam za njega“, slegnuo je ramenima Džonson. „Mislio sam da je možda znao nešto o tebi i tvom mužu što nisi želela da se sazna. Ili je možda pokrивao aferu tvog muža? Činjenica je da su svi mrtvi bili povezani sa tobom, doktoro. Imala si motiv, imala si priliku, i imala si finansijska sredstva da ubistva izvedeš. Imala si i pameti i lukavosti.“

„I nisam ti se dopadala, zar ne, detektive?“, upitala je Niki ogorčeno. „Obrazovana, uspešna osoba, žena koju nisu impresionirale tvoja značka i tvoja razmetljivost.“

„A šta kažeš na to da si bila lažov?“, odgovorio je Džonson boreći se da ga gnev ne savlada. „Lagala si u vezi sa Brendonom Grolšom. Rekla si da nikada nisi čula za njega.“

Niki je porumenela. „To je istina. Pretpostavljam da vam... nisam verovala da ćete se prema njemu poneti pošteno.“

„O, da. Ti nisi verovala nama. A šta je bilo to - *osećaj? Instinkt psihologa?*“

*Touché*, pomislila je Niki.

„Pogrešila sam što sam lagala u vezi sa Brendonom“, priznala je. „Ali to nije opravdavallo činjenicu da si me progonio...“

„Nisam te ja progonio, ženo“, Džonson je odmahnuo glavom. „Ja sam radio svoj posao, istraživao sam ubistva. Imao sam razloga da sumnjam u tebe, ali, kada sam se udubio u slučaj, pojavili su se drugi tragovi koji su me naterali da sve drugačije sagledam. Već sam počeo da istražujem drogu i Rodrigeza zahvaljujući nekima od starih prijatelja iz grupe za borbu protiv narkotika. Nije mi pomoglo što mi se tvoj prijatelj Vilijams mešao u posao“,

nije izdržao da ne doda, „i utiče na potencijalne svedoke. Ali ne volim da govorim ružno o mrtvima.“

Prekrstio se, a Niki je rešila da na ovo oćuti. Nije imala prava da se ljuti u ime Dereka Vilijamsa. Da nije bilo nje, Vilijams bi još bio živ.

„Kako si znao da ću biti u skladištu?“, upitala je Niki.

„To je bila čista sreća“, rekao je Džonson. „Gudman je postao aljkav. Ostavio je obrisane mejlove na serveru, a ja sam već hakovao u njegove poruke. Nakon što sam obavio razgovor sa dilerima na ulici u Trejevom kraju i shvatio da besni rat oko teritorije i tržišta krokodila između Rodrigeza i ruskih bandi, znao sam da neko u našoj grupi mora da pomaže Rodrigezu. Odmah sam posumnjao u Gudmana, ali nisam pouzdano znao sve do dan pre nego što si se pojavila u policijskoj stanici. Tada sam mu stavio uređaj za praćenje na automobil.“

Niki je zadržala. Da nije bilo tog uređaja i Džonsonove predostrožnosti, ona sada ne bi bila živa.

„Vidi. Zahvalna sam ti“, rekla mu je.

„Zaista?“, namrštio se. „Pokazuješ to na neobičan način.“

„Ono što si uradio zahtevalo je veliku hrabrost“, rekla je Niki. „Ali ne briše ono što se desilo pre. Ti si diskriminator. Egoističan.“ Nabrajala je njegove karakterne mane na prste kao razočarana učiteljica. „Besramno lažeš na sudu da bi zaštitio kolege policajce.“

„Odan sam prijateljima!“, branio se Džonson. „I ti si, doktoro. Gledaj samo kako si štitila Brendona. Jedina je razlika što su moji prijatelji pristojni momci koji su život posvetili javnoj službi, a tvoji su ništavni narkomani koji mesarskim noževima seku nedužne ljude na froncle da bi mogli da priušte sebi novu dozu.“

Niki se trgla. Svim srcem je poželela da ovo nije bio tačan opis Brendona Grolša. Ali bio je. I premda su Luis Rodrigez i Valentina Bejden povlačili konce, Brendon mora odgovarati za sav užas koji je poćinio.

„Znaći li ti nešto ime Džeri Kovak?“, upitao ju je Džonson iznenada.

Kovak. Nešto se promeškolojilo u njenom sećanju, ali nije mogla to nigde da smesti.

„Detektiv Džeri Kovak, grupa za borbu protiv narkotika. Odličan policajac. Izgubio je suprugu. Imao je sukob sa ništarijom narkomanom

početkom dvehiljaditih. Sudija mu je odrezao dvadeset godina.“

„Kovak...“, Niki je naglas izgovorila ime. „Nije valjda onaj tip što je premlatio onog mladog crnca skoro nasmrt?“

„Taj 'mladi crnac' bio je nemilosrdni diler i ubica po imenu Kelsi Džejms“, Džonson je ispljunuo njegovo ime kao da je otrovno. „Džeri je, s druge strane, bio odlikovani detektiv, da se ne spominje da je bio izvanredan suprug i otac. U to vreme bio je van sebe od žalosti. Ali ti si svedočila protiv njega. Rekla si sudiji da je on duševno sasvim zdrav, a onda ga je kučka spakovala na dvadeset godina. To ga je potpuno uništilo.“

Niki je videla ljutnju i prezir na Džonsonovom licu. *On iskreno misli da je počinjena nepravda*, pomislila je. Pažljivo birajući reči, izgovorila je: „Sećam se, bio je to tragičan slučaj.“

„Nije bilo potrebe da to bude“, odvratio je Džonson. „Ti si zarila nož, doktorko.“

Niki ga je pogledala u oči. „Mislila sam da je bio tragičan po sve upletene. Po tvog prijatelja, ali i za ubijenog čoveka i njegovu porodicu.“

„Naravno“, rekao je Džonson ogorčeno.

„Žalost je nešto jezivo“, kazala je Niki. „Znam to jako dobro. Ali ne možeš ići naokolo i mlatiti ljude nasmrt.“

„Kelsi Džejms nije bio 'ljudi'. Bio je ološ. On i njegova porodica i čitava zajednica kopiladi koja je zbila redove oko njega. Misliš da sam rasista, doktorko? Da li se ikada zapitaš zašto?“

„Ne, ne pitam se to“, rekla je Niki, i dalje prkosno, ali manje srdito. Videla je sada da Mik Džonson nije bio suštinski loš čovek. Samo duboko obmanut. „Jer nije važno zašto. Pogrešno je pogrešno. Ono što je tvoj prijatelj uradio je bilo pogrešno. I to je to.“

„To je to“, ponovio je Mik odmahujući glavom sa mešavinom očajanja i rasonode. „U kako lepom crno-belom svetu ti živiš, doktorko Roberts. Za nas policajce na ulici - znaš, ljude koji rizikuju život da spasu tvoj - nije tako. Ništa nije crno-belo. Sve je sivo.“

*Nikada se nećemo složiti*, pomislila je Niki. *Nikada neću uspeti da ga nateram da svet posmatra na moj način, a on nikada neće ubediti mene da ga posmatram na njegov način. Ali oboje se trudimo da živimo u skladu sa svojom savešću.*

Osetila je kako nestaje svakog traga gneva iz njega i kako ga zauzima neizmerni osećaj olakšanja.

„Zašto si me pozvao danas ovamo, detektive Džonsone?“

Džonson ju je zamišljeno posmatrao kao da razmišlja kako da najbolje reši složen problem. Što je, na neki način, i radio.

„Da zatražim uslugu“, rekao je i pročistio grlo. „Ili možda, moglo bi se reći, obavim trampu? Spasao sam ti život. Možda bi mogla da mi učiniš nešto zauzvrat.“

„Ako mogu“, kazala je Niki. „Na kakvu uslugu misliš?“

„Sledećeg meseca Džeri Kovak ima saslušanje za puštanje na uslovnu slobodu.“ Džonson ju je pogledao pravo u oči. „Želeo bih da kažeš nešto u njegovu odbranu.“

Niki se snuždila. „Ma hajde, detektive. Budi razuman. Znaš da ne mogu.“

„Naravno da možeš.“

„Bio je kriv za zločin koji je počinio“, kazala je Niki. „Nije bio poremećen, kao što to nismo ni ti ni ja. Moje mišljenje nije se promenilo. Žao mi je.“

„Ne radi se ovde o nevinosti ili krivici“, rekao je Džonson, nestrpljivo rukom odmahujući na njene primedbe. „Već o milosti. O saosećanju prema dobrom čoveku.“

Niki je oklevala. Dok su razgovarali, setila se pojedinosti Kovakovog slučaja. Užasnih povreda koje je Kelsi Džejms pretrpeo, zbog kojih mu je lice bilo neprepoznatljivo čak i za njegovu porodicu. Ono što je Džonsonov prijatelj učinio bilo je delo životinje, divlje zveri. Nijedan „dobar čovek“ to ne bi uradio, ni pod kakvim okolnostima. A i Kovakov dosije pokazao je da je on već imao rasno motivisanih ispada, i niz navodnih napada na crne žrtve nekoliko godina, mnogo pre smrti njegove supruge.

„Žao mi je“, pogledala je u svoje šake. „Ne mogu da uradim to što tražiš od mene.“

„Hmmm. I mislio sam da ćeš to reći. Pa, u tom slučaju pretpostavljam da ne mogu da podelim sa tobom dosije FBI-ja o ljubavnici tvog muža čiju sam kopiju dobio. O *trudnoj ljubavnici*, trebalo bi da kažem. Što je bilo još nešto što si mudro odlučila da ne поделиš s nama. Ah, dobro. Šteta.“

Spustio je novčanicu od dvadeset dolara na sto i ustao.

„Čekaj!“, povikala je Niki za njim.

Nastavio je da hoda.

„Detektive Džonsone! Sačekaj, molim te.“

Stao je i okrenuo se smešeći se.

„Šta je bilo, doktorko?“, upitao je podrugljivo. „Sve je upravo postalo malo sivlje, zar ne?“

Imao ju je u šaci i oboje su to znali. Niki nije znala da li da se ljuti ili da se nasmeje. Naposljetku je, iz razloga koje nije umela da objasni, odabrala ovo poslednje.

„U redu“, rekla je. „Pobedio si. Doći ću na saslušanje povodom uslovnog puštanja na slobodu.“

„I založićeš se za njega? I nedvosmisleno ćeš se zauzeti za njega?“

Bilo je to pogrešno. Ali svi su imali svoju cenu. Istina je bila da bi Niki prodala dušu da zna ko je zapravo bila Lenka Gordijevski i kako je uspela da zarije kandže u Daga.

„Da“, rekla je. „A sad mi, molim te, pokaži šta imaš.“

Deset minuta kasnije utučena Niki podigla je pogled prema detektivu Miku Džonsonu.

„Ovo mi ne govori ništa.“

Dok je čitala dosije o Lenki, poručio je sebi drugu hrpu palačinki od još uvređene konobarice i pojeo je bio već dve trećine, kada je Niki progovorila.

„Rekao bih da ti kaže mnogo toga“, izgovorio je brišući sirup iz uglova usana salvetom i gutajući zalogaj. „Lenka je bila posrednik koji je pomagao Luisu Rodrigezu da uveze prve ture krokodila iz Moskve. Promenila je ime u Gordijevski pet godina ranije, nakon što je postala svedok protiv jednog od kartela iz Sankt Peterburga. Zato tvoj prijatelj Vilijams nije mogao da pronađe ništa o njoj. Pre toga se zvala Natalija Driskov.“

„Ne zanima me njeno ime!“, izgovorila je Niki očajno. „Zanima me njena veza sa mojim mužem.“

„Sve je to povezano, dušo“, rekao je Džonson nežno. „Lenka je upoznala Rodrigeza sa svojom mrežom snabdevača i krijumčara u Rusiji. Već je živela u Los Anđelesu i poznavala je mreže ovde na terenu. Pretpostavljam da je

lepu platu primila za svoje usluge, ali to je oduvek bila opasna igra. Ruske bande sigurno nisu bile srećne što je neko doveo meksičke karte na njihovu teritoriju.“

„Misliš da su je Rusi ubili?“, upitala je Niki. „Tako što su pokvarili kompjuter u Dagovom automobilu? On je bio kolateralna šteta, hoćeš to da kažeš?“

Džonson je slegnuo ramenima. „Pročitala si izveštaj, kao i ja. Da, mislim da je tvoj muž zaista bio kolateralna šteta. Ali ne verujem da su Rusi stajali iza te nezgode. Rekao bih da je to bio Rodrigez.“

Niki se zbunjeno namrštila.

„Ali... ako je Lenka radila za Rodrigeza...“

„Nije mu više bila od koristi“, rekao je Džonson. „Kao i Vili Bejden. A svojim očima videla si šta se njemu desilo.“

Niki je zadrhtala.

„Početkom prošle godine Rodrigezova ekipa već je vladala tržištem kroka na Zapadnoj obali“, nastavio je Džonson. „Uz Gudmanovu pomoć, efikasno je oterao Ruse i proizvodio svoju drogu u Meksiko Sitiju. Već je imao ogromna postrojenja dole za preradu kokaina. Šarlot Klensi je za to saznala pre mnogo godina, zato ju je i koknuo. Luis je samo trebalo da prilagodi ta postrojenja i pretvori ih u ogromne laboratorije kroka. Nakon toga Lenka mu više nije bila potrebna. Želiš li da čuješ moju teoriju o njoj i tvom mužu?“

„Naravno“, rekla je Niki oprezno.

„Mislim da je ona znala da joj se bliži kraj. Pokušala je da mu bude od koristi na drugi način. Tu na scenu stupa tvoj muž. Ponudila je da mu se približi, u nadi da će od njega izvući podatke o tebi i tvojim pacijentima. Rekla je Hadonu Defou da ih upozna, a odatle je sve krenulo dalje. Naposletku, tada si već radila sa Karterom Berklijem, jednim od njegovih ključnih ljudi u Los Anđelesu i svedokom ubistva Šarlot Klensi. Mislim da je afera s tvojim mužem Lenki bila poslednji očajnički pokušaj da Rodrigezu bude od koristi. I da ostane živa. Ispostavilo se da joj to baš i nije bio dobar plan.“

Niki je prazno zurila kroz prozor. *Znači ja sam kriva? Lenka je odlučila da zavede Daga da bi došla do mene?* Nakon naizgled čitave večnosti, vratila je pogled na Džonsona.

„Vidiš“, izgovorila je tužno, „ovo mi ne govori zašto je *Dag* to uradio. Recimo da si u pravu u vezi sa Lenkinim motivima, i Rodrigezovim. I možda i jesi, jer se ta teorija sasvim uklapa. Ali ja i dalje nemam odgovor na najvažnije pitanje, barem meni najvažnije. A to je zašto *me* je *moj* muž varao s tom osobom? S tom neznankom. Jednog trenutka bili smo srećni - zaista srećni - a u sledećem je sve nestalo. Zašto se to desilo?“

Mik Džonson gledao ju je sa iskrenim sažaljenjem.

„Ne znam, dušo. Možda mu je ispričala neku tužnu priču. Možda je priznala da se umešala sa kartelima i Rodrigezom i da pokušava da se oslobodi? Koliko čujem, tvoj muž baš se trudio da pomogne ljudima u nevolji. Verovao je u druge prilike i tako to.“

„Bila je *trudna s njim!*“ Nikine oči napunile su se suzama.

„Možda je i to bio deo plana?“, ponudio je Džonson. „Pokušavao je da joj pomogne, zblížili su se, on je pogrešio i spavao s njom - i imaj na umu, ona se bori za život, radi sve što može da ga zavede i približi mu se, jer njen život od toga zavisi. Možda se on i pokajao, ali bam! - trudna je, i šta sad da radi? Možda mu je to jedina prilika da dobije dete, jer vi niste mogli da imate dece. Teško je tome okrenuti leđa. Zar ne?“

Niki je nemo klimala glavom. *Možda*. Bilo je previše nepoznanica. Džonsonov dosije dao joj je činjenice o Lenki, a on joj je ponudio teorije. Ali činjenice i teorije nisu mogle da objasne osećanja. Niti su mogle da zaleče slomljeno srce. Niki je uzdahnula i vratila mu dosije preko stola.

„O, u redu je“, rekao je Džonson. „To je za tebe. Možeš da ga zadržiš.“

„Ne, hvala“, odvrtila je Niki. „Vreme je da zaboravim na prošlost, i mogla bih baš i od ovoga krenuti.“

Zavladala je nelagodna tišina. Gurnuvši hladne ostatke palačinki u stranu, Džonson je dao konobarici znak da mu donese račun.

„Dakle, uh, kakvi su ti sada planovi?“, upitao je osećajući kako bi neko trebalo da kaže nešto. „Hoćeš li opet početi da radiš?“

„Ne“, rekla je Niki sa odlučnošću kojom je i samu sebe iznenadila. „Zatvorila sam ordinaciju ovde i stavila sam kuću na prodaju. Poigravala sam se idejom da otvorim novu ordinaciju u Njujorku, ali predomislila sam se. Sigurna sam da ću nešto raditi, ali još nisam odlučila šta. Na svu sreću, mogu dozvoliti sebi da čekam. Da se malo odmorim.“

„Seliš se u Njujork?“ Džonson je izgledao iznenađeno. „Kada?“

„Sada, rekla bih“, slegnula je ramenima. „Mislim, uskoro. Ništa me više ne drži ode. Mislim da sam danas to prvi put u potpunosti shvatila.“

„Dobro. Ali naš dogovor važi?“, upitao je Džonson nepoverljivo. „Govorićeš u Džerijevu korist na saslušanju za puštanje na uslovnu slobodu? Jer je to za mesec dana.“

„Naravno“, odvrtila je Niki i slabašno se nasmešila. „Dogovor je dogovor, detektive. Vratću se na saslušanje. A šta je s tobom?“

„Šta sa mnom?“, podigao je obrvu.

„Kakvi su tvoji planovi?“ pojasnila je Niki.

„Moji *planovi*?“ Činilo se da ga ovo pitanje zabavlja. „Ja sam policajac. To je jedini plan koji imam. Preći ću na sledeći slučaj, a zatim na sledeći, dok ne otegnem papke. Ne žalim se“, dodao je žurno. „Volim svoj posao.“

*Kako neko može da voli taj posao*, pomislila je Niki posmatrajući Džonsona kako plaća račun. Policijski posao podrazumevao je nisku platu, stalnu opasnost, a nije više bilo poštovanja javnosti prema policiji, ne nakon svih skandala u vezi s korupcijom. I dalje nije odobravala profesionalno vladanje Mika Džonsona, njegovo nadmeno ponašanje, stav da mu kao belcu i muškarcu pripadaju sve privilegije ovog sveta. A ipak je, nakon svega kroz šta je prošla, shvatila da to može razumeti. Mora da je iscrpljujuće živeti u neprestanom stanju borbene spremnosti. Zнала je da ona to ne bi mogla.

„Ne znam da li si čula“, progundao je Džonson postićeno, „ali dodeljuju mi orden za časno obavljanje dužnosti, neku vrstu ordena za hrabrost. Za ono u skladištu.“

„Zaista?“ Niki se iskreno nasmešila. „Čestitam! To je divno.“

„Mislim, verovatno ćeš imati posla.“ Džonson je rumeneo kao školarac. „Ali sam mislio da bi, znaš, ako poželiš da dođeš... mislim, bila bi dobrodošla.“

„Biće mi čast“, rekla je Niki. Bila je ganuta, znala je koliko ga je koštalo da je pozove. Prošli su mnogo toga njih dvoje, a ona je shvatila da je ovo način detektiva Džonsona da joj ponudi maslinovu grančicu.

„Obavesti me kad je i doći ću.“ Ustala je i rukovala se s njim. „Čuvaj se, detektive.“

„I ti, doktorko.“



Mik Džonson rukovao se sa Niki i posmatrao je kako napušta restoran i nestaje niz ulicu.

Bila je mustra, to je sigurno. Ali je bila i borac.

Mik Džonson je to poštovao.

Nadao se da će u Njujorku pronaći sreću koju je tražila, ali je nekako u to sumnjao. Činilo se da se tuga privija uz nju kao magla uz okean.

O, dobro. On je učinio što je bilo u njegovoj moći.

Kao što je rekla, vreme je da čovek zaboravi prošlost.

## ČETRDESET PRVO POGLAVLJE

Bio je još jedan vreo dan u Los Angelesu, živa je prelazila trideset stepeni, ali je u Velikoj balskoj dvorani u zabavnom kompleksu Holivud i Hajland bilo sveže. Dok je sedela u pozadini pune sale, neposredno ispod klima-uređaja, Niki je poželela da je ponela džemper. Danas je bila ceremonija dodele ordena za hrabrost detektivu Miku Džonsonu, i ona je samo zbog toga doletela u Los Angeles, više da održi obećanje nego iz želje da bude tu. Bolno je bilo vratiti se tako brzo u Los Angeles, ali će barem uspeti da ubije tri muve jednim udarcem na ovom putovanju: ceremoniju dodele ordena za hrabrost, Kvakovo saslušanje povodom puštanja na uslovnu slobodu i konačnu posetu advokatu da potpiše papire za prodaju kuće u Brentvudu. Nakon ovoga može da ode i da se više ne osvrće. Barem teoretski.

„Danas smo se okupili da proslavimo čin izvanredne hrabrosti“, rekao je šef policije Brajan Finigan ponosno sa podijuma. „Članovi naših policijskih snaga svakog dana čine hrabra dela na dužnosti, i sva su ona vredna priznanja. Ali povremeno, poneki policajac istupi izvan granica podrazumevane službe...“

Nastavio je još nekoliko minuta da se ovim monotonim glasom obraća prisutnima, među kojim su bili ili policajci ili članovi njihovih porodica. Pored njega je, na podijumu, sedeo Mik Džonson i činilo se kao da mu je nelagodno, a izgledao je krupnije nego ikada u tesnoj svečanoj uniformi, dok mu se stomak preliwao preko ivice pantalona, a grudi izgledale kao da bi, u stilu Supermena, svakog časa mogle da pokidaju zategnutu košulju sipajući dugmad po prostoriji kao metke. *Sirotan*, pomislila je Niki. Zaslužio je orden i bio je ponosan na tu ukazanu čast, ali je očigledno bilo da bi mnogo više voleo da je orden primio poštom bez mnogo pompe. Svesna prisustva medija - sve što je makar i izdaleka bilo povezano sa zombi ubistvima i Rodrigezovim krugom kroka izvlačilo ih je kao crve na svetlost dana - Niki se javila Džonsonu da mu da do znanja kako je došla, pa se povukla u senke. Obučena da se stopi s masom u bezobličnoj sivo-crnoj haljini ravnog kroja i sa tamnim naočarima, bez šminke, i duže kose sa više sedih, vezane u neurednu punđu, nije nimalo ličila na glamuroznu doktoriku Niki Roberts koje su se ljudi sećali iz televizijskih izveštaja.

Dok je komesar govorio, njoj su misli lutale.

Prošle su svega tri nedelje kako se iselila iz Grečenine kuće, ali njoj se činilo da su prošle godine. Onog dana kada je otišla, svi losanđeleski kanali objavili su vest da je glavni osumnjičeni za zombi ubistva, Brendon Grolš, konačno pronađen u jednom stanu u Freznu. Već su počeli da u javnost isplivavaju svi prljavi detalji njegove veze sa Valentinom Bejden, a sve kamere su, u napetoj tišini, bile uprte u stan u Freznu kad je policija provalila u njega.

U danima koji su ovome prethodili, konačno su u plitkom grobu u predgrađu Meksiko Sitija pronađeni posmrtni ostaci Šarlot Klensi. Podatke o njima izneo je Karter Berkli u sklopu dogovora koji je sklopio sa tužilaštvom. Vesti su bile pune uplakanih, srditih lica porodice Klensi, koja je bila besna što je Karter osuđen na svega četiri godine za pranje novca od prodaje narkotika i zataškavanje smrti njihove ćerke, dok je doktor Hadon Defo, mnogo manje važan igrač u losanđeleskom „prstenu“ kroka dobio deset godina. Daleko gore bilo je obožavanje koje su mediji ukazivali En Bejtman, prelepoj mladoj violinistkinji udatoj za Rodrigeza, koja je tvrdila da nije znala za njegove zločine. Enino suđenje počće tek za nekoliko meseci, jer je spisak optužbi protiv nje bio duži i složeniji nego za druge uhapšene igrače.

Ali, što se Niki tiče, dan kada su pronašli Brendona Grolša bio je najteži, i najličniji. Niki i Grečen zajedno su gledale hapšenje u Nikinoj sobi stojeći iznad delimično spakovanog kofera, dok je policija razvaljivala vrata stana i upadala u njega. Niki je zadržala dah i čekala. I dalje je gledala kada su isti policajci koji su srušili vrata sat i po vremena kasnije izašli noseći kesu sa telom na nosilima. Brendon je po svemu sudeći umro od prekomerne doze narkotika. Tokom poslepodneva u javnost je procurilo da je njegov leš već bio delimično raspadnut kada ga je policija pronašla. Da je verovatno ležao mrtav nekoliko dana, ako ne i nekoliko sedmica.

„Ne smeš dozvoliti da te to pogodi“, rekla joj je Grečen. „Pokušao je da te ubije.“

„Znam.“

„Ne možeš sve da spaseš, Nik.“

„I to znam.“

Problem je bio u tome što, po svemu sudeći, Niki nije mogla da spase nikoga. Da je uspela da spase Brendona, da je barem mogla *njemu* da

pomogne, Lisa Flanagan još bi bila živa. A bio bi i Trej - možda.

Poslednji dan u Grečeninoj kući postao je još gori za vreme večere, kada je Adam stigao kući.

„Pogodite šta ima novo!“, kazao je nedužno, ljubeći i ženu i Niki u obraz dok su sedali za sto sa decom.

„Čuo sam danas da će snimiti film o zombi ubistvima.“

„Kul!“, rekao je Lukas, Nikino kumče, uzbuđeno. „Hoće li tetka Niki biti u filmu? Ko će nju glumiti?“

„Šališ se“, Niki je zaprepašćeno gledala Adama.

„Sasvim sam ozbiljan“, rekao je puneći tanjir Grečeninom tajlandskom salatom sa junetinom i uzimajući hladno pivo. „*Vorner već* radi na scenariju za film iz tri dela. Prvi deo je slučaj Šarlot Klensi, i smešten je u Meksiko Siti, u rane dvehiljadite godine. Drugi deo govori o ubistvima Flanaganove i Rejmonda, i u njega su ubačeni neki delovi rata oko teritorije za prodaju kroka. Pretpostavljam da će tvoj lik imati centralnu ulogu u tom filmu.“

„Strava!“, povikala su deca Adlerovih uglas.

„A treći deo pokriva Rodrigezov losanđeleski krug droge i kako je rasturen, i završava se ubistvom Vilija Bejdna i velikom pucnjavom u skladištu. Mislim da je taj deo više u fazonu Majkla Beja i ostvarenja *Brzi i besni*, a druga dva su sporija. Kao *Putevi droge*. Jesi li ikada pogledala taj film? Sa Majklom Daglasom?“ Niki je sedela zaleđena od šoka. Grečenin muž bio je prava duša. Adam je nikada namerno ne bi uznemirio. Ali činilo se da je on neobično nesvestan koliko je strašno razgovarati o ovim ubistvima kao da su zabava. Kao da su Lisa, Trej i Brendon, pa čak i sama Niki, fiktivni likovi koje mogu doterivati, našminkati i ispljunuti na platno zarad zabave širokih narodnih masa.

„Znam da sada ne želiš o tome ni da razmišljaš“, nastavio je Adam. „Ali ovo bi za tebe mogle biti dobre vesti, Niki. Ukoliko ovi filmovi krenu u realizaciju, pa čak i ako ne krenu, ukoliko nikada ne prođu fazu razvoja, ljudi će ti lupati na vrata da te unajme kao konsultanta, možda i kao izvršnog producenta. Ti poslovi umeju da budu baš unosni.“

Ta večera bila je trenutak kad je nestalo i poslednjeg zrna oklevanja i žaljenja što napušta Los Anđeles. Ovaj grad bio je sumanut i truo do srži. Čak je i zaista dobre, kao što su bili Adlerovi, uspevao da zatruje posle nekog

vremena. Što se tiče Niki, ona nije bila u tolikoj meri „zatrovana“ koliko uronjena, sasvim prekrivena smradom korupcije, nasilja, smrti, laži i prljavštine toliko okorele da nije bila sigurna da će ikada uspeti da je spere.

Njene misli prekinuo je talas aplauza. Iznenada se ponovo našla u publici. Detektiv Džonson. Ceremonija dodele ordena.

„A sada, bez nepotrebnog odlaganja“, rekao je komesar, „moja je dužnost, čast i zadovoljstvo predati Medalju za hrabrost Policijske uprave Los Anđelesa detektivu Majklu Džonsonu iz grupe za krvne delikte. Detektive Džonsone, molim vas da ustanete.“

Niki je posmatrala kako Džonson trapavo ustaje i teškim korakom dolazi do sredine podijuma da primi nagradu. Publika je, sa njene desne i leve strane, tapšala i bodrila ga, i za nekoliko sekundi većina ljudi je ustala. Niki je ustala i pridružila im se bodreći čoveka koji joj je spasao život i za koga je kasno shvatila da nije obična seljačina - premda je ta njegova crta i dalje bila živa i zdrava. Bilo joj je drago što su zakopali ratnu sekiru, ali ipak neće žaliti ako nikada više ne bude videla detektiva Džonsona i pripadnike Policijske uprave Los Anđelesa, i sve druge male svakodnevne podsetnike na ovaj užasni slučaj. Niki se izvukla sa ceremonije ranije i šetala Grand avenijom prema stanici Junion. Pomoću Ubera vratiće se do hotela radije nego vozom, ali bila je to prelepa stara zgrada i davala joj je razlog za šetnju po ovom vrelom, zaslepljujućem danu.

Prošavši pored tezge sa cvećem, kupila je precenjeni buket božura. U poslednje vreme trudila se da poslušna Grečenin savet i ceni sitna zadovoljstva kao što je sveže cveće ili topao, vedar dan. Možda to i jeste bilo otrcano, ali je Niki iz svoje prakse znala da je to dobar način da se čovek bori protiv depresije. Korak po korak.

Sa njene leve i desne strane podizali su se sjajni blokovi stakla, betona i čelika poput titana bogatstva i statusa. Neke od tih zgrada bile su banke ili osiguravajuće kuće. Druge su bile advokatske firme. U njih su ulazili i iz njih izlazili, poput sićušnih užurbanih termita, lepo odeveni radnici - žene su bile doterane i izgledale su kao da im je neudobno u uskim suknjama i cipelama na visoke potpetice, a muškarci su izgledali kao da im je pretoplo u odelima i kravatama.

Na trotoarima, u senci ovih zgrada, sedeli su, ležali ili stajali beskućnici. Neki su gurali kolica natovarena ćebadi, odećom i drugom bednom svojinom, a drugi su bili iscepani i prljavi, pa čak i bosonogi. Niki je imala utisak da je

Amerika u ratu, ratu između bogatih i siromašnih, a ovi ljudi su bili pripadnici gubitničke vojske. Ako je takav rat postojao, onda je Los Angeles bez sumnje bio prva borbena linija. Ovde je bilo toliko bogatstva, slave i glamura, toliko raskoši, a opet - toliko bede i očajanja.

Niki je primetila jednu mladu ženu kako skreće u usku uličicu osamsto metara od stanice. Bila je mršava, vretenasta, i imala je proređenu plavu kosu i zapanjujuće visoke jagodice ispod požutele kože. Nosila je karakterističnu uniformu prostitutki, kratke pantalonice od teksasa, majicu na bretele i jeftine plastične sandale sa punom petom, ali činilo se da ne traži posao. Naslonila se na zid jedne garaže i zagledala se prazno preda se, fizički prisutna, ali sasvim izgubljena u mislima. U nekim drugim okolnostima ova devojka verovatno bi bila lepa. Ali Niki je videla karakteristične zelene, oteče podlaktice zavisnika od krokodila. Noge joj još nije zahvatila gangrena, ali se sa njih koža ljuštila kao suvi papir, ili kora eukaliptusovog drveta.

Postojalo je vreme, ne tako davno, kada bi Niki pokušala da pomogne ovoj mladoj ženi. Kada bi joj prišla, pitala je kako se zove i pokušala da je ubaci u nekakav program rehabilitacije. Ali ne i sada. Sada je znala mnogo više. I dalje je saosećala s tom ženom. Ali nadu više nije osećala. Nije bilo više nade i nije više imala poverenja u sopstveni sud.

*Ko sam ja da pomažem bilo kome? Podsećao ju je neumoljivo glas u glavi. U poslednje vreme ne mogu da pomognem ni sama sebi.*

Požurila je prema stanici, ali nije više uživala u šetnji, čak ni u sunčevim zracima na leđima. Sela je u Uberov auto stežući božure kao talisman i dala vozaču adresu hotela na Malibuu - ako je već morala da se vrati u Los Angeles, zaključila je Niki, želela je da bude pored okeana i što je dalje moguće od starog kraja - pa se prazno zagledala kroz prozor.

Depresija ju je obuzimala u talasima, povlačila se i nadirala, i ona je naučila da živi sa njom, da dobrodošlicom dočekuje tugu, koja je sada bila deo nje kao stari prijatelj. Svoje duševno stanje u neku ruku smatrala je sličnim porođajnim mukama - bio je to silan, prožimajući bol koji ste mogli da osetite kako nadolazi, dostiže vrhunac, pa se povlači. I kao i u slučaju trudova, mogli ste pokušati da mu se oduprete, što je bol samo još više pogoršavalo, ili da mu se prepustite. *Samo dišite*, pisalo je u svim knjigama koje su govorile o trudnoći i porođaju. Naravno, Niki će o porođaju moći da čita samo u knjigama, i moći će samo da ga zamišlja. Sad je bilo prekasno za majčinstvo, kao što je bilo prekasno za mnogo šta drugo.

Bilo je dana kada joj se činilo da je hiljadu godina stara.

„Zapravo, možemo li da svratimo na jedno mesto? Hoćete li me sačekati?“  
Dala je vozaču drugu adresu.

„Ne bi trebalo nigde da zastajemo“, rekao je čovek. „Odvešću vas tamo, a vi zatim pozovite drugog vozača kad završite.“

„Neću dugo“, uverila ga je Niki. „Samo ću ući i izaći, časna reč.“

Groblje je bilo malo i savršeno održavano, sa uredno podšišanim niskim živim ogradama pored vijugavih pošljunčanih staza koje su omogućavale ožalošćenima da šetaju između nadgrobnih spomenika. Dagov spomenik bio je jednostavan i neupadljiv. Baš kao što bi on i želeo, sivi kamen sa njegovim imenom i datumima rođenja i smrti.

Niki je spustila buket božura ispred njega i sklonila zalutalo suvo lišće. Zatim se na trenutak zagledala u sve što je ostalo od njenog starog, srećnog života i ljubavi koja je nekada bila njeno sve.

*Uvek ću te voleti, Dag.*

*Ali mislim da ti nikada neću oprostiti.*

Niki Roberts se zatim okrenula i, ne osvrnuvši se, krenula prema automobilu koji ju je čekao.

Zнала je da se nikada više neće vratiti.